ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 696

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

Ἡ πιὸ πρωτόγονη φυλὴ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Βρίσκεται ἀκόμη στὴ νεολιθικὴ ἐποχὴ

Ὅταν οἱ λευκοὶ ἄποικοι πρωτοεγκαταστάθηκαν στὴν Αὐστραλία, ὑπῆρχαν σ' αὐτὴ τὴν ἤπειρο περίπου 300.000 ἰθαγενεῖς, σκορπισμένοι σὲ μικρὲς κοινότητες. Σήμερα, ὁ ἀριθμός τους ἔχει κατεβῆ στὶς 48.000. Παρ' ὅλες δὲ τὶς προσπάθειες τῶν αὐστραλιανῶν ἀρχῶν γιὰ τὴ διατήρησι τῆς φυλῆς τους, φαίνονται καταδικασμένοι νὰ ἐκλειψουν ὁλότελα.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ζοῦν σὲ μιὰν ἀφιλόξενη χερσόνησο τῆς βορείου Αὐστραλίας, πλάτους 650 χιλιομέτρων. Ἐλάχιστοι λευκοὶ — ἐκτὸς ἀπὸ ἱεραποστόλους, ἀνθρωπολόγους καὶ ἀστυνομικοὺς — ἔχουν ἐπισκεφθῆ τὴν ἀπομονωμένη αὐτὴ περιοχή.

Ἀκόμη κι' ὅταν ὁ πόλεμος λυσσομανοῦσε γύρω τους, οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ δὲν ἄλλαξαν καθόλου τὴ ζωή τους. Ἐξακολούθησαν ν' ἀνάβουν φωτιὰ τρίβοντας δυὸ ξύλα μεταξύ τους, νὰ τρῶνε ρίζες καὶ χελώνες καὶ νὰ προσεύχωνται στοὺς θεούς τους γιὰ νὰ τοὺς στείλουν βροχὴ ἢ τροφὴ ἢ νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάποιο κακό.

Ἡ θρησκευτικὴ τελετή τους γιὰ τὴ βροχὴ εἶναι ἡ σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες. Κάθε ἄντρας τῆς φυλῆς δίνει λίγο ἀπ' τὸ αἷμα του, μὲ τὸ ὁποῖο ἀλείφουν ἕνα σκαλισμένο καὶ βαμμένο ξόανο «θεοῦ». Ὑστερα ὁ μάγος τῆς φυλῆς κάθεται μπροστά του κι' ἀρχίζει τὰ τραγούδια, προσκαλῶντας διαφόρους μυθολογικοὺς προγόνους νὰ διώξουν τὴν καταστρεπτικὴ ξηρασία.

Ἂν ὡστόσο, μετὰ τὴν τελετὴ αὐτή, ἀρχίση νὰ βρέχη πάρα πολὺ ραγδαῖα, οἱ ἰθαγενεῖς ζητοῦν νὰ μετριάσουν τοὺς καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ... Βγάζοντας ἕνα δόντι ἑνὸς ἀπ' τοὺς νέους τῆς φυλῆς, πιστεύουν δὲ πὼς μὲ τὴ θυσία αὐτὴ θὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία τους.

Στὴ σημερινὴ ἐποχή, ποὺ ἄλλοι πρωτόγονοι λαοὶ ἀρχίζουν νὰ ἐκπολιτίζωνται, οἱ Αὐστραλοὶ ἰθαγενεῖς μένουν ἀκόμη στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀνθρώπων τῆς νεολιθικῆς περιόδου. Ἡ γλώσσα τους εἶναι ἀπελπιστικὰ φτωχή. Ἔχουν π. χ. λέξεις γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς «ἕνα», «δύο» καὶ «τρία» μόνον. Τὸ «τέσσερα» τὸ λένε «δύο-δύο» καὶ τὸ «πέντε» «δύο-τρία».

Ἔχουν δώσει ὅμως ὀνόματα σὲ κάθε εἶδος ζώου, φυτοῦ ἢ λουλουδιοῦ, καὶ οἱ γνώσεις τους γιὰ τὸν κόσμο τῆς Φύσεως ἔχουν καταπλήξει τοὺς ἐπιστήμονες.

Εἶναι ἐξ ἄλλου προικισμένοι μὲ ἐξαιρετικὲς ψυχικὲς ἱκανότητες. Ἡ τηλεπάθεια κι' ἡ διόρασις εἶναι φαινόμενα ποὺ συναντῶνται συχνὰ στοὺς Αὐστραλοὺς ἀγρίους. Σὲ ἀπόλυτα ἐξακριβωμένες περιπτώσεις, ἰθαγενεῖς ποὺ βρίσκονταν μακρυὰ ἀπ' τὴ φυλή τους χωρὶς μέσον ἐπικοινωνίας, ἀνήγγειλαν ξαφνικὰ τὸ θάνατο ἑνὸς συγγενοῦς τους ἢ τὴ γέννησι ἑνὸς παιδιοῦ.

Στὸ τρέξιμο δὲν τοὺς φτάνει κανείς. Συνηθίζουν π. χ. νὰ πιάνουν μιὰ μέλισσα, νὰ τὴ σημαδεύουν μὲ μιὰ φυτικὴ κλωστὴ κι' ἔπειτα νὰ τὴν ἀφίνουν ἐλεύθερη καὶ νὰ τὴν ἀκολουθοῦν γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήση στὴν κυψέλη της καὶ νὰ τῆς πάρουν τὸ μέλι.

Εἶναι ἐπίσης ἄφθαστοι σὲ φυσικὸ καμουφλάρισμα. Στερεώνοντας καλάμια γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, κολυμποῦν κάτω ἀπ' τὸ νερό, στὶς λίμνες, γιὰ ν' ἁρπάξουν ξαφνικὰ τὶς ἀγριόπαπιες ποὺ ἀνύποπτες κολυμποῦν στὴν ἐπιφάνεια.

Συνήθως, μπροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν μὲ τὴν ἴδια εὐχέρεια τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τους, ὅπως καὶ τῶν χεριῶν. Πετοῦν π. χ. μ' αὐτὰ ἕνα ἀκόντιο, μὲ ἀξιοθαύμαστη εὐστοχία.

Οἱ ἱεραπόστολοι προσπάθησαν συχνὰ νὰ τοὺς πείσουν νὰ φτιάνουν σπίτια ἢ καλύβες, αὐτοὶ ὅμως προτιμοῦν τὸ γυμνὸ χῶμα καὶ τὴ σκιὰ ἑνὸς δέντρου.

Μιὰ περίεργη συνήθειά τους εἶναι ὁ «ξυλοδαρμὸς τῶν συζύγων». Οἱ ἄντρες δηλαδὴ χτυπᾶνε τὶς γυναίκες τους δυνατὰ στὸ κεφάλι μὲ βαρειὰ ρόπαλα! Γιὰ νὰ προετοιμάσουν λοιπὸν οἱ γονεῖς τὶς κόρες τους γι' αὐτὸ ποὺ τὶς περιμένει ὅταν παντρευτοῦν, τὶς χτυπᾶνε μὲ ραβδιὰ στὸ κεφάλι ἀπὸ 3 χρονῶν κοριτσάκια, κι' ὅσο μεγαλώνουν τὰ χτυπήματα γίνονται δυνατώτερα.

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἄντρες διατηροῦν ὁλόκληρο χαρέμι ἀπὸ νέες συζύγους. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ μὴ βρίσκουν πιὰ γυναῖκα οἱ νεώτεροι ἐργένηδες. Κι' ἡ αἰτία αὐτὴ προκαλεῖ πολλὲς αἱματηρὲς μονομαχίες μέχρι θανάτου μεταξὺ τῶν κατόχων τῶν χαρεμιῶν ἀφ' ἑνὸς κι' ἀφ' ἑτέρου ἐκείνων ποὺ ἐποφθαλμιοῦν τὸ «θησαυρό» τους.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔγινε στὸ Φουρτβάνγκεν μιὰ μικρὴ γερμανικὴ πόλι, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Μέλανα Δρυμό. Ἕνας παράξενος γέρος, ὁ Νικόλας Γκέιμπελ, ζοῦσε ἐκεῖ πέρα. Ἔφτιανε μηχανικὰ παιχνίδια κι' ἡ φήμη του εἶχε ἁπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ἀπὸ τὰ χέρια του ἔβγαιναν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

Ὁ Γκέιμπελ εἶχε ψυχὴ καλλιτέχνη. Καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ ξεπεράση τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ γιατρὸς Ζόλλεν ἔδωσε ἕνα χορὸ γιὰ νὰ γιορτάση τὰ γενέθλια τοῦ μικροῦ γυιοῦ του, ποὺ εἶχε συμπληρώσει τὰ πέντε του χρόνια. Ὁ Γκέιμπελ μ' ὅλο ποὺ ἦταν προσκαλεσμένος, δὲν πῆγε σ' αὐτόν. Ἔστειλε τὴν κόρη του Ὄλγα.

Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, μερικὲς φίλες τῆς Ὄλγας, πῆγαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Κι' ὅπως εἶχαν πάει ὅλες στὸ χορὸ τοῦ γιατροῦ Ζόλλεν, ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν.

Ὁ Γκέιμπελ διάβαζε σὲ μιὰ γωνιὰ τὴν ἐφημερίδα του, ἀλλὰ ταὐτόχρονα παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησί τους.

— Οἱ ἄνδρες ποὺ ξέρουν νὰ χορεύουν, γίνονται ὁλόενα καὶ πιὸ σπάνιοι», εἶπε μιὰ νέα.

— Σωστά! συμπλήρωσε μιὰ ἄλλη. Κι' οἱ λιγοστοὶ ποὺ ξέρουν νὰ χορεύουν, παίρνουν ἕνα ὕφος! Λὲς καὶ σοῦ κάνουν χάρι, γιατὶ δέχονται νὰ χορέψουν μαζί σου!

— Ἀλλὰ καὶ τί ἀνοησίες ποὺ σοῦ λένε! παρατήρησε μιὰ τρίτη. Πάντα τὶς ἴδιες φράσεις: «Πόσο γοητευτικὴ εἶσαστε!». «Τί κομψὴ ποὺ σᾶς κάνει τὸ φόρεμά σας!». Δὲν μποροῦν, λοιπόν, νὰ βροῦν τίποτε καινούργιο;...

— Σὲ μένα δὲν κάνουν καμμιὰ ἐντύπωσι τὰ λόγια ποὺ μοῦ λένε οἱ ἄντρες, εἶπε μιὰ ἄλλη. Ἐκεῖνο ποὺ ζητάω ἀπὸ τὸν καβαλλιέρο μου, εἶνε νὰ χορεύη καλά. Ἂς ἦταν νὰ ὑπῆρχε ἕνας ἠλεκτρικὸς χορευτής, ποὺ νὰ μὴν σταματοῦσε ποτέ!

— Ὄνειρα! φώναξε κάποια ἄλλη. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό;

Ἐκείνη ποὺ εἶχε μιλήσει πρωτήτερα, σκέφτηκε λίγο.

— Καὶ γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη; εἶπε. Θὰ ἀρκοῦσε ἕνα γραμμόφωνο στὴ ράχη του γιὰ νὰ τοῦ δίνη τὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ καὶ γιὰ τὶς κινήσεις ἕνα μοτεράκι, ποὺ θὰ ἦταν κρυμμένο κάπου στὸ σῶμα του.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκέιμπελ.

— Τί λέτε γι' αὐτὴ τὴν ἰδέα μου; τὸν ρώτησε.

— Ὅτι εἶνε ὑπέροχη!... ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Γιατί τότε δὲν προσπαθεῖτε νὰ τὴν πραγματοποιήσετε;...

Ὁ Γκέιμπελ χαμογέλασε.

— Ἂν ξέρατε πόσες ὡραῖες ἰδέες ἔχω στὸ μυαλό μου! τὴς εἶπε. Ἀλλοίμονο, ὅμως! Πολὺ λίγες ἀπ' αὐτὲς κατόρθωσα νὰ πραγματοποιήσω μέχρι σήμερα...

Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς Βέρθας — ἔτσι λεγόταν ἡ νέα ποὺ εἶχε τὴν ἔμπνευσι τοῦ ἠλεκτρικοῦ χορευτοῦ — ἄρεσε πολὺ στὸν Γκέιμπελ. Καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῆ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πραγματοποιήση.

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε.

Ὁ Γκέιμπελ εἶχε κατασταλάξει πιὰ μισάνθρωπος. Μόλις τέλειωνε τὴ δουλειὰ στὸ μαγαζί του, γύριζε στὸ σπίτι του, ἔτρωγε βιαστικὰ καὶ κλεινόταν στὸ ἐργαστήρι του.

Τοῦ κάκου, ἡ Ὄλγα, ἡ κόρη του, τὸν ρωτοῦσε τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε. Τῆς ἀπαντοῦσε μὲ ὑπεκφυγὲς καὶ δὲν τὴν ἄφηνε πιὰ νὰ μπῆ στὸ ἐργαστήρι του. Ὅταν ἔφευγε, κλείδωνε τὴν πόρτα κι' ἔπαιρνε μαζί του τὸ κλειδί.

Ἔτσι κυλοῦσαν οἱ μῆνες.

Τὸν ἄλλο χρόνο, μόλις μπῆκε ὁ χειμώνας, ὁ πλούσιος ἔμπορος Βέντζελ ἔδωσε ἕνα χορὸ στὸ σπίτι του. Προσκάλεσε, λοιπόν, σ' αὐτὸν τὸν Γκέιμπελ καὶ τὴν κόρη του.

Ἀλλ' ὅταν ἦρθε ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, ὁ Γκέιμπελ εἶπε στὴν Ὄλγα:

— Πήγαινε μόνη σου. Ἐγὼ θάσθω ἀργότερα. Καὶ πές στὶς φίλες σου, ὅτι θὰ φέρω μαζί μου κι' ἕνα θαυμάσιο χορευτὴ ποὺ θὰ τὶς γοητεύση!

Ἡ Ὄ'γα ἔφυγε πρώτη κι' ἀνάφερε τὰ λόγια τοῦ πατέρα της, ποὺ προκάλεσαν μεγάλη συγκίνησι στοὺς προσκαλεσμένους τοῦ Βέντζελ καὶ πιὸ πολὺ στὶς νέες ποὺ βρίσκονταν στὸ σπίτι του. Ὅλοι κι' ὅλες περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία νὰ δοῦν ποιός ἦταν αὐτὸς ὁ ἐξαιρετικὸς χορευτής, ποὺ θὰ ἔφερνε ὁ Γκέιμπελ.

Καὶ τέλος, τὸν εἶδαν.

Ὁ Γκέιμπελ ἔφτασε ἀργότερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους καί, μπαίνοντας στὴν αἴθουσα, εἶπε μ' ἐπίσημο ὕφος:

— Ὁ κύριος Γκέιμπελ κι' ὁ φίλος του ὁ ὑπολοχαγὸς Φρίτς. Χαιρέτησε τὶς κυρίες καὶ τοὺς κυρίους, ἀγαπητὲ φίλε μου!...

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἔκαμε ἀμέσως μερικὲς ὑποκλίσεις δεξιὰ κι' ἀριστερά. Δὲν ἦταν, βέβαια, πολὺ χαριτωμένες οἱ κινήσεις του. Κι' αὐτὸ τὸ πρόσεξαν ὅλοι.

— Εἶνε λιγάκι μονοκόμματος, ἐξήγησε ὁ Γκέιμπελ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν δῆτε νὰ χορεύη! Ποιὰ ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητές μου δεσποινίδες, θέλει νὰ κάμη τὴν ἀρχή;...

Ἀλλὰ καμμιὰ δὲν τολμοῦσε.

Ὁ Γκέιμπελ ἔσπρωξε τὸν Φρὶτς κοντὰ στὴ Βέρθα.

— Εἶνε ἡ ἰδέα σας ποὺ ἔγινε πραγματικότης, τῆς εἶπε. Δὲν μπορεῖτε νὰ τοῦ ἀρνηθῆτε τὴν τιμὴ νὰ χορέψετε μαζί του...

Καὶ χαΐδεψε τὴν πλάτη τοῦ Φρίτς.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ὑποκλίθηκε ἀμέσως μπροστὰ στὴ Βέρθα.

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ χορέψετε μαζί μου αὐτὸ τὸ χορό; τῆς εἶπε.

Ἡ νέα χαμογέλασε.

Ὁ Γκέιμπελ πῆρε τότε τὸ ἀριστερό της χέρι καὶ τὸ ἔθαλε πάνω σὲ μιὰ μικρὴ προεξοχὴ ποὺ ὑπῆρχε στὴ ράχη τοῦ Φρίτς.

— Μὴν τὸ μετακινήσετε ἀπὸ ἐκεῖ, τῆς εἶπε.

Ἡ Βέρθα ἦταν διστακτικὴ στὴν ἀρχή. Ἀλλ' ἐνθουσιάστηκε σιγὰ-σιγά. Σ' τ' ἀλήθεια, ὁ Φρὶτς χόρευε ὑπέροχα! Κύτταζε, λοιπόν τώρα μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος τὶς φίλες της, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε: «Νὰ ὁ χορευτὴς ποὺ ὀνειρευόμουν! Δική μου ἦταν αὐτὴ ἡ ἰδέα!»...

Ἔτσι πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

Ὁ ἠλεκτρικὸς χορευτὴς γύριζε ὁλοένα καὶ πιὸ γρήγορα.

Ἡ Βέρθα ἦταν τώρα κατακίτρινη καὶ μὲ μεγάλο κόπο κατάφερνε ν' ἀκολουθῆ τὰ βήματά του.

— Φτάνει πιά! τῆς φώναξε ἡ μητέρα της.

Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε. Τὰ χέρια της ἦταν σὰν κολλημένα πάνω του.

Δυὸ-τρεῖς ἄντρες πῆγαν κοντὰ γιὰ νὰ τὴν τραβήξουν. Ἀλλά, μόλις τὴν ἄγγιξαν, μιὰ τρομερὴ δύναμις τοὺς πέταξε μακρυά.

Ὁ ἴδιος ὁ Γκέιμπελ πλησίασε τὸν ἠλεκτρικὸ χορευτὴ καὶ προσπάθησε νὰ πιέση κάποιο κουμπί, ποὺ βρισκόταν στὴ ράχη του. Ἀλλά, μόλις ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι του αὐτὸ τὸ κουμπί, ἄστραψε ἕνας σπινθήρας, ποὺ τὸν τίναξε μακρυά.

— Αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχα προβλέψει! ψιθύρισε ὁ Γκέιμπελ.

Ἡ Βέρθα εἶχε χάσει στὸ μεταξύ, τὶς αἰσθήσεις της. Δὲν πατοῦσε πιὰ στὸ ἔδαφος.

— Θὰ τελειώση ἡ μπαταρία, σκέφτηκε ὁ Γκέιμπελ. Καὶ τότε ὁ Φρὶτς θὰ σταματήση.

Αὐτὸ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ δυόμισι ὧρες!

Ὁ ἠλεκτρικὸς χορευτὴς ἔκαμε μερικοὺς τελευταίους γύρους κι' ἔπειτα σταμάτησε ἀπότομα.

Τράβηξαν τότε τὴ Βέρθα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλ' ἡ νέα δὲν ζοῦσε πιά. Ἡ καρδιά της εἶχε πάψει νὰ χτυπᾶ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα.

. . . . . .

Ἕνας γέρος μ' ἀποσκελετωμένο πρόσωπο κι' ὁλόλευκα μαλλιά, γυρίζει τώρα στοὺς δρόμους τοῦ Φουρτβάνγκεν. Ὅταν συναντᾶη κάποιον, ἀνοιγοκλείνει τὰ χείλη του, σὰν νὰ θέλη νὰ τοῦ μιλήση. Ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του. Δυὸ δάκρυα κυλοῦν τότε ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ συνεχίζει περίλυπος τὸ μοναχικὸ περίπατό του...

Ὁ γέρος αὐτὸς εἶνε ὁ Γκέιμπελ.

Ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα ἔχει χάσει τὴ μιλιά του καὶ τὸ μυαλό του, ὅπως ὑποστηρίζουν μερικοί...

Τ. Κ. ΤΖΕΡΟΜ

ΕΤΟΣ ΙΔ' ✪ ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1952 ✪ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 696

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζέρι τῆς ἑβδομάδος

Ο ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΜΟΣ

Σὲ ἄλλη πόλι μένει ἐκεῖνος, σὲ ἄλλη πόλι μένει ἐκείνη. Καὶ ξεκινᾶ νὰ τὴ βρῆ. Ἐπίσκεψι αἰφνιδιαστική. Δὲν τὸν περιμένει.

Μυηστευμένοι, ὕστερα ἀπὸ σφοδρὸ ἔρωτα, πρόκειται νὰ ἑνωθοῦνε μὲ γάμο. Ὁ ἔρωτας δὲν καμπτεται μὲ τὸν ἀρραβῶνα. Καὶ ο μνηστήρας βιάζεται νὰ φτάση τὸ ταχύτερο στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του.

Εἴμαστε μόνοι στὸ βαγόνι τῆς πρωϊνῆς ταχείας τῆς Θεσσαλονίκης. Τὰ γκρίζα μαλλιὰ τοῦ συνεπιβάτη του ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη στὸ νεαρὸ ταξιδιώτη. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐκμυστηρεύεται στὸν ἄγνωστο τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδίου του.

Μάλιστα, αἰφνιδιασμός. Κανένα προμήνυμα τῆς ἀφίξεώς του. Τίποτα ποὺ νὰ τὴν κάνη νὰ ὑποπτευθῆ. Θὰ φτάση σπίτι της σχεδὸν μεσάνυχτα. Στὸ σπίτι τὸ πατρικό, φυσικά.

—Χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι;

—Καμμιά.

—Κι' ἂν ἀπουσιάζη; Τὸ βρίσκετε ἀφύσικο; Κοπέλλα, πάνω στὰ νιάτα της. Θὰ σᾶς φανῆ περίεργο ἂν λείπη ἀπὸ τὸ σπίτι. ἂν πῆγε σ' ἕνα πάρτυ, σ' ἕνα χορό, σὲ μιὰ συγκέντρωσι;

Ἀφύσικο δὲν τὸ βρίσκει. Ἀλλὰ ὅλα τοῦ μαρτυροῦν ὅτι ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ συμβῆ τὸ ἀφύσικο. Ὄχι τόσο γιατὶ βιάζεται νὰ τὴ δῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Ἀλλὰ γιατὶ θὰ ἤθελε ἡ μνηστή του νὰ εἶναι κλεισμένη στοὺς τέσσερες τοίχους της μὲ τὴ σκέψι προσηλωμένη σ' αὐτὸν ποὺ ἀπουσιάζει.

—Θὰ κάνατε κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο ἂν σᾶς δινόταν ἡ εὐκαιρία; ρωτῶ.

—Ὄχι, βέβαια, ἀπαντᾶ μὲ εἰλικρίνεια ὁ νέος.

—Ὄχι, βέβαια. Καί, φυσικά, θὰ φλερτάρατε, ἂν σᾶς δινόταν εὐκαιρία, θὰ σφίγγατε κανένα μπρατσάκι, ἂν σᾶς ἐρχόταν βολικό. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ὁρίζατε καὶ κανένα ραντεβουδάκι στὰ σβέλτα, μιὰ ποὺ ἡ μνηστὴ δὲν εἶναι κοντά σας.

Χαμογελᾶ ὁ συμπαθὴς συνταξιδιώτης.

—Μὰ φυσικά...

—Ὅλα, φυσικά, γιὰ μᾶς. Τὸ ἀφύσικο ἀρχίζει ὅταν πρόκειται γιὰ κεῖνες. Κι' ἂν ἀποψε σᾶς ἀνοίξη ἡ ὑπηρεσία καὶ σᾶς πῆ — ποὺ δὲν εὔχομαι — ὅτι ἡ νεαρή της κυρία ἀπουσιάζει, θὰ ξυνίσετε τὰ μοῦτρα, θὰ δαγκώσετε τὸ μουστάκι, καὶ θὰ ξεσπάσετε στὰ τσιγάρα σας. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Ἔτσι εἶναι. Ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ ζῆ ὁ Ἀσιάτης μέσα μας. Ἕνας Ἀσιάτης ποὺ θέλει τὰ μονὰ καὶ τὰ ζυγὰ δικά του.

Δύο οἱ κώδικες ἠθικῆς. Ὁ δικός μας κώδικας δὲν πρέπε. νὰ εἶναι καὶ ὁ κώδικας τῆς γυναίκας. Ὅ,τι εἶναι συχωρεμένο σ' ἐμᾶς — ἄντρες εἴμαστε — εἶναι θανάσιμο στὴ γυναῖκα.

Φτάνουμε στὸ σημεῖο καὶ νὰ τὴ σφάξουμε ἀκόμα γιὰ πράξεις ποὺ σ' ἐμᾶς δὲ θεωροῦνται παρὰ μικρὲς καὶ ἀνάξιες λόγου ἀταξίες.

Ὅ,τι τὴν ἀτιμάζει, μᾶς τιμᾶ. Θεωρεῖται καὶ λεβεντιὰ ν' ἀπαριθμοῦμε τὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα συνδεόμαστε ἐρωτικά. Κάποτε γιὰ νὰ ἐπιδείξουμε Δονζουανισμό, ποὺ δὲ μᾶς ἔδωσε ἡ φύσι, ἀναφέρουμε καὶ κατακτήσεις ἀνύπαρκτες, καὶ πρόσωπα ποὺ δὲν ὑποπτεύονται ὅτι βρισκόμαστε στὴ ζωή.

Ἡ Ἀσία ποὺ δὲν πεθαίνει. Δὲ ζῆ σ' ὅλους στὸ ἴδιο ποσοστό. Σ' ὅλους ὅμως ζῆ κατὰ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο ποσοστό. Οὔτε, νομίζω, μπορεῖ νὰ γίνη διαφορετικά. Χρειάζονται μακροὶ αἰῶνες γιὰ ν' ἀλλάξουν καταστάσεις, ποὺ δημιούργησε ἡ κληρονομικότητα καὶ ἡ παράδοσι.

Δὲν ζαλίζω μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς τὸν συμπαθῆ συνταξιδιώτη. Ἡ συνομιλία μας περιορίζεται στὴν προσωπική του περίπτωσι. Στὸ ἂν θὰ βρῆ, ἢ ἂν δὲ θὰ βρῆ τὴ μνηστὴ στὸ σπίτι της.

Δὲν θὰ τὴν βρῆ; Τότε, δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὡς ποὺ νὰ τὴ δῆ νὰ ἐπιστρέφη, θὰ τὴν κάνη δυστυχῆ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή. Θὰ τῆς βγάλη ἀπὸ τὴ μύτη τοὺς δύο χοροὺς ποὺ χόρεψε. Κι' ἂν ἀκόμα — πράγμα ἀπίθανο — δὲν τῆς ἀποδείξη τίποτα, ἂν δὲν δημιουργήση σκηνή, πάλι ἡ δυσαρέσκειά του θὰ εἶναι ὁλοφάνερη. Δυστυχεῖς κι' οἱ δυό τους. Καὶ τίποτα δὲν ἀποκλείει τὸ ἐπεισόδιο, τὴ σύγκρουσι. τὴ ρῆξι.

Ἀλλὰ πάρτε τὴν ἄλλη περίπτωσι: ὅτι βρίσκει τὴ μνηστή του στὸ σπίτι της. Ἡ Σταχτομπούτα, ποὺ πνίγει τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς της, κι' ἐνῶ ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ χαρῆ λίγο κι' αὐτή, κάθεται κλεισμένη στὸ σπίτι της.

Πλήρης ἡ ἱκανοποίησι τοῦ ἐγωϊσμοῦ τοῦ Ἀγᾶ. Εὐτυχὴς ὁ ἱππότης ποὺ ἐπιστρέφει ὕστερ' ἀπὸ πολυχρόνια ἐκστρατεία καὶ βρίσκει τὴν πυργοδέσποινα ἀμπαρωμένη στὸ μεσαιωνικὸ πύργο της.

Εἶναι ὅμως ἄραγε βέβαιος ὁ μνηστήρας ὅτι ὁ αἰφνιδιασμός του δὲν θὰ τραυματίση τὴν ψυχὴ τῆς κοπέλλας του; Ὁ φαντάρος ποὺ βρίσκεται στὴ σκοπιά του καὶ ὑφίσταται τὸν αἰφνιδιασμὸ τοῦ λοχαγοῦ του. Θάνατος τῆς εἰλικρινείας καὶ τοῦ αὐθορμητισμοῦ τῆς κόρης. «Ἄγιο εἶχα καὶ δὲ βγῆκα» θὰ σκεφθῆ.

Ἔτσι ὅμως ἀφυπνίζεται καὶ ἡ πονηρία της. Ἔτσι μειώνεται ἡ ἀγάπη της καὶ δημιουργεῖται μιὰ στάσι ἀμύνας καὶ μιὰ διάθεσι ἀπάτης. Δὲν εἶναι ὁ αἰφνιδιασμὸς δείγμα ἀγάπης τοῦ ἄντρα γιὰ νὰ τονωθῆ καὶ τῆς γυναίκας ἡ ἀγάπη. Εἶναι δείγμα καχυποψίας. Ἐλλειψι ἐμπιστοσύνης, ἐκδηλωσι ἐγωϊσμοῦ, ἀθελλισμοῦ... Ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ρίξη, δὲ λέω ἐνθρότητα, ἀλλὰ κάποια σκιὰ στὶς σχέσεις. Ταπεινωμένη θὰ αἰσθανθῆ ἡ γυναῖκα. Μιὰ μορφὴ κατασκοπείας ποὺ ἀσκεῖται εἰς βάρος της. Γιὰ νὰ τὴ γνωρίσουμε καλύτερα θὰ μοῦ πῆτε. Ὁ αἰφνιδιασμὸς δὲν εἶναι κριτήριο. Εἶναι μέσο τοπεινό. Καὶ τὸ χειρότερο: εἶναι μέσο ἐπικίνδυνο γιὰ ἕνα ἔρωτα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

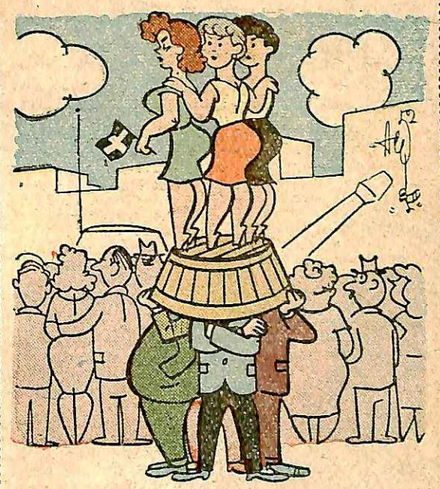

— Κι' ὕστερα σοῦ λένε, κορίτσια, ὅτι δὲν ὑπάρχουν... ἱππότες στὸν καιρό μας!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

25 Μαρτίου

Ἅγια Μέρα, Οὐράνια Λάμψι, Θεῖο Φῶς!
Στὴς μικρῆς τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν Ἅγια Πύλη.
τοῦ Ἐπισκόπου ὁ πόθος φάνηκε ὁ κρυφός,
νὰ βροντήση ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη καριοφίλι,
ν' ἀκουστῆ γλυκειὰ καμπάνα εὐλογημένη,
νὰ σκορπίση ἐθνικὴ παρηγορὶὰ
καὶ ἡ χώρα, ἡ ματωμένη, ἡ σκλαβωμένη
νὰ φωνάξη: Χαῖρε ὦ Χαῖρε Ἐλευθερία.

★

Ἅγια Μέρα, Θεῖο Φῶς, Οὐράνια Λάμψι
μέσ' τὰ νέφη τὰ πυκνὰ καὶ τὰ μαβιὰ
ἕνας κόσμος πῆρε ἀπόφασι νὰ κάμψη,
μιὰ γιὰ πάντα τὴν ἀνήκουστη σκλαβιά.
Καὶ στὸ πλάτος τ' οὐρανοῦ ποὺ ἦταν ψκρίζο
κάποιο ἀστέρι, πῆρε ἀνταύγεια λαμπερὴ
καὶ ἡ γῆ, ἡ ματωμένη, ἡ σκλαβωμένη
νὰ φωνάξη: Χαῖρε ὦ Χαῖρε Ἐλευθερία.

★

Θεῖο Φῶς, Οὐράνια Λάμψι, Ἅγια Μέρα,
ποὺ δυνάμωνε μὲ πόθους τὴν Ἐλπίδα
ἦταν ἄνοιξι κι' ὁλοῦθε, πέρα ὡς πέρα
βγῆκε ὁ ἥλιος γιὰ νὰ φύγη ἡ καταιγίδα.
Κι' ἡ γλυκειὰ ἡ Λευτεριὰ ποὺ προσπαθοῦσε
μέσ' τὰ δάκρυα νὰ πνίξη τὴ ντροπὴ
λαβωμένη, πικραμένη, καρτεροῦσε
ἕνα στόμα: Ἔλα πάλι, νὰ τῆς πῆ...

★

Ἅγια Μέρα, Οὐράνια Λάμψι Θεῖο Φῶς.
ἀγκαλιάστηκαν οἱ ἐχθροὶ καὶ γίναν φίλοι,
ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἐχθροῦ του ἦταν ἀδελφός
κι' ὀρκιζόντουσαν κι' οἱ δυὸ στὸ καριοφίλι!
Τέτοια θέλησι τὴ θαύμασαν κι' οἱ ἐχθροὶ
καὶ τὰ θύματα — μακρόσυρτη σειρὰ —
Λευτεριὰ ἐπεριμένανε. Βγαλμένη
ἀπὸ κόκκαλα Ἑλλήνων ἱερά!...

★

Κι' ἔτσι, ἔγινε ὁ πόθος ὁ κρυφὸς
στὸν γλυκὸ, τὸν καταγάλανο, τὸν τόπο
κι' ἔτσι ἔλαμψε μιὰ μέρα, τ' Ἅγιο Φῶς
ποὺ δικαίωνε τὸ αἷμα καὶ τὸν κόπο.
Κι' ἔτσι τώρα, ἡ Γενιὰ λευτερωμένη
ποὺ δὲν νοιωθεῖ νάχη σίδερα βαρειά,
ἀπὸ τὴν ἀγάπη τὴν ἀνώτερη ἑνωμένη
τραγουδᾶ μ' εὐγνωμοσύνη: Ἀντρειωμένη
ἀγα

Τα δράματα τῆς Καρδιάς

ΔΥΟ ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τὸ γράμμα ἔφτασε τὸ πρωΐ, ἐνῶ ἡ Ὄλγα ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι. Εἶχε φτάσει ἕν' ἄλλο γράμμα, τὸ ἴδιο πρωΐ, κι' ὁ φάκελλος εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα: κίτρινο. Ἡ καμαριέρα, ἡ Λίζα τὸ παρατήρησε ἀμέσως. «Παράξενο» σκέφτηκε, «ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς ἔλαβαν ἕνα ὅμοιο γράμμα». Ἡ Λίζα πῆγε τὸ γράμμα στὴν Ὄλγα μαζὶ μὲ τὸ πρωϊνό της γάλα.

Ὅταν ἀπόμεινε μόνη, ἡ Ὄλγα τὸ ἄνοιξε: ἦταν ἀνώνυμο. Τῆς ἔγραφαν πὼς «ὁ Στέφανος, ὁ ἀρραβωνιαστικός της, τὴν ἀπατοῦσε» μὰ δὲν τῆς ἀποκάλυπταν τ' ὄνομα τῆς «ἄλλης» γυναίκας. Ἡ Ὄλγα ἀπόμεινε ἄναυδη καὶ ξαναθυμήθηκε τότε πὼς τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Στέφανος τὴν ἀπόφευγε καὶ τῆς φερνόταν ψυχρά.

Ὁ πατέρας της ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε βγῆ καὶ ἡ μητέρα της ἦταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι. Ρίχνοντας πάνω της μιὰ ρόμπα, ἡ Ὄλγα πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ Στέφανο, ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο του.

—Ἐσύ σαι, Ὄλγα; Τί τρέχει πρωΐ-πρωΐ; τὴ ρώτησε.

Ὁ τόνος του ἦταν ψυχρός, ἀδιάφορος.

— Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ χτὲς πὼς σήμερα στὶς ἕξη ἀνοίγει μιὰ ἔκθεσι ζωγραφικῆς στὴν Αἴθουσα Μονέ. Θέλεις νὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ ἢ νὰ περάσω νὰ σὲ πάρω ἀπ' τὸ γραφεῖο:

— Λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ ἔχω δουλειὰ ὡς ἀργά...

—Καλά, Στέφανε, Θάρθης τουλάχιστον σπίτι νὰ φάμε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτε... Ἂν τὰ καταφέρω...

— Καλά, Στέφανε, ἐλπίζω ἡ Ὄλγα κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Θάθελε νὰ μποροῦσε νὰ τοῦ φωνάξη πώς, ἐπειδὴ εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὴν «ἄλλη», δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ βγῆ μαζί της.

«Ποιὰ νἆνε ἄραγε;» ἀναρωτιόταν ἡ Ὄλγα, καθὼς ντυνόταν. Γιὰ νὰ ἐεσκάσῃ, βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι, πῆγε στὸ κομμωτήριο, σ' ἕνα - δυὸ μαγαζιὰ καὶ τὸ μεσημέρι γύρισε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Κύτταξε τὴ μητέρα της, ποὺ ἔτρωγε σιωπηλὴ πλάϊ στὸν πατέρα της. Ἡ Ὄλγα σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τῆς ἐμπιστευθῆ τὶς ἀνησυχίες της γιὰ τὸ Στέφανο. Μὰ ἦταν περιττό. Ποιὸς ξέρει πόσα ἀνώνυμα γράμματα εἶχε λάβει κι' ἐκείνη μέσα στὰ εἴκοσι χρόνια, ποὺ ἦταν παντρεμένη. Ποτέ της δὲν εἶχε δώσει σημασία σ' αὐτά. Ἀδιαφοροῦσε. Τὰ διάβαζε καὶ τἄσκιζε. Κι' ὅμως οἱ κακὲς γλῶσσες ἔλεγαν τόσα γιὰ τὸν πατέρα της! Νά, τελευταῖα τὸν κατηγοροῦσαν πὼς ἔκανε χίλιες δυὸ τρέλλες καὶ ξόδευε τὰ λεφτά του γιὰ κάποια Σουηδή, ποὺ τὴν ἔλεγαν Ἴνγκριντ καὶ ποὺ ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ὡραῖα μαννεκὲν σ' ἕναν ἀπ' τοὺς φημισμένους οἴκους ραπτικῆς.

Στὶς πέντε καὶ μισὴ τ' ἀπόγευμα, ἡ Ὄλγα ντύθηθηκε πάλι καὶ βγῆκε, μ' ὅλο τὸ κρύο ποὺ ἔκανε. Κοντὰ στὸ σπίτι, ποὺ τῆς ἔγραφαν στὸ ἀνώνυμο γράμμα ὅτι θὰ πήγαινε ὁ Στέφανος μὲ τὴ φίλη του, ἦταν ἕνα σινεμά. Ἡ Ὄλγα μπῆκε στὴν εἴσοδο, ὅπου περίμενε πολὺς κόσμος γιὰ εἰσιτήρια καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα, μὲ τὸ βλέμμα στὸ δρόμο. Σὲ λίγο κάποιο ταξὶ σταμάτησε καὶ εἶδε τὸ Στέφανο νὰ κατεβαίνη ἀπ' αὐτό. Μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα ἦταν μαζί του. Μιὰ γυναῖκα ψηλή, ξανθή. Ἡ Ὄλγα ἀναγνώρισε τὴν Ἴνγκριντ, τὸ περίφημο μαννεκέν, τὴν ἴδια δηλαδὴ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία ὁ πατέρας της ἔκανε τόσες τρέλλες! Ἦταν ἔτοιμη νὰ τρέξη κοντὰ στὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ νὰ τοῦ φωνάξη ὅλη τὴν ἀηδία της, ὅταν ἔνοιωσε κάποιο χέρι στὸν ὦμο της. Γύρισε καὶ εἶδε τὸν πατέρα της, εἶδε τὸ λυπημένο βλέμμα του κι' ἔνοιωσε οἶκτο γι' αὐτόν.

Γιὰ λίγο δὲν μίλησε κανείς τους.

— Ποῦ ἤθελες νὰ πᾶς, Ὄλγα; τὴ ρώτησε σιγά.

— Μὰ εἶνε ὁ Στέφανος, πατέρα!...

— Ναί, Ὄλγα, μὰ δὲν πρέπει, παιδί μου...

Πῆγαν μαζὶ στὸ ἀπέναντι καφενεῖο. Κάθισαν. Ἐκείνη τὸν κύτταζε δίχως νὰ μιλάη. Ἔπειτα τὸν ρώτησε:

— Μά, σύ, ποῦ ἤσουνα, πατέρα;

— Ἤμουνα ἐκεῖ, στὴν εἴσοδο τοῦ κινηματογράφου.

— Καὶ πῶς τὸ ἤξερες;

— Ἔλαβα ἕνα γράμμα, ἕν' ἀνώνυμο γράμμα...

— Κι' ἐσύ, πατέρα;

Κυττάχτηκαν σιωπηλοί. Δὲν ἦταν πιὰ ἕνας πατέρας καὶ μιὰ κόρη, ποὺ ὑπόφεραν, ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα κι' ἕνας ἄντρας, δυὸ πλάσματα ποὺ τὰ εἶχαν προσβάλει, ποὺ τὰ εἶχαν ταπεινώσει. «Εἶνε τρομερὸ» σκέφτηκε ἡ Ὄλγα. Ἤθελε νὰ πῆ πὼς ἦταν τρομερὸ νὰ τὴν ἀπατᾶ ὁ Στέφανος μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς γυναῖκα, ποὺ ἀπατοῦσε τὸν πατέρα της. Μὰ δὲν τὸ εἶπε.

— Πατέρα! ψιθύρισε μονάχα.

— Δὲν ἔπρεπε, ψιθύρισε αὐτός. Δὲν ἔπρεπε ὁ Στέφανος νὰ σ' ἀπατήσῃ μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, παιδί μου.

— Οὔτε καὶ σένα αὐτή, πατέρα. Μ' ὁποιον ἄλλο, ὄχι ὅμως μὲ τὸ Στέφανο.

— Πᾶμε, παιδί μου.

Προχώρησαν μαζί. Τὴν κρατοῦσε τώρα ἀπ' τὸ χέρι, σὰν κοριτσάκι, καὶ ἡ Ὄλγα ἀφηνόταν νὰ τὴν ὁδηγῆ, κρύβοντας τὰ δάκρυά της καὶ νοιώθοντας πιότερη λύπη γιὰ τὸν πατέρα της παρὰ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της..

Μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχιζε γι' αὐτούς. Ἡ Ὄλγα καταλάβαινε πὼς ὁ πατέρας της θὰ ἐγκατέλειπε γιὰ πάντα τὶς τρέλλες του καὶ πὼς κι' ἡ ἴδια θ' ἀναζητοῦσε μιὰ καινούργια ἀγάπη...

— ZAN - ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ Μοῦσα

Ὦ! θεία τύχη δ' ἐμὲ τὸν ἐμανδραχαλέαν!
Κυρία τις μοὶ ἔστειλεν κομψὴν ἐπιστολέαν,
ἐν ἢ ἐγκαίρως καὶ σαφῶς καὶ μέσω ἀρωμάτων
ὡμίλει περὶ ἔρωτος κι' ἄλλων μπερδικλωμάτων
«Ὦ! γόητα! μοῦ ἔγραφεν μετὰ πειθοῦς καὶ κλέους,
»νοιώθω λατρείαν δ' ὑμᾶς καὶ πόθους λυσσαλέους
»σᾶς προσκαλῶ οἰκιακῶς νὰ εὑρεθῶμεν μόνοι
»καὶ ἔπεται συνέχεια τρελλὴ ἐν τῇ ὀθόνῃ!
»Ὦ μὴ βραδύνετε ποσῶς! ἐτόνιζεν ἐν τέλει
»καρδιακῶς αἰσθάνομαι τοῦ ἔρωτος τὰ βέλη
»καὶ σᾶς προσμένω «νεγκλιζὲ» καὶ λαῦρος σὺν αὐτῷ...»
καὶ κάτωθεν ὑπογραφή: «Ἡ Μοῦσα Ἐρατώ!»
Ἐφ' ᾧ πηδήσας ἐκ χαρᾶς καὶ τρίπαξ ἀλαλάξας
καὶ πάντα τὰ προσόντα μου συλλήβδην παρατάξας,
μετέβην εἰς τὸν οἶκον της κατεπειγόντως μᾶλλον,
προβλέπων ἀκατάσχετον ἐρωτικώδη σάλον.
Κι' ἐν ὄψει ταύτης εὑρεθεὶς καὶ κλεί- (σας τὸ ματάκιον.
—"Ἔλαβον, ἀνεφώνησον, γυνή, τὸ ρα- (βασάκιον,
καὶ προτροπάδην ἔφθασον κι' ἐξ ἔρω- (τος ἀσπαίρω!...
Πλὴν αὕτη φεῦ! ἀπήντησεν: «—Σὲ (γέλασαν ρὲ γέρο!»
Κι' εὐθὺς ἡμερολόγιον μοὶ ἔδειξεν ἐ- (κείνη
καὶ τότε φεῦ! ἠννόησον—ὁποία κα- (ταισχύνη!—
ὅτι ψευδῶς μ' ἀπέστειλαν πρὸς ἄγραν (εἰδυλλίου
κι' ἔπεσον θῦμα βλακωδῶς τῆς... πρώ- (της Ἀπριλίου!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ θίασος πρόζας Μανωλίδου - Ἀρώνη, ποὺ συνεχίζει γιὰ λίγες μέρες τὶς παραστάσεις του στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐπέτυχε τὸ μεγαλύτερο εἰσπρακτικὸ ρεκὸρ τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ «μέντια», 3.800 τουρκικὲς λίρες, δηλαδὴ 15 περίπου ἑκατομμύρια δραχμές, ποσὸ ποὺ δὲν ἔχει πραγματοποιηθῆ ἀπὸ κανέναν ἕως τώρα θίασο, οὔτε πρόζας οὔτε μουσικό. Ὁ ἴδιος θίασος μετὰ τὴν περιοδεία του στὴν Κύπρο καὶ τὴν Αἴγυπτο, θὰ παίξη τὸ καλοκαῖρι στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τὸν χειμώνα στὴν Ἀθήνα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὸ «Κεντοικόν», ποὺ τὸ διεκδικεῖ ἀπὸ τώρα.

— Τὸ μεγαλύτερο καλλιτεχνικὸ γεγονὸς τῆς χειμερινῆς σαιζόν, θὰ εἶνε τὸν ἐρχόμενο μῆνα, ἡ ἐμφάνισι τῆς κ. Κυβέλης, μαζὶ μὲ τὴν κ. Κατερίνα, στὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ Κοκτὼ «Οἱ τρομεροὶ γονεῖς».

Στὸ ἔργο αὐτὸ θὰ παίξη ἐπίσης μιὰ νέα καλλιτέχνις, ἡ Χάρις Καμίλλη καὶ δυὸ «ζὲν πρεμιέ», ὁ Ἀλ. Ἀλεξανδράκης, στὸ ρόλο τοῦ γιοῦ καὶ ὁ Λ. Κωσταντάρας στὸ ρόλο τοῦ πατέρα.

— Τὸ μεγαλύτερο ἐξ ἄλλου καλλιτεχνικὸ γεγονὸς τῆς καλοκαιρινῆς σαιζόν, θὰ εἶνε ὁ «Προμηθεὺς δεσμώτης», ποὺ ἑτοιμάζει ὁ Λίνος Καρζῆς σὲ σειρὰ ἀπὸ ὑπαίθριες παραστάσεις.

Στὶς παραστάσεις αὐτὲς εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ κάμουν ἔκτακτες ἐμφανίσεις στὸ ρόλο τοῦ κεντροικοῦ ἥρωος, καλλιτέχνες, παγκοσμίου φήμης, ὅπως ὁ Λώρενς Ὀλιβιέ, ὁ Ὄρσον Γουέλλες κ. ἄ.

— Ἕνα ἀκόμη ἀθηναϊκὸ θέατρο, πρόκειται νὰ μετατραπῆ σὲ κινηματογράφο. Πραγματικά, τὸ θερινὸ «Μακέδο», ὕστερα ἀπὸ πολλὰ σχέδια, θὰ γίνη τὸ ἐρχόμενο ἔτος αἴθουσα πολυτελοῦς χειμερινοῦ κινηματογράφου, καὶ θὰ ὀνομαστῆ «Βασιλεὺς Παῦλος».

— Ὁ ἐπιχειρηματίας κ. Μπουρνέλλης, λόγω τοῦ μεγάλου συναγωνισμοῦ μὲ τὸ θέατρον «Βέμπο» ἐξασφάλισε γιὰ τὸ καλοκαῖρι, πολλὰ ἀξιόλογα στελέχη μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴ Ρένα Βλαχοπούλου, ποὺ ἀνέβαλε ἔτσι τὸ ταξεῖδι της στὴν Ἀμερική.

— Ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας Λίτσα Δούκα, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της ὡς χορεύτρια, ἑτοιμάζεται τώρα γιὰ μιὰ καινούργια ἐξόρμησι.

Θὰ φύγη στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ παρακολουθήση εἰδικὰ μαθήματα σὲ ἕνα μεγάλο ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, μὲ σκοπὸ νὰ ἰδρύση στὴν Ἑλλάδα, ὅταν θὰ γυρίση, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἕνα ἰνστιτοῦτο τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

— Ἡ Ζάρα Λεάντερ, ποὺ ἔχει τώρα μέσα στὸ ρεπερτόριό της καὶ τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι «Γειά σου», τοῦ Χαιροπούλου, πρὶν φύγη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, θὰ ἐμφανισθῆ σὲ ἕνα ρεσιτὰλ στὸ «Πάλλας» μαζὶ μὲ τὸν Πέτερ Κρώϋντερ.

Κατόπιν θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Κέρκυρα, Θεσσαλονίκη, Βόλο καὶ Πάτρας, ὅπου θὰ δώση ἀπὸ ἕνα μόνο ρεσιτάλ. Πιθανὸν νὰ μεταβῆ μαζί τους καὶ ὁ Γιῶργος Οἰκονομίδης

— Στὴν καινούργια ταινία τῆς «Ἀν. Ζερβὸς» «Παιδὶ ἀπὸ τζάκι» μὲ σενάριο τῶν κ.κ. Ἀσημακοπούλου - Τσιφόρου, ποὺ μετωνομάσθηκε τώρα «Ὁ πύργος τῶν Ἱππότων» ἔχει ξεχωριστὴ φωτογένεια, καὶ σημειώνει ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία σ' ἕνα κωμικὸ ρόλο, ὁ δημοφιλὴς ἠθοποιὸς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου Πέτρος Κυριακός.

Σὲ μιὰ ἄλλη καινούργια ἑλληνικὴ ταινία ἀπὸ τὴν κατοχή, μὲ τὸν τίτλο «Ἀπὸ τοὺς ἕξη, ἑμείναν δύο», ποὺ γυρίζεται τώρα, πρωταγωνιστεῖ γνωστὴ χορεύτρια τῆς σχολῆς Μοριάνωφ, ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε στὸ μεταξὺ τὸ χορό, λόγω τοῦ γάμου της.

— Τὸ Πάσχα θὰ γυρίση ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡ Εὔα Στύλ.

Στὸ μεταξὺ ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ ἐκεῖ, ἡ Τούλα Λαμάρ καὶ ἡ Θέκλα Λαζαρίδου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἔρως καὶ Σαρακοστή

Ὅλοι τὸ ἔχουν μυριστῆ
καὶ τὸ ἔμαθαν ἐγκαίρως
ὅτι τὴ Σαρακοστὴ
τὴν ἀκολουθεῖ κι' ὁ Ἔρως,
ποὺ ὑποκύπτει στὴν ἀνάγκη μᾶλλον στενοχωρημένος
καὶ μουρτζούφλης, μουτρωμένος καὶ βαρὺς καταφανῶς
τὴν μορφή του τὴν ἀλλάζει κι' ἐμφανίζεται ὁ καϋμένος
μ' ἄλλη ὄψι κάπου - κάπου, ἤτοι... σαρακοστιανός!

★

Κι' ὅταν γίνη τέτοιο πρᾶγμα οἱ πιστοί του ὀπαδοὶ
σαρακοστιανὰ θυμίζουν, δηλαδὴ ὅποιος τοὺς δῆ.
Ἔχουνε τὴ γνώμη ὅτι ἕνα γνώρισμα κοινὸ
διαθέτει ὁ καθένας μ' ἕνα σαρακοστιανό.
Ὁ πολὺ ἐρωτευμένος
ποὺ κυττάζει τὴν «καλή» του πάντα ἀποβλακωμένος
κι' ἀπ' τὴ μύτη τὴν ἀφήνει διαρκῶς νὰ τὸν τραβᾶ
εἶνε ἴδιος μὲ... χ α λ β ᾶ!
Κι' ἐπειδὴ ὅλο δακρύζει μ' ὅ,τι γίνη καὶ συμβῆ
ἔχει κάτι μάτια πούνε ἀπαράλλακτοι... β ο λ β ο ί!

★

Κ αὶ τὰ τρυφερὰ ζευγάρια ποὺ τὰ πνίγ' ἡ στενοχώρια,
ἂν καὶ μιὰ στιγμὴ μονάχα τύχη νὰ βρεθοῦνε χώρια,
κι' ὅλο εἶνε πλάϊ - πλάϊ καὶ ποτέ τους δὲν χωρίζουν,
σ' ὅσους θὰ τοὺς δοῦν μοιραίως... α ὐ γ ο τ ά ρ α χ α θυ- (μίζουν!

★

Μ ὰ ὑπάρχουν παραλλήλως κάτι ἄλλα ζευγαράκια
ποὺχουν μπόλικα νευράκια κι' ὅλο στήνουν καυγα- (δάκια:
— Σὰ δὲν ντρέπεσαι λιγάκι!
— Μὴ μιλᾶς ἔτσι σὲ μένα!
— Νὰ σ' ἀστράψω μιὰ στὰ μάτια!...
— Τὰ ξερά σου μαζεμένα...
Κι' ἔτσι φτάνουνε στὸ τέρμα, δηλαδὴ στὸ χωρισμὸ
καὶ χωρίζουνε ἀμέσως ὅλο νεῦρα καὶ θυμό.
Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅπως τόχεις μυριστῆ,
ἀρχινᾶ καὶ γιὰ τοὺς δυό τους... μακρυὰ Σαρακοστή!
Ἀλλὰ σμίγουνε σὲ λίγο τρομερὰ μετανοιωμένοι,
ἀλληλοζητοῦν συγγνώμην κι' ἡ... Σαρακοστῆ κονταίνει!

★

Τ ὴν Σαρακοστὴ κι' ὁ Ἔρως θέλει πάντα νὰ τηρήση
καὶ γι' αὐτὸ κι' οἱ ὀπαδοί του τὴν τηροῦν ἀληθινά.
Κι' ἂν κανένας θὰ θελήση τὴν καλή του νὰ φιλήση,
τὰ φιλιά του θὰ φροντίση νάνε... σ α ρ α κ ο σ τ ι α ν ά!

★

Μ ὰ ἐκτὸς αὐτοῦ, βεβαίως, κάθε ζεῦγος εὐτυχὲς
τὴ Σαρακοστὴ θὰ κάνη εὐλαβῶς καὶ προσευχές.
«Νάχουμε καλὴν ὑγεία»,
«Οἱ δουλειὲς νὰ πᾶν καλά».
«Ν' ἀγαπιοῦνται πάντα ἔτσι φλογερά, βαθειά, θερμά».
«Νὰ μὴ φέρουν ἀντιρρήσεις ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά...»
Κι' ἂν πραγματοποιηθοῦνε ὅσα θὰ προσευχηθοῦνε,
θὰ μπορέσουνε τὸ Πάσχα — τί χαρά! — νὰ παντρευτοῦνε
κι' ἔτσι μέσα στὴ Μεγάλη, τὴ χαρούμενη βραδυὰ
νὰ μᾶς ποῦν «Χριστὸς ἀνέστη!» ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά!

Εἰκονογραφήσεις Μα. Γαλλία — ὁ Σπεργάλης Γ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

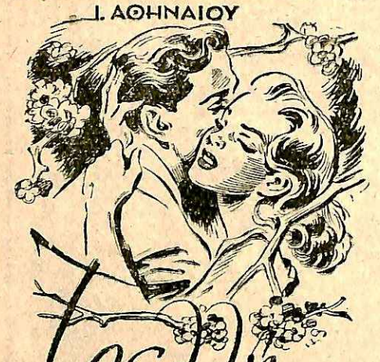

Τρελλή ΑΓΑΠΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ἐλίζα, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα δύσκολο τοκετό, ἔμεινε μὲ τὸ Θέμη ἀκόμη λίγο καιρὸ στὸ Παρίσι. Ἔπειτα γύρισαν στὴν Ἀθήνα ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας, στὸ τέρμα Πατησίων. Ἕνα ἀπόγευμα, ἔφταναν ἐκεῖ ἡ Φῶφη καὶ ἡ Μπέμπη Καλύτη, λέγοντας τῆς Ἐλίζας, ὅτι τὶς εἶχε καλέσει ὁ Θέμης γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλη σπουδαῖα νέα γιὰ τὶς δουλειές του...

15ον

Τώρα καταλάβαινε πιὰ καλὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ πατέρα της, γιὰ τὸ περιβάλλον τῆς οἰκογενείας. Τώρα καταλάβαινε τί πολύτιμο πράγμα θὰ ἦταν γι' αὐτήν, ἂν ἡ μητέρα τοῦ Θέμη ἦταν μιὰ γυναῖκα σὰν τὴ μητέρα της κι' ἂν ἡ ἀδελφή του ἦταν μιὰ κοπέλλα ποὺ θὰ ἐνδιαφερόταν γιὰ κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἐφήμερους ἔρωτες.

Ἀναστέναξε καὶ κλείστηκε στὸν ἑαυτό της. Σὲ λίγο, στὴ σκάλα ἀκούστηκε τὸ βῆμα τοῦ Θέμη.

— Ἐσὺ ξέρεις! γέλασε αὐτή. Ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα νέα...

— Λοιπόν! Ἀκοῦστε!... Ἀπὸ σήμερα εἶμαι ἐργοστασιάρχης.

— Ἐργοστασιάρχης: φώναξε ἡ Φῶφη, παραξενευμένη τάχα.

Ἡ Ἐλίζα τὸν κύτταζε στὰ μάτια, νοιώθοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶη ἀπὸ προσδοκία.

— Μάλιστα, κυρία μου! Ὁρίστε κι' ὁ τίτλος μου, ἂν δὲν πείθεσαι.

Ἔβγαλε μιὰ κάρτα τυπωμένη. Ἔγραφε:

— «Θέμης Καλύτης καὶ Σία. Ἐργοστάσιον χαρτοποιΐας».

— Θέμη! φώναξε ἡ Ἐλίζα, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο. Ἀνοιξες, ἀλήθεια, ἐργοστάσιο;...

Γέλασε αὐτός.

— Τί μάτια μεγάλα κι' ἔκπληκτα!... Τί φαντάστηκες; Δὲν θ' ἄνοιγα;...

— Μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο!...

— Θαυμάσιο, βέβαια...

Μὲ αὐθόρμητη κίνησι, ἔκανε ἡ Ἐλίζα νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του. Γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ἐξέχασε τὴν παρουσία τῶν ἄλλων. Κι' ἔξαφνα, συγκρατήθηκε.

— Μπρός... Μπρός... Φίλησέ τον!... φώναξε ἡ κυρία Μπέμπη.

— Ὅταν θᾶμαστε μόνοι... ἀποκρίθηκε ντροπαλὰ ἡ κοπέλλα.

Ἡ καρδιά της σφίχτηκε παράξενα, ὀδυνηρά. Συλλογίστηκε πὼς δὲν ἦταν σωστὸ ἐκ μέρους τοῦ Θέμη νὰ καλέση τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἔπρεπε νὰ τὸ πῆ πρῶτα σ' αὐτήν... Νὰ χαροῦνε οἱ δυό τους, μόνοι, τὴ μεγάλη εἴδησι. Κι' ἔπειτα μαζί, εὐτυχισμένοι, ἀγκαλιασμένοι νὰ πάνε νὰ τὸ ἀναγγείλουν στοὺς ἄλλους.

— Τώρα, εἶπε ἡ κυρία Μπέμπη, ἄφησε τὶς κουταμάρες, Ἐλίζα, κι' ἂς ἀκούσουμε ὅλα τὰ νέα...

Ὁ Θέμης κάθησε καὶ τοὺς κύτταξε ὅλους μὲ ὕφος ἐπίσημο.

— Λοιπόν, νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὶς ἐνέργειές μου... Πρῶτα-πρῶτα, πῆρα τὴν ἄδεια... Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ δύσκολο βῆμα. Τὸ πιὸ σημαντικό. Ἔπειτα, παρήγγειλα τὰ μηχανήματα...

— Ποῦ τὰ παρήγγειλες:... ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Φῶφη.

— Στὴν Ἀμερική. Τὰ τελειότερα μηχανήματα! Χίλιες ὀχτακόσιες λίρες...

—Χίλιες ὀκτακόσιες λίρες! φώναξε ἡ Ἐλίζα μὲ φόβο. Καὶ πότε θὰ τὰ κερδίσης τόσα λεπτά. Θέμη;... Πότε θὰ τὰ πληρώσης;...

Γέλασε αὐτὸς νευρικά.

— Τί ἀνίδεη ποὺ εἶσαι ἀπὸ τέτοια! Γίνεται παραγγελία χωρὶς πληρωμή;

— Μὰ πῶς;...

— Δὲν καταλαβαίνεις, παιδί μου... ἔκανε ἀπότομα ἡ κυρία Μπέμπη. Πρέπει νὰ τὰ πληρώση τὰ μηχανήματα, γιὰ νὰ τὰ παραγγείλη!...

— Μὲ τί λεπτά; ρώτησε ἡ κοπέλλα, σαστισμένη.

Ὁ Θέμης γέλασε πονηρά.

— Ἔχουν οἱ φύλακες τὴ γνῶσι. Τὰ λεπτὰ βρέθηκαν! Ἔδωσα χίλιες ὀχτακόσιες λίρες σ' ἕναν ἀντιπρόσωπο, σ' ἕνα φίλο μου ἀδελφικό, ποὺ φεύγει σήμερα γιὰ τὴν Ἀμερική. Σὲ δυὸ μῆνες, θὰ παραλάβω τὰ μηχανήματα...

— Μὰ ποῦ ἠῦρες τὶς χίλιες ὀχτακόσιες λίρες;... ἐπέμεινε ἡ Ἐλίζα.

— Μάντεψε! ἀποκρίθηκε αὐτὸς γελαστός.

Σκέφθηκε ἡ κοπέλλα μιὰ στιγμή. Ἀξαφνα, τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατακόκκινο. Μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία τὴν πλημμύρισε. Ξαφνικά, σὰν κῦμα, τὴν κύκλωσε μιὰ ἀνείπωτη χαρά. Εἶχε μαντέψει! Νόμισε πὼς εἶχε μαντέψει!

— Κατάλαβα! φώναξε μὲ φωνὴ πνιγμένη.

— Κατάλαβες; Τί κατάλαβες;...

— Οἱ λίρες ποὺ σοῦδωσε ὁ μπαμπᾶς... Ἡ προῖκα μου!... Ψέμματα μοῦλεγες πὼς τὰ εἴχαμε ξοδέψει ὅλα... Δὲν ἦταν δυνατόν!... Κι' ἐγὼ παραξενευόμουν. Θὰ τὰ εἶχες βάλει στὴν μπάντα, καὶ τώρα μ' αὐτά...

Σταμάτησε, βλέποντας τὸ πρόσωπό του νὰ σκοτεινιάζη.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, τῆς ἀποκρίθηκε.

— Δὲν μάντεψα σωστά;...

— Μὰ εἶσαι τρελλὴ γιὰ δέσιμο! φώναξε αὐτὸς ἀπότομα. Πῶς φαντάστηκες πὼς εἶνε δυνατὸν αὐτὸ τὸ πράγμα; Τί ἔφαγες τόσον καιρό; Τί ντύθηκες;... Μὲ τί ταξίδεψες; Μὲ τί ἔκανες τὴ μεγάλη κυρία στὴν Εὐρώπη;...

Ἡ Ἐλίζα ἄρχισε νὰ τρέμη. Αὐτὸς ὁ τόνος ὁ ἀπότομος, ὁ ἐχθρικός, ἦταν κάτι ἀναπάντεχο, κάτι ξένο.

— Μὲ συγχωρῆς, Θέμη, ψιθύρισε. Δὲν θέλησα νὰ σὲ θίξω. Παραξενεύτηκα ὅμως... Ἀλλά...

Τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε πάλι καὶ φώναξε ἐντελῶς σίγουρη τώρα:

— Εἶνε ἀπὸ τὰ δικά σου τὰ χρήματα λοιπόν! Ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ πατέρα σου!...

Ἡ κυρία Μπέμπη κύτταξε τὸ γυιό της μὲ μάτια γυάλινα. Αὐτὸς δάγκασε τὰ χείλη του, κι' ἀποκρίθηκε στεγνά:

— Καὶ πάλι ἔπεσες ἔξω, Ἐλίζα. Κι' ὅμως, δὲν θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ μαντέψης...

— Ἔ, δὲν μπορῶ! ἔκανε αὐτὴ σὰν πεισμωμένο παιδί. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βρῶ... Πές μου, λοιπόν!...

Δίστασε αὐτὸς μιὰ στιγμή. Ἡ Φῶφη σηκώθηκε κι' ἔκανε πὼς ἔσκυψε ἀπάνω στὸ μωρό της, ποὺ κοιμόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Κι' ἡ φωνὴ τοῦ Θέμη ἀκούστηκε μουντή:

— Μά, Ἐλίζα, παιδί μου, τὸ πιὸ λογικό, τὸ πιὸ πιθανό, δὲν τὸ συλλογίστηκες. Τὰ χρήματα αὐτὰ τὰ ἠῦρα ἀπὸ τὸ σπίτι, στὴ Μητρόπολι...

Τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξι. Δὲν καταλάβαινε τίποτε.

— Ἐξήγησέ μου, Θέμη... ψιθύρισε.

— Ἀκόμα κι' ἄλλες ἐξηγήσεις; Στὸ εἶπα...

— Πῆρες δάνειο;... Τόβαλες ὑποθήκη;...

— Τί λές, παιδί μου;... Δυὸ χιλιάδες λίρες θᾶπαιρνα δάνειο; Τὸ πούλησα, χριστιανή μου, πῶς τὸ λένε; Τὸ πούλησα δύο χιλιάδες λίρες! Ἔστειλα τὶς χίλιες ὀχτακόσιες γιὰ τὰ μηχανήματα, καὶ κράτησα τὶς διακόσιες γιὰ νὰ περάσουμε στὸ μεταξύ...

Ἡ Φῶφη ψιθύρισε, σὰν νὰ μὴ τὴν ἐνδιέφεραν τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ της:

— Κοιμᾶται!... Οὔτε κανόνια δὲν τὸ ξυπνᾶνε τώρα... Τὸν πῆρε γιὰ καλά!...

Κι' ἔσκυψε πιὸ πολὺ τὸ κεφάλι της.

Ἡ κυρία Μπέμπη, ἀπὸ τὸν καναπέ της, εἶπε κοφτά, μὲ ἔμφασι:

— Φυσικά! Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο σωστό...

Ἡ Ἐλίζα κύτταζε τὸν ἄντρα της, σὰν νὰ φοβόταν πὼς ἡ αὐτὸς ἢ ἐκείνη εἶχε τρελλαθῆ.

— Θέμη... ψιθύρισε μόλις... Τί εἶπες; Δὲν κατάλαβα...

— Κατάλαβες! Δὲν θέλεις νὰ καταλάβης... Εἶπα πὼς πούλησα τὸ σπίτι...

— Πούλησες τὸ σπίτι;...

— Ναί. Πούλησα τὸ σπίτι! Τί κέρδισες ἔτσι; Πρώτη φορὰ ἀκουσες νὰ πουλιοῦνται τὰ σπίτια; Τὸ πούλησα πολὺ καλά, μάλιστα. Δυὸ χιλιάδες λίρες, εἶνε τιμὴ ἐξαιρετική!...

Τὰ γόνατα τῆς Ἐλίζας λύγισαν. Σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ἔλα, τώρα, μὴν κάνης πὼς λιποθυμᾶς κιόλας, φώναξε αὐτὸς καὶ πῆγε κοντά της.

— Θέμη! στέναξε αὐτή. Πές μου πὼς δὲν εἶνε ἀλήθεια!...

— Ἔ, μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Αὐτὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν!... Τέτοια θᾶχουμε;... Δὲν εἴπαμε πὼς ἐγὼ ἔχω τὴν ἀπόλυτη εὐθύνη γιὰ τὰ οἰκονομικά;...

— Μὰ αὐτὸ τὸ σπίτι μοῦ τ' ἀγόρασε ὁ μπαμπᾶς γιὰ νὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε ἐκεῖ μιὰ μέρα...

— Θὰ πᾶμε, κουτό! Θὰ πᾶμε. Νοίκιασα τὸ ἕνα πάτωμα γιὰ ἕνα χρόνο μὲ τὶς διακόσιες λίρες ποὺ περίσσεψαν. Θὰ γίνη κι' αὐτὸ τὸ χατῆρι σου...

— Πῶς μπόρεσες νὰ τὸ πουλήσης, Θέμη;...

Ἡ κυρία Μπέμπη κύτταξε τὴ νύφη της σκληρά.

— Ἄκου κουβέντα! Πῶς μπόρεσε νὰ τὸ πουλήση! Μὰ τί θὰ τρώγατε, Ἐλίζα... Τὰ ντουβάρια;... Τὸ πούλησε γιὰ ν' ἀρχίση τὴν ἐπιχείρησί του...

Τὸ προσωπάκι τῆς Ἐλίζας, κερωμένο, στράφηκε στὴν πεθερά της.

— Μά, μπέτρα, τὸ βρίσκετε σωστό;...

— Τί λέγαμε πρίν; τῆς ἀπάντησε ἐκείνη. Οἱ γυναῖκες πρέπει ν' ἀκοῦνε τοὺς ἄντρες τους. Νὰ μὴ μπερδεύωνται ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔχουν δουλειά...

— Μά, ἂν μὲ ρωτοῦσε, θὰ τοῦλεγα πὼς δὲν θέλω!...

— Γι' αὐτό, εἶνε σωστὸ νὰ παίρνη προῖκα ὁ ἄντρας! τὴν διέκοψε στεγνὰ ἡ πεθερά της. Γιὰ νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ζητάη τὴν ἄδεια τῆς γυναίκας του. Ἂν τοῦλεγες ὄχι, θὰ τσακωνόσαστε καὶ δὲν θᾶβγαινε τίποτε... Ἐνῶ ἔτσι, πάει, τελείωσε, τόκανε! Τώρα, ἄφησε αὐτὸ τὸ ὕφος τὸ πείθιμο... Ἔλα, ἔλα, γέλασε λίγο! Μὲ τὸ καλό! Καλορρίζικο τὸ ἐργοστάσιο, παιδί μου!...

Σηκώθηκε, μ' ὅλο της τὸν ὄγκο, καὶ φίλησε τρανταχτὰ καὶ στὰ δυὸ μάγουλα τὸ γυιό της.

Τότε μονάχα ἡ Φῶφη ἔκανε πὼς κατάλαβε τὴ συζήτησι.

— Ἔλα βρέ, κουτή!... εἶπε στὴν Ἐλίζα σὰν νὰ ἐποόκειτο γιὰ κάποιο φουστάνι ποὺ χάλασε λιγάκι στὸ βάψιμο! Μὴν κάνης ἔτσι! Τί ἔπαθες; Δὲν ξέρει τώρα ὁ Θέμης;...

Ἔκανε νὰ σηκωθῆ κι' ἡ Ἐλίζα. Τὰ πόδια της, ὅμως, ἔτρεμαν. Ξανακάθησε στὴν καρέκλα της, κι' ἔκανε ἀέρα μὲ τὸ μαντήλι της, γιατὶ τῆς ἐρχόταν ζάλη.

— Λοιπόν; Ἔχεις ἄλλα νέα νὰ μᾶς πῆς;... ρώτησε ἡ κυρία Καλύτη τὸ γυιό της.

— Κι' ἄλλα; γέλασε αὐτός. Τί ἄλλο; Τὰ μάθατε ὅλα!...

— Τότε ἐμεῖς ἂς πηγαίνουμε. Καὶ κύτταξε νὰ συνέλθη ἡ γυναῖκα σου. Γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχασε τὰ λογικά της. Γιὰ κύττα την! Κάθεται καὶ κλαίει τὴ μοῖρα της, ἀντὶ νὰ χοροπηδᾶη ἀπὸ τὴ χαρά της!...

Μ' ὅλη της τὴ μεγαλοπρέπεια, ἔφυγε ἡ κυρία Μπέμπη. Κι' ἡ Φῶφη, σὲ λίγο, τδσκασε κι' αὐτή. Σκοπός τους ἦταν νὰ ἐνισχύσουν τὸ Θέμη στὴ δύσκολη στιγμὴ ποὺ θ' ἀνήγγελλε τὸ φοβερὸ τὸ νέο. Δὲν μποροῦσαν νὰ ξέρουν τί ἀντίδρασι θᾶφερνε ἡ Ἐλίζα. Τώρα ποὺ τὴν εἶδαν σὰν κερασυνοχτυπημένη, ἡσύχασαν. Καὶ θεώρησαν καλὸ νὰ φύγουν αὐτὲς ἀπὸ τὴ μέση.

Ὁ Θέμης κάθησε δίπλα στὴ γυναῖκα του. Τῆς πῆρε τὰ δυό της χέρια μέσα στὰ δικά του.

— Ἀγαπούλα! τῆς εἶπε, παιχνιδιάρικα. Τώρα εἴμαστε μόνοι. Δὲν λὲς τίποτα;...

— Εἶμαι θλιμμένη, σὰν νᾶθελα νὰ πεθάνω... ἀποκρίθηκε αὐτή.

— Ἄλλα λόγια περίμενα ν' ἀκούσω ἀπὸ τὰ χειλάκια σου...

— Ἀκόμα δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου!...

Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν κάθησε στὰ γόνατά του, ὅπως τὸν πρώτο μήνα τοῦ γάμου τους.

— Κάθησε ἐδῶ, κουτοκόριτσο! Ἄκουσε! Γιατί πῆρες αὐτὸ τὸ τραγικὸ ὕφος; Ἐδῶ, ἀσφυκτιᾶς, τὸ βλέπω. Λοιπόν, σὲ δέκα μέρες, μετακομίζουμε. Θὰ πᾶμε στὸ καινούργιο σπίτι. Θὰ ζήσης εὐτυχισμένη... Γιὰ ἕνα χρόνο, εἴμαστε ἐξασφαλισμένοι. Θὰ σοῦ ἀγοράσω κι' ἔπιπλα, ἀπὸ τὰ δικά μου τὰ λεπτὰ αὐτά!... Θὰ σὲ κάνω βασίλισσα! Στὸ μεταξύ, θᾶρθοῦνε τὰ μηχανήματα, καὶ θ' ἀρχίση τὸ ἐργοστάσιο νὰ δουλεύη. Ἕνα χρόνο, δυὸ χρόνια, ὥστου νὰ βάλουμε τὶς λίρες στὴ θέσι τους. Ἔπειτα, θὰ ἔχουμε καθαρὰ κέρδη. Τί θέλεις ν' ἀγοράσουμε κατόπιν; Σπίτι;... Ποῦ τὸ θέλεις; Στὴ Μητρόπολι; Στὴν Μητρόπολι! Θέλεις ἀκόμα καὶ τὸ ἴδιο νὰ ξαναγοράσουμε; Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη!... Ἀλλά, κι' ἂν θέλης νὰ χτίσουμε κανένα παλατάκι, ὅπου τὸ θέλης!...

Ἡ φωνή του, στ' αὐτιά της, στὴν ἀρχὴ ἔσβυνε χωρὶς συνέπειες. Λίγο-λίγο ὅμως, σὰν δύναμι φυσική, ἄρχισε νὰ μπαίνη ἀπὸ τὸ τύμπανο μέσα στὴν καρδιά της, σ' ὅλη της τὴν ὕπαρξι. Μετὰ κάμποση ὥρα, μάταια ζήτησε μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της, τὸν πόνο ἐκεῖνο τὸ τσουχτερό, ποὺ εἶχε νοιώσει μόλις τῆς ἀνήγγειλε γιὰ τὸ σπίτι. Τώρα, ἕνα ἀγκαθάκι μόνο τὴν τριβελοῦσε. Ἀλλὰ τὄπνιγε ἡ χαρὰ κι' ἡ ἐλπίδα. Πέρασε τὸ χέρι της στὸ λαιμὸ τοῦ ἀντρός της...

— Θέμη!... Τώρα μοῦ πέρασε. Τώρα τὰ βλέπω ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα...

— Βλέπεις; Γιατί νὰ πικραθῆς, λοιπόν; Πρέπει νὰ σκέφτεσαι πρῶτα λογικά, ψύχραιμα.

— Δὲν πρόφθασα νὰ σκεφθῶ! Μοῦ φάνηκε τόσο φοβερό!...

— Τὸ κατάλαβες τώρα;... Ἔτσι γίνεται πάντα σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Δὲν μπορεῖς νᾶχης καὶ τὴν πήτα ὁλάκαιρη καὶ τὸ σκύλο χορτάτο...

— Μά... ἐξασφαλίστηκες τοὐλάχιστον ἀρκετά; Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτὸ τὸ φίλο σου;...

— Ἄλλη ἐρώτησι πάλι! Γιὰ χαζὸ μὲ περνᾶς;... Ἔτσι θὰ τοῦδινα ὅλη μας τὴν περιουσία μας στὸ χέρι;...

— Τί νὰ σοῦ πῶ, λοιπόν, κι' ἐγώ, Θέμη;... Τάχω χαμένα. Συλλογίσου μονάχα πὼς ἔχουμε παιδί, κόρη. Αὐτὸ σοῦ λέω...

— Γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτό; Μὲ θίγει! Πρέπει νὰ συλλογιστῶ τὴν κόρη μας, δηλαδή, γιὰ νὰ μὴ σπαταλήσω τὴν περιουσία σου;...

— Δὲν θὰ ξαναμιλήσω γι' αὐτό, Θέμη μου. Οὔτε θέλω νὰ τὸ σκέπτωμαι. Θὰ περιμένω...

— Ἑτοίμασε τὰ πράγματα. Θὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ τὴν ἄλλη Δευτέρα. Πές μου πὼς εἶσαι ὁλόχαρη!

— Ὅσο γι' αὐτό, ναί!

— Δός μου τώρα ἕνα δυνατὸ φιλί!....

Μὲ τὰ χάδια, μὲ τὰ φιλιά, ἔσβυσε καὶ τὸ τελευταῖο ἀγκαθάκι τῆς λύπης. Καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θέμη, ἡ Ἐλίζα, ξέχασε τὶς μαῦρες σκέψεις της κι' εἶδε τὴ ζωὴ πάλι χαρούμενη καὶ τριανταφυλλένια.

Ἡ ἀπόγνωσι τῶν γονέων

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, μόλις εἶχαν σηκωθῆ ἀπὸ τὸν ὕπνο, ὁ Φρίξος κι' ἡ Θεώνη Δέδη, ἔπιναν τὸν καφὲ τους καὶ κουβέντιαζαν. Τὰ πρόσωπά τους ἦταν σκοτεινά. Ὁ Δέδης φαινόταν γερασμένος κι' ἡ φωνή του ἀκουγόταν τσακισμένη.

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺφυγε ἡ Ἐλίζα ἀπὸ τὸ σπιτί μας, ὅλα μοῦχονται ἀνάποδα. Κοντεύω νὰ πιστέψω πὼς αὐτὴ ἦταν ὁ καλός μου ἄγγελος. Ὅ,τι καὶ νά κάνω τώρα, μοῦ βγαίνει σὲ κακό...

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ πιστεύης αὐτό, εἶπε σιγανά, παρηγορητικά, ἡ Θεώνη.

—Τὸ ξέρεις πὼς βέβαια εἶμαι προληπτικός! Κι' ὅμως, αὐτὸ τὸν καιρό, μὲ βασανίζουν κάτι ἀπαίσια ὄνειρα. Ὅλο κα-

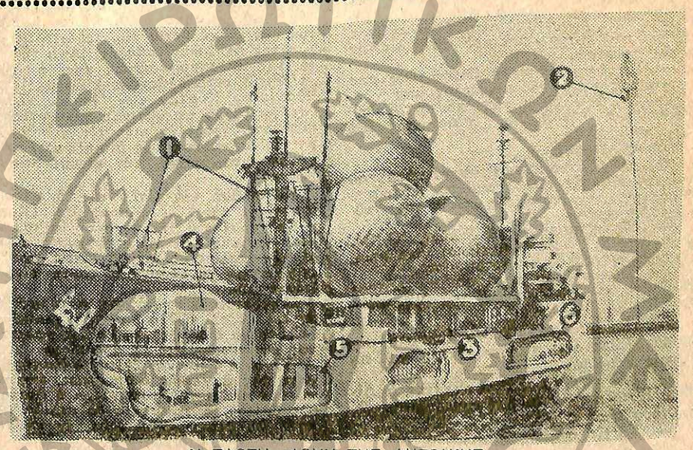

Η ΠΛΩΤΗ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ»

Τὸ πλοῖο αὐτὸ εἶνε ὁ «Ταχυδρόμος» ἕνας πλωτὸς ραδιοφωνικὸς σταθμός, ποὺ θὰ ἐπιτρέπη στὶς χῶρες τοῦ «Σιδηροῦ Παραπετάσματος» ν' ἀκοῦνε τὴν «Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς». Γιὰ νὰ μεταταπῆ τὸ σκάφος αὐτὸ σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς πουπουὺς τοῦ κόσμου χρειάστηκαν ἐργασίες ὁ μηνῶν καὶ μισὸ περίπου ἑκατομμύριο δολλάρια. Ὁ «Ταχυδρόμος» διαθέτει, ὅπως φαίνεται στὴ φωτογραφία μας, ἕνα εἰδικὸ σύστημα κεραιῶν σὲ ἀχήμα ἀνεστραμμένης πυραμίδας (1) καὶ πολλὲς ἄλλες, ποὺ θὰ ἀνυψώνουν μπαλλόνια φουσκωμένα μὲ ἥλιον (2). Ἕνας ἰσχυρὸς πομπὸς 150.000 βὰτ εἶνε τοποθετημένος στὸ κέντρον (3) ἐνῶ στὴν πλώρη βρίσκεται ἡ αἴθουσα ἐκπομπῆς (4) καὶ μιὰ πλουσία δισκοθήκη (5). Πίσω τέλος ὑπάρχει ἕνα μεγάλο ἀπόθεμα ἡλίου (6). Ὁ «Ταχυδρόμος» θὰ ἐγκαινιάση τὴν ἀποστολή του μὲ ἕνα μακροχρόνιο ταξεῖδι στὰ νερὰ τῆς Βολτικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ.

Ἐνσταντανέ

Δικαιολογημένη τσιγγουνιὰ

Ὁ κύριος Τσιγκούνης — ὄνομα καὶ πρᾶμα — εἶνε ἀπαρηγόρητος. Τὴν περασμένη νύχτα εἶχε πεθάνει ἡ ἀδελφή του καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἡ κηδεία της.

Μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό της, ἔτρεξε χρήγορα στὸ σπίτι της, ποὺ ἦταν στὸ Κολωνάκι. Ἐκεῖ βρῆκε μερικοὺς πλουσίους συγγενεῖς, ποὺ ἔκλαιγαν τὴ μακαρίτισσα καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν κηδεία της. Ὅλοι τους εἶχαν παραγγείλει μεγάλα στέφανα καὶ λουλουδένιους σταυρούς. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, λοιπόν, ἡ γυναῖκα τοῦ κυρίου Τσιγκούνη, τὸν φώναξε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ ὑπενθύμισε, ὅτι ἔπρεπε νὰ στείλη κι' αὐτὸς κανένα στεφάνι.

— Ναί, ἔχεις δίκηο, τῆς ἀπάντησε αὐτὸς μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Ὁ κύριος Τσιγκούνης, λοιπόν, κατέβηκε στὰ ἀνθοπωλεῖα τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς.

— Θέλω ἕνα στεφάνι, εἶπε. Πόσο κάνει;

— Πρόκειται γιὰ συγγενῆ σας;

— Γιὰ τὴν ἀδελφή μου...

— Τότε θὰ κάνουμε ἕνα μεγάλο καὶ στὶς κορβέλλες του θὰ γράψουμε, μὲ χρυσὰ γράμματα: «Στὴ λατρευτή μου ἀδελφή». Σᾶς ἀρέσει ἔτσι;

— Καλά. Τί θὰ στοιχίση ὅμως;

— Μιὰ λίρα!

— Φθηνότερα δὲν κάνει;

— Ἂν ἀφαιρέσουμε τὰ χρυσᾶ γράμματα, θὰ σᾶς κοστίση τὰ μισά.

Κι' ὁ Τσιγκούνης, τραυλίζοντας:

— Ἂς λείπουν τὰ γράμματα. Ἡ μακαρίτισσα δὲν ἤξερε νὰ διαβάζη!...

Ο ΦΑΚΟΣ

τρακυλάω σκάλες. Καὶ μαζί μου κι' ἡ 'Ελίζα...

— Ἄχ, ἀναστέναξε ἡ Θεώνη. Δὲν τὸ χώνεψες ἀκόμα πὼς ἔγινε αὐτὸς ὁ γάμος. Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ πατήσης στὸ σπίτι τους...

— Οὔτε καὶ θὰ πατήσω ποτέ! Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ δῶ τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου!...

— Δικαίωμά σου, ἂν καὶ πικραίνεις τὴν κόρη μας..

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ συλλογίζεται καὶ τόσο. Εἶνε πολὺ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη της γι' αὐτόν!...

— Εἶσαι ἄδικος, ἂν τὸ σκέπτεσαι στ' ἀλήθεια αὐτό Φρίξο. Δὲν βλέπεις πούρχεται σχεδὸν κάθε μέρα; Μᾶς κυττάζει στὰ μάτια! Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἔχουμε παράπονο ἀπὸ τὸ παιδί μας...

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο τὸ παράπονο!

— Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὸ μεγάλο, ναί... Ἀλλὰ αὐτό, πάει ἤταν μοιραῖο! Δὲν ξαναγίνεται. Τώρα πάντως ἡ 'Ελίζα εἶνε μιὰ γυναῖκα σεμνή, ἐντελῶς ἀφοσιωμένη στὸ σπίτι της. Ὅλοι ἔχουν νὰ λένε γιὰ τὸ ἦθος της. γιὰ τὴ στοργή της...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι.

— Αὐτὴ εἶνε... εἶπε ἡ Θεώνη. Σὲ παρακαλῶ, Φρίξο, μὴ φαίνεσαι τόσο λυπημένος. Δὲν θέλω νὰ πικραίνεται ὅταν ἔρχεται ἐδῶ τὸ παιδί μας...

Ἡ 'Ελίζα μπῆκε μὲ τὸ ἀνάλαφρο βάδισμά της, μὲ τὸ χαρούμενο πάντα ὕφος της. Φίλησε τὴ μητέρα της καὶ τὸν πατέρα της.

Ἄλλοτε τοὺς κύπταζε στὰ μάτια καὶ ρωτοῦσε πῶς εἶνε. Σήμερα φαινόταν νευρική. Κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο, συνήθεια ποὺ τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ τὴ Φώφη.

— Πῶς εἶνε τὸ μωρό; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

— Καλά, μιὰ χαρά...

— Τ' ἄφησες στὴν πεθερά σου;...

— Μόνον ἔτσι καταφέρνω καὶ βγαίνω λίγο... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἤταν ποτὲ δυνατὸν νὰ ξεμυτίσω ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Πάλι καλὰ ποὺ δέχεται νὰ φυλάη τὸ παιδί...

— Ἄ, ὅσο γι' αὐτό, εἶνε πρόθυμη, δὲν ἔχω παράπονο, εἶπε ἡ 'Ελίζα, καὶ γέλασε πάλι νευρικά.

Ὁ πατέρας της κάπνιζε. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε γίνει τὸ «πραξικόπημα», δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τῆς μιλήση ὅπως ἄλλοτε ὁ Δέβης τῆς κόρης του. Κάτι τοῦδενε τὴ γλῶσσα. τὴ στιγμὴ ποὺ ἤθελε νὰ τῆς φεσθῆ τουφερά.

— Τί νέα; ρώτησε ἡ Θεώνη. Πές μας τὰ κατοθώματα τῆς μικρούλας μας.

— Ἄ, ἔχω ἄλλα νέα πιὸ σπουδαῖα! ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα, παίρνοντας ἕνα ὕφος σοβαρό.

— Ν' ἀκούσουμε...

Ὁ Δέβης σταμάτησε τὸ τσιγάρο του καὶ τὴν κύτταξε παραξενεμένος. Κάτι στὸ ὕφος της, στὸν τόνο τῆς φωνῆς της, τοῦκανε ἐντύπωσι.

— Νά, ἀποκρίθηκε ἡ 'Ελίζα. Ὁ Θέμης ἀρχίζει μία ἐπιχείρησι περίφημη. Ἀνοίγει ἐργοστάσιο χαρτοποιΐας...

— Ἐργοστάσιο χαρτοποιΐας; ρώτησε ἡ Θεώνη μὲ ἀπορία. Πῶς τοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Πάντα λογάριαζε νὰ ἐργαστῆ σοβαρά. Τώρα τοῦ παρουσιάστηκε μιὰ εὐκαιρία φαίνεται...

— Δὲν εἶνε εὔκολα αὐτά, εἶπε ὁ Δέβης. Εὔκολα λέγεται ἕνα ἐργοστάσιο, ἀλλὰ δύσκολα γίνεται.

— Γιατί; ρώτησε ἡ γυναῖκα του.

— Χρειάζονται πρῶτα-πρῶτα μηχανήματα...

— Φρόντισε γι' αὐτά. Τὰ παρήγγειλε! φώναξε μὲ ὕφος ἐνθουσιασμοῦ ἡ 'Ελίζα.

Ἡ φωνή της ὅμως δὲν ἤταν σίγουρη.

— Τὰ παρήγγειλε;... ἔκανε δύσπιστα ὁ Φρίξος Δέβης. Πῶς τὰ παρήγγειλε;... Θέλουν πολλὰ λεφτὰ τέτοιες παραγγελίες. Δὲν γίνονται μονάχα μὲ γράμματα.

— Ἔστειλε καὶ λεφτά. Χίλιες ὀχτακόσιες λίρες! εἶπε ἡ 'Ελίζα, κυττάζοντας ἀλλοῦ, καὶ προσπαθῶντας νὰ πάρη ἕνα τόνο φυσικὸ στὴ φωνή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

Ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς Διονύσιος Σολωμός.

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἑλληνικὰ φύλλα καὶ τυπογραφεῖα στὰ νησιὰ τοῦ 'Ιονίου

Ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφικὴ δραστηριότης τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸ 1791 καὶ κατόπιν, εἶχε ζωηρὴ ἀπήχησι στὰ κέντρα τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος καὶ στὶς ἑλληνικὲς παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Στὰ νησιὰ τοῦ 'Ιονίου ἐξεδόθησαν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος διάφορες ἑλληνικὲς ἐφημερίδες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ «Ἀστική», ἡ ὁποία ἐξεδόθη τὸ 1802.

Τὸ 1814, μετὰ τὴν κατάληψι τῶν νησιῶν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ἐξεδόθη στὴν Κέρκυρα ἡ «'Ιονική», ἡ ὁποία ἔγινε κατόπιν τὸ ἐπίσημο ὄργανον τοῦ κυβερνήτου καὶ ἔζησε μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπισημοποιήσεώς της, ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ μετωνομάσθηκε «Ἐφημερὶς τῶν Ἡνωμένων Κρατῶν τῶν 'Ιονίων νήσων», ἔπαυσε δὲ νὰ παρουσιάζη γενικώτερο ἐνδιαφέρον, γιατὶ ἐνέμιζε τὶς σελίδες της μὲ τὶς ἀποφάσεις τῆς διοικήσεως, τὰ διάφορα διατάγματα, τὴν κίνησι τῶν ἀρχῶν κτλ.

Κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο της, ἡ «'Ιονικὴ» ἐσημείωνε τὴν λέξι «Κορυφούς». (Κορφοὶ —Κέρκυρα) καὶ τὴν ἡμερομηνία τοῦ φύλλου. Ἐπίσης καὶ τὴν σημείωσι: «Ὅλαι αἱ τῆς πολιτικῆς Κυβερνήσεως πράξεις, κείμεναι ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτη, εἶναι ἀξιόπιστοι».

Ἀργότερα ἡ σημείωσις αὐτὴ μετεβλήθη ὡς ἑξῆς: «Ὅλα τὰ τῆς Διοικήσεως ἐκδιδόμενα διὰ τῆς ἐφημερίδος ταύτης εἶναι ἐπικεκυρωμένα ἐξ ὀφφικίου».

Ὅταν ἡ «'Ιονικὴ» ἔγινε τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως, ἐπάνω ἀπὸ τὸν τίτλο της τυπωνόταν ὁ βρεττανικὸς θυρεός, ἡ τελευταία δὲ σελίδα κατέληγε ὡς ἑξῆς: «Κορυφούς, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῆς Διοικήσεως».

Στὰ πρῶτα της φύλλα ἡ «'Ιονικὴ» δημοσίευε καὶ εἰδήσεις γενικωτέρου δημοσιογραφικοῦ ἐνδιαφέροντος, κατόπιν ὅμως περιωρίσθηκε στὴν ἐπίσημη εἰδησεογραφία. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα της δημοσιεύεται ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου Οὔσσερ, στὴν ὁποίαν περιγράφονται τὰ σχετικὰ μὲ τὴ μεταφορὰ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος στὸ νῆσο Ἔλβα. Στὸ φύλλο τῆς 20ῆς 'Ιουλίου 1815 δημοσιεύει σὲ μετάφρασι ἕνα σατυρικὸ ποίημα ποὺ τὸ τραγουδοῦσαν οἱ Παρισινοὶ εἰς βάρος τοῦ στρατάρχου Νέυ:

Δυναμὼν' ὁ Ναπολέων
'Οπαδόν του μ' ἔχει
Φίλος του δὲν εἶμαι πλέον
Τὸν κατήφορ' ὅταν τρέχη
Γιὰ νὰ λείψ' ἀπὸ τοὺς φόβους
Εἶμαι πάντα μὲ ἰδέαν
Εἰς τοὺς κόρφους μου νὰ πέρνω
Κρῖνον καὶ 'Λετοῦ σημαίαν

Στὸ φύλλο τῆς 3 Αὐγούστου 1815 δημοσιεύονται ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς ἐπίσημες ἐκθέσεις τοῦ στρατάρχου Οὐέλλιγκτον, σχετικὰ μὲ τὴν μάχη τοῦ Βατερλώ.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς «'Ιονικῆς» πῆρε μεγαλύτερη ἐπισημότητα ἀπὸ τότε ποὺ ὁ τίτλος της ἔγινε «Ἐφημερὶς τῶν ἡνωμένων ἐπαρχιῶν τῶν 'Ιονικῶν νήσων», ὁπότε καὶ ἄρχισε νὰ δημοσιεύεται στὴν προμετωπίδα της ἡ ἀκόλουθη στερεότυπη δήλωσις: «Ὅλα τὰ εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην ἐμπεριεχόμενα αὐθεντικὰ ψηφίσματα, ὑπογεγραμμένα ὄντα ἀπὸ τοὺς ἀνήκοντας ἀξιωματικοὺς θὰ νομίζωνται ὡς ἐξ ὀφφικίου καὶ ὁ καθεὶς θὰ προσφέρη πρὸς αὐτὰ τὴν δέουσαν ὑποταγήν.

»Κατ' ἐπιταγὴν τῆς Βουλῆς. Σίδνεϋ Γ. Ὀσβόρνης, ἐξ ἀπορρήτων τῆς Βουλῆς, εἰς τὸ Γενικὸν Διαμέρισμα».

Στὴν Βιβλιοθήκη τῆς δικῆς μας Βουλῆς σώζεται τὸ φύλλον τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1818, ποὺ εἶναι τυπωμένο σὲ πένθιμο πλαίσιο, λόγω τοῦ θανάτου τῆς βασαλίσσης τῆς Ἀγγλίας, τῆς ὁποίας δημοσιεύεται καὶ ἐπίσημη νεκρολογία.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1841, ἡ ἐφημερὶς συνέχισε ἀδιάκοπα τὴ σταδιοδρομία της ὡς ἐπίσημον ὄργανον τῆς βρεττανικῆς διοικήσεως. Ἀπὸ τῆς 20 Δεκεμβρίου 1841 σημειώθηκε μιὰ νέα μεταβολὴ στὸν τίτλο της. Ἔγινε: «Ἐφημερὶς τῶν Ἡνωμένων Κρατῶν τῶν 'Ιονίων νήσων». (Κρατῶν ἀντὶ ἐπαρχιῶν, ὅπως ἤταν πρίν). Ἀπὸ τὴν ἴδια ἡμερομηνία ἐγκαινιάζεται ἡ ἔκδοσίς της καὶ σὲ ἰταλικὴ γλῶσσα: «Γκαζέττα ντέλι στάτι οὐνίτι ντέλλε 'Ιζόλα 'Ιόνιε», καὶ αὐτὸ κράτησε ὡς τὶς 28 Μαΐου 1864, ὅτε παραχωρήθησαν τὰ νησιὰ τοῦ 'Ιονίου στὴν Ἑλλάδα.

Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο φύλλο της δημοσιεύει τὰ τέσσερα ἄρθρα τοῦ πρωτοκόλλου, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖον ἔγινε ἡ ἀποχώρησις τῶν ἀγγλικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ παράδοσις τῶν νησιῶν στὴν Ἑλληνικὴ Διοίκησι. Τὸ πρωτόκολλο φέρει τὶς ὑπογραφὲς τοῦ Θρασυβούλου Ζαΐμη καὶ τοῦ Ἄγγλου ἁρμοστοῦ Ἐρρίκου Στόρτς. Στὸ ἴδιο φύλλο δημοσιεύεται καὶ ἡ ἀγγλικὴ προκήρυξις τῆς ἀποδόσεως, ἡ ὁποία καταλήγει ὡς ἑξῆς:

«...Διὰ ὃ ὁ Μέγας Ἁρμοστὴς διακηρύττει καὶ διαδηλοῖ ὅτι κατὰ τὴν εἰρηνεύσαν ἡμέραν δευτέραν τοῦ προσεχοῦς 'Ιουνίου 1864 ἡ προστασία τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος ὡς εἴρηται ἐπὶ τῶν νήσων τούτων θέλει τελευταῖον ἐγκαταλειφθῆ· παύσει καὶ λήξει καὶ ὅτι αἱ εἰρηνέναι νῆσοι θέλουσι γίνει καὶ θέλουσιν εἶσθαι ἀπολύτως μέρος τῆς ἀνεξαρτήτου καὶ συνταγματικῆς Μοναρχίας τῆς Ἑλλάδος». Στὸ ἴδιο φύλλο δημοσιεύεται καὶ ἡ προκήρυξις τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, διὰ τῆς ὁποίας «διαλύεται τὸ παρὸν τοῦ Κράτους τούτου (τοῦ 'Ιονίου) Κοινοβούλιον».

Πάντως καὶ πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν 'Ιονίων, ὑπὸ τὴν σχετικὰ αὐστηρὴ καὶ καχύποπτη ἀγγλικὴ διοίκησι δὲν ἦταν εὔκολη ἡ ἀνεμπόδιστη δρᾶσις τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πνευματικοὶ παράγοντες τῶν νησιῶν ἐπεδόθησαν στὴν ἔκδοσι λογοτεχνικῶν περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα προσέφεραν πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν φιλολογία καὶ τὴν ποίησι τῆς λεγομένης «'Ιονίου Σχολῆς».

Στὴν τουρκοκρατουμένη Ἑλλάδα, κατὰ τὴν μέχρι τῆς ἀνεξαρτησίας περίοδο δὲν ἐξεδόθη καμμιὰ ἐφημερίς. Οὔτε περιοδικό. Ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα ὅμως λειτουργοῦσαν στὴν Κωνσταντινούπολι, τὴ Σμύρνη, ἀργότερα δὲ σὲ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Τὰ τυπογραφεῖα αὐτὰ τύπωναν κυρίως θρησκευτικὰ βιβλία καὶ ὕστερα ἐπιστημονικά, τὰ μόνα ποὺ ἐπέτρεπε ἡ ὀθωμανικὴ διοίκησις. Ὡς γνωστὸν ἡ πρώτη χρῆσις ἑλληνικῶν στοιχείων ἔγινε στὸ Μιλάνο, στὰ 1476, γιὰ τὴ Γραμματικὴ τοῦ Λάσκαρη.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἱστορίες τοῦ 21

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀγωνιστῶν

Ὁ Δημήτριος 'Υψηλάντης κι' ὁ Κολοκοτρώνης ἔτρωγαν μαζὶ κάτω ἀπ' τοὺς ἴσκιους τῶν δέντρων τοῦ Ἄστρους. Γίδα ψητή, ἀσκὶ μὲ ρετσινόκρασο, μισὸ φλασκὶ γιὰ ποτῆρι καὶ μαῦρο ψωμὶ ἤταν ἡ ἑτοιμασία τοῦ φαγητοῦ τους. Ὅταν ἐκάθισαν, κόβοντας ὁ Κολοκοτρώνης τὸ ψητὸ μὲ τὰ χέρια του, εἶπε στὸν 'Υψηλάντη:

—Αὐτὰ εἶναι τὰ χρυσᾶ πηρούνια καὶ τὰ χρυσᾶ μαχαίρια τῆς 'Ελλάδος, κι' αὐτὸ τὸ ρετσινόκρασο τὰ πολύτιμα κρασιά της...

Ὁ Κολοκοτρώνης ἔδωσε ἔτσι ἕνα μάθημα στὸν 'Υψηλάντη, ποὺ ἤταν ἀναθρεμμένος μ' ὅλη τὴν πολυτέλεια τῆς καλῆς ζωῆς, γιὰ νὰ νοιώση βαθειὰ τὶς ταλαιπωρίες τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος.

★

Ὅταν ὁ ἁρματωλὸς Θεόδωρος Κομνᾶ Τράκας εἶδε, στὴν πολιορκία τῶν Σαλώνων, νὰ σκοτώνεται μπρὸς στὰ μάτια του ὁ γυιός του Σταμάτης, φώναξε, γιὰ νὰ δώση θάρρος στοὺς στρατιῶτες του:

—Γάμος χωρὶς σφαχτὰ δὲν γίνεται!

Ὁ γενναῖος ἁρματωλὸς Δίπλας, ὅταν εἶδε τὸ φίλο του Κατσαντώνη νὰ κινδυνεύη καὶ τοὺς ἐχθροὺς νὰ πέφτουν κατάπάνω του, μόλις ἄκουσαν τὸ ὄνομα, προχώρησε καὶ μὲ τὸ στῆθος μπροστὰ τοὺς φώναξε:

—Μὴ τὸν πιστεύετε! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κατσαντώνης! Ἂν σᾶς βαστᾶ, βαρεῖτε με!

Οἱ Τοῦρκοι τότε γύρισαν τὰ ὅπλα ἐναντίον τοῦ Δίπλα καὶ τὸν σκότωσαν...

★

Ὅταν ἐπολιορκεῖτο τὸ Μεσολόγγι, μιὰ γενναία Μεσολογγίτισσα γύριζε στὸ σπίτι της κρατῶντας στὸ κεφάλι της ἕνα βαρελάκι μὲ νερό, ποὺ μόλις τὸ εἶχε γεμίσει ἀπ' τὸ πηγάδι. Ξαφνικὰ μιὰ βόμβα πυροβόλου πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι της καὶ τῆς ἄρπαξε τὸ βαρέλι.

Γυρίζοντας τότε πρὸς τοὺς Τούρκους ἡ Μεσολογγίτισσα καὶ μ' ὅλο ποὺ κινδύνευε ἀπὸ τὶς σφαῖρες, τοὺς μούτζωσε, λέγοντας:

—Καλὸ χρόνο νἄχετε. Μήπως ἔχω ἄλλη βαρέλα;

Ὁ Τουρκοφάγος Νικήτας, ὕστερ' ἀπὸ τὶς λαμπρὲς νίκες του, ἔστειλε στὴ γυναῖκα του μὲ δικό του ἄνθρωπο, ἕνα δεματάκι. Ὅλοι νόμιζαν ὅτι ἤταν πολύτιμο δῶρο κι' ἀγωνιοῦσαν νὰ τὸ δοῦν.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Νικήτα ἄνοιξε τὸ δέμα καὶ βρῆκε μέσα μιὰ ταμπακιέρα ἀπὸ ἔβενο καὶ τὸ ἀκόλουθο σημείωμα:

«Οἱ στρατιῶτες μου μοῦ πρόσφεραν τὴν ταμπακοθήκη αὐτὴ κι' ἕνα ξίφος στολισμένο μὲ πολύτιμους λίθους. Τὸ ξίφος τὸ ἐδώρησα στὴ Διοίκησι τῆς Ὑδρας γιὰ νὰ χρησιμεύση στὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ στόλου. Τὴν ταμπακοθήκη τὴ στέλνω σὲ σένα ποὺ εἶσαι, μετὰ τὴν Πατρίδα, ὁ προσφιλέστερός μου ἄνθρωπος στὴ ζωή».

★

Ὁ Δερβέναγας τοῦ Μαλανδρίνου εἶχε τὸ ἀρχοντικό του στὴν Πλέσσα. Μιὰ ἡμέρα ἕνας προύχοντας πῆγε καὶ τοῦ ἀνάγγειλε τὴν ἄφιξι τοῦ Ἀνδρούτσου, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἤταν ἀπόλυτος κύριος τῆς Ρούμελης. Ὁ Δερβέναγας τὸν κάλεσε γιὰ νὰ κουβεντιάσουν.

—Σὰν θέλει νὰ κουβεντιάσουμε, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρούτσος, ἂς ἔρθη αὐτός!

Πραγματικὰ στὸ σπίτι τοῦ Καραμπελόγιαννου, ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ Ἀνδρούτσος μὲ τὸν 'Ηλία Βιδαβιώτη καὶ τὸν Βλαχοθανάση, ἔφτασε σὲ λίγο ὁ Δερβέναγας μὲ τέσσερες ὀπαδούς του.

Τὸ ἄγριο ὕφος τοῦ Ἀνδρούτσου, τὸ παράστημα τοῦ 'Ηλία κι' ἡ ἀνδρικὴ καλλονὴ τοῦ Βλαχοθανάση κίνησαν τὴν περιέργεια τοῦ Ἀλβανοῦ Γετὶμ-ἀγᾶ.

Ὁ τελευταῖος, τὴ στιγμὴ ποὺ σηζητοῦσε ὁ Ἀνδρούτσος μὲ τὸν Βλαχοθανάση καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του στὸν ὦμο του.

Ὁ Βλαχοθανάσης, ποὺ ἤξερε καλὰ τοὺς Ἀλβανοὺς ἑτοιμάστηκε νὰ τραβήξη τὸ γιαταγάνι του.

—Ὄχι, δὲν θέλω τὸ κακό σου... ψιθύρισε ὁ Γετὶμ-ἀγᾶς ἐξακολουθῶντας νὰ χαϊδεύη τὸν ὦμο τοῦ λεβέντη. Σκεπτόμουνα, καπετάνιε μου, ὅτι ἂν εἶχα τὴ μάνα μου, θὰ σοῦ τὴν ἔδινα νὰ μοῦ κάμης ἕναν τέτοιο ἀδερφό!

★

Δυὸ κλέφτες ξακουστοί, ὁ Παναγ. Κρίκας ἀπ' τὴ Δωρίδα κι' ὁ Θεοχάρης ἀπ' τὰ Πεντεόρια τῆς Παρνασσίδος περνοῦσαν τὰ χωριὰ καὶ χτυποῦσαν τοὺς Τούρκους. Οἱ ἀγάδες μὲ τοὺς ὀπαδούς τους ἔβγαιναν γιὰ νὰ τοὺς πιάσουν, μὰ ἐκεῖνοι ἦσαν ἀσύλληπτοι. Ὁ Δερβέναγας τοῦ Μαλανδρίνου ὅμως κατάφερε τέλος νὰ τοὺς πιάση σὲ μιὰ σπηλιά, ὅπου κοιμόντουσαν. Ἔτσι τοὺς ἔφερε δεμένους στὴ Πλέσσα. Τὴ νύχτα τους δὲ τὴν πέρασαν στὸ σπίτι τοῦ προύχοντα Μαξτά. Οἱ Ἀλβανοὶ μισθοφόροι κουρασμένοι κοιμήθηκαν κι' αὐτοί. Τὰ μεσάνυχτα, πρῶτος ὁ Θεοχάρης. ἔσπασε τὴν ἀμπάρα τοῦ παραθυριοῦ καὶ πήδησε κάτω. Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμάζοταν ὁ Κρίκας νὰ κάνη τὸ ἴδιο, οἱ Ἀλβανοὶ ξύπνησαν, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν παρουσίασαν στὸ Δερβέναγα.

Ὁ τελευταῖος, ἀγριεμένος, πρόσταξε ἀμέσως νὰ κυνηγήσουν τὸ Θεοχάρη.

—Μὴν κοπιάζουν ἄδικα τὰ παλλικάρια, Δερβέναγα, τοῦ εἶπε ὁ Κρίκας μὲ ἀπάθεια. Δὲν τὸν πιάνετε τὸν Θεοχάρη... Φεύγει σὰν λαγός.

—Καὶ τὸν πιάνεις ἐσύ, ὀρέ; ρώτησε ὁ Δερβέναγας.

—Ἐγὼ τὸν πιάνω! Μὰ δὲν θέλω...

—Γιατί ὀρέ; Σοῦ χαρίζω ἐσένα τὴ ζωή.

Ὁ Κρίκας ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός. Ὕστερα εἶπε:

—Δὲν βαστοῦν τὰ τσαρούχια μου.

—Πάρε τὰ δικά μου! τοῦ εἶπε ὁ Δερβέναγας.

Ὁ Κρίκας φόρεσε τὰ ὁμορφα τσαρούχια τοῦ Δερβέναγα, χαμογελῶντας.

—Καλά... εἶπε. Σὲ λίγο θὰ τὸν φέρω!

Κι' ὁ Δερβέναγας ἔχασε καὶ τὰ τσαρούχια του.

★

Στὴν Ἐθνικὴ Συνέλευσι στὴν Τραπεζοῦντα, γινόταν συζήτησις ἂν ἔπρεπε νὰ κοποῦν ἀπὸ ἕνα ψήφισμα οἱ λέξεις «ἐν αὐτῇ». Ὁ Κολοκοτρώνης παρεξηγῶντας τὴ φράσι, πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ φώναξε:

—Τί λέτε μωρέ; Ποιανοῦ θὰ κόψετε τὸ ἕνα αὐτί;...

Αὐτὰ τὰ κάνανε οἱ Τοῦρκοι! Γιὰ τοῦτο τόνε ξεσκλαβώσαμε τὸν τόπο; Γιὰ νὰ κόβουμε τ' αὐτιὰ τοῦ κόσμου;

Τρόμαξαν λοιπὸν νὰ πείσουν τὸ «Γέρο τοῦ Μωρηᾶ» ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀκρωτηριαστῆ κανένας ἄνθρωπος, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ψηφίσουν τὸ κείμενο τοῦ ψηφίσματος, ἀλλὰ... τὸ κείμενο τοῦ ψηφίσματος.

— Δὲν βαστοῦν τὰ τσαρούχια μου!... εἶπε ὁ Κρίκας στὸ Δερβέναγα.

Μιὰ Ἰταλίδα στὰρ στὸ Χολλιγούντ

Ἡ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι κατέκτησε τοὺς Ἀμερικανούς

ΟΣΟΙ παρηκολούθησαν πέρυσι τὸ ἰταλικὸ φίλμ «Αὔριο θἆναι πολὺ ἀργά», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸ διάσημο Ἰταλὸ σκηνοθέτη Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ πολλοὺς νεαροὺς στὰρ καὶ τῶν δύο φύλων, θὰ ξεχώρισαν ἀσφαλῶς, ἀνάμεσα σ' αὐτούς, μιὰ συμπαθέστατη μικρούλα μὲ ὡραῖα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ ἐξαιρετικὸ ταλέντο. Ἦταν ἡ Ἰταλίδα στάρλετ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι, ἡ ὁποία, ὕστερα ἀπὸ τὴν ταινία της αὐτή, δέχθηκε τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια ἀπ' τὴν παγκόσμιο κριτική.

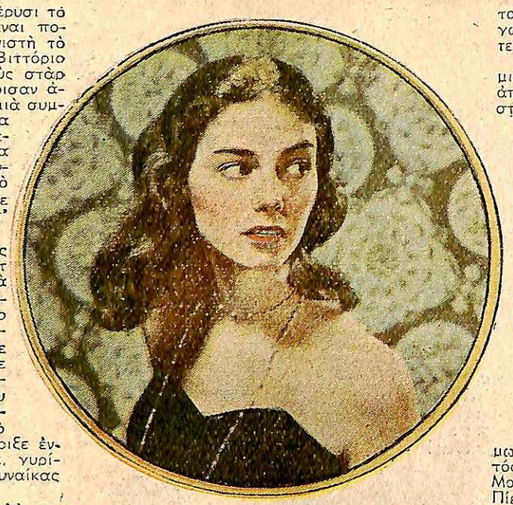

Ἡ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι.

Ὅταν λοιπὸν ὁ γνωστὸς Γάλλος σκηνοθέτης Λεονὶντ Μογκὺ βρέθηκε τὸ 1949 γιὰ λίγες ἡμέρες στὴ Ρώμη, ἀναζητῶντας ἕνα καινούργιο ταλέντο γιὰ τὴν ταινία του «Αὔριο θἆναι πολὺ ἀργά», δυσκολεύθηκε πολὺ ἀλλὰ στὸ τέλος βρῆκε αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Ἕνα βράδυ, στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του ἀνάμεσα σὲ διάφορες νέες διέκοινε τὴν Ἄννα-Μαρία. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε ἐνθουσιάσθηκε τόσο πολύ, ὥστε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του, τῆς εἶπε:

—Πρόσεξε ἐκείνη ἐκεῖ τὴ ψηλὴ κοπέλλα μὲ τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἀδύνατο σῶμα. Σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τῆς καινούργιας ταινίας μου!...

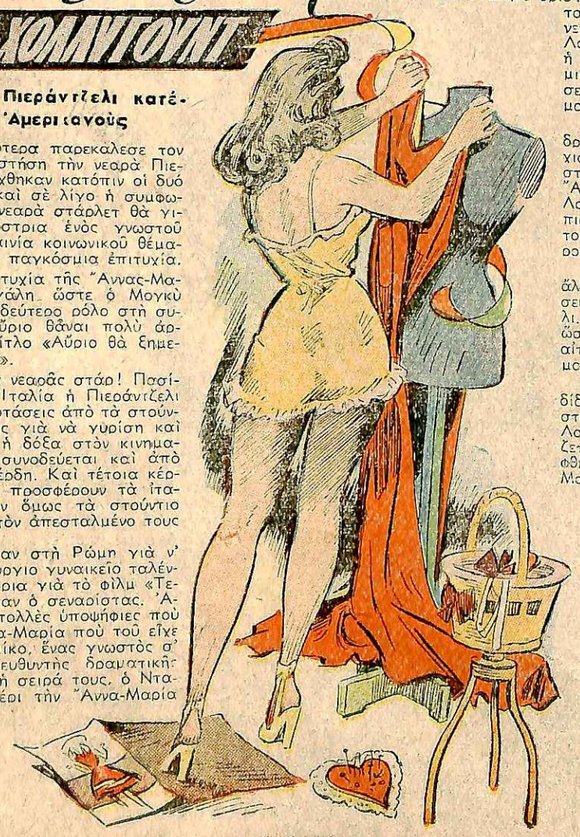

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα παρεκάλεσε τὸν φίλο του νὰ τοῦ συστήσῃ τὴν νεαρὰ Πιεράντζελι. Ἀποτραβήχθηκαν κατόπιν οἱ δύο τους σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ σὲ λίγο ἡ συμφωνία εἶχε κλείσει: ἡ νεαρὰ στάρλετ θὰ γινόταν ἡ πρωταγωνίστρια ἑνὸς γνωστοῦ σκηνοθέτη σὲ μιὰ ταινία κοινωνικοῦ θέματος ποὺ θὰ σημείωνε παγκόσμια ἐπιτυχία.

Κι' ἀλήθεια, ἡ ἐπιτυχία τῆς Ἄννας-Μαρίας ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ Μογκὺ τῆς ἀνέθεσε ἀμέσως δεύτερο ρόλο στὴ συνέχεια τοῦ φίλμ «Αὔριο θἆναι πολὺ ἀργά», ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Αὔριο θὰ ξημερώση μιὰ ἄλλη μέρα».

Νέος θρίαμβος τῆς νεαρᾶς στάρ! Ποσίγνωστη τώρα στὴν Ἰταλία ἡ Πιεράντζελι δέχεται ἕνα σωρὸ προτάσεις ἀπὸ τὰ στούντιο τῆς πατρίδας της γιὰ νὰ γυρίση καὶ τρίτη ταινία. Ἀλλὰ ἡ δόξα στὸν κινηματογράφο πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μεγάλα νομισματικὰ κέρδη. Καὶ τέτοια κέρδη δὲν εἶχαν νὰ τῆς προσφέρουν τὰ ἰταλικὰ στούντιο. Εἶχαν ὅμως τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ τὸν ἀπεσταλμένο τους Στιρύαρτ Στέρν.

Ὁ Στέρν βρισκόταν στὴ Ρώμη γιὰ ν' ἀνακαλύψη ἕνα καινούργιο γυναικεῖο ταλέντο, μιὰ πρωταγωνίστρια γιὰ τὸ φίλμ «Τερέζα», τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ σεναριστας. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὶς πολλὲς ὑποψηφίες ποὺ εἶδε ἦταν καὶ ἡ Ἄννα-Μαρία ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ Σύλβιο Νταμίκο, ἕνας γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη διευθυντὴς δραματικῆς σχολῆς. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τους, ὁ Νταμίκο πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ἄννα-Μαρία καὶ προχώρησε μαζί του στὸ γραφεῖο τοῦ Στέρν καὶ τοῦ σκηνοθέτου τοῦ φίλμ Φρέντ Τσίννεμαν.

—Μὴ κοπιάζετε πολύ, κύριοί μου τοὺς εἶπε, γιὰ νὰ βρῆτε τὴν πρωταγωνίστρια τῆς «Τερέζας». Τὴν ἔχετε κιόλας μπροστά σας!

Ἔτσι ἡ νεαρὰ Πιεράντζελι ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μεταπήδησε ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ στὰ ἀμερικάνικα στούντιο. Βέβαια, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς «Τερέζας» γυρίσθηκε τὸ 1950 στὴ Ρώμη, ἀλλὰ τὸ συμβόλαιο ποὺ ὑπεγράφη ὥριζε ὅτι σὲ περίπτωσι ἐπιτυχίας τοῦ φίλμ ἡ Ἄννα-Μαρία ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ συνεχίση ἐκεῖ τὴ κινηματογραφικὴ καριέρα της.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1950 ἡ Πιεράντζελι ἔφθανε μόνη της ἐκεῖ κι' ἀφοῦ ἄλλαξε ἀρκετά, περνῶντας ἀπὸ ράφτες, κομμωτὰς καὶ ἄλλους εἰδικούς, κανόνισε τὸ ζήτημα τῆς διαμονῆς της καὶ κάλεσε ἀμέσως κοντά της τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν δίδυμη ἀδελφή της Λουΐζα-Μαρία. Ἡ νεαρὴ στὰρ εἶναι εὐχαριστημένη ἀπ' ὅλα. Ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματός της. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπὸ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι τὴν ἔκαναν ἁπλῶς Πίερ Ἀντζελι!

Ἀμέσως μετὰ τὴν «Τερέζα» ἡ Ἄννα-Μαρία πρωταγωνίστησε στὸ φίλμ «Ἐλαφρὸ ἄγγιγμα», δίπλα στὸν διάσημο Ἄγγλο στὰρ Στιμματικὸ φίλμ «Τρεῖς ἐρωτικὲς ἱστορίες», μὲ συμπρωταγωνίστρια τὴ Γαλλίδα χορεύτρια καὶ στὰρ Λέσλι Καρόν.

Ἡ Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι εἶναι δίδυμη καὶ γεννήθηκε στὴ μικρὴ πόλι Πεζάρο τῆς ἐπαρχίας Ρίμινι τῆς Ἰταλίας, στὶς 19 Ἰουνίου τοῦ 1933 ἀπὸ γονεῖς ἀστούς. Ὁ πατέρας της ἦταν ἐργολάβος δημοσίων ἔργων. Τὸ 1936 ἡ οἰκογένειά της ἐγκαταστάθηκε ὁριστικὰ στὴ Ρώμη. Ὅταν τὰ δυὸ κορίτσια μεγάλωσαν ἀρκετὰ ἄρχισε νὰ γίνεται φανερὴ ἡ κλίσι τῆς ἀδελφῆς της Λουΐζας γιὰ τὴ δραματικὴ τέχνη, ἐνῶ ἡ Ἄννα-Μαρία ἔδειχνε ὅτι προτιμοῦσε μιὰ ἤρεμη οἰκογενειακὴ ζωή. Τῆς ἄρεσε μάλιστα νὰ φτιάχνη μόνη τὰ φορέματά της, σὰν τὴν καλύτερη μοδίστρα!

Ἡ πρώτη λοιπὸν γράφηκε σὲ μιὰ δραματικὴ σχολή, ἐνῶ ἡ δεύτερη συνέχισε τὶς σπουδές της. Πῶς τώρα ἀντεστράφησαν τὰ πράγματα κι' ἔγινε ἡ Ἄννα-Μαρία ἠθοποιὸς καὶ στὰρ καὶ ἡ Λουΐζα καθηγήτρια, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα περιστατικὰ τῆς ζωῆς τους, ποὺ οὔτε οἱ γονεῖς τους δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν!

—Ἄλλη προορίζαμε γιὰ ἠθοποιὸ κι' ἄλλη ἔγινε! λέει συχνὰ γελῶντας ἡ τρισευτυχισμένη σήμερα κυρία Πιεράντζελι. Τὸ γεγονὸς εἶναι τόσο ἐκπληκτικὸ ὥστε διερωτῶμαι μήπως κάνω λάθος ἐξ αἰτίας τῆς... ὁμοιότητος τῶν κοριτσιῶν μου!

Πραγματικά, ἡ ὁμοιότης τῶν δύο δίδυμων ἀδελφῶν εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε δὲν ἀποκλείεται. Κάποτε ποὺ ἡ Λουΐζα πῆγε στὰ στούντιο ποὺ ἐργάζεται ἡ ἀδελφή της γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, ὁ τακτικὸς κομμωτὴς τῆς Ἄννας-Μαρίας δὲν τὴν γνώρισε καὶ νομίζοντας πὼς ἦταν ἡ στὰρ τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήση γιὰ νὰ τῆς φτιάξη ἕνα καινούργιο ντένισμα. Ἡ Λουΐζα κατάλαβε τὸ λάθος ἄλλα δὲν μίλησε. Κάθησε μὲ ἀπάθεια κι' ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε ἡ Λουΐζα τοῦ εἶπε χαμογελῶντας, καθὼς ἔφευγε:

—Εὐχαριστῶ πολύ, φίλε μου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἡ στὰρ Πιεράντζελι. Εἶμαι ἁπλῶς ἡ ἀδελφή της! Θὰ τῆς δείξω πάντως τὴ τέχνη σας καὶ θὰ τῆς πῶ νὰ ἔρθη νὰ χτενιστῆ κι' ἐκείνη!

Ἡ Ἄννα-Μαρία εἶνε ψηλή, λεπτή, μὲ σῶμα «σπαθάτο» καὶ ὡραῖο κεφάλι μὲ δυὸ μεγάλα καὶ ἐκφραστικὰ πράσινα μάτια. Στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔχει πολὺ καιρό. Ὡστόσο κατώρθωσε γρήγορα νὰ γίνη ἀπ' ὅλους ἀγαπητή.

Ο ΠΕΝΝΥ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ φοβερὸ τρίγωνο...

Καθισμένος στὴν ψάθινη κουνιστὴ πολυθρόνα, ὁ γέρο - Σπαθάκης κρατοῦσε τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς κόρης του τῆς Λίζας καὶ τῆς μιλοῦσε, κυττάζοντάς την τρυφερά:

— Πρέπει νὰ μπορέσω νὰ σ' ἐξασφαλίσω, πρὶν πεθάνω...

— Μὴ μιλᾶς ἔτσι, μπαμπᾶ... τοῦ ἀπάντησε ἡ Λίζα δακρυσμένη.

— Ὅλοι θὰ πεθάνουμε κάποτε... Ἐγὼ ὅμως, νοιώθω πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, ὅτι βρίσκομαι κοντὰ στὸ θάνατο...

— Δὲν ἔχεις τίποτα... Θὰ γίνης καλά!..

Ἐκείνη τὴν ὥρα χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Δακρυσμένη ὅπως ἤτανε, πῆγε νὰ ἀνοίξη ἡ κόπελλα, καὶ γύρισε μ' ἕναν κοντόχοντρο κύριο, πολὺ καλοντυμένο, μὲ ψαρὰ μαλλιά.

— Καλῶς τὸ Θάνο! φώναξε εὐχαριστημένος, χαμογελαστὸς ὁ γέρο - Σπαθάκης.

Ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ φίλου του καὶ τὸ κράτησε πολλὴν ὥρα μέσ' στὸ δικό του.

— Τί κάνεις, Γιῶργο; ρώτησε ὁ νεοφερμένος κύριος.

— Ὅσο πάω καὶ χειρότερα... ἀπάντησε ὁ γέρο - Σπαθάκης.

— Μπαμπά!... τὸν μάλωσε τρυφερὰ ἡ κόρη του, ἔτοιμο νὰ ξαγκλάψη.

Πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι, κόρη μου, ὅτι εἶνε λίγα τὰ χωμιά μου... ἔκανε ὁ γέρος ἐπίσημα. Καὶ δὲν μ' στενοχωρεῖ, παρὰ ὅτι θὰ μείνης ἔρημη κι' ἀπροστάτευτη ἐσύ, Λιζέττα μου...

Ὁ κύριος μὲ τὰ ψαρὰ μαλλιὰ κύτταξε μὲ παράξενη τρυφερότητα τὴ νέα κοπέλλα, καὶ ὕστερα, ὁρίζοντας στὸν πατέρα του, τοῦ εἶπε ἐπ' ἀγάπη:

— Ὁρκίζομαι ὅτι, ὅσο ζῶ ἐγώ, ἡ Λιζέττα δὲν θὰ μείνη ἀπροστάτευτη, Γιῶργο...

Εὐχαριστημένος, χαμογελαστός, ὁ Γιῶργος Σπαθάκης ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του, ὁ Θάνος Καλαμῆς, ἤτανε θετικὸς ὅσο καὶ πλούσιος, ἕνας πραγματικὸς ἀρχοντάνθρωπος!... Ἡ κόρη του, ἡ ἀγαπημένη του μοναχοκόρη, ἡ Λιζέττα, δὲν θάμενε μόνη της στὴ ζωή...

Καὶ δὲν ἔμεινε, πραγματικά. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας της, ὁ Θάνος Καλαμῆς, ὁ παλιός του φίλος, ἐνδιαφέρθηκε μὲ συγκινητικὴ προσήλωσι γιὰ κάθε ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ὀρφανή. Ἡ Λίζα τὰ δεχόταν ὅλ' αὐτὰ μὲ κάποια στενοχώρια: Πῶς θὰ τὰ ξεπλήρωνε;

Ἕνα βράδυ, ποὺ καθόντουσαν πλάϊ-πλάϊ, σιωπηλά, μέσ' στὸ σαλόνι τοῦ πατρικοῦ της, ἡ Λίζα ἔφερε τὴ συζήτησι:

— Κύριε Θάνο, εἶμαι πολὺ συγκινημένη γιὰ ὅ,τι κάνατε ὡς τώρα γιὰ μένα... Δυστυχώς, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση...

— Γιατί, Λιζέττα; τὴ ρώτησε ἐκείνος.

— Γιατί... Νά, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ δέχουμαι τόσα ἀπὸ σᾶς! Ἐπὶ τέλους, ὁ κόσμος θὰ παρεξηγήση...

Δειλά, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι:

— Μικρή μου Λίζα... τῆς εἶπε δισταχτικά, μὲ φωνὴ πούτρεμε. Ἂν ἤθελες, θὰ μοῦδινες τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφερωμαι γιὰ σέ-να, χωρὶς ὁ κόσμος νὰ παρεξηγήσ...

— Μὲ ποιὸν τρόπο; ἀπόρησε ἡ κοπέλλα.

Ἐκεῖνος πῆρε ζαφνικὰ τὴν ἀπόφασι νὰ μιλήση ξεκάθαρα:

— Μέ... τὸ νὰ δεχτῆς νὰ γίνης γυναίκα μου, τῆς εἶπε.

— Γυναίκα σας; φώναξε ἡ Λίζα.

— Ξέρω... Δὲν εἶμαι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γιὰ σένα... Τὰ γερατειά μου σὲ φοβίζουν... Ὅμως ἴσως σὲ μένα βρῆς στοργή, κατανόησι, τρυφερότητα... Θάμαι περισσότερο πατέρας σου καὶ λιγότερο ἄντρας σου...

Τὰ σκέφτηκε ἡ φτωχιὰ ἡ Λίζα ὅλ' αὐτά, πολλὲς μέρες. Ἡ παρθενικὴ καρδιά της δὲν εἶχε χτυπήσει γιὰ κανέναν ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα... Δὲν εἶχε τίποτα νὰ νοσταλγήση. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἔνοιωθε ἀπαραίτητο ν' ἀκουμπήση κάπου, θετικά, στερεά. Ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ εἶπε τὸ «ναί»...

Ὁ γάμος τοῦ ἑξηνταπεντάρη ἐργοστασιάρχη Θάνου Καλαμῆ μὲ τὴ Λίζα Σταθάκη, τὸ κορίτσι τῶν εἰκοσιδύο χρόνων, ἔκανε τρομερὴ αἴσθησι καὶ συζητήθηκε μὲ φανερὴ διάθεσι κουτσομπολιοῦ ἀπὸ ὅλους τοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Ὁ ἐργοστασιάρχης ὅμως πῆρε τὴ νέα γυναίκα του κι' ἔφυγε γιὰ ἕνα μακρυνὸ γαμήλιο ταξίδι διαρκείας. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο πιά, ξεχασμένος ἀπὸ τὸν κόσμο, γύρισε κι' ἐγκαταστάθηκε στὴν ὡραία του βίλλα, στὸ Ψυχικό.

Τὰ πράγματα κυλοῦσανε ἥσυχα, ὅταν στὸ σπίτι ἔφτασε κάποτε ἕνας ὁμορφος νέος ὡς εἰκοσιεφτὰ χρόνων, μὲ φλογερὰ μάτια. Ὁ Θάνος Καλαμῆς τὸν δέχτηκε μὲ συγκίνησι, κι' ὕστερα τὸν σύστησε στὴ Λίζα:

— Ὁ γυιός μου, ὁ Τώνης... τῆς εἶπε μὲ καμάρι.

— Ὁ γυιός σου;...

— Ναί... Δὲν σοῦ εἶχα πῆ; Σπούδαζε στὸ Βέλγιο ἕξη χρόνια τώρα...

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πρωτόειδαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὁ Τώνης κι' ἡ Λίζα, νοιώσανε μιὰ παράξενη συγκίνησι ν' ἀναστατώνη τὶς ψυχές τους... Ἤτανε τόσο κοντὰ οἱ δυό τους καὶ στὰ χρόνια καὶ στὰ ὄνειρα καὶ στὰ γούστα — σ' ὅλα!... Ἡ καρδιὰ τῆς νέας κοπέλλας, ποῦχε τόσα χρόνια στερηθῆ τὸν ἔρωτα, ἄνοιξε πρόθυμα γιὰ νὰ τὸν δεχτῆ γιὰ πρώτη φορά... Κι' ὁ Τώνης ἔνοιωσε τὴ δική του καρδιὰ νὰ φλογίζεται γιὰ τὴ γυναίκα τοῦ πατέρα του!...

Τίμιοι καὶ οἱ δυό τους, ἀντιστάθηκαν γιὰ πολὺν καιρό, στὸν πειρασμό. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ καθημερινή τους ἐπαφή, ποὺ τὴν ἔκανε ἀπαραίτητη ἡ συνοίκησι, δυνάμωσε τὸ κρυφό τους, τὸ ἀπαγορευμένο τους αἴσθημα... Κάθε φορὰ ποὺ πλησίαζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τὸ αἷμα κυλοῦσε φλογερὸ στὶς φλέβες τους... Τὰ μάτια τους ἀγκαλιαζόντουσαν μὲ λαθραία βλέμματα, γεμάτα παραπονεμένο ἔρωτα... Σιγὰ-σιγά, τὰ χέρια τους σμίγανε στὶς σκοτεινὲς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ... Ὁ ἔρωτας, ἀπαιτητικός, ἀσυλλόγιστος, τοὺς ἔσπρωχνε στὸ βάραθρο...

Ἕνα βράδυ, ὁ γέρο-Καλαμῆς, εἶχε ἀργήσει νὰ γυρίση στὸ σπίτι. Ὁ Τώνης κρατοῦσε συντροφιὰ τῆς Λίζας. Καθόντουσαν καὶ οἱ δυό τους στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐκεῖνος τῆς μίλαγε θερμά, πειστικά... Ἐκείνη τὸν ἄκουγε εὐτυχισμένη, μὰ καὶ μὲ τρόμο...

— Λίζα... Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχιστῆ αὐτὸ τὸ μαρτύριο!... Εἶν' ἀνυπόφορο!...

— Σῶπα!... τὸν παρακαλοῦσε ἐκείνη, τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Σ' ἀγαπῶ! Σὲ λατρεύω!...

— Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι... Λυπήσου με!...

Ἐκείνος τὴν εἶχε πλησιάσει, τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τὰ χείλια της. Ἐκείνη ἀντιστεκότανε, τὸν χτυποῦσε, σπαρταροῦσε μέσ' στὴ ζεστὴ του ἀγκαλιά... Ξαφνικά, ὅλη ἡ θέλησί της γονάτισε, ἔλυωσε... Ἡ νέα γυναίκα ἔπαψε νὰ παλεύη. Τὸ κεφάλι της ἔγειρε πίσω, μὲ τὰ χείλια μισάνοιχτα... Κι' ἀπάνω στὰ λατρεμένα αὐτὰ γυναικεῖα χείλια, τὰ χείλια, τοῦ νέου κόλλησαν ἄπληστα!...

Οὔτε ὁ Τώνης, οὔτε ἡ Λίζα ἀκούσανε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ν' ἀνοίγη, κι' οὔτε εἴδανε τὸ Θάνο Καλαμῆ νὰ μπαίνη...

Ὁ γέρος ἔμεινε σὰν κεραυνοσπληκτος μπροστὰ στὸ φοβερό, στὸ ἀπροσδόκητο θέαμα!... Μιὰ ὀδυνηρὴ κατάπληξι φάνηκε στὸ βλέμμα του, ποὺ ἀμέσως ἔγινε ἀκράτητος θυμός... Ἀφρισμένος ὁ γέρος, ἔσκυψε στὸ τζάκι, κι' ἄρπαξε τὴ βαρειὰ τσιμπίδα. Τὴ σήκωσε, κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾶη ἀλύπητα τὸ μοναχογυιό του στὸ κεφάλι!...

Ὅταν τὸν εἶδε πεσμένον στὰ πόδια του, ματωμένον, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνοιγμένο ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ πληγή, ὁ δυστυχισμένος πατέρας, συνῆλθε... Μπροστά του, ἡ ὡραία ἄπιστη, ἡ γυναίκα του, εἶχε πέσει καὶ φιλοῦσε σὰν τρελλὴ τὸ ὡραῖο παλληκάρι, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ ἔρωτας καὶ τῆς τῶχε κλέψει τώρα ὁ θάνατος!...

Ὁ Θάνος Καλαμῆς ἔνοιωσε ξαφνικὰ τὴ φοβερὴ ἀλήθεια, τὴν ἀπίστευτη: Εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί του!... Σὰν τρελλός, τότε, ἔτρεξε σ' ἕνα παράθυρο, ἔσπασε τὰ τζάμια, καὶ πήδησε στὸ κενό!...

Ὁ ἀταίριαστος αὐτὸς γάμος εἶχε γνωρίσει τὸν πιὸ τραγικὸ ἐπίλογο!...

ΒΕΡΦΕΡΟΣ

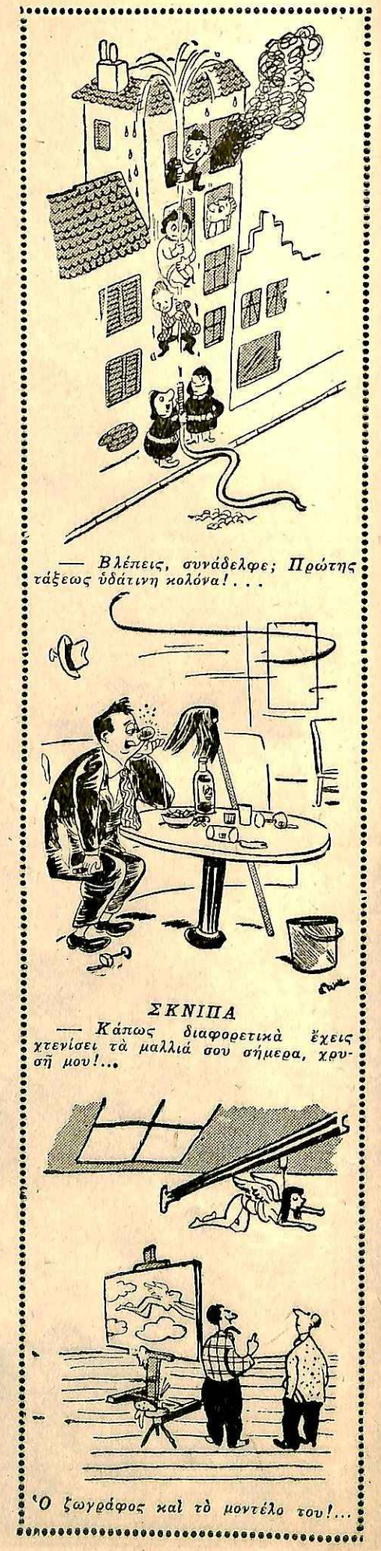

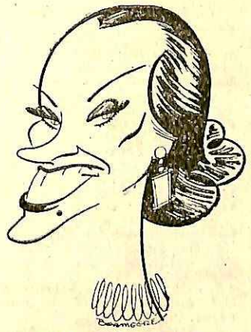

Ἡ Γκλόρια Σβάνσον

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ποὺ εἶνε σήμερα 52 χρόνων, ἀνήγγειλε ὅτι ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ τὸν ἰμπρεσσάριό της Μπράντυ Μπρέντ, ποὺ εἶνε κατὰ δέκα χρόνια νεώτερος ἀπ' αὐτήν. Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ ἕκτος γιὰ τὴν Γκλόρια. Οἱ προηγούμενοι σύζυγοι τῆς Γκλόριας ὑπῆρξαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς: ὁ Οὐάλλας Μπήρρυ, ὁ Χέρμπερτ Σόνμπορν, ὁ μαρκήσιος ντὲ λὰ Φαλαίζ, ὁ Μάϊκελ Φάρμερ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Ντάβεϋ. Τὸ ζευγάρι θὰ παντρευτῆ μόλις τελειώση ἡ ἐπισκευὴ τοῦ διαμερίσματος ποὺ ἔχει ἡ Γκλόρια στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ποὺ διαρρυθμίζεται τώρα σύμφωνα μὲ τὰ νοῦστα τοῦ νέου της συζύγου.

★ Ἡ Μπέττυ Γκρέϊμπλ ποὺ ὡς γνωστὸν τὰ «χάλασε» μὲ τὴν «Φὸξ» φαίνεται κατευθυσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐλευθερία, ποὺ τῆς ἐξασφάλισε ἡ ἀκύρωσι τοῦ συμβολαίου της.

«Τώρα γνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ τὴν γοητεία μιᾶς ζωῆς ἀπηλλαγμένης ἀπὸ σκοτοῦρες, δεσμεύσεις, συστάσεις, ἀπειλές, ὑποχρεώσεις καὶ γίλια δυὸ ἄλλα κακὰ ποὺ εἶνε συνυφασμένα μὲ τὴν ζωὴ ἐνὸς ἠθοποιοῦ, δήλωσε ὁλόγυαρη. Ὁ ἄντρας μου — ὁ διευθυντὴς ὀρχήστρας Χάρου Τζέπυς — κερδίζει εὐτυνῶς ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴ πεθάνωμε ἀπ' τὴν πεῖνα!...

»Ἄλλωστε, συνέγισε ἡ Μπέττυ, πέραν ἐνὸς ὡρισμένου ὁρίου, δὲν συμφέρει σ' ἕνα καλλιτέχνη νὰ ἐργάζεται, γιατὶ τότε δουλεύει πιὰ ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀχόρταγο... φόρο! Μερικοὶ συνάδελφοί μου βρῆκαν ἕναν ἔξυπνο τρόπο νὰ κρύβουν μέρος τῶν ἐσόδων τους. ἐργαζόμενοι σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ἐνῶ ἐδῶ δηλώνουν ὅτι πηγαίνουν γιὰ ταξιδάκια ἀναψυχῆς. Δὲν τοὺς κατηγορῶ, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς μιμηθῶ».

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τῆς Μπέττυ Γκρέϊμπλ, δίνει μιὰ ἐξήγησι στὴν βροχὴ διαττόντων ἀμεροκαινικῶν ἀστέρων, ποὺ παρατηρεῖται στὸ εὐρωπαϊκὸ κινηματογραφικὸ στερεώμα.

★ Ὁ Μάρλον Μπράντο βρίσκεται ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες στὴ Ρώμη. Λέγεται ὅτι θὰ γυρίση τὴν Ἰταλία ἕνα φίλμ μὲ συμπρωταγωνιστὰς τὴν Μισελὶν Πρὲλ καὶ τὸν Ζὰν Μαραί.

★ Ὁ Ἔρικ Φὸν Στρογάϊμ θὰ γυρίση ὕστερα ἀπὸ πολλὰ νοόνια. ἕνα νέο φίλμ σὲ γαλλικὰ στούντιο. Θὰ εἶνε μαζὶ μὲ τὴν Ζάνυ Χόλτ τὸν Ζὰν Σεβαί τὴ Μπριζὶτ Ὠμπὲρ καὶ τὴ Σιμὶν Βολὲρ ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ φίλμ «Λύση» εἶνε ἡ διαθήκη μου», ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ Ζὰκ Πουαντώ. Τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ ἔργου θὰ γυριστοῦν τὸν Ἀπρίλιο στὸ Ἀιβοῦργο.

★ Ἡ Χέντυ Λαμὰρ γνώρισε πρὸ ἡμερῶν γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Κὶρκ Ντάγκλας καὶ ἔμεινε κατεθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γνωριμία της αὐτή. Καὶ ὁ Κὶρκ ὅμως δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος. Στὸ μεταξὺ ἡ Χέντυ Λαμάρ, ποὺ ὡς γνωστὸν παίονει σὲ λίγο διαζύγιο ἀπὸ τὸν σύζυγό της, ἀπεκάλυψε ὅτι γράφει τὰ «Ἀπομνημονεύματά» της.

★ Ὁ Ρόμπερ Ταίηλορ ἀγαπᾶει φαίνεται πολὺ τὸ Λονδῖνο. Ἀνήγγειλε ὅτι καὶ τὸ προσεχές του φίλμ θὰ τὸ γυρίση στὴν ἀγγλικὴ πωτεύουσα. Αὐτὸ θὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ κρύψη τὰ εἰσοδήματά του, ὅπως λέει ἡ Μπέττυ Γκρεϊμπλ, ἀλλὰ καὶ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὴν Λουντμίλλα Τσερίνα.

★ Διάφοροι καλῶς πληροφορημένοι ἰσχυρίζονται ὅτι στὸν συζυγικὸ ὁρίζοντα τοῦ ζεύγους Ἄβα Γκάρντνερ - Φρὰνκ Σινάτρα ἔκαναν κιόλας τὴν ἐμφάνισί τους τὰ πρῶτα νέφη. Μέχρι σήμερα πάντως, ὅλες οἱ διαμάχες τους κατέληξαν σὲ συμφιλίωσι.

★ Ἡ Πόλα Νέγκρι δὲν ἀπογοητεύεται εὔκολα. Μιὰ καὶ τὸ Χόλλυγουντ δὲν τῆς δίνει κανένα ρόλο, ἀποφάσισε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη της στὴ Γερμανία. Θὰ ἐγκαταλείψη σὲ λίγο τὴν Ἀμερική, ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῆ ἀπὸ νοόνια γιὰ νὰ μεταβῆ στὸ Μόναχο, μὲ τὸν σκοπὸ ν' ἀονίση μιὰ... τρίτη καριέρα.

★ Στὴν Μώρην Ὀ' Σούλλιβαν ποὺ δὲν παίζει πιὰ στὸν κινηματογράφο, ἀνετέθη ἀπὸ μιὰ ἑταιρεία τηλεοράσεως ἡ ἐκπομπὴ «Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ», στὴν ὁποία θὰ ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ πέντε ἀπὸ τὰ ἑπτὰ παιδιά της.

★ Στὸ Λὸς Ἀντζελες ἐξεδόθη τὸ διαζύγιο ποὺ γωρίζει ὁριστικὰ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ καὶ τὴν Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Ἡ ἀπόφασις προβλέπει μιὰ διατροφὴ ποὺ ὁ Ρόμπερτ θὰ πληρώνη ἐφ' ὅρου ζωῆς στὴν ἄλλοτε σύζυγό του, καὶ ποὺ ἀνέρχεται στὸ 15% τῶν συνολικῶν του ἐσόδων.

★ Δὲν ἀποφασίστηκε ἀκόμα ὁριστικὰ ποιὸς θὰ εἶνε ὁ παστεναῖο τῆς Λάνα Τάρνερ στὸ φίλμ «Γοάμμα στὸν κ. Πρόεδρο». Ἡ «Μέτρο» θέλει νὰ τὸ δώση τὸν Ρικάρντο Μονταλμπάν, ἐκείνη ὅμως ἀπειλεῖ νὰ μὴ ὑγυρίση τὸ φίλμ, ἂν δὲν τῆς δώσουν γιὰ παστεναῖο τὸν Φερνάντο Λάμας, τὸν νέο εὐνοούμενο τῆς καοδιᾶς της. Ἀπομένει νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ νικήση, ἡ Λάνα Τάρνερ ἢ ἡ «Μέτρο».

★ Ἡ ἴδια ἑταιρεία ἐπρότεινε στὴν Μπάρμπαρα Ἄνν Σκώτ, ποὺ θεωρεῖται ὡς διάδοχος τῆς Σόνια Χένυ, νὰ παίξη στὸ φίλμ «Πρόσκλησις σὲ Βάλς».

Ὁ Τζὴν Κέλλυ πού, ἐκτὸς ἀπὸ ἠθοποιὸς καὶ χορευτής, εἶνε καὶ τὸ καλύτερο λαογωνικὸ ταλέντων τῆς «Μέτρο», συνέστησε στὴν ἑταιρεία του νὰ ἀναθέση τὸν ρόλο στὴν γοητευτικὴ ποωταθλήτρια τοῦ πατινάζ.

★ Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν, ὁ Μπὶνγκ Κρόσμπυ καὶ ἡ Μαίρη Πίκφοοντ εἶνε οἱ τοεῖς πιὸ πλούσιοι ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ Μπὶνγκ Κρόσμπυ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κινηματογραφικά του. ἔσοδα. εἰσπράττει καὶ τεράστια γοηματικὰ ποσὰ ἀπὸ τοὺς δίσκους, τὴν τηλεόρασι καὶ τὸ ραδιόφωνο. Ὅσο γιὰ τὸν Σαρλὼ καὶ τὴν Μαίρη Πίκφοοντ. αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τὰ ἰδουτικὰ στελέχη τῆς μεγάλης ἑταιρείας «Ἡνωμένοι Καλλιτέχνες».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὰ καλὰ τῆς φιλοξενίας

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε πολλὰ προτερήματα. Ἔχουμε τὸν ἡρωϊσμό μας, ἔχουμε τὸ φιλότιμο, ἔχουμε τοὺς ἀρχαίους μας προγόνους, ἔχουμε τὸν Παρθενῶνα κι' ἔχουμε καὶ τὸ εὐγενικὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενίας. Ἐδῶ γεννήθηκε ὁ Ξένιος Ζεὺς κι' ἐδῶ πρωτοβγῆκε τὸ ἱστορικὸ ρητὸ ποὺ λέει «Ξένους ξένιζε!». Κι' ἀφοῦ φτάνουμε νὰ ξενίζουμε ξένους, πόσο μᾶλλον τοὺς συγγενεῖς!

Ἐγώ, νὰ σᾶς πῶ, δὲν τόχω καὶ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀναπτυγμένο αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενίας. Ὅσο νάνε, ἅμα ἔχης ἄλλον ἄνθρωπο στὸ σπίτι, χανεις τὴ βολή σου. Κι' ἐπειδὴ δὲν μ' ἀρέσει καὶ τόσο νὰ φιλοξενῶ, τὸ ἴδιο καὶ περισσότερο δὲν συμπαθῶ καὶ νὰ μὲ φιλοξενοῦν.

Προτιμῶ νὰ τραβᾶω κατ' εὐθεῖαν στὸ ξενοδοχεῖο. Νὰ νοικιάζω ἕνα δωμάτιο μὲ τὰ λεφτά μου καὶ νάμαι ἐκεῖ μέσα ὅπως μέσα στὸ σπίτι μου. Ὅταν χρειαστῶ κάτι, νὰ χτυπάω τὸ κουδοῦνι καὶ νὰ δίνω διαταγές. Καί, πρὸ παντός, νὰ μὴν ὑποχρεώνωμαι.

Μ' αὐτὲς τὶς ἀρχές, ἔφτασα στὴν Ἀσημούπολι, ποὺ εἶνε ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα μου. ἐγὼ γεννήθηκα πρωτευουσιάνος, ἀλλὰ ἡ Ἀσημούπολις εἶνε ἡ ρίζα τοῦ οἰκογενειακοῦ μου κλάδου. Ἐκεῖ ἔχω πολλοὺς συγγενεῖς. Εἶνε μία μικρὴ ἀλλὰ ὄμορφη καὶ γραφικὴ πολιτεία. Ἔχει κινηματογράφο. εἰρηνοδικεῖο, πλατεῖα μὲ συντριβάνι χωρὶς νερό, γυμνάσιο, συμβολαιογράφο καὶ ἄλλα παρόμοια κομφόρ. Ἔχει κι' ἕνα εὐπρόσωπο ξενοδοχεῖο, τὸ «Μπὲλ-Βύ».

Εἶχα πολλὰ χρόνια νὰ πάω στὴν Ἀσημούπολι. Ἀπὸ μικροπαιδί. Δὲν εἶχε παραστῆ ἀνάγκη. Τώρα τελευταία ὅμως χρειάστηκε νὰ κάνω ἕνα ταξιδάκι ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ βγάλω κάποιο χαρτί ποὺ μοῦ ἦταν ἀπαραίτητο. Μιὰ μέρα θάμενα. Δηλαδή, θάφτανα τὴ μιὰ νύχτα καὶ θάφευγα τὴν ἐπομένη μὲ τὸ ἀπογευματινὸ τραίνο.

Ἔφτασα ὥρα ἑννιὰ μ. μ. Κι' ἡ πρώτη μου δουλειά, τὸ ξενοδοχεῖο. Δεύτερη δουλειά μου τὸ φαγητό. Ἔφαγα στὸ ρεστοράν, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ τρίτη μου δουλειὰ νὰ πάω ἀμέσως γιὰ ὕπνο. Ὅπως ἤμουν κουρασμένος ἀπὸ ὀχτὼ ὧρες ταξίνο, ἔπεσα βαρὺς σὰν μολύβι, γιὰ νὰ βρῶ τὸν ὕπνο, ποὺ θαρχόταν γρήγορος κι' εὐχάριστος. Τὸ δωμάτιο ἦταν καθαρὸ καὶ ἥσυχο καὶ τὸ κρεβάτι μου μαλακό, μὲ τὸ ἀθόρυβο σωμιέ του καὶ τὰ χιονάτα σεντόνια — τιμὴ γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς Ἀσημουπόλεως.

Ὁ ὕπνος ἤρθε, σὰν νὰ τὸν εἶχα παραγγελία. Καί, ξαφνικά, μέσα στὴ γλυκειά μου βύθισι, ἀκούω χτυπήματα στὴν πόρτα. Στὴν ἀρχή, δὲν τὰ πῆρα εἴδησι, ἀλλά, σιγὰ-σιγά, καθὼς γινόντουσαν πιὸ ἔντονα, κατάλαβα πὼς ἦταν στὴ δική μου πόρτα κι' ὄχι στὴ διπλανή. Τί διάβολο μὲ ἤθελαν τέτοιαν ὥρα; Ἀναψᾶα τὸ φῶς:

— Ἔμπορός!

Ἦταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου.

— Σᾶς ζητοῦν! μοῦ λέει.

— Ποιὸς εἶνε;

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀκούω μιὰ χοντρὴ φωνή.

Καὶ μπαίνει ὁ ἐπισκέπτης. Τὸν ἀναγνωρίζω. Εἶνε ὁ ξάδερφός μου ὁ Κοσμᾶς, δυὸ πρώτων ξαδερφιῶν παιδιὰ εἴμαστε.

— Βρέ! Καλῶς τὸν Κοσμᾶ!

— Καλῶς ἤρθες! λέει αὐστηρὰ καὶ μὲ χαιρετᾶ. (Ὁ ὑπάλληλος εἶχε φύγει). Ὡραία διαγωγή! Συγχαρητήρια!

Τί συμβαίνει;

— Μὰ ρωτᾶς κιόλας; Ἀποφάσισες μιὰ φορὰ νάρθης στὴν πατρίδα καὶ οὔτε καταδέχτηκες νὰ περάσης νὰ μᾶς δῆς.

— Ἔχεις δίκηο, Κοσμᾶ. Θάρχόμουνα τόσο κουρασμένος, εἶχα καὶ λίγο πονοκέφαλο κι' εἶπα νὰ τὸ ρίξω στὸν ὕπνο!

— Μὰ γιὰ τὸν ὕπνο πρόκειται. Ποῦ ἀκούστηκε νάρθη ἕνας ψιλονυχίδης στὴν πατρίδα καὶ νὰ πάη στὸ ξενοδοχεῖο; Τὸ ξενοδοχεῖο εἶνε γιὰ τοὺς ξένους. Γ' αὐτὸ τὸ λένε καὶ ξενοδοχεῖο! Ἐσὺ ἔπρεπε νάρθης κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι. Δηλαδή, κανονικά.

— "Ἀντε καὶ θὰ δοῦμε πότε θὰ ἐγκρίνη πίστωσι ὁ Δημος γιὰ νὰ τοῦ πάρουνε... γκράν - κάσσα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

έπρεπε νά είχες στείλει τηλεγράφημα νά σέ παραλάβουμε στό σταθμό. Άλλά, τέλος πάντων. Άφού δέν σκέφτηκες νά κάνης αύτό, έπρεπε νά κάνης τό άλλο! Όχι νά μαθαίνουμε στήν τύχη, ότι ήρθε ό ξάδερφός μας στήν Άσημούπολι.

— Γιατί νά σοῦ δώσω βάρος, Κοσμᾶ; Μιά νύχτα είν' αύτή!

— Τί έκανε, λέει; Θά μᾶς δώσης βάρος; Αύτήν τήν κουβέντα νά τήν πάρης πίσω! Γιά μᾶς είνε μεγάλη προσβολή πού δέν ήρθες σπίτι!

— Έγώ δέν τό παίρνω έτσι!

— Έγώ τό παίρνω. Λοιπόν, σήκω καί ντύσου!

— Βρέ Κοσμᾶ, νά ντύνουμαι ξανά τέτοια ὥρα; Έντεκα παρά είκοσι!

— Καί μία παρά είκοσι νά είνε, θἄρθης! Άλλοιῶς, θά πῶ ότι δέν μᾶς καταδέχεσαι.

— Δέν είν' αύτό!

— Άν δέν είν' αύτό, ντύσου! Άειντε! Ή Δήμητρα περιμένει! Μήν καθυστερῆς οὔτε στιγμή.

Δοκίμασα άλλη μιά προσπάθεια, άλλά τοῦ κάκου:

— Ή έρχεσαι, ή σέ ξεγράφω άπό ξάδερφο!

Είνε τελείως άνώφελο νά τά βάλης μέ συγγενῆ πού θέλει νά σέ φιλοξενήση. Άρχισα νά ντύνωμαι. Βαριόμουν, βέβαια καί κάτι ψιθύριζα άπό μέσα μου. Νά σέ σηκώνουν στή γλύκα τοῦ πρώτου ὕπνου γιά νά σέ κουβαλᾶνε άλλοῦ. Αύτή ή δουλειά μοῦ θύμισε τούς νυκτερινούς αίφνιδιασμούς τοῦ στρατιωτικοῦ βίου. Μά τί μποροῦσα νά κάνω; Ντύθηκα, στούμπωσα καί τίς βαλίτσες μου καί κατέβηκα μέ τόν ξάδερφο.

— Μιά στιγμή νά πληρώσω τό δωμάτιο! είπα.

— Πληρωμένο! είπε ό ξάδερφος κι' άπαγόρεψε μ' ένα νόημα στόν ξενοδόχο νά δεχτῆ χρήματα. «Τά λεφτά σου δέν περνᾶνε στήν Άσημούπολι!», δήλωσε μετά σέ μένα.

★

Στό σπίτι μέ περίμενε ή Δήμητρα κι' ένα τραπέζι στρωμένο. Χαρές, φιλιά κι' έπιτιμήσεις:

— Άκοῦς έκεῖ! Νἄρθης στόν τόπο σου καί νά πᾶς στό ξενοδοχεῖο! Όταν τὄμαθα, δέν ξέρεις πῶς μοῦ φάνηκε! Άφοῦ ξύπνησα τόν Κοσμᾶ καί τοὖπα: «Σήκω νά πᾶς νά φέρης τό Θανασάκη!».

— Ώστε κοιμόταν κι' ό Κοσμᾶς;

— Μάλιστα, κύριε! Κοιμόμουνα, έπιβεβαίωσε ό ξάδερφος. Καί πετάχτηκα, σάν νά μοὔρριξαν κρύο νερό.

— Τώρα κάτσε νά φᾶμε!

— Έχω φάει!

— Δέν έχει σημασία. Κι' έμεῖς έχουμε φάει, άλλά θά ξαναφᾶμε, πρός τιμήν σου. Έχουμε κόττα σούπα. Έμεινε γι' αὔριο τό πρωΐ, γιά πρωϊνό ρόφημα. Θά τήν κανονίσουμε ὅμως τώρα. Έμπρός. Στρώσου!

Ξανάφαγα. Αύτή ή ζεστή σούπα μοὔφτιαξε τό στομάχι, πού είνε χαλάσει άπό τό αίφνιδιαστικό ξύπνημα.

— Καί τώρα μπορεῖς νά περάσης γιά ὕπνο. Είνε έτοιμο τό δωμάτιο, Δήμητρα;

— Έτοιμο!

Δόξα σοι ό Θεός! Εύχαρίστησα, άνέβηκα τήν ξύλινη σκάλα πού έτριζε καί μπῆκα στήν κάμαρα πού είχαν έτοιμάσει γιά μένα. Μπροστά ό Κοσμᾶς κι' ή Δήμητρα.

— Έδῶ είνε τό σπαρματσέτο καί τά σπίρτα, λέει ή Δήμητρα καί μοῦ δείχνει τά πρωτόγονα φωτιστικά έργαλεῖα, στό κομοδῖνο. Άν χρειαστῆς νά σηκωθῆς, γιατί έδῶ τό ήλεκτρικό κόβεται στίς δωδεκάμιση! Καληνύχτα!

Έπεσα. Τό κρεβάτι ήταν σκληρό, δέν είχε σωμιέ. Τό βασανισμένο μου κορμί δυσαρεστήθηκε γι' αύτή τή σκληράδα, άλλά προσαρμόσθηκε πρός τήν κατάστασι. Όχι ὅπως ήξερες, άλλά ὅπως βρῆκες.

★

Τί σαματᾶς είνε πάλι αύτός; Στόν ὕπνο μου τάχα άκούω αύτές τίς φωνές; Τίς άκούω μέσα σέ ὄνειρο; Όχι... Σάν νἆνε πραγματικές, σάν ν' άνεβαίνουν τή σκάλα πού τρίζει καί σάν νά περνοῦν άπό τήν πόρτα τῆς κάμαράς μου. Μά καί βέβαια δέν όνειρεύομαι γιατί νά καί τό ρολόϊ τῆς έκκλησίας, πού σημαίνει τρεῖς μετά τά μεσάνυχτα. Ντάν! Ντάν! Ντάν! Άνοίγω τά μάτια μου καί βλέπω τό σκοτάδι. Μά οί φωνές άκούγονται καθαρά τώρα κι' ὅλο καί δυναμώνουν:

— Δέν μποροῦμε νά τόν ξυπνήσουμε, Θόδωρε! Ό ἄνθρωπος είνε κουρασμένος!

— Άς είνε! Πρέπει νά ίδῶ τόν ξάδερφό μου! Δέν μπορεῖς νά τόν έχης μονοπώλιο έσύ, Κοσμᾶ.

Μάλιστα! Τώρα άρχίζω νά καταλαβαίνω. Θόδωρος — αύτό τό ὄνομα κάτι ξυπνάει μέσα μου. Άπό τήν κουβέντα καταλαβαίνω πῶς γιά μένα πρόκειται. Άσυναίσθητα κουκουλώνω καί τό κεφάλι μου κάτω άπό τό πάπλωμα, γιά νά μήν άκούω. Μά ω! φωνές γίνονται πιό δυνατές.

— Δέν είνε σωστό νά τόν ξυπνήσης τόν ἄνθρωπο, λέει ή φωνή τῆς Δήμητρας.

— Έγώ θά τόν ξυπνήσω! Ξάδερφός μου είνε κι' έχω τό δικαίωμα.

— Στάσου, Θόδωρε!

Άλλά ό Θόδωρος τούς έχει ξεγλυστρήσει κιόλας, καθώς μέ πληροφορεῖ ή ξύλινη σκάλα πού τρίζει συθέμελα. Μιά άπότομη σπρωξιά στήν πόρτα μου καί μιά φωνή στό σκοτάδι:

— Έδῶ είσαι, Θανασάκη;

Μιλιά έγώ, μπᾶς καί σεβασθῆ τόν ὕπνο μου. Άλλά ποῦ! Άκούω ένα σπίρτο πού κάνει «τσάφ» κι' άμέσως νοιώθω ένα χέρι νά μοῦ τραβάη τό πάπλωμα.

— Τί είνε; Ποιός είνε;... ψιθυρίζω, τάχα πῶς μόλις ξυπνάω.

— Έγώ! Ό Θόδωρος! Ό ξάδερφός σου!

Καί νά πού μπαίνουν στό δωμάτιο κι' ό Κοσμᾶς μέ τή Δήμητρα, μέ τά νυχτικά τους.

— Κοιμᾶται! λέει ή ξαδέρφη.

— Ξύπνησε!... τῆς άπαντάει ό Θόδωρος καί μ' άγκαλιάζει.

— Τί συμβαίνει, Θόδωρε; ρωτάω.

— Ήρθα νά σοῦ κάνω τήν παρατήρησι.

— Γιατί, Θόδωρε;

— Γιατί φτάνεις στήν πατρίδα καί πᾶς στό ξενοδοχεῖο! Άπό κεῖ έρχομαι! Άργά τή νύχτα τὄμαθα. Καί σηκώνομαι καί πάω άμέσως στό ξενοδοχεῖο. «Τόν πῆρε ό κύριος Κοσμᾶς», μοῦ λένε. Καί νἆμαι!

— Καί τί θές τώρα, Θοδωράκη; Είνε τίποτα τό έπεῖγον;

— Μάλιστα! Ήρθα νά σέ πάρω, νά πᾶμε στό σπίτι!

— Άφοῦ είνε στό δικό μας! έπεμβαίνει ή Δήμητρα.

— Κακῶς! τήν κόβει ό Θόδωρος. Στό δικό μου έπρεπε νἄρθη! Έμεῖς τόν δικαιούμεθα!

— Γιατί, Θόδωρε; ρωτάει ό Κοσμᾶς.

— Γιατί έγώ είμαι έξάδελφος έκ πατρός, ένῶ έσύ είσαι έξάδελφός του έκ μητρός! Καί τά προνόμια τἄχουν οί έξ ἄρρενος συγγενεῖς! Νά σεβώμεθα καί τά έθιμα, Κοσμᾶ!

— Έγώ δέν τόν άφήνω νά τόν πάρης! δηλώνει ό Κοσμᾶς κι' έρχεται καί στέκεται δίπλα άπό τό κρεβάτι μου, σάν σκοπός πού φυλάει φρούριο. Έχω δικαίωμα προτεραιότητος.

— Θά τόν πάρω, Κοσμᾶ, έστω κι' ἄν σκοτωθοῦμε έδῶ μέσα!

— Θά περάσης άπό τό πτῶμα μου πρῶτα!

Φοβερή έξαδελφική τραγωδία άπειλεῖται γιά μένα! Έδῶ βλέπω πῶς θά χυθῆ αἷμα γιά τήν άφεντιά μου. Αύτά τά δυό άγαπημένα ξαδέρφια πρόκειται νά αίματοκυλιστοῦν.

— Γιά τό Θεό, ὄχι τσακώματα! έκλιπαρεῖ ή Δήμητρα. Άφῆστε τό Θανάση ν' άποφασίση!

— Τοῦ Θανάση δέν τοῦ πέφτει λόγος! γνωματεύει ό Θόδωρος. Αύτός θά ύποταχθῆ στά πάτρια έθιμα!

Άποφασίζω νά έπέμβω.

— Γιά σταθῆτε, άγαπητά μου ξαδέρφια, τούς λέω. Έχω κι' έγώ κάποιο δικαίωμα νά μιλήσω, γιατί έδῶ κρίνεται ή τύχη μου!

— Όρίστε!

— Θά καθήσετε έκεῖ, στίς δυό καρέκλες, ό ένας μακρυά άπό τόν ἄλλον. Ώραῖα! Λοιπόν, άκοῦστε. Έγώ δέν ήρθα στήν Άσημούπολι γιά νά σηκώσω έμφύλιο πόλεμο. Ήρθα γιά νά μείνω μιά νύχτα, νά κανονίσω κάποια δουλειά μου πού έχω, αὔριο τό πρωΐ, καί τ' άπόγεμα νά τοῦ δίνω γιά τήν Άθήνα. Γι' αύτό, πῆγα καί στό ξενοδοχεῖο. Κι' ήρθε άπάνω στή γλύκα τοῦ ὕπνου μου ό Κοσμᾶς καί μέ ξεσήκωσε. Τέλος πάντων, βρέθηκα μπόσικος καί τόν άκολούθησα. Άλλά τώρα έρχεσαι σύ, Θόδωρε, στή γλύκα τοῦ δεύτερου ὕπνου, νά μέ άρπάξης γιά τό σπίτι σου. Είνε σωστό νά ξεσηκώνωμαι στίς τρισήμιση ξημερώματα καί νά κουβαλιέμαι άλλοῦ;

— Έσύ ποῦ θά ήθελες νά μείνης; ρωτάει ό Κοσμᾶς.

— Στό ξενοδοχεῖο!

— Αύτό δέν γίνεται! λέει ό Θόδωρος. Είνε προσβολή στό σόϊ μας. Τί θά πῆ ή κοινωνία, ὅταν μάθη πῶς ήρθες στήν πατρίδα καί δέν καταδέχτηκες τούς συγγενεῖς σου; Ή θά πῆ πῶς μᾶς έχεις άποκηρύξει, ή πῶς έχουμε ψώρα! Μέ τί μοῦτρα θά βγαίνουμε έξω, πρό παντός έγώ, πού είμαι ξάδερφος έκ πατρός;

— Δηλαδή, δέν έχω δικαίωμα νά κοιμηθῶ;

— Τὄχεις. Άλλά τό ποῦ θά κοιμηθῆς, δέν είνε δικαίωμά σου! λέει ό Κοσμᾶς. Αύτό τό κανονίζουν τά κοινωνικά έθιμα.

— Βρέ παιδιά, γιά τό Θεό! Σᾶς τό ζητάω γιά χατῆρι. Άφῆστε με νά κοιμηθῶ.

— Κοιμήθηκες ὅσο κοιμήθηκες έδῶ! έπιμένει ό Θόδωρος. Τίμησες τό σπίτι τοῦ Κοσμᾶ. Τώρα θά τιμήσης καί τό δικό μου. Θά κοιμηθῆς καί σέ μένα τρεῖς-τέσσερις ὧρες.

— Αύτό είνε πολύ λογικό, Κοσμᾶ! άναγνωρίζει ή Δήμητρα. Ό Θανάσης μπορεῖ τώρα νά πάη καί στό σπίτι τοῦ Θόδωρου.

— Έγώ δέν τό κουνάω άπό δῶ! φωνάζω, γεμᾶτος άγανάκτησι. Θέλω νά κοιμηθῶ!

— Νά σοῦ πῶ, Θανασάκη, λέει ό Θόδωρος. Άν ήταν, βέβαια, νἄμενες δυό νύχτες, τό ζήτημα κανονιζότανε. Άπό έδῶ, αὔριο σέ μένα. Άλλά, βλέπεις, έπείγεσαι νά φύγης αὔριο! Ώστε, πρέπει νά σηκωθῆς. Έννοῶ νά σέ φιλοξενήσω. Άλλοιῶς, πάρε τό μαχαῖρι καί δός μου μιά μαχαιριά!

— Καλά! λέω. Θά μείνω κι' αὔριο, γιά νά μέ φιλοξενήσης κι' έσύ.

— Έχω τό λόγο σου;

— Τόν έχεις!

★

Τά δυό ξαδέρφια, πού λίγο πρίν ήταν έτοιμα νά μέ διεκδικήσουν μέ τό σπαθί τους, καλμάρισαν. Μ' ἄφησαν νά κοιμηθῶ. Άλλά μαῦρος ὕπνος ὥς τό πρωΐ, γεμᾶτος έφιάλτες. Σηκώθηκα μέ βαρύ κεφάλι καί κανόνισα τήν ύπόθεσί μου. Άπό τό μεσημέρι κι' ὕστερα, ήμουν αίχμάλωτος τοῦ Θόδωρου. Άς είνε. Μιά μέρα άκόμα θά τή θυσίαζα.

Μιά μέρα! Μεγάλη κουβέντα είπα! Τ' άπόγεμα άρχισαν νἄρχωνται οί ἄλλοι συγγενεῖς. Ξαδέρφια καί μπαρμπάδες.

— Αύτό δέν γίνεται, ξάδερφε! Θά σέ φιλοξενήσουμε κι' έμεῖς! Άλλοιῶς θά τό πάρουμε γιά προσβολή!

Όλοι ήθελαν νά μέ φιλοξενήσουν. Όλοι είχαν τό δικαίωμα. Όλοι θά τό θεωροῦσαν θανάσιμη προσβολή, ἄν δέν τούς καταδεχόμουνα. Τοῦ κάκου προσπάθησα νά τούς πῶ πῶς είχα έπείγουσα έργασία στήν Άθήνα κι' έπρεπε νά φύγω.

— Γιά μιά μέρα, δέν χάλασε ό κόσμος!

Έμεινα έντεκα! Δοκίμασα έντεκα κρεβάτια, άλλά ίκανοποίησα τό σόϊ μου. Κι' είδα κι' έπαθα γιά νά γλυτώσω άπό ἄλλες όχτώ προσκλήσεις, μέ τήν ύπόσχεσι πώς, στήν ἄλλη μου έπίσκεψι στήν Άσημούπολι, θά ξοφλοῦσα καί τίς ύπόλοιπες ύποχρεώσεις μου.

Έφυγα τή δωδεκάτη μέρα. Ένα τσοῦρμο συγγενεῖς μέ συνώδεψαν στό τραῖνο. Μοὔφεραν έν ὅλω έφτά κοτόπουλα, σαράντα αύγά καί ὥς τριακόσιους κεφτέδες γιά τό ταξίδι. Θερμός χαιρετισμός.

— Έγώ θά σέ ξαναϊδῶ γρήγορα! μοῦ είπε ό Θόδωρος, καθώς μέ άποχαιρετοῦσε τελευταῖος. Σέ δέκα μέρες, θἄρθω γιά κανένα μῆνα κάτω. Καί, φυσικά, έγώ δέν θά σοῦ κάνω τήν προσβολή νά πάω στό ξενοδοχεῖο. Θἄρθω κατ' εύθεῖαν στό σπίτι σου!

— Σ' εύχαριστῶ, Θόδωρε!

— Καλό ταξίδι! μοῦ εύχήθηκαν ὅλοι, καθώς τό τραῖνο ξεκινοῦσε.

Σέ λίγο ή Άσημούπολις είχε χαθῆ άπό τά μάτια μου. Ξάπλωσα στόν καναπέ καί ξανάφερα στό νοῦ μου τή συνταρακτική περιπέτεια πού πέρασα. Ναί, ἴσως ὅλ' αύτά νά είνε βαρετά, ένοχλητικά, έκνευριστικά. Μά, κατά βάθος, είνε πολύ συγκινητικά. Γιατί δείχνουν πῶς ό Ξένιος Ζεύς έξακολουθεῖ νά λατρεύεται στόν τόπο μας καί νά σέ κοιμίζη σέ τρία κρεβάτια μέσα σέ μιά νύχτα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΚΟΛΕΙΟ

Άπ' τό χωριό γλυστροῦσαν σάν ἴσκιος στό σκοτάδι
καί στό ξωκκλῆσι πέρα μαζεύονταν τό βράδυ.
Μαντάλωναν τήν θύρα μέ κάθε προσοχή,
σταυρώνανε τά χέρια σέ μία προσευχή
Κι' ό δάσκαλος-ίερέας τούς μαθητές του εύλόγα.
ποὖτρεμε ή καρδιά τους σάν τοῦ κεριοῦ τή φλόγα
πρίν τήν παράδοσί του άρχίση τοῦ σκολειοῦ
κατ' άπ' τό φῶς τό λίγο τ' ώχρό τοῦ καντηλιοῦ
Καί στό παληό ξωκκλῆσι μανταλωμένοι ὧρες
ξεχνοῦσαν τῆς σκλαβιᾶς τους τίς ἄραχλες τίς μπόρες
καί γράμματα μαθαίναν μαζί μέ προσευχές
κι' άτσάλωναν μέ πίστι τίς ἅγιες τους ψυχές.
Μαθαίναν ν' άγαπᾶνε τή μάννα τους Πατρίδα.
τό αἷμα τους νά δίνουν ὡς τήν στερνή ρανίδα,
νά μή σκιαχτοῦν ποτέ τους τ' άνήμερα θεριά
καί στήν γλυκειά Έλλάδα νά δώσουν λευτεριά!
Καί πίστεψαν στή Νίκη καί γίνανε λιοντάρια
καί παλέψαν σάν δράκοι τ' άνδρεῖα παλληκάρια.
Δέν σκιάχτηκαν ποτέ τους τ' άνήμερα θεριά
καί στήν γλυκειά Έλλάδα χαρίσαν Λευτεριά.
Γιατ' είχανε πιστέψει άπ' τή στιγμή τήν πρώτη
μές στό Κρυφό Σκολειό τους τά παλληκάρια ότι:
Καλύτερα μιᾶς ὥρας έλεύθερη ζωή
παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά καί φυλακή!

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

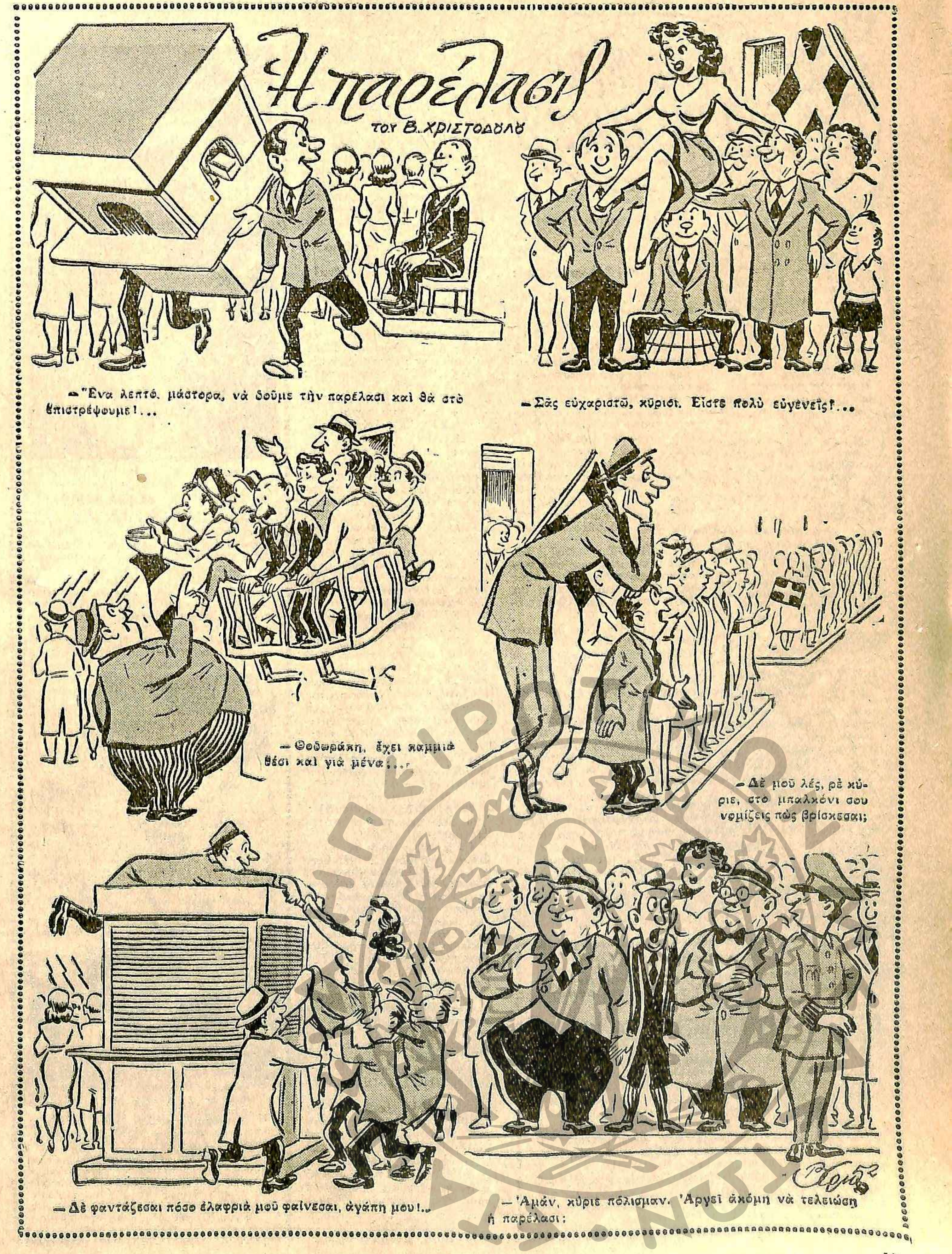

Τὸ θεατρίνο τῆς ζωῆς

Ο «ἄλλος» ..

(Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ γωνιὰ σκοτεινοῦ, ἐρημικοῦ δρόμου. Ἀργά. τὸ βράδυ.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, ἐσνθογάλαντη. χαριτωμένη. Τύπος «ὁμορφιᾶς τῆς νεότητος». αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ λένε «μπωτὲ ντὶ ντιάμπλ». 19 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἕνας νόστιμος. συμπαθητικός. ὡχρὸς νέος. μὲ ταραγμένο ὕφος καὶ δειλές. ἀδέξιες κινήσεις. 22 χρόνων).

ΕΚΕΙΝΗ (χτυπῶντας ἐλαφρὰ τὸ πεζοδρόμιο μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ) : Τί νὰ σοῦ πῶ. Πέτρο... Μὲ βρίσκεις ἀνέτοιμη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἀπορία)! Ἀνέτοιμη: Ἀναπιόμαστε ὁλόκληρο ἕνα χρόνο καὶ μοῦ λὲς πὼς δὲν περίμενες τὴν πρότασί μου: (Μ' ἀφέλεια). Μὰ ποῦ ἄλλοῦ μπορεῖ νὰ καταλήξη ἕνα εἰδύλλιο παρὰ στὸ γάμο:

ΕΚΕΙΝΗ : Δὲν εἶνε τόσο ἁπλὸ αὐτό! Ἄλλο εἰδύλλιο κι' ἄλλο γάμος! Μπορεῖ νὰ δεχτῆ κανεὶς εὔκολα ἕνα αἴσθημα. ἕνα φλέρτ... ἀλλὰ δυσκολεύεται κάπως νὰ ὑπογράψη συμβόλαιο γιὰ ὅλη του τὴ ζωή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἂν ἦταν ἄλλλος στὴ θέσι μου. θὰ πικοαίνόταν. Μὰ ἐγώ. δὲν παρεξηγῶ τὴ σοβαρότητά σου. Καταλαβαίνω πὼς ἐσύ. δὲν εἶσαι ἕνα ἐπιπόλαιο κοριτσόπουλο γιὰ νὰ πῆς «δὲ βαρειέσαι, σήμερα παντρεύομαι. αὔριο χωρίζω». Ὡστόσο... ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει λογική.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ χαμόγελο): Ὄχι πάντα..

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορεῖ...(μικρὴ παῦσι). Ἴσως νάσαι ἐπηρεασμένη ἀπ' τὰ πολλὰ διαβάσματα...

ΕΚΕΙΝΗ : Ἐσὺ ἔχεις ἐπηρεαστῆ. Ἐσὺ παίρνεις τὸ γάμο σὰν μιὰ εὔκολη κι' ἁπλῆ ἀπόφασι.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μά... πότε τὸ εἶπ' αὐτό: Ἀγαπιόμαστε τόσον καιρό. Ἤοθε ἡ στιγμὴ νὰ παντρευτοῦμε. Τί πιὸ φυσικό, Λέλα;

ΕΚΕΙΝΗ : Βλέπεις πὼς εἶσαι παιδί: «Νὰ παντρευτοῦμε» εἶνε μιὰ κουβέντα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν πῆς. ἀρχίζουν μεγάλες ὑποχρεώσεις. Τὸ σκέφτηκες αὐτό:

ΕΚΕΙΝΟΣ : Καὶ βέβαια! Θὰ μείνουμε στὸ παπτοικό μου σπίτι. Ὁ μισθός μου εἶνε ἀκόμα μικρός. μὰ θὰ φτάνη γιὰ τὰ δικά μας ἔοδα.

ΕΚΕΙΝΗ : Πῶς θὰ φτάνη. δηλαδή: Θὰ μπορῆς νὰ ντύνης μιὰ γυναίκα: Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς δὲν φτάνει οὔτε γιὰ κάλτσες. Καὶ πὼς ἀπ' τὸν πρῶτο μήνα δὲν θὰ μπορῆς ν' ἀντιμετωπίσης οὔτε τὴν πούντρα μου καὶ τὸ κραγιόνι μου. Γιατὶ θὰ πρέπει βέβαια ν' ἀγοράζουμε τσιγάρα καὶ νὰ πληρώνης τραμ γιὰ νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο σου. Θὰ πρέπει κάποτε νὰ πηγαίνουμε στὸ σινεμὰ κι' ἐσὺ ν' ἀγοράζης μιὰ «ζιλέττα» καὶ... κορδόνια γιὰ τὰ παπούτσια σου! Ἡ στέρησι θὰ μᾶς κάνη ἐγθροὺς ἢ δυστυχισμένους. Ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί. Ἐσὺ θὰ μὲ βλέπης σὰν Βάρος κι' ἐγὼ σάν... θύτη! Ἁπλᾶ εἶν' αὐτά:... Κι' ὕστερα. θὰ μᾶς ζῆ ὁ πατέρας σου! Θὰ μᾶς παίζη!

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δὲν ἔχει ἀντίρρησι σ' αὐτό! Εὐχαρίστως τὸ κάνει!...

ΕΚΕΙΝΗ : Εὐχαρίστως. ἀλλὰ δὲν εἶνε πλούσιος. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν νὰ γκρινιάζουν καὶ ὁ πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Δὲν τοὺς ἐέρεις καλά! Εἶνε. θαυμάσιοι ἄνθρωποι!

ΕΚΕΙΝΗ : Δὲν ἔχω ἀντίρρησι. Ἀλλὰ πάντως εἶνε ἄνθρωποι! Θὰ ὀνειρευόντουσαν ἀσφαλῶς νὰ περάσουν μερικὰ χρόνια. νὰ κάνης τὴν καρριέρα σου. νὰ παντρευτῆς μὲ προῖκα... Τὰ ἔέρουμε αὐτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (παιδικά) : Δηλαδή;.. Διστάζεις:

ΕΚΕΙΝΗ (ἐνοχλημένα) : Δὲν ἐέρω! Φοβᾶμαι πὼς θὰ πρέπει ν' ἀρνηθῶ ἀμέσως.

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγωμένα) : Ὁ λόγος:

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικὸ γέλιο): Μὰ... ὁλόκληρη διάλεξι σοῦκανα προηγουμένως!

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυπημένα) : Δὲν μ' ἀγαπᾶς:

ΕΚΕΙΝΗ : Εἶνε τόσο ἄσχετο αὐτὸ ποὺ ρωτᾶς!....

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἄσχετο:..

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά): Ἄσχετο. ναί! Θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ πὼς ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ, δὲν θέλω νὰ σὲ παρασύρω. ἀπάνω στὴν ἐρωτική σου ἔξαψι. σὲ μιὰ δυστυχία. Δὲν τὸ λέω. Δὲν εἶμαι ἀλτρουϊστρια. μὰ οὔτε καὶ ψεύτρα. Σ' ἀγαπῶ, μετὰ τὸν ἑαυτό μου. Εἶνε ἡ καλύτερη θέσι ποὺ ἔχω στὴν καρδιά μου. (Σταθερά). Δὲν θέλω νὰ δυστυχήσω, Πέτρο! Τὸ καταλαβαίνεις:

ΕΚΕΙΝΟΣ (αὐθόρμητα, παιδικά): Ὄχι!

ΕΚΕΙΝΗ : Λυπᾶμαι. Ἐγὼ σοῦ μίλησα καθαρά. Καὶ δὲν σοῦ κούβω καὶ κάτι ἄλλο: Ἂν μοῦ τύχη ἕνας ὥριμος ἄνθρωπος. ἀνεξάρτητος οἰκονομικά. ποὺ ἁπλῶς νὰ μοῦ εἶνε λίγο συμπαθητικὸς θὰ τὸν πάρω. Καὶ φυσικά... θὰ διακόψω ἀμέσως μαζί σου. μ' ὅλο τὸν πόνο ποὺ θὰ νοιώσω γι' αὐτό. Εἶμαι τίμια.

(Παῦσι μεγάλη)

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιθυριστά) : Ἂν σοῦ πῶ πὼς θ' αὐτοκτονήσω:

ΕΚΕΙΝΗ : Μὴν τὸ πῆς! Θάνε ἄνανδρο!... Ἐκβιαστικό... (Σχεδὸν δυνατά). Μά. ἂν εἶν' ἀλήθεια καὶ νοιώθεις πὼς δὲν μπορεῖς νὰ νικήσης τὸν ἀδύνατο ἑαυτό σου. τότε μάθε πὼς θὰ δεχτῶ νὰ παντρευτοῦμε!... Σκέψου ἐσύ κι' ἀποφάσισε γιὰ τὴν τύχη μου!... (Τοῦ δίνει τὸ χέρι). Εἶν' ἀργά. Γειά σου..

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐτυχισμένος καὶ θαρσαλέος) : Σκέφτηκα Λέλα!... Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο!... Ἔχεις δίκηο! (Κουμμένος λυγμός). Εἶσ' ἐλεύθερη!

(Μεγάλη παῦσι).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ἔχει βρεθῆ:...

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά) : Ποιός: Ὁ «ἄλλος»:... (Κλαίει). Προτιμοῦσα νὰ μὴ μὲ ρωτήσης! Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ στὸ πῶ: Ναί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδὸν ἀπὸ μέσα του) : Τί εἰλικρινὴς ποὺ εἶσαι στὴν προδοσία σου!...

(Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΗΛΟ

Ὁ χορὸς μὲ τὸ μῆλο στὸ μέτωπο ἔχει γίνει πολὺ τῆς μόδας στὴν Εὐρώπη. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χοροῦ. τὸ μῆλο αὐτὸ πρέπει νὰ συγκρατήται ἀνάμεσα στὰ μέτωπα τῶν δυὸ χορευτῶν. Μόλις ὅμως. πέση ἢ τὸ ἀγγίξη κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό. εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πίστα. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ποὺ εἶνε ἀρκετὰ δύσκολο. ὅταν χορεύη κανεὶς ταγκό. γίνεται πολὺ πιὸ δύσκολο ὅταν ὁ χορὸς εἶνε βάλς καὶ... ἀδύνατον ὅταν πρόκειται γιὰ ρούμπα ἢ σάμπα.

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΜΠΙΛΙΑΡΔΟΥ»

Ἡ Μασάκο Κατσούρα. μιὰ Γιαπωνέζα ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὸν Ἅγιο Φραγγίσκο. ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο της μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας. ἐπωνομάστηκε ποὸ ἡμερῶν «Βασίλισσα τοῦ μπιλιάρδου». Ἡ Μασάκο Κατσούρα ἔχει καταπλήξει μὲ τὴν ἐπιδεξιότητά της καὶ τοὺς πιὸ δεινοὺς παίκτας αὐτοῦ τοῦ παιγνιδιοῦ!

Παρακολουθῆστε

ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ (σελ. 17) τὴν ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἱστορικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. ΘΑΝΟΥ ΒΑΓΕΝΑ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πρόκειται γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ ζωή, τὶς δραματικὲς περιπέτειες καὶ τὶς ἀπαράμιλλες θυσίες τῶν εὐγενῶν ἐκείνων ξένων, ποὺ ἔσπευσαν ἀπὸ ὅλες τὶς φιλελεύθερες χῶρες τοῦ κόσμου γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Γενναῖοι ἄνδρες μὲ μεγάλη καρδιὰ γεμάτη ἀγάπη καὶ λατρεία γιὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν δίστασαν νὰ προσφέρουν καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη στὸν ἐπικὸ ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν Ἐλευθερία.

Γιὰ τοὺς φιλέλληνας αὐτούς, ποὺ τὸ μέτωπό τους ἐστόλισε ἡ δάφνη τῆς δόξας, ἡ ἱστορία μας ἔχει χαράξει τὰ ὀνόματά τους στὶς σελίδες της μὲ χρυσὰ γράμματα.

Οἱ ξένοι ποὺ ἀγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὁ καπετὰν Ζέρβης ὁ Ἀμερικάνος

Μόλις ὁ Τζονάθαν Μίλλερ. ἕνας φιλέλληνας Ἀμερικανὸς στρατιωτικός. ἀποβιβάστηκε στὸ Μεσολόγγι. τὸν Νοέμβριο τοῦ 1824 καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστῆ στὸ σπίτι. ποὺ τοῦ ὥρισαν. χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου του. Κι' ἕνας νέος στρατιώτης. ντυμένος μὲ τὴ στολὴ τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν. μπῆκε μέσα.

Ὁ Μίλλερ τὸν κύτταξε. ἔκπληκτος γιὰ τὸ θάρρος τοῦ ἀγνώστου νέου. Ἀλλά. ἐξεπλάγη ἀκόμα περισσότερο. ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ μιλάη στὴ μητρική του γλῶσσα. Πετάχτηκε. τότε. ἀπάνω τὸν ἀγκάλιασε μὲ λαχτάρα καὶ τὸν ρώτησε ποιὸς ἦταν.

—Εἶμαι ὁ «καπετὰν Γεώργιος ὁ Ζέρβης»! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ γιὰ σᾶς εἶμαι ὁ Ἀμερικανὸς πολίτης Τζὼρτζ Τζέρβις ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη!...

Οἱ δυὸ συμπατριῶτες κάθησαν καὶ τὰ εἶπαν. Καὶ ὁ νέος Ἀμερικανὸς τοῦ ἐξιστόρησε τὴν ζωὴ καὶ δράσι του ὡς τότε στὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα.

Ὁ λεγόμενος «καπετὰν Γεώργιος ὁ Ζέρβης» ἡλικίας ἐκείνη τὴν ἐποχὴ 24 χρόνων. ἦταν ἕνας ροδοκόκκινος καὶ ξανθὸς νέος μὲ κατσαρὲς μπούκλες ριγμένες στοὺς ὤμους καὶ μὲ τὸ Βλέμμα του γεμᾶτο φωτιά.

Εἶχε φτάσει στὴν Ἑλλάδα τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1822. συστημένος στοὺς Ὑδραίους καραβοκύρηδες τοὺς ξαδελφοὺς Τομπάζηδες. Καὶ μόλις ἀποβιβάσθηκε στὴν Ὕδρα κατετάγη στὸν ἑλληνικὸ στόλο. ὅπου ὑπηρέτησε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

Ὕστερα. βρέθηκε στὸ Μεσολόγγι. μὲ τὸν λόρδο Βύρωνα κι' ἐβοήθησε στὶς ὀχυρώσεις τῆς Ἱερᾶς Πόλεως. Κι' ἔφτασε στὸ Βαθμὸ τοῦ ἀντιστρατήγου. πολεμῶντας στὴ Δυτικὴ Ἑλλάδα. ὅπου καὶ συντροῦσε μὲ δικά του χρήματα ἕνα ἰδιαίτερο τμῆμα Ρουμελιωτῶν πολεμιστῶν.

★

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1825 βρέθηκε. ὁ καπετὰν - Ζέρβης. στὴ Μεσσηνία. ἀκολουθῶντας τὸν ἑλληνικὸ στρατό. ποὺ εἶχε πάει νὰ συγκρατήση τὸν στρατὸ τῶν Ἀραπάδων τοῦ Ἰμβραὴμ - πασᾶ.

Ἐπειδή. τότε. κινδύνευαν οἱ πολιορκημένοι στὸ Παλαιόκαστρο Ἕλληνες. ζητήθηκε ἐνίσχυσι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Διοίκησι καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Ζέρβης θέλησε νὰ πάη κι' ἐκεῖνος στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀποστολή. Ἀλλὰ οἱ 40 Ἕλληνες στρατιῶτες. ποὺ ὡδηγοῦσε. ἀρνήθηκαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Θὰ σὲ ἀκολουθήσουμε. τοῦ ἀπάντησαν. ὅπου ἀλλοῦ θέλεις! Ἀλλὰ δὲν πᾶμε νὰ κλειστοῦμε σ' ἕνα τόσο μικρὸ νησί. ὅπου δὲν θὰ ἔχουμε. οὔτε τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα πὼς θὰ γλυτώσουμε!...

— Καὶ βέβαια. ἐκεῖ εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνο. ἀλλὰ πιὸ ἔντιμο! τοὺς φώναξε ὁ καπετὰν Ζέρβης.

Δὲν ἐέρουμε πόσους ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἐέρουμε. ὅμως. πὼς πῆγε καὶ πολέμησε γενναῖα καὶ τελικὰ πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἀραπάδες.

Μαζί του αἰχμαλωτίστηκαν ἕνας Γερμανὸς κι' ἕνας Ρῶσσος. Τοὺς πῆγαν καὶ τοὺς τρεῖς στὴ Μεθώνη. ὅπου τοὺς ἔκλεισαν στὸ σπίτι τοῦ γνωστοῦ ἐξωμότου Γάλλου Σέβς. ποὺ λεγόταν τότε Σουλεϊμὰν - μπέης.

Ὁ Γάλλος Σέβς. ἕνας περιπετειώδης τύπος τυχοδιώκτου. εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ τοὺς ἑένους. μόλις ἔμαθε τὴν αἰχμαλωσία τους. Μὲ δική του λοιπόν. παράκλησι στὸν Ἰμβραὴμ - πασᾶ. τοὺς φυλάκισαν στὸ σπίτι του. γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν κακοπαχείρισι. ὥσπου ν' ἀποφασισθῆ ἡ τύχη τους.

Ὁ Ἰμβραὴμ - πασᾶς θέλησε νὰ γνωρίση τοὺς ἑένους. Καὶ ὁ Σέβς. τοῦ πῆγε καὶ τοῦ παρουσίασε τὸν Ἀμερικανὸ στρατιωτικό. γιὰ τὸν ὁποῖον τοῦ εἶχε μιλήσει ἰδιαιτέρως. Ἔλπιζαν καὶ οἱ δυό τους. καὶ ὁ Ἰμβραὴμ δηλ. καὶ ὁ Σέβς. πὼς θὰ τὸν ἔπειθαν ν' ἀλλάξη στρατόπεδο (ὅπως ἔκανε ἐκεῖνος τὶς ἡμέρες ὁ Ὀλλανδὸς γιατρὸς Μίλιγγεν) καὶ νὰ προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του στοὺς Αἰγυπτίους.

Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα συνωμίλησαν ὁ Ἰμβραὴμ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἐνῶ ὁ Σέβς ἔκανε τὸν διερμηνέα. Καὶ μὲ ἀτρόμητο θάρρος ὁ Ζέρβης διηγήθηκε τὴν ζωή του.

— Πές του νὰ μείνη σὲ μᾶς! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἰμβραὴμ στὸν Σέβς. Καὶ θὰ τοῦ δίνω 100 δολλάρια τὸν μῆνα καὶ 50 γρόσια σὲ κάθε στρατιώτη του!...

Ὁ Σέβς τὰ μετέδωσε στὸν Ἀμερικανό. μὰ ὁ καπετὰν - Ζέρβης δὲν δέχθηκε. οὔτε κὰν νὰ συζητήση τὶς προτάσεις αὐτές.

— Ὅσο ἀναπνέω. δὲν θὰ πάψω νὰ λογίζωμαι ἀληθινὸς Ἕλληνας καὶ παιδὶ αὐτῆς τῆς πατρίδας. ποὺ τὴν ἀγκάλιασα σὰν δική μου μητέρα! ἀπάντησε. διακόπτοντας κάθε ἄλλη συζήτησι.

★

Σὲ λίγες μέρες ὁ καπετὰν Ζέρβης καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες ἐλευθερώθηκαν καὶ ξαναγύρισαν στὸ ἑλληνικὸ στρατόπεδο. σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης. ἀφοῦ. ὅμως τοὺς πῆραν ὅ.τι εἶχαν μαζί τους.

Ἔτσι. ἔχασε τὸ ἄλογό του. τὰ ὅπλα του. τὰ λεφτά του καὶ τὰ χαρτιά του. Κι' ὅταν βρέθηκε στὸ ἑλληνικὸ στρατόπεδο ἦταν ἀγνώριστος. Εἶχε μαυρίσει ἀπὸ τὸν ἀγῶνα. τὶς κακοπάθειες καὶ τὴν ἀγωνία: Ἦταν ἀκούρευτος. ἀξύριστος. ἄπλυτος καὶ κουρελιασμένος.

Ἀλλά. ὁ νέος Ἀμερικανὸς δὲν σταμάτησε τοὺς ἀγώνας του. οὔτε σηκώθηκε νὰ φύγη. ὅπως ἔκαναν μερικοὶ ἄλλοι ἑένοι. Πῆγε ἀμέσως στὸ «Γέρο τοῦ Μοριᾶ». ποὺ ἐμψύχωνε τοὺς Ἕλληνες ν' ἀντισταθοῦν στὶς ὁρδὲς τοῦ Ἰμβραὴμ καὶ πολέμησε τοὺς Ἀραπάδες. καὶ τραυματίσθηκε κι' ἀρρώστησε πολλὲς φορές. Λίγο ἀργότερα. βρέθηκε στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῆς Ρούμελης. τοῦ Γ. Καραϊσκάκη.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς Ἀμερικανὸς φιλέλληνας πρόσφερε ἀπείρες ὑπηρεσίες στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους. ποὺ κατάλαβαν τὴν ἀξία τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Ἀμερικανικὸ λαό. Κι' αὐτὸς εἶνε ποὺ ἔβαλε τὸν Θεόδ. Κολοκοτρώνη νὰ γράψη στοὺς φιλέλληνες τῆς Ἀμερικῆς γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Ἀγῶνα.

Ὅταν ἀπελευθερώθηκε ἡ Ἑλλάδα. ὁ Γ. Ζέρβης. πρόσφερε. λίγα χρήματα κι' αὐτός. σὰν μέτοχος. γιὰ ν' ἀποτελεσθῆ τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Στὸ Ναύπλιο. τὴν πρώτη ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. εἶχε ὁ Ἀμερικανὸς νέος κι' ἕνα ἐρωτικὸ ἐπεισόδιο. γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐέρουμε πολλὰ πράγματα. Εἶνε γνωστὸς μόνον ὁ ἀντίζηλός του ἕνας Ὁλανδὸς ναυτικός. ὁ φιλέλληνας Φρὰνκ Κάστελ. ποὺ τὸν κάλεσε καὶ σὲ μονομαχία. Σώζεται. μάλιστα. καὶ ἡ ὑβριστικὴ «πρόσκλησι σὲ μονομαχία». ποὺ τὴν εἶχε τοιχοκολλήσει στοὺς δρόμους ὁ Κάστελ καὶ ποὺ τὴν διαφύλαξε στὰ χαρτιά του ὁ Ἀμερικανός.

Ὁ Γ. Ζέρβης εὐτύχησε νὰ δῆ ἐλεύθερη τὴν χώρα. ποὺ τόσο ἀγάπησε. Ἀλλ' ἀρρώστησε καὶ πέθανε σὲ ἡλικία μόλις 28 χρόνων. στὶς 11 Αὐγούστου τοῦ 1828. στὸ Ἄργος. καὶ κηδεύθηκε μὲ τιμὲς ἀντιστρατήγου.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Ἀθηναϊκὰ Ἐθίκαιρα

Η ΜΑΧΗ

Λοιπόν, ζωήρεψε πολὺ
ἡ θαυμασία μας Βουλή.
Καὶ ξαφνικὰ κι' ἐν τάχει,
ἐδόθη μιὰ πολιτική, διὰ τῶν λόγων μάχη.
Σ' ἔντονον ὕφος μίλησαν Παπάγος, Βενιζέλος,
Σακελλαρίου ναύαρχος καὶ Ρέντης καὶ Κανέλλος.
Κι' ἐξεφωνήθησαν ἐκεῖ λόγοι σφοδροί, τοιοῦτοι,
ποὺ περιείχαν ἄφθονο ρητορικό... μπαροῦτι!

★

Λοιπόν, ἡ μάχη ἐδόθη καὶ εἶχε ἐπιτυχία.
Καὶ τώρα θὰ συνεχισθῆ ρητορομαχία.
Καὶ ἀρχηγῶν καὶ βουλευτῶν, αὐτὸς εἶν' ὁ σκοπός (τους.
Γιὰ νὰ φωνάζη κι' ὁ λαός: «Ἄξιος ὁ...μισθός (τους!».

ΝΕΑ ΠΑΓΩΤΑ

Τί χαρὰ γιὰ τοὺς μπεκρῆδες!
Ὅπως ἔγραψαν ἐσχάτως ὅλες οἱ ἐφημερίδες,
στὴν Ἀγγλία φτιάνουν τώρα, νέο εἶδος παγωτά,
ποὺ χουν οἰνοπνευματώδη, λέει, μέσα τους ποτά!
Κι' ἔτσι πιὰ καθέναος βρίσκει,
κρέμα παγωτὸ μὲ μπράντυ καὶ κασσάτο μὲ οὐΐσκυ!

★

Ἡ ἐφεύρεσις ἐτούτη θἄρθη βέβαια στὴν Ἀθήνα.
Καὶ θὰ λέμε στὸ γκαρσόνι: «Φέρε παγωτὸ-ρε-(τσίνα!».
Καὶ μὲ παγωτὰ πεντέξη — μὴν τὸ παίρνετε γι' (ἀστεία —
θὲ νὰ βγαίνουμε ὅλοι τάβλα ἀπ' τά...ζαχαροπλα-(στεῖα!

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Ἦταν, μονάχα, ὁ γαμβρός, ἐτῶν ὀγδόντα ἕξη.
Ἡ νύφη ἑβδομήκοντα καὶ κάτι. Κι' εἶχαν πλέξει,
πρὸ ἐτῶν περίπου ἑξήκοντα τὸ τρυφερὸν εἰδύλλιον,
στῆς Πάτρας ἕνα παλαιόν, ρωμαντικὸν ἀλσύλλιον.
Καὶ ἤδη ἐπαντρεύτηκαν σ' ἕνα ἱερὸν ναόν.
Ἄθροισμα νύφης καὶ γαμβροῦ, ἑνάμισυς αἰών!

★

Ἐγώ, λοιπόν, τί νὰ σᾶς πῶ. Μόλις πληροφορήθηκα
τὸ εὐτυχὲς τὸ γεγονός, πολὺ ἐσυγκινήθηκα.
Καὶ εἶπα ὅταν ἤρθανε σὲ γάμου κοινωνία:
Ὅτι αὐτὴ εἶνε πράγματι «ἀγάπη...αἰωνία!».

ΑΥΓΟΕΠΑΡΚΕΙΑ

Τὴν ἀγορά μας μιὰ φορὰ ὅταν θὰ φέρης γῦρα,
διαπιστώνεις μὲ χαρά, σωστὴ αὐγοπλημμύρα!
Αὐγὰ ἐδῶ, αὐγὰ ἐκεῖ, σὲ κάσσες καὶ κοφίνια,
κι' ἀφοῦ ὑπάρχουν ἄφθονα, τὰ βάλανε στὴ φτήνεια!

★

Καὶ παίρνει κόσμος καὶ ντουνιᾶς αὐγὰ μὲ τὸ (τσουβάλι.
Μὰ ὅσα κι' ἂν ξοδεύωνται, χιλιάδες μένουν πάλι.
Καὶ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ πᾶμε νὰ γυρέψουμε
νὰ γίνουν γρήγορα ἐκλογὲς διὰ νὰ τὰ...ξοδέψουμε!

ΚΛΕΙΣΙΜΟ

Μέσα στὸ κῦμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐημερίας,
ὡς δεῖγμα ἀγανακτήσεως καὶ διαμαρτυρίας,
κλείνουν τὰ καταστήματα, εἰς πόλεις διαφόρους,
γιὰ τοὺς βαρεῖς καὶ τοὺς συχνοὺς καὶ δυσβαστά-(κτους φόρους.

★

Κλείνουν γιὰ ὧρες μοναχά. Πλὴν ὅμως, γενικῶς,
λένε πὼς θὰ τὰ κλείσουνε ὅλα ὁριστικῶς.
Ἀφοῦ κι' ὅταν τ' ἀγοίγουνε, σὰν τί κερδίζουν τάχα;
Μπαίνουν καὶ βγαίνουν τακτικὰ οἱ... Ἐφοροι μο-(νάχα!

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

Ἀπόκτησε ἡ πικραγγουριὰ πολὺ μεγάλη φήμη!
Καὶ ἀσχολεῖται σοβαρὼς μ' αὐτὴν κι' ἡ ἐπιστήμη.
Προχθὲς συνῆλθαν οἱ γιατροὶ εἰς πλήρη συνεδρίαν
κι' ἔπειτα ἀπὸ συζήτησι ὀλίγον τι ἀγρίαν,
ἀπόφασι ἐλάβανε — ἐπίσημα τὰ πράματα —
μὲ τούτη τὴν πικραγγουριὰ νὰ κάνουνε πειράματα.
Κι' ἔτσι ἀπ' τὰ Ἀρχεῖα μας αὐτοτελῶς νὰ βγῆ,
ἡ μυστικὴ οὐσία της, ἤτις θαυματουργεῖ!

★

Ἐγὼ γιὰ τ' ἀποτέλεσμα δὲν ἔχω ἀμφιβολία.
Θὰ ἀνοίξουμε πολλὲς δουλειές. Καὶ σ' ὅλα τὰ σχο-(λεῖα,
θὰ τραγουδᾶνε τὰ παιδιά, ὅλα μαζὶ παρέα:
«Ἔρεις τὴν χώραν ποὺ ἀνθεῖ φαιδρὰ...πικραγγου-(ρέα;».

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

«ΞΥΝΗ» ΕΚΔΡΟΜΗ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΕΜΠΗΣ ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: φοιτητής, δανδής, ἐρωτύλος, νόστιμος, ἔξυπνος, ἐπιπόλαιος. ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: σοβαρὸς καὶ γνωστὸς βιομήχανος. Πατέρας τοῦ Μπέμπη. ΜΙΣΤΕΡ ΤΖΑΚΣΟΝ: Ἀμερικανὸς ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος. ΛΩΛΟΣ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ: Συμφοιτητὴς καὶ φίλος τοῦ Μπέμπη. ΚΥΡΑ-ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ· Οἰκονόμος τοῦ Βαρούχαρου.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Σ' ἕνα καφενεῖο)

ΛΩΛΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): Καλά, ἐγώ! Εἶμαι ὁ φτωχὸς γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ συνταξιούχου! Ἀλλὰ ἐσύ; Κοτζὰμ Βαρούχαρος! Γυιὸς ἑνὸς μεγάλου καὶ βαθύπλουτου βιομηχάνου νὰ μὴν ἔχῃς δεκάρα; (Μελαγχολικά): Τὶς ἀποκρῆς τὶς περάσαμε μαζὶ παίζοντας στὸ σπίτι σου σκάκι καὶ παρακαλώντας τὴν οἰκονόμο σου νὰ μᾶς δώσῃ δυὸ δάχτυλα οὐΐσκυ ἀπ' τὸ κλειδωμένο! Ἀκόμη καὶ τὰ τσιγάρα στὰ μετράνε.

ΜΠΕΜΠΗΣ: Δὲν λὲς πῶς μοῦ ἐπιτρέπουνε καὶ καπνίζω; Μόνον ὅταν ἔβαλα στὸ χέρι ὅλα τὰ περίπτερα τῆς γειτονιᾶς, ὁ πατέρας ἀποφάσισε νὰ μοῦ «ἐπιτρέψῃ τὸ κάπνισμα»! Κι' ὄχι πῶς ἐνδιαφερότανε γιὰ τὴν ὑγεία μου! Γιὰ οἰκονομία! Ἀπὸ τότε, μοῦ δίνει κάθε μέρα ἑπτὰ χιλιάδες! Πέντε γιὰ τσιγάρα καὶ δύο γιὰ τὸ τράμ! (Παῦση).

ΛΩΛΟΣ (ἔξαφνα): Πότε φεύγουνε γιὰ τὴν Πασχαλινὴ ἐκδρομή;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Αὔριο-μεθαύριο.

ΛΩΛΟΣ: Θὰ πάρουνε μαζὶ ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ;

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ὄχι, θ' ἀφήσουνε ἐδῶ τὴν κυρὰ-Μαργαρίτα γιὰ νὰ μὲ περιποιῆται. Ἡ μαγείρισσα κι' ἡ καμαριέρα θὰ πάῃ μαζί τους στὴ βίλλα τῆς Αἰγίνης. Μὰ γιατί ρωτᾶς;

ΛΩΛΟΣ: Ἔχω ἕνα σχέδιο. Διάβασα στὴν ἐφημερίδα ὅτι «Ἀμερικανὸς ζητεῖ εἰς κεντρικὴν καὶ πολυτελῆ οἰκίαν ἓν ἢ δύο δωμάτια μὲ χρῆσιν λουτροῦ καὶ τηλεφώνου διὰ δύο ἔτη». Τί λὲς ἐπ' αὐτοῦ;

(Παῦσις... Κατάπληξις καὶ... συνεννόησις μὲ τὰ μάτια).

ΜΠΕΜΠΗΣ: Ὄ κέυ! (Ἐξαφνικὴ μελαγχολία): Ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν κυρὰ-Μαργαρίτα;

ΛΩΛΟΣ: Μὰ γι' αὐτὸ σὲ ρώτησα. Λοιπόν: Ἐγὼ θὰ πάω μὲ τὸ βαπόρι γιὰ μιὰ μέρα στὴν Αἴγινα καὶ θὰ στείλω τηλεγράφημα στὸ σπίτι: «Φιλοξενήσατε φίλον μου Ἀμερικανὸν κύριον Τάδε. Παραχωρήσατε τὰ δύο καλύτερα δωμάτια. Βαρούχαρος»!... (Ἐνθουσιασμένος): Τὰ δύο καλύτερα δωμάτια τοῦ ὑπερπολυτελοῦς σπιτιοῦ σου, μὲ τὸ περίφημο μπάνιο, ὑπηρεσία καὶ τηλέφωνο, κάνουνε ἀσκετὲς λίρες γιὰ δυὸ χρόνια! Θὰ γλεντήσουμε σὰν πρίγκηπες!

ΜΠΕΜΠΗΣ: Κι' ὅταν ἔρθῃ ὁ πατέρας μου;

ΛΩΛΟΣ: Ὁ Θεὸς βοηθός! Μιὰ φορά, δὲν θὰ σὲ στείλῃ στὴ φυλακή! Ἢ θὰ πληρώσῃ νὰ νοικιάσῃ «ἀππαρτμὰν» στὸν Ἀμερικάνο ἢ θὰ πάρῃ τὴ μητέρα σου νὰ πάῃ... στὸ ξενοδοχεῖο! Ἀλλὰ θὰ τοῦ γίνῃ μάθημα νὰ μὴ μετράῃ τὰ τσιγάρα τοῦ γυιοῦ του! Ὁ τσιγκούναρος!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ σπίτι τοῦ Βαρούχαρου, δέκα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα).

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ (μπαίνει μὲ μιὰ βαλίτζα): Καλημέρα κυρὰ-Μαργαρίτα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Καλῶς ὡρίσατε, κύριε. Πῶς περάσατε;

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ἡ κυρία σου ἀδιαθέτησε καὶ θάρθῃ αὔριο. Κατὰ τὰ ἄλλα, καλά. Ἐσεῖς ἐδῶ; Ὁ γυιός μου ἤταν φρόνιμος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μὲ μισὸ στόμα): Ἔ... Πῶς, βέβαια! Παιδὶ εἶναι ἀκόμα...

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ (αὐστηρά): Ἔκανε τίποτε;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ὡρκίστηκα νὰ μὴ σᾶς πῶ τίποτε, ἀλλὰ ἔχω εἴκοσι χρονια στὰ χέρια σας καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρύψω. Λοιπόν, εἶχε ἀνάψει γλέντι τρικούβερτα! Ἐρχόντουσαν κάθε βράδυ μὲ τρεῖς φιλεναδίτσες, πίνανε οὐΐσκια καὶ σαμπάνιες καὶ χορεύανε κάτι χοροὺς μυστήριους!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Καλὰ κι' ἐσὺ γιατί τοὺς ἔδινες ποτά; Πῶς ἄνοιγες τὴν «κάβα» μου;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τὴν ἄνοιγα γιὰ τὸν μίστερ!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ποιὸν μίστερ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τὸν μίστερ Τζάκσον!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ποιόν;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Τὸν Ἀμερικάνο καλέ! Δὲ μοῦ τηλεγραφήσατε γ' ἀνοίξω καὶ τὴν «κάβα» κι' ὅτι διατάξῃ νὰ τοῦ δίνω; Ἔ, λοιπόν, ὅταν ἐρχόντουσαν τὸ βράδυ τὰ παιδιὰ μὲ τὶς ὁμορφονιὲς αὐτὸς ἐνθουσιαζότανε κι' ὅλο μοῦλεγε «φέρε οὐΐσκυ Μάργκαρετ» καὶ «φέρε σαμπάνια, πλήζ, Μάργκαρετ»! Δὲν ἔχω παράπονο. Ὅ,τι ἔπινε τὴν ἄλλη μέρα τῶφερνε κι' ὅλο μπουρμπουὰρ μοῦ ἔδινε!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ (κατακόκκινος): Ποιής. μωρή;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Ὁ μίστερ Τζάκσον!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ μίστερ Τζάκσον, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάολος;

ΤΓΑΚΣΟΝ (βγαίνει μὲ τὶς πυτζάμες): Ἀλό, Μάργκαρετ!... (Βλέπει τὸ Βαρούχαρο): Γκοὺτ μόρνιγκ! Τί θέλετε, πλήζ;

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ἐγὼ «τί θέλετε πλὴζ» ἢ ἐσεῖς «τί θέλετε, πλήζ»;

ΤΖΑΚΣΟΝ: Ἐγκὼ εἶμαι σπίτι μου!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Κι' ἐγὼ ποῦ εἶμαι;

ΤΖΑΚΣΟΝ: Ἄϊ νόου! Δὲν ξεύρεις ἐγώ! Σπίτι μου εἴσαστε! Ἐντὼ μένει ἐγὼ καὶ μίστερ Βρούχαρς!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ἐγὼ εἶμαι ὁ «μίστερ... Βρούχαρς»!

ΤΖΑΚΣΟΝ: Νόου! Μίστερ Βρούχαρς πολὺ νέος καὶ ἐγκὼ γκνωρίζω πόλυ καλά! Σεῖς εἶστε... πῶς λένε αὐτό;... Ἀ π α τ έ ω ν! Μάργκαρετ! Τηλεφώνησε, πλήζ, πόλις! Ἀστυνόμια! Ἐγκὼ γνωρίζω μίστερ Βρούχαρς ποὺ μοῦ ἐνοικίασε τὰ ντύο ντωματιος γιὰ ντύο χρόνια! Καὶ σεῖς λέτε φέμματα! Αἴσκος!

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ (πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα): Ἔχετε δίκηο, μίστερ! Ἐξκιούζ μη. πλήζ! Βέρυ σόρυ! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι... «ἀπατέων»! (Ἀναπνοή): Μαργαρίτα!... Τηλεφώνησε, παιδί μου, στὴν Ἀστυνομία!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (μὲ τρόμο): Νὰ συλλάβῃ τὸν κ. Μπέμπη;

ΒΑΡΟΥΧΑΡΟΣ: Ὄχι! Νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα ζευγάρι χειροπέδες νὰ τὶς φορέσω γιὰ νὰ μὴ γίνω... πατροκτόνος!.... Αὐτὴ ἡ ἀνόητη ἡ γυναῖκα μου τὰ φταίει! «Μὴν τοῦ δίνῃς τοῦ παιδιοῦ λεφτὰ» καὶ «μὴν τοῦ δίνῃς τοῦ παιδιοῦ λεφτά» γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήσῃ «κακὲς συνήθειες»! Κι' ἀπέκτησε τὴ χειρότερη: Ἔγινε «ἀ π α τ έ ω ν» ποὺ λέει καὶ τοῦτος ἐδῶ! (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο): Μπρός! Βαρούχαρος! Ἄ, ἐσὺ εἶσαι... ἀγοράκι μου χρυσό;... Ναί! Ἤρθα! Γνώρισα καὶ τὸν... «ἐνοικιαστή» μου, τὸν μίστερ Κλάξον Φάκσον... Πῶς; Τζάκσον; Ναί... Τί εἴπες; Νάμθῆς! Νάρθῆς! Δὲν βαρειέσαι, τί θυμωμένος νὰ εἶμαι; Ἔκανες ἁπλῶς μιὰ χαριτωμένη ἀταξία! Ἀρβουὰρ! (Κλείνει τὸ τηλέφωνο): Μαργαρίτα, τρέχα στὸ κουρεῖο δίπλα καὶ πές τοῦ μπαρμπέρη νἄρθῃ ἀμέσως ἐδῶ μὲ τὴν ψιλὴ μηχανή! Καὶ μετὰ θὰ πᾶς στὸ φαρμακεῖο. Θὰ τὸν κουρέψω καὶ θὰ τοῦ δώσω νὰ πιῇ κι' ἑκατὸ δράμια ρετσινόλαδο! (Γυρίζοντας πρὸς τὸν «ἐνοικιαστή» του): Μίστερ Τζάκσον... μιὰ χάρι! Ἐσὺ θὰ τὸν κοατᾶς! Χρειάζομαι... τὴν «ἀμερικανικὴ βοήθεια»!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

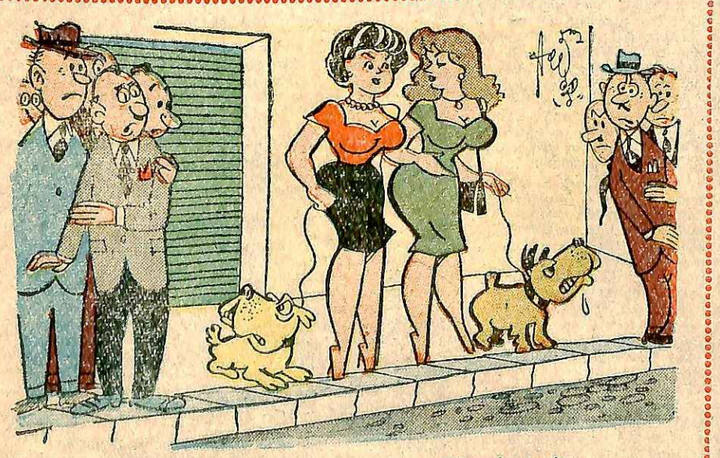

— *Σήμερα, θὰ δοῦμε... ἄνετα τὴν παρέλασι, Οὐρανία μου!*

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

✿✿✿

Δὲν ὑπῆρχε τρόπος...

Μιὰ κυρία παραπονέθηκε σὲ μιὰ φίλη της ὅτι οἱ τοίχοι τοῦ καινούργιου διαμερίσματος ποὺ ἔπιασε σὲ μιὰ μοντέρνα πολυκατοικία εἶνε πολὺ λεπτοὶ κι' ἔτσι οἱ γείτονες ἄκουγαν ὅ,τι ἔλεγε μὲ τὸν ἄντρα της.

—Ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῇ τὸ κακό, τὴν συμβούλεψε ἡ φίλη της. Νὰ σκεπάσῃς τὸν τοῖχο μὲ χοντρὴ ταπετσαρία...

Ἡ κυρία ἀφοῦ συλλογίστηκε λίγο, κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι της:

— Δὲν μᾶς ἐξυπηρετεῖ αὐτὴ ἡ λύσις, ἀπάντησε. Γιατὶ τότε δὲν θὰ μποροῦμε ἐμεῖς ν' ἀκοῦμε τὶ λένε ἐκεῖνοι.

Τί σὲ ταιριάζει

ΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΨΗΛΗ

Ἂν ἔχετε ἀνάστημα πάνω ἀπὸ 1 μ. 70, εἴσασστε ἀναμφισβήτητα ψηλή. Ἀλλὰ δὲν θὰ φανῆτε πολὺ ψηλή, παρὰ μόνο ἂν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός σας εἶνε κοντοί. Ὀπωσδήποτε, ἡ προσπάθειά σας πρέπει νὰ τείνῃ ὄχι στὸ νὰ γίνετε πιὸ κοντὴ — σεβασθῆτε τὸ ἀνάστημά σας!—ἀλλὰ στὸ νὰ μὴν φαίνεστε περισσότερο ψηλὴ ἀπὸ ὅ,τι εἴσασστε.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ προσεξετε ἰδιαιτέρως τὸ χτένισμά σας, τὰ καπέλλα σας, τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ φορέματα ποὺ θὰ διαλέξετε ὅπως καὶ τὰ σχέδια τῶν φορεμάτων καὶ τῶν ἐξαρτημάτων σας.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν ποιὰ εἶναι τὰ πράγματα ποὺ τὸ ἀνάστημά σας ἐπιβάλλει νὰ προτιμήσετε καὶ ποιὰ πρέπει ν' ἀποφύγετε.

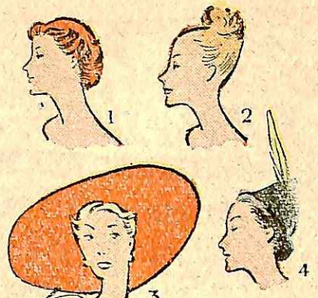

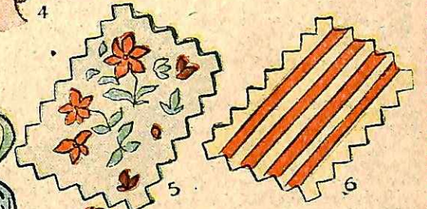

Καὶ τί πρέπει ν' ἀποφύγετε

Χτένισμα καὶ καπέλλα.— Προτιμῆστε ἕνα χτένισμα ποὺ νὰ στρώνῃ τὰ μαλλιά σας στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. Τὰ μαλλιά σας θὰ σκεπάζουν τὰ αὐτιά σας κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ τελείως ἀνάλογα μὲ τὸ χτένισμα ποὺ σᾶς ταιριάζει καλύτερα. (Εἰκ. 1).

Θ' ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ χτενίσματα ποὺ φέρνουν τὰ μαλλιά σας στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ. (Εἰκ. 2).

Τὰ μεγάλα καπέλλα ἐπινοήθηκαν εἰδικὰ γιὰ σᾶς. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε. Ἂν εἴσασστε πολὺ νέα; θὰ σᾶς προσθέσουν χάρι καὶ γοητεία. Ἂν εἴσασστε κάπως πιὸ μεγάλη, θὰ κρύψουν τὶς ἀτέλειες τοῦ προσώπου σας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ φορᾶτε πελώρια καπέλλα. Οἱ γαρνιτοῦρες θὰ εἶνε ἁπλές. (Εἰκ. 3).

Θ' ἀποφύγετε τὰ μυτερὰ καπέλλα. Ἐπίσης τὰ φτερὰ καὶ γενικὰ τὰ στολίσματα ποὺ διευθύνονται πρὸς τὰ ἐπάνω. (Εἰκ. 4).

Ὑφάσματα.— Θὰ προτιμήσετε τὰ ὑφάσματα μὲ μεγάλα σχέδια, καρώ, ἄνθη κτλ. (Εἰκ. 5). Ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ πολὺ χτυπητὰ χρώματα. Τὸ μπλὲ μαρέν τὸ μαῦρο, τὸ μαρόν, τὸ σκούρο πράσινο, τὸ μπορντώ, τὸ γκρίζο εἶναι τὰ χρώματα ποὺ σᾶς ταιριάζουν περισσότερο. Θὰ διαλέξετε, φυσικά, τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος ἀνάλογα μὲ τὴ χροιὰ τοῦ προσώπου σας, τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν σας κτλ.

Θὰ ἀποφύγετε τὰ πολὺ ἀνοιχτόχρωμα φορέματα, ἐφ' ὅσον τὸ ὕφασμα εἶναι τελείως σκέτο. Ἂν σᾶς ἀρέσῃ νὰ φορέσετε ἕνα ὁλόλευκο φόρεμα, εἶναι καλύτερο νὰ τὸ ποικίλλετε μὲ μιὰ γαρνιτοῦρα χτυπητοῦ χρώματος (π. χ. μιὰ ζώνη). Τὰ ριγὲ ὑφάσματα, μὲ κάθετες ρίγες, δὲν εἶνε γιὰ σᾶς. (Εἰκ. 6).

Φορέματα.—Ξέρετε τώρα τί ὕφασμα πρέπει νὰ προτιμήσετε. Ἀπομένει νὰ διαλέξετε τὴ φόρμα ποὺ σᾶς ταιριάζει.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, τὸ ντεκολτέ. Θὰ τὸ προτιμήσετε σὲ σχῆμα τετραγώνου ἢ τραπεζίου. Σᾶς πηγαίνουν ἐπίσης τὰ ἁπλὰ ντεκολτέ, ποὺ σταματοῦν στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ, καθὼς καὶ οἱ γιακάδες στὸ σχῆμα τῶν ἀνδρικῶν κολλάρων. (Εἰκ. 7). Θ' ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ ντεκολτὲ σὲ σχῆμα αἰχμῆς, ποὺ σᾶς κάνουν νὰ φαίνεστε πιὸ ψηλή. (Εἰκ. 8).

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὸ κορσὰζ τῶν φορεμάτων σας πρέπει νὰ εἶναι ντραπὲ καὶ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιῶν.

Θ' ἀποφύγετε τὰ τελείως ἴσα καὶ χωλὶς κανένα στόλισμα κορσὰζ γιατὶ αὐτὰ σᾶς δείχνουν ψηλότερη.

Οἱ φοῦστες σας δὲν πρέπει νὰ μακραίνουν τὴ σιλουέτα σας, ἀλλὰ νὰ σᾶς κάνουν νὰ φαίνεστε λιγώτερο ψηλή. Τὰ ντραπὲ καὶ οἱ μικροὶ πλισσέδες θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν πολὺ σ' αὐτό. Στὸ μάκρος, εἶναι καλὸ νὰ σταματοῦν στὴ μέση τῆς κνήμης σας. Οὔτε πιὸ μακρυές, οὔτε πιὸ κοντές. Θ' ἀποφύγετε τὶς τελείως ἐφαρμοστὲς φοῦστες. Ὁσονδήποτε καλοφτιαγμένο κι' ἂν εἶναι τὸ σῶμα σας.

Τὰ ταγιέρ.— Τὸ ταγιὲρ εἶναι τὸ ἰδεῶδες φόρεμα γιὰ μιὰ γυναῖκα, ποὺ μπορεῖ, ἀλλάζοντας τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς ἀμφιέσεώς της — π. χ. παπούτσια, γάντια, τσάντα, πουκαμισάκι κτλ. — νὰ τὸ φορέσῃ τόσο στὴ δουλειά της, ὅσο καὶ στὸν περίπατο ἢ γιὰ νὰ πάῃ σ' ἕνα θέαμα ἢ σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι κτλ.

Στὶς ψηλὲς πηγαίνει πολὺ ἡ σταυρωτὴ ζακέττα, μὲ διπλὴ σειρὰ κουμπιῶν. Ἂν εἴσασστε ψηλὴ καὶ λεπτή, μπορεῖτε νὰ βάλετε τσέπες, ποὺ νὰ προεξέχουν λίγο. Ἔτσι θὰ φανῆτε πιὸ παχειά. Προτιμῆστε μιὰ ἢ δυὸ πτυχὲς στὴ φοῦστα σας (Εἰκ. 9).

Θ' ἀποφύγετε, ἀντίθετα, τὰ πολὺ στενὰ ταγιὲρ καθὼς καὶ τὰ ἐφαρμοστὰ μανίκια. Ἐπίσης τὶς ὀλόσιες φοῦστες. (Εἰκ. 10).

Βέστες, μπλούζες, μαντὼ κτλ.— Οἱ βέστες ταιριάζουν πολὺ στὶς ψηλές. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε στενές, οὔτε πλατειές.

Τὰ μπλουζὸν σᾶς πηγαίνουν ἐπίσης πολὺ καλά. Μπορεῖ νὰ εἶναι ζωηροῦ χρώματος καὶ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ φοῦστα μὲ ἀντίθετο χρωματισμό. Ἡ ἀντίθεσι αὐτὴ ἐξυπηρετεῖ τὶς γυναίκες μὲ ψηλὸ ἀνάστημα. Θὰ ἀποφύγετε, ὅμως, τὰ μπλουζὸν μὲ καρώ καὶ τὶς πολὺ ἐφαρμοστὲς φοῦστες, ποὺ σᾶς δίνουν πολὺ ἄσχημη ἐμφάνισι. (Εἰκ. 12).

Ἡ μέση στὸ κεντὼ μιᾶς ψηλῆς γυναίκας τῆς δίνει χάρι καὶ κομψότητα. (Εἰκ 11).

Γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ προτιμήσετε τὰ ἐξωμα κορσὰζ καὶ τὶς πολὺ πλατειὲς φοῦστες (μπουφφάν) ποὺ κάνουν πιὸ ὁμορφη τὴ σιλουέττα σας. (Εἰκ. 13).

Θ' ἀποφύγετε τουγκαντίον τὰ πολὺ ἐφαρμοστὰ ἀνσάμπλ. (Εἰκ. 14).

Οἱ γόβες χωρὶς τακοῦνι (εἰκ. 15) εἶναι τὸ καλύτερο παπούτσι γιὰ μιὰ ψηλὴ γυναίκα. Ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο τὰ πολὺ ψηλὰ τακούνια, ποὺ δὲν ταιριάζουν στὸ ἀνάστημά σας καὶ ποὺ ἀσχημίζουν τὸ πόδι σας. (Εἰκ. 16).

Ἡ ψηλὴ γυναῖκα — ὄχι βέβαια ἡ ὑπερβολικὰ ψηλὴ — παρουσιάζει ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα ἀπέναντι τῆς κοντῆς. Σεβασθῆτε, λοιπόν, τὸν τύπο σας καὶ ἀποφύγετε κάθε τί ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν καταστρέψῃ. Καμμία ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες ποὺ ἀναφέραμε δὲν εἶνε χωρὶς σημασία. Ὁ σκοπός σας, ὅπως σημειώσαμε καὶ παραπάνω, πρέπει νὰ εἶναι ὄχι τὸ πῶς θὰ γίνετε πιὸ κοντὴ — ἀποτελεῖ ἀνοησία καὶ νὰ τὸ σκέπτεσθε ἀκόμη — ἀλλὰ πῶς δὲν θὰ φανῆτε πιὸ ψηλὴ ἀπὸ ὅ,τι πραγματικὰ εἴσασστε. Αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἀρκετό.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τί σᾶς ταιριάζει ἂν εἴσασστε κοντή.

Ἕλληνες καὶ Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ 25η Μαρτίου 1944

Ἦταν περίεργο στ' ἀλήθεια μὲ πόση ταχύτητα ἐνήργησε ὁ Λίλος Σκηνίτης, γιὰ νὰ κατορθώση νάρθη σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἀμερικανὸ πιλότο ποὺ οἱ Γερμανοὶ τὸν εἶχαν κλεισμένο στὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ. Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο τεύχος, ὁ τολμηρὸς διερμηνέας, μόλις ἔλαβε ἐντολὴ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ΟΑΓ νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸν αἰχμάλωτο. ἤρθε σὲ συνεννόησι μ' ἕναν ἀντιχτιπλερικὸ ὑπολοχαγό, τὸν Φρὶτς Λίντερ, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴ βοήθεια κάποιου ἄλλου ἀντιναζίστα ἀξιωματικοῦ, τοῦ Τόμαν Χορστάϊν, κατάρας εἰσόδου καὶ νὰ μπῆ στοῦ Ἀβέρωφ, μαζὶ μὲ τὸν πρῶτο. Τὸ κελλὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἦταν στὸ δεύτερο πάτωμα κι' ἦταν δύσκολο νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί του. Γιατὶ ἡ παρουσία τους ἐκεῖ θὰ ἦταν — σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ τοὺς ἔβλεπαν οἱ Γερμανοὶ φρουροί — ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη.

Ὁ Σκηνίτης ὡστόσο ἤξερε, ὅτι ὁ ὑπάλληλος τῶν φυλακῶν Γιῶργος Μέξας, ποὺ εἶχε τὸ βαθμὸ τοῦ ἀρχιφύλακα, ἦταν ἄνθρωπος δικός τους κι' ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς βοηθήση ἀποτελεσματικὰ στὸ ἔργο τους. Πραγματικά, ὅταν τὸ τολμηρὸ παλληκάρι ἄκουσε τί ἤθελαν ἀπ' αὐτόν, ὑποσχέθηκε νὰ κάνη ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μείωμα καὶ τοῦ ἐξηγοῦσε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τοῦ ἔγραφε ἀκόμη, ὅτι εἶχαν μάθει τὴν πρώτη του δραπέτευσι ἀπὸ τὰ Παραπήγματα, ὅτι ἔψαχαν νὰ τὸν βροῦν στὸ Μπραχάμι καὶ τέλος, ὅτι ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ξαναδραπετεύση. Τελικὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοὺς γράψη τ' ὄνομά του καὶ τὴ μονάδα ποὺ ἀνήκε.

Ὁ ἀρχιφύλακας δὲν ἔχασε καιρό. Τράβηξε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸν συνάδελφό του Γιάννη Σαλάτα — ποὺ ἐκτελέστηκε ἀργότερα ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς γιὰ τὴν πατριωτική του δράσι — καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε τὰ καθέκαστα. Τόσος ἦταν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ τελευταίου, ὥστε ζήτησε νὰ πάρη μέρος στὴν περιπέτεια καὶ νὰ βοηθήση ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀποδρασι τοῦ Ἀμερικανοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ δεσμοφύλακες τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ, ἐδείξαν ἀρίστη διαγωγὴ ἀπέναντι στοὺς φυλακισμένους καὶ πρόσφεραν σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς συγγενεῖς ποὺ τοὺς ἐπισκέπτονταν, πολύτιμη βοήθεια. Ἀνάμεσα στὰ ἐξαιρετικὰ αὐτὰ παλληκάρια, ἦσαν οἱ Πέτρος Σφαρνάς, Κώστας Πετράκης, Πέτρος Παπαγιαννόπουλος, Παντελὴς Ρούσσης, Γιῶργος Ἀποστολόπουλος, Κώστας Τουλάκης, Θεοχάρης Τισσαρχόντης, Σπύρος Βλάχος καὶ Ἀριστοτέλης Μέτσίνης.

Ὁ Μέξας κι' ὁ Σαλάτας, λοιπόν, ἀφοῦ συνεννοήθηκαν καὶ κατάστρωσαν τὸ σχέδιό τους, προσπάθησαν νάρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἀμερικανό. Ὁ φόβος ἦταν νὰ μὴν τοὺς πάρουν εἴδησι οἱ Γερμανοὶ συνάδελφοί τους καὶ προπαντὸς ὁ ἐπιλοχίας Ρούντυ Μπέκ, ποὺ ἦταν φοβερὸς ἄνθρωπος καὶ ὑποψιαζόταν τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Γύριζε συνέχεια μέσα στὶς φυλακές, ἀνοιγε τὰ κελλιά, ἀπειλοῦσε τοὺς κρατουμένους καὶ παρακολουθοῦσε μὲ μισὸ μάτι τὶς κινήσεις τῶν Ἑλλήνων δεσμοφυλάκων πού, ὅπως ἦταν φυσικό, τοὺς ὑποψιαζόταν περισσότερο ἀπ' ὅλους. Αὐτὸν ὅμως τὸν ἀνάλαβε ὁ Γιάννης Σαλάτας καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸν πλησίασε γιὰ νὰ τοῦ προτείνη νὰ πάνε γιὰ κανένα «ποτηράκι».

Εὐτυχῶς, τὸ κρασὶ καὶ οἱ γυναῖκες ἦταν ἡ ἀδυναμία τοῦ Ρούντυ Μπέκ. Καὶ αὐτὴ τὴν ἀδυναμία του τὴν ἐκμεταλλεύονταν οἱ Ἕλληνες φύλακες καὶ τὸν παράσερναν συχνὰ ἔξω ἀπὸ τοῦ Ἀβέρωφ, γιὰ νὰ κάνουν μὲ ἡσυχία οἱ συνάδελφοί τους τὴ δουλειά τους. Στὴν ἀρχή, ὁ Γερμανὸς προσποιήθηκε, ὅτι δὲν εἶχε κέφι γιὰ κρασί, μὰ ὁ Σαλάτας τοῦ ἔκλεισε ὑπονοούμενα τὸ μάτι.

— Θὰ εἶνε μαζὶ καὶ ἡ φροϋλαΐν Ρόζα, ποὺ θέλει νὰ σὲ ξαναδῆ, τοῦ εἶπε. Νομίζω πὼς εἶνε ἐρωτευμένη μαζί σου καὶ δὲν πρέπει νὰ χάσης τὴν εὐκαιρία...

— Εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ εἶνε κι' ἡ Ρόζα; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ρούντυ. Τότε θάρθω ὁπωσδήποτε, γιατὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτὴ ἡ κοπέλλα...

Ὁ φροϋλαΐν Ρόζα ἦταν μιὰ ὄμορφη πεταλούδα τῆς νύχτας, ποὺ ὁ Σαλάτας τὴν παρουσίαζε στὸ Γερμανὸ ὡς «δεσποινίδα τοῦ καλοῦ κόσμου». Ὁ πατέρας της ἦταν ἔμπορος καπνῶν καὶ ἔμενε στὸ Βερολῖνο, ὅπου σὲ λίγο θὰ πήγαινε νὰ τὸν βρῆ καὶ ἡ Ρόζα. Στὴν πραγματικότητα, βέβαια, ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ἀνύπαρκτα καὶ φανταστικὰ πράγματα, μὰ ἡ κοπέλλα — ποὺ ἦταν ἐν γνώσει τῆς ὑποθέσεως — ἔπαιζε θαυμάσια τὸ ρόλο της. Ἡ Ρόζα σήμερα εἶνε παντρεμένη μὲ ἀνώτερο Ἄγγλο ἀξιωματικό. Δὲν κρύβει δὲ ἀπὸ κανένα, ὅτι κάποτε ζοῦσε «ἐλεύθερα». Γιατὶ κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο, τὸν εἶχε σώσει, τὸ 1944, ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἡ μικρὴ πεταλούδα τῆς νύχτας, μὲ ἀληθινὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς της, τὸν ἔκρυψε καὶ τὸν περιέθαλψε ἐπὶ ἕνα χρόνο περίπου, σὲ μιὰ φτωχὴ σοφίτα τῆς ὁδοῦ Σατωβριάνδου...

Μόλις ὁ Σαλάτας κατώρθωσε νὰ πείση τὸν Ρούντυ Μπὲκ νὰ πάνε, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, σὲ μιὰ ταβερνούλα κοντὰ στὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, εἰδοποίησε ἀμέσως τὸ Μέξα. Ὁ τελευταῖος δὲν εἶχε πιὰ νὰ φοβηθῆ ἀπολύτως τίποτε. Ἔτσι, ὅταν εἶδε τὸ φίλο του καὶ τὸ Γερμανὸ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὶς φυλακές, τράβηξε ἀμέσως νὰ βρῆ στὸ κελλί του τὸν Ἀμερικανό.

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀνοίξη τὴν πόρτα, τοῦ πέταξε μέσα τὸ σημείωμα τοῦ Σκηνίτη, μαζὶ μὲ ἀρκετὰ χαρτιὰ καὶ μολύβια. Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν γρήγορα καὶ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπάντησι. Πραγματικά, ὁ αἰχμάλωτος τοῦ τὴν ἔδωσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἦταν ἕνα γράμμα γεμάτο ἐνθουσιασμὸ καὶ συγκίνησι. Εὐχαριστοῦσε τοὺς ἀγνώστους Ἕλληνες ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἦταν ἔτοιμος νὰ ἐπιχειρήση νὰ δραπετεύση, ἔστω κι' ἂν ἀκόμη δὲν τὸ κατώρθωνε. Φτάνει — κατέληγε στὸ τέλος — νὰ μὴ διακινδύνευαν οἱ ἴδιοι τὴ ζωή τους γιὰ χάρι του.

Οἱ Γερμανοὶ προσπάθησαν νὰ διαλύσουν τοὺς φοιτητὰς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνουν σοβαρὲς συμπλοκές...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισε μιὰ τακτικὴ ἀλληλογραφία καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτά, βρίσκονται σήμερα στὰ χέρια μας. Ὁ Ἀμερικανὸς ὀνομαζόταν Χένρυ Μίτσμαν, ἦταν σμηναγὸς καὶ ὑπηρετοῦσε στὶς συμμαχικὲς ἀεροπορικὲς δυνάμεις Μ. Ἀνατολῆς. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ γράμματά του, ἀπευθύνεται στὴ μητέρα του κ. Μαίρη Μίτσμαν, ἔχει ἡμερομηνία 24 Ἰανουαρίου 1944 καὶ παρακαλεῖ τοὺς Ἕλληνες πατριῶτες νὰ τῆς τὸ μεταβιβάσουν μέσω τοῦ Δ. Ε. Σταυροῦ. Νὰ τί τῆς γράφει:

«Μητέρα μου,

»Τὸ γράμμα μου αὐτὸ ἴσως φτάση κάποτε στ' ἀγαπημένα σου χέρια. Θέλω νὰ ἐλπίζης, ὅτι θὰ συναντηθοῦμε πολὺ γρήγορα. Ὁ πόλεμος τελειώνει καὶ μαζί του οἱ περιπέτειες ὅλων μας. Κάνε λίγη ὑπομονή. Ἡ Ἑλλάδα εἶνε χώρα φιλόξενη καί, ἂν ζήσω, θἄρθω νὰ σὲ πάρω καὶ νὰ σὲ φέρω ἐδῶ, γιὰ νὰ τὴ γνωρίσης ἀπὸ κοντά. Ὅλα εἶνε ὡραῖα κι' οἱ Ἕλληνες, ἄνθρωποι ἐξαιρετικοί, χαρούμενοι, ἥρωες καὶ πατριῶτες. Δὲν σοῦ γράφω τίποτε γιὰ τὴ ζωή μου. Εἶνε ἡ ζωὴ ἑνὸς φυλακισμένου, ὅπως ὅλων τῶν φυλακισμένων ποὺ βρίσκονται στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν. Φίλησέ μου τὴ Νόρα. Χαῖρε.

Henry Michman

Διεύθυνσις : 34 Gearmount Ave.
Cambridge Mass. U. S. A.»

Στὸ μεταξύ, τὸ σχέδιο ἀποδράσεως ἑτοιμαζόταν πυρετωδῶς. Ὁ Γιάννης Μπομποτίνος, ὁ Λίλος Σκηνίτης κι' ὁ Γιάνης Ἰωαννίδης, συζητοῦσαν τὶς τελευταῖες του λεπτομέρειες, ἐλπίζοντας στὴν ἀποτελεσματικὴ βοήθεια τοῦ Γιώργου Μέξα καὶ τῶν ἄλλων δεσμοφυλάκων γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί του. Καὶ δὲν περίμεναν, παρὰ μόνο τὸ Φρὶτς Λίντερ νὰ τοὺς εἰδοποιήση.

Ἦταν 20 Μαρτίου 1944. Ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς εἶχε ἀναλάβει ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν τὴν ὑπόθεσι. Τὸ σχέδιό του ἦταν ἁπλὸ μὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο. Ὁ Λίντερ, ἀπὸ ὑπολοχαγὸς ποὺ ἦταν, θὰ μεταμορφωνόταν σὲ ταγματάρχη τῆς Γκεστάπο. Θ' ἄλλαζε χαρακτηριστικὰ μ' ἕνα ζαθὸ μουστάκι ποὺ θὰ κολλοῦσε πάνω ἀπ' τὸ χεῖλος του, θὰ φοροῦσε γυαλιὰ καὶ μ' ἕνα πλαστογραφημένο ἔγγραφο, θὰ προσπαθοῦσε νὰ πάρη ἀπὸ τὶς φυλακὲς τὸν Μίτσμαν. δηθεν γιὰ ἀνάκρισι στὴν ὁδὸ Μέρλιν. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, γιὰ νὰ τὸν παραδώση στοὺς Ἕλληνες πατριώτες.

Ἡ ἐπιχείρησις ὡρίστηκε νὰ γίνη στὶς 24 Μαρτίου. Ὁ Λίντερ, μ' ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ ἴδιος καὶ ποὺ στὴ θέσι τοῦ ἀριθμοῦ, εἶχε βάλει τὰ στοιχεῖα τῆς Γκεστάπο, πῆγε καὶ στάθμευσε ἔξω ἀπὸ τοῦ Ἀβέρωφ. Στὸ ἴδιο αὐτοκίνητο, ντυμένος ὡς Γερμανὸς συνταγματάρχης, καθόταν, σοβαρὸς καὶ ἀμίλητος, ὁ Γιάννης Μπομποτίνος. Καί, δίπλα στὸν ὁδηγό, μὲ πολιτικὴ περιβολή, ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης. Οἱ φρουροὶ τῆς εἰσόδου, μόλις εἶδαν τὸν Λίντερ νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, παρουσίασαν ὅπλα καὶ τὸν ἄφησαν νὰ περάση μέσα. Εὐτυχῶς, ὁ Ρούντυ Μπὲκ ἔλειπε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ τὸ Σαλάτα. Τὸ ἔγγραφο τὸ παρέλαβε ἕνας ὑπολοχαγός, ποὺ ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴ στὸ Γιῶργο Μέξα νὰ ὁδηγήση στὸ γραφεῖο τοῦ τὸν Χένρυ Μίτσμαν.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν εἰδοποιημένος γιὰ τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα. Μόλις, λοιπόν, βρέθηκε μπροστὰ στοὺς Γερμανούς, προσποιήθηκε τὸν ἀδιάφορο καὶ στάθηκε ἀμίλητος, περιμένοντας τὸ ἀποτέλεσμα. Ἦταν ὡστόσο ἕτοιμος, σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ ὑπολοχαγὸς θὰ καταλάβαινε τὴν ἀπάτη, ν' ἀμυνθῆ καὶ νὰ προστατέψη μὲ τὴ ζωή του τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ἐλευθερώση. Ὁ Μίτσμαν εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὡς τότε πὼς ὁ...ταγματάρχης ἦταν Ἕλληνας ντυμένος Γερμανός. Καί ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ μὴ φαντάζεται τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ ἡ ζωή του μέσα στὶς φυλακὲς καὶ τὰ ἀρτύρια ποὺ πέρασε ὅσο διάστημα εἶχε μείνει ἐκεῖ, τὸν ἔκαναν νὰ πιστεύη, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπάρξη ἄνθρωπιά, ἔστω καὶ σ' ἕνα μονάχα Γερμανό. Ἀλλὰ ὁ Λίντερ εἶχε ἀποδείξει τὸ ἀντίθετο μὲ τὴ πράξι του, ποὺ ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια τῆς ἁπλῆς βοήθειας σ' ἕναν ἀξιωματικὸ τῶν συμμάχων.

Ὡστόσο, μόλις πῆρε τὸ ἔγγραφο παραλαβῆς, ὁ Μέξας τοῦ κλείδωσε τὰ χέρια στὰ σιδερένια βραχιόλια καί, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο στρατιῶτες, τὸν μετέφεραν στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς περίμενε ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τῶν φυλακῶν. Καθὼς ἀνοιξαν τὴν πόρτα του γιὰ νὰ τὸν μπάσουν μέσα, ὁ Γιάννης Μπομποτίνος οὔτε κὰν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἡ καρδιὰ ὅμως τοῦ Ἰωαννίδη κόντευε νὰ σπάση. Μόνο ὅταν ξεκίνησαν κι' ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῶν φυλακῶν. ἀνάπνευσε βαθειά. Σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς, ὁ Μίτσμαν δὲν μιλοῦσε. Κύτταζε μόνο τοὺς τολμηροὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν εἶχαν ἀπαγάγει καὶ χαμογελοῦσε μὲ θαυμασμὸ καὶ εἰλικρίνεια. Ἔμοιαζε σὰν ἕνα μεγάλο παιδί, σαστισμένο, μπρὸς στὴν ἀλλόκοτη περιπέτεια ποὺ ζοῦσαν ὅλοι τοὺς τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Τὸ αὐτοκίνητο στάθμευσε στὴν Καλλιθέα, στὴν ὁδὸ Πλάτωνος 27. Ὁ Ἀμερικανὸς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὅταν διαπίστωσε, ὅτι ὁ Λίντερ ἦταν πραγματικὸς Γερμανός. Ἔδειξε κάποια ἀνησυχία, μὰ ὁ Μπομποτίνος τὸν καθησύχασε καὶ μὲ τὰ μισοσπασμένα ἀγγλικά του, τοῦ ἐξήγησε πὼς ἡ σωτηρία τοῦ ὀφείλοταν κυρίως στὸν Λίντερ. Τέλος, ἀφοῦ ἔμειναν λίγο ἀκόμη στὸ σπίτι, ἔφυγαν ὅλοι μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ ξαναγυρίσουν τὴν ἑπομένη νὰ τὸν παραλάβουν γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸ Λαύριο, ἀπ' ὅπου θὰ ἔφευγε, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, ἕνα καΐκι μὲ Ἕλληνες ἀξιωματικοὺς γιὰ τὴν Μ. Ἀνατολή. Ὁ Χένρυ Μίτσμαν, ἐσφιξε συγκινημένος τὰ χέρια τῶν καλῶν πατριωτῶν, τοὺς εὐχαρίστησε μὲ θερμὰ λόγια καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ μὴ τοὺς ξεχάση ποτέ.

Ξημέρωσε ἡ 25 Μαρτίου. Ὁ ἑορτασμὸς εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν παραμονή. Κατὰ τὶ δέκα τὸ πρωΐ, μιὰ ἀτέλειωτη φάλαγγα ἀπὸ φοιτητὰς καὶ νέους, ποὺ συγκεντρώθηκαν σὲ διάφορα σημεῖα τῆς Ἀθήνας, πῆγε πρῶτα στὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου ἔγινε μιὰ ἀληθινὰ συγκινητικὴ τελετὴ μπροστὰ στὸν ἀνδριάντα τοῦ Ρήγα Φερραίου. Οἱ φοιτηταὶ γονάτισαν κι' ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητοι, σὰν νὰ προσεύχονταν στὸ θεὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ ἕνας ἀπ' αὐτούς, βεβαίωνε τὸν ραψῳδὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ὅτι τὰ Ἑλληνόπουλα δὲν θὰ ξεχνοῦσαν ποτὲ τὸ κήρυγμά του καὶ θὰ πίστευαν πάντα μαζί του, ὅτι ἦταν «καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή...».

Αὐτὴ τὴν ἐλευθερη ὥρα, τὴν ἔζησαν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ μὲ ὅλη τους τὴν ψυχή, ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ Ἕλληνες. Ὅταν, λίγο ἀργότερα, ἡ φάλαγγα τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν νέων — ποὺ εἶχαν γίνει στὸ μεταξὺ χιλιάδες — πέρασαν ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σόλωνος, δάκρυα βαθειᾶς συγκινήσεως γέμισαν τὰ μάτια τῶν Ἀθηναίων, ποὺ τὴν εἶδαν. Μπροστά τους πήγαινε μιὰ ἑλληνικὴ σημαία, ποὺ τὴν κρατοῦσε μιὰ ψηλόσωμη κατάξανθη κοπέλλα, ἡ Ἑλένη Μακρῆ. Κι' ὅλοι μαζὶ τραγουδοῦσαν τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο. Στὰ μάτια τῶν παιδιῶν αὐτῶν, ἔλαμπε τόση περηφάνεια, τόση ἀφοσίωσι γιὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς πατρίδας, κι' ἡ ἀπόφασι νὰ δεχτοῦν ὁποιαδήποτε θυσία καὶ ὁποιοδήποτε κίνδυνο γιὰ χάρι της, ὥστε νὰ ξεχνᾶ κανείς, ὅτι ὁ τόπος ζοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ βραχνὰ τῆς χειρότερης σκλαβιάς, ποὺ εἶχε δῆ ὡς τότε ἡ ἀνθρωπότητα.

Ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σκουφᾶ, οἱ διαδηλωταὶ ἀνέβηκαν πρῶτα στὴν πλατεῖα Κολωνακιοῦ, ὅπου ἔστεψαν τὸ μνημεῖο τοῦ Ξάνθου, ποὺ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐκπροσωποῦσε τὸ ἑλληνικὸ ἰδανικὸ καὶ τὸν πόθο τῆς ἐλευθερίας τῶν βασανισμένων ἑλληνικῶν νησιῶν.

Τώρα πιά, οἱ ἀνάπηροι εἶχαν μπῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διαδηλώσεως. Ἀλλά, στὸ διάστημα αὐτό, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ζητήσει ἐνισχύσεις καὶ ἑκατοντάδες στρατιωτῶν εἶχαν σκορπιστῆ παντοῦ μὲ πολυβόλα καὶ θωρακισμένα αὐτοκίνητα. Ἡ προσπάθεια, λοιπόν, τῶν διαδηλωτῶν νὰ κατεβοῦν πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, δὲν μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ πρὸς τὸ παρόν. Γιατί, ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες, οἱ γκεσταπίτες κυνηγοῦσαν στοὺς μεγάλους δρόμους καὶ τὰ στενόσκακα τοῦ Κολωνακιοῦ, τοὺς φοιτητάς, ποὺ εἶχαν τόσο περήφανα ἐκδηλώσει τὸ ἀγωνιστικό τους πνεῦμα.

Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν δημιουργήσει ἀληθινὴ κατάστασι πολιορκίας γύρω ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν κάθε ἐκδήλωσι. Τὰ τάνκς, τὰ καμιόνια, ποὺ ἦταν φορτωμένα μ' ἑκατοντάδες στρατιωτῶν, σὲ διάφορα σημεῖα τῆς πόλεως, τὰ στημένα πολυβόλα στὶς στέγες καὶ στὶς εἰσόδους τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι πραγματικὰ ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ μιὰ τρομερὴ ὁδομαχία. Ὡστόσο, οἱ ἄοπλοι φοιτηταὶ καὶ μαζί τους οἱ ἀνάπηροι, δὲν δίστασαν νὰ σπάσουν ἐκεῖνο τὸν κλοιὸ καὶ νὰ κατευθυνθοῦν στὸν προορισμό τους. Οἱ Γερμανοὶ δοκίμασαν νὰ τοὺς διαλύσουν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ γίνουν σοβαρὲς συμπλοκὲς σὲ ὅλη τὴν πόλι.

Ἡ πρώτη τους ἐπίθεσι ἄρχισε ὅταν ἡ κεφαλὴ τῆς διαδηλώσεως πλησίαζε στὴν ἀρχὴ τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας. Δεύτερη ἐπίθεσι στὴν ὁδὸ Ὀμήρου, τρίτη στὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας, τέταρτη στὴν πλατεία Ρηγίλλης, καθὼς τὸ πλῆθος προσπαθοῦσε νὰ σπάση τὴ γερμανικὴ ἀλυσίδα γιὰ νὰ ξεχυθῆ πρὸς τὰ κάτω. Τρεῖς ἐπιθέσεις ἔκανε ὁ στρατὸς γιὰ ν' ἀσπάξη τὴ σημαία τῶν φοιτητῶν καὶ τρεῖς φορὲς ἀποκρούστηκε ἀπὸ τὸν ἄοπλο πληθυσμό. Τότε ἀκριβῶς ἔπεσε καὶ τὸ πρῶτο θῦμα. Ἦταν μιὰ δεκαεφτάχρονη κοπέλλα, ἡ Μαρία Βλάχη, ποὺ ἀνέβηκε σὲ μιὰ μάντρα κι' ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά, προκαλοῦσε τοὺς Γερμανοὺς στὴ γλῶσσα τους.

— Εἴσαστε δειλοὶ καὶ τιποτένιοι! τοὺς φώναξε. Σκοτώστε ἐμένα κι' ἀφῆστε τοὺς ἄλλους νὰ περάσουν!...

Καί, μὲ μιὰ περήφανη κίνησι τοῦ χεριοῦ της, ἔξσχισε τὸ φόρεμά της. Τὸ πάλλευκο στῆθος της ἔμεινε ὁλόγυμνο. Μονάχα ἕνας ἀσημένιος σταυρὸς τὸ στόλιζε. Καὶ τότε ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε: μιὰ ριπὴ πολυβόλου τὴ γάζωσε ἀκριβῶς στὴ μέση. Ἡ Μαρία Βλάχη, σήκωσε μιὰ στιγμὴ τὰ χέρια της ψηλά, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατηθῆ ἀπὸ κάπου κι' ὕστερα κατρακύλησε ἀπὸ τὸμα ἀπὸ τὸν ψηλὸ τοῖχο. Μιὰ κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ ἀγανακτισμένο πλῆθος, ποὺ ὥρμησε ἐναντίον τῶν δολοφόνων μὲ σφιγμένες γροθιές. Ἡ στιγμὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη. Οἱ Γερμανοὶ λούφαξαν γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, μὰ γρήγορα πάλι ξανασήκωσαν τὰ ὅπλα τους κι' ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν ἐναντίον τους. Πολλοὶ ἐπεσαν τότε νεκροὶ ἢ τραυματισμένοι ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς σφαῖρες.

Ὡστόσο, μιὰ δεύτερη ὁμάδα φοιτητῶν, ποὺ ἔρχόταν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ζαππείου, εἶχε κατοθώσει νὰ διασπάση τὸν κλοιὸ καὶ νὰ καταθέση τὰ στέφανό της στὸν Ἄγνωστο Στρατιώτη.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ἡσύχασαν κάπως τὰ πράγματα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Γιάννης Μπομποτίνος, ὁ Φρὶτς Λίντερ, ὁ Ἔρνεστ Χάντ κι' ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης, πῆραν τὸν Χένρυ Μίτσμαν ἀπὸ τὴν Καλλιθέα, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ Λαύριο. Τὰ πράγματα ὅμως ἦρθαν ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι τὰ περίμεναν. Οἱ Γερμανοί, μὲ τὴν ἀπόδρασι τοῦ Ἀμερικανοῦ, εἶχαν λυσσάξει! Ὁ Γιωργὸς Μέξας εἰδοποίησε τὸν Μπομποτίνο, ὅτι ὁ Μίτσμαν δὲν ἔπρεπε νὰ μετακινηθῆ ἀπὸ τὸ καταφύγιό του. Ἦταν, ὅμως, ἀργά, γιατὶ τὸ κατκι τοὺς περίμενε στὸ Λαύριο κι' ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπεσδήποτε. Χωρὶς τὸν Ἀμερικανό, ὁ ἐπισμηνίας Σκάλκος — ὁ ἐπιμηνίας — δὲν ἐπρόκειτο νὰ φύγη... ποὺ ἀνῆκε στὸ κλιμάκιο τῆς διαφυγῆς, τὸ αὐτοκίνητο στάθμευσε σὲ λίγο προτοῦ μποῦν στὰ Καλύβια, τὸ αὐτοκίνητο θὰ ἐξακολουθοῦσε κάποιο χωράφι. Ὁ Μίτσμαν, μὲ τὸν Μπομποτίνο, θὰ ἔκοβαν τὸ δρόμο του μὲ τὰ πόδια ὡς τὸ Λαύριο. Ὁ Ἰωαννίδης μὲ τὸν Λίντερ καὶ τὸ Χάντ. θὰ περίμεναν τὴν ἐπιστροφή τοῦ Μπομποτίνου στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σημεῖο γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ ἡ ἀτυχία κυνηγοῦσε τὸν Ἀμερικανό. Ξαφνικά, καθὼς προπορεύοντο στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σημεῖο γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ ἡ ἀτυχία κυνηγοῦσε τὸν ΟΑΓ, μιὰ περίπολος ἀπὸ τρεῖς Γερμανοὺς, βγῆκε μπροστά τους. Ὁ Μπομποτίνος ἀντίνου ταυ, τοὺς ζήτησαν τὶς ταυτότητές τους. Ὁ Μπομποτίνος ἔδωσε τὴ δική του — ποὺ τὸν παρουσίαζε ὡς δασοφύλακα τῆς περιοχῆς, μὲ τ' ὄνομα Νικόλαος Φανουράκης — ἀλλὰ ὁ Ἀμερικανός, ποὺ δὲν εἶχε κανένα χαρτὶ μαζί του, ἐπεχείρησε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια καὶ νὰ σωθῆ μὲ τὴ φυγή.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, οἱ Γερμανοὶ τὸν πυροβόλησαν ἀμέσως.

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

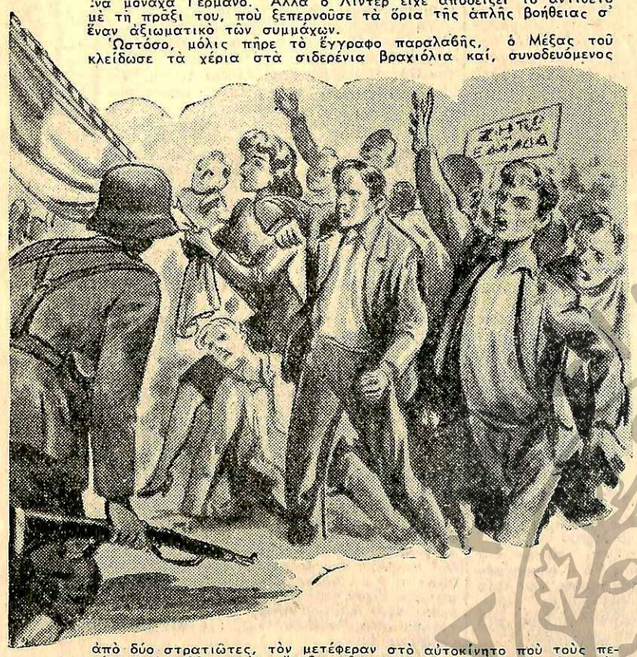

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

Μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸν Μίτσμαν στὸν ἀριστερό του γλουτὸ καὶ τὸν τραυμάτισε βαρειά. Παρ' ὅλα αὐτά, τὸ τολμηρὸ παλληκάρι, ἐξακολούθησε νὰ τρέχη καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀρκετά, πρᾶγμα ποὺ ἔδωσε εὐκαιρία στὸ Γιάννη Μπομποτῖνο νὰ πάρη ἀντίθετο δρόμο καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ. Ἔφτασε γρήγορα στὸ σημεῖο ποὺ τὸν περίμενε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Λίντερ καὶ τοὺς εἶπε τί εἶχε συμβῆ. Ὁ Γερμανὸς θέλησε νὰ πάη πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐξακριβώση τί ἀπέγινε ὁ Ἀμερικανός, μὰ ὁ Μπομποτῖνος δὲν τὸν ἄφησε, ἀπὸ φόβο μήπως ἐπακολουθήσουν κι' ἄλλα γεγονότα. Γύρισαν στὴν Ἀθήνα ἀπογοητευμένοι καὶ χώρισαν, γιὰ νὰ συναντηθοῦν τὴν ἑπομένη. Τὰ νέα ὅμως ἦσαν δυσάρεστα. Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔφερε ὁ Λίλος Σκηνίτης ἔλεγαν, ὅτι ὁ Χένρυ Μίτσμαν εἶχε συλληφθῆ καὶ ὅτι, τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα, τὸν ἐπιβίβασαν σ' ἕνα ἀεροπλάνο στὸ Χασάνι, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ Γερμανία. Ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν ἔμαθε πιὰ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀεροπόρου, τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων τῆς Μ. Ἀνατολῆς...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Μαυροφόραν. Ἐνταῦθα: Οἱ ἐκτελεσθέντες ἦσαν δεκατρεῖς. Τὰ ὀνόματά τους ὑπάρχουν στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Ἀπ' ὅπου μπορεῖτε νὰ ζητήσετε πιστοποιητικὸ θανάτου. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. Κυριάκον Ντούσιαν. Ζάκυνθον: Ἡ ὑπόθεσις θὰ τακτοποιηθῆ ἀμέσως. Νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας. Παν. Τραυλόν. Ἐνταῦθα: Δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ φωτογραφία. εἶμαι βέβαιος. Ἂν τὴν ἔχετε σεῖς, τότε θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀγοράσω. Φοῖξον Ἀλικαντῆν. Μέθανα: Σᾶς ἔγω ἀπαντήσει εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 631 καὶ 663 τεύχη. Δὲν παρακολουθεῖτε τὴν ἀλληλογραφία. Πάντως ἡ ΣΟΕ καὶ ΜΟΔ. ἦταν ἡ ἴδια ὑπηρεσία ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα της στὴ Μ. Ἀνατολή. Γιὰ τὴν ἀγάπη σας εὐχαριστῶ. Σουζάναν Γ.. Ἐνταῦθα: Σᾶς περιμένω. Βλαδ. Κωσταρόπουλον. Ἐνταῦθα: Γιὰ τὸ Ἑλληνόπουλα ποὺ πολέμησαν στὴν Κατοχή, γράφω κάθε Βδομάδα. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς Βοεταννούς. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχιστοῦν. Φαληριώτην. Π. Φάλληρον: Ἔτσι εἶνε ἂν ἔτσι νομίζετε. Παντελὴ Πολυδωρόπουλον. Βασίλειον Μακρῆν. Γεώργιον Καγιάν. Δημήτριον Γιαννακόπουλον καὶ Σπυρίδωνα Λαριντζάκην. Σ.Τ.Γ. 904: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὁμαδικό σας γράμμα. Θὰ συνεχισθοῦν. Βασίλειον Ἀνδρικόπουλον. Πορταριά: Ποιὸς σᾶς γέλασε: Ζῆ καὶ Βασιλεύει ὁ ἄνθρωπος! Οὔτε δικάστηκε ποτέ, οὔτε πῆγε φυλακή. Μιχαὴλ Δοῦκαν. Δράμαν: Θὰ γράψω. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτογράψη κανείς: Δὲν ὑπάρχει ἑλληνικὴ γωνιὰ ποὺ νὰ μὴ ποτίστηκε ἀπὸ αἷμα. Χιλιάδες χρόνια γίνεται αὐτό. Λάμπρον Καζάζην. Πειραιά: Νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας μὲ μιὰ αἴτησί σας. Θὰ τὴν ὑποβάλω ἐγώ. Σπύρον Ἰωαννίδην καὶ Γεράσιμον Κυριακόπουλον. Ἐνταῦθα: Οἱ ἀδελφοὶ Μ. ἦσαν καταδότες καὶ στενοὶ συνεργάτες τῶν Γερμανῶν. Ἀνήκαν στὴν ὁμάδα Π. καὶ εἶχαν ἰδρύσει τὴν προδοτικὴ ὀργάνωσι «ΜΠΟΥΝΤ». Πῆραν ἑκατοντάδες πατριώτες στὸ λαιμό τους. Κωνσταντῖνον Λεβεντάκον. Σπάρτην: Δὲν εἶχα ποτὲ ἀμφιβολία. Ἂν κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα, περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ γνωριστοῦμε ἀπὸ κοντά. Σᾶς σφίγγω τὸ χέρι. Λίτσα Κατσιγεωργίου. Κοκκινιά: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Οἱ στίχοι σας συμπαθητικοί. ἀλλὰ ὄχι δημοσιεύσιμοι ἀκόμη. Διαβάστε κι' ἀγόρτεροα Βλέπουμε. Ἐντελβάϊς. Ἐνταῦθα: Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πατριωτική σας ἀφιέρωσι. Ἀσπασία Κανάρη. Ἐνταῦθα: Ἀμαρτάνετε μὲ τὶς κατηγορίες σας γιὰ ἕνα παλληκάρι ποὺ ἔμεινε ἀνάπηρο γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Φθινόπωρον 8. Ἐνταῦθα: Τ' ἄστρα μαλλιά σας. συμφωνοῦν ἀπόλυτα μὲ τὰ ὡραῖα σας λόγια. Νὰ μοῦ στείλετε τὴ διεύθυνσί σας. Γεώργιον Βουτσήν. Ν. Ἰωνία: Περίεργες ἰδέες γιὰ ἕνα νεαρὸ σὰν καὶ σᾶς. Τὸ νόημα τῆς πατρίδας δὲν κλείνεται σὲ δυὸ γραμμές. Οὔτε σὲ μιὰ «στενή» ψυχὴ σὰν τὴ δική σας. Μιχαὴλ Βασιλειάδην. Καλαμάτα: Πῶς ὄχι: Θὰ διαβάσω τὸ ἱστορικό σας μὲ ἰδιαίτερη προσοχή.

Γ. Β. Ι.

— Μωρέ! εἶπε ἐνθουσιασμένος ὁ Κολοκοτρώνης στὸ Σπανό. Σὰν νὰ μὴν ἔχης ἀδικο!...

Τὰ «κρυπτογραφικὰ» ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ἡ μυστικὴ ἀλληλογραφία κατὰ τὸ 1821

"Οταν οἱ Φιλικοὶ ἀναγκαζόντουσαν ν' ἀνταλλάξουν γράμματα μεταξύ τους, ἀπὸ φόβο μὴν πέσουν στὰ χέρια τῶν Τούρκων καὶ μαθευτοῦν τὰ μυστικά τους, μεταχειριζόντουσαν συνήθως τὴ γνωστὴ μέθοδο τοῦ λεμονιοῦ. Γιὰ ὅσους δὲν τὴν ξέρουν, ἡ συνταγὴ εἶνε εὔκολη: στίβουμε λίγο χυμὸ λεμονιοῦ σ' ἕνα φλυτζάνι καὶ σ' αὐτὸ βουτᾶμε τὴν πέννα καὶ γράφουμε, ὅπως μὲ μελάνι. Τὸ ἀόρατο ὑγρὸ στεγνώνει χωρὶς ν' ἀφήνη κανένα σημάδι. "Οταν ὅμως τὸ χαρτὶ σιδερωθῆ μὲ ζεστὸ σίδερο ἢ πυρωθῆ στὴ φωτιά, τότε τὰ γράμματα φαίνονται ζωηρὰ κι' ὁλοκάθαρα.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἀλληλογραφοῦσε συχνὰ ὁ Ρήγας Φερραῖος, ὅταν στὰ 1798 βρισκόταν στὴν Τεργέστη. Εἶχε ἐξηγήσει ὅμως προηγουμένως στοὺς φίλους του τὴν σπουδαία, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κρυπτογραφικὴ μέθοδο, ὥστε νὰ τοῦ ἀπαντοῦν κι' αὐτοὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀλλὰ κι' ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης δὲν ὑστεροῦσε. "Οταν ἤθελε νὰ μεταβιβάση διαταγὲς κι' ὁδηγίες σὲ ὡρισμένους ἀνθρώπους του, ποὺ βρίσκονταν σὲ πολιορκημένα ἀπὸ τοὺς Τούρκους μέρη, μεταχειριζόταν τὸ χυμὸ τοῦ λεμονιοῦ.

Ὡστόσο, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς «γραμματιζουμένους» φίλους του, ὁ Νικολάκης Σπανός, τοῦ ὑπέδειξε, γιὰ πρώτη φορά, τὴν κρυπτογραφικὴ αὐτὴ μέθοδο, ὁ θρυλικὸς Γέρος τοῦ Μωριᾶ, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Φράγκικα κουραφέξαλα! φώναξε θυμωμένος. Τὰ λεμόνια εἶνε καλὰ μονάχα γιὰ κείνους ποὺ φοράν βελαδοῦρες καὶ ψηλὰ καπέλλα, σὰν καὶ τοῦ λόγου σου!...

Μόλις, ὅμως, ὁ φίλος του τοῦκανε ἕνα μικρὸ πείραμα ἐπὶ τόπου, ὁ Κολοκοτρώνης ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του ἀπὸ θαυμασμό.

— Μωρέ! εἶπε ἐνθουσιασμένος στὸ Σπανό. Σὰν νὰ μὴν ἔχης κι' ἄδικο!...

Καὶ παράγγειλε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα... κοφίνι ἀπ' τὰ καλύτερα λεμόνια τῆς Πάτρας. Συνήθως, οἱ ἀγωνισταὶ ποὺ ἀλληλογραφοῦσαν ἔτσι, ἔγραφαν ἕνα κοινὸ γράμμα μὲ μαῦρο μελάνι, γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς Τούρκους. Ἀνάμεσα ὅμως στὶς γραμμὲς του σημείωναν τὰ μυστικά τους μὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Αὐτὸ ἔκανε κι' ὁ Γεώργιος Σταύρου — ὁ κατόπιν ἱδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης — ὅταν ἀλληλογραφοῦσε μὲ τὸ Γεώργιο Κουντουριώτη, πρόεδρο τότε τοῦ Ἐκτελεστικοῦ. Γιὰ νὰ μάθη στὸν τελευταῖο τὸ τέχνασμά του, τοῦ ἔστειλε τὴν παρακάτω ἐπιστολή, μὲ γράμματα ἀπὸ χυμὸ λεμονιοῦ.

«Φιλογενέστατε,

»Πυρώσατε τὸ γράμμα μου καὶ μεταξὺ εἰς τὰς γραμμένας ἀράδας, θέλει ξεσκεπάσετε ἄλλα γράμματα. "Οταν θέλει σᾶς γράφω, μεταξὺ τῶν ἀράδων, θέλει βάζω τὸ σημεῖον τοῦτο (Γ) ὡς τώρα τὸ ἔχω σημειωμένον. Κάμετε καὶ ἡ Ἐκλαμπρότης σας, ὅταν θέλετε, τὸ ἴδιον. Καί, γράφοντες κατ' ἀρχὰς τὸ Γ, θέλει ἐννοῶ τὰ μεταξὺ τῶν ἀράδων ἄλλα γραμματά σας.

Εὐγνώμων, ὁ δοῦλος σας
Γ. Σταύρου».

Τὸ παραπάνω σημείωμα ἦταν μέσα σ' ἕνα γράμμα τοῦ Γ. Σταύρου, μὲ τὴν ἑξῆς διεύθυνσι: «Πρὸς τὸν Ἐκλαμπρότατον Κύριον Κύριον Γεώργιον τὸν Κουντουριώτην κλπ. κλπ. Εἰς Ὕδραν».

Ἄλλος κρυπτογραφικὸς τρόπος ποὺ μεταχειρίζονταν οἱ ἀγωνισταὶ γιὰ τὴν ἀλληλογραφία τους, ἦταν ἡ «ἀναποδηγραφή» ὅπως τὴν ἔλεγαν τότε μεταξύ τους οἱ καπεταναῖοι. Ἕνα γράμμα δηλαδὴ ποὺ ὅταν τὸ διάβαζε κανεὶς κανονικά, δὲν ἔλεγε τίποτε τὸ σπουδαῖο, ἄμα τὸ ἀρχίζε ὅμως ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω, ἔπαιρνε μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία.

Ἐπειδὴ ὡστόσο ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη, γι' ἀνθρώπους μάλιστα ποὺ δὲν ἤξεραν καὶ πολλὰ γράμματα, προτιμοῦσαν ἐν' ἄλλο τρόπο, προσιτὸ σχεδὸν σὲ ὅλους: π. χ. σ' ἕνα κοινὸ γράμμα ποὺ ἦταν γραμμένο μὲ μαῦρο μελάνι, ὑπῆρχαν σκορπισμένες, ἐδῶ καὶ κεῖ, ὡρισμένες φράσεις σημειωμένες μὲ ἐλαφρὸς ἀνοιχτότερο χρῶμα. Ἔτσι σκορπισμένες οἱ λέξεις αὐτές, δὲν ἔλεγαν ἀπολύτως τίποτε. "Οταν ὅμως τὶς ἔβαζες στὴ σειρά, τότε καταλάβαινε κανεὶς τὴν πολύτιμη σημασία τους.

Τὴ μέθοδο αὐτὴ τῆς δίχρωμης μελάνης, τὴ μεταχειρίζονταν συχνὰ ὁ Θανάσης Διάκος, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ Ἀσημάκης Φωτήλας καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τὰ μυστικά, λοιπόν, τοῦ ἀγῶνα, περνοῦσαν μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια τῶν Τούρκων — ποὺ ἔπιαναν συχνὰ τοὺς τολμηροὺς ταχυδρόμους τῶν Ἑλλήνων — ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια. Θ' ἀποροῦσαν ἔτσι κι' οἱ ἴδιοι ὅταν θᾶπεφτε στὰ χέρια τους κανένα σημείωμα τοῦ Ν. Πετμεζᾶ ἢ τοῦ Κανάρη — ποὺ ἀλληλογραφοῦσαν κι' οἱ δυὸ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο — διαβάζοντας, ὅτι οἱ φημισμένοι ἀρματωλοί, ζητοῦσαν ἀπὸ φίλους ἢ συγγενεῖς τους νὰ τοὺς στείλουν κανένα ζευγάρι... τσαρούχια ἢ καμμιὰ κόττα, πράγματα δηλαδὴ χωρὶς σημασία.

Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, τὰ σημειώματα αὐτὰ μὲ τὸν κρυπτογραφικὸν χαρακτῆρα, εἶχαν σπουδαῖες πληροφορίες. Γεγονὸς ὡστόσο εἶνε, ὅτι δὲν ἀνακαλύφθηκαν ποτὲ ἀπὸ τοὺς Τούρκους...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

✿✿✿

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ποὸ χρόνων τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οἱ Βέλγοι τὴν γιόρταζαν ὡς ἑξῆς:

Μπροστὰ στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας τοποθετοῦσαν τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας. Πίσω δὲ ἀπ' αὐτὸ ἦταν κρυμμένο ἕνα παιδί, ποὺ εἶχε τὸ χάρισμα τῆς ὡραίας φωνῆς καὶ ἔψελνε μελῳδικά. Ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τῆς ἐκκλησίας κατέβαινε τότε μὲ τροχαλίες κρυφὲς ἕνα βρέφος, ποὺ τοῦ εἶχαν κολλήσει δυὸ μεγάλες φτεροῦγες. Ἦταν ὁ ἀγγάγγελος Γαβριὴλ ποὺ ἐρχόταν νὰ πῆ στὴν Θεοτόκο τό: «Εὐαγγελίζου χαρὰν μεγάλην».

Κάποτε ὅμως στὴν ἐκκλησία τοῦ Λουβάν, τὴ στιγμὴ, ποὺ ὁ ἀγγάγγελος κατέβαινεν ἀπὸ τὴν ὀροφή, κόπηκε ξαφνικὰ τὸ σχοινὶ καὶ τὸ δυστυχισμένο παιδάκι γκρεμίστηκε καὶ σκοτώθηκε.

Στὴ Φλάνδρα, ἐπίσης, ὑπῆρχεν ἡ παλιὰ συνήθεια νὰ βάζουν στὴ θέσι τοῦ ἀγάλματος τῆς Παρθένου τὸ πιὸ ὄμορφο κορίτσι τοῦ τόπου. Στὴν ἀγκαλιά του δὲ τοποθετοῦσαν ἕνα καλοκαμωμένο μωρὸ ποὺ συμβόλιζε τὸν Ἰησοῦ. "Οταν ὁ ἀγγάγγελος κατέβαινε, μὲ τὸ σύστημα τῶν καρουλιῶν, ἔπιανε τὸ γέρι τῆς Παρθένου καὶ τὸ οὐράνιο ζευγάρι μὲ τὸ μωρὸ μαζί. Ἔκανε, ὕστερ' ἀπὸ τὴ λειτουργία, τὸ γύρο τοῦ ναοῦ, ψέλνοντας τὸ «Ἄβε Μαρία» καὶ ζητῶντας νοήματα γιὰ τοὺς φτωχούς.

Μὲ τὸ "Γέρο τοῦ Μωριᾶ"

Μὲ τῆς Παλιγγενεσίας τὴν ἡμέρα τὴ μεγάλη,
ποὺ ξανὰ πανηγυρίζει καὶ γιορτάζει ὁ κόσμος (πάλι,
ἀπεφάσισα νὰ κάνω μιὰ καμπάνια σχετική,
νάνε ἐπίκαιρη, βεβαίως, καὶ λιγάκι ἱστορική.
Καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἐπροτίμησα νὰ τρέξω
νὰ βρεθῶ τὴν ἴδια ὥρα στὴν Παλιὰ Βουλὴ ἀπ' ἔξω
καί...συνέντευξι νὰ πάρω ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη,
τὴν ὁποίαν παραθέτω
καὶ νομίζω κι' ὑποθέτω
πὼς τὰ προαναφερθέντα τὰ στοιχεῖα συγκεντρώνει!

★

Συναντῶ, λοιπόν, τὸν «Γέρο τοῦ Μωριᾶ» τὸν θρυ- (λικὸ
κι' ὅπως πάντα μετριόφρων καὶ μὲ πνεῦμα «δη- (κτικό»,
ἀπαντᾶ στὶς ἐρωτήσεις εὐχαρίστως καὶ μοῦ λέει,
σχετικῶς μὲ τὰ παλιά μας καὶ τὰ σύγχρονα τὰ (κλέη:
— Πολεμήσαμε, δὲ λέω, λιονταρίσια καὶ γενναῖα
καὶ προσφέραμε θυσίες ποὺ θὰ μείνουν στοὺς αἰῶ- (νες,
Ὅμως πάντα ἡ Ἑλλάδα κι' ἡ πανάρχαιη κι' ἡ νέα,
δὲν σταμάτησε ποτέ της τοὺς μεγάλους τοὺς ἀγῶ- (νες!

★

»Μήπως τάχα κι' ἡ γενιά σαὶ ἀπὸ μᾶς πηγαίνει (πίσω;
— Ὄχι δά...
— Μὴν ἀμφιβάλλης! Μὰ κι' ἂν ἔχης ἀντιρρήσεις,
θὰ φροντίσω νὰ σὲ πείσω,
κάνοντάς σου ὡρισμένες ἀπαραίτητες συγκρίσεις.
Μιὰ ματιά του, ταυτοχρόνως, στὴν ὁδὸν Σταδίου (ρίχνει
μὲ τὸ δάχτυλό του δείχνει
καὶ μοῦ λέει ἀμέσως: «Νά,
κύττα ἐκεῖνον ποὺ περνᾶ,
ποῦχει λυώσει τὸ παλτό του κι' ἡ μορφή του ἔχει (κόψει.
Εἶνε ὑπάλληλος τοῦ Κράτους... τὸν γνωρίζω ἀπὸ (τὴν... ὄψι!
Τὸν προσέχω κάθε μέρα χρόνια τώρα στὴ σειρά,
ν' ἀγωνίζετοι, τὸν βλέπω. καὶ νὰ μάχεται σκληρὰ
καὶ πεισμένος εἶμαι πλήρως,
ὅτι, μέσα στοὺς αἰῶνες, εἶν' ὁ πιὸ μεγάλος...ἥρως!

★

»Κύττα αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους, ποὺ τραβᾶνε βια- (στικοὶ
καὶ λιγάκι σκεφτικοί!
Εἶνε ἥρωες κι' ἐκεῖνοι καὶ σπουδαῖα παλληκάρια,
ὅταν κάνουν... ἀνιχνεύσεις ἡμερόνυχτα γιὰ (ψάρια!
Στήνουν μῆνες... καραούλι μὲ λαχτάρα ἀληθινὴ
περιμένοντας μαρίδα ἢ τσιπούρα νὰ φανῆ
καὶ στὸ τέλος παρατᾶνε τὸ παντέρημο παζάρι,
τραγουδῶντας σὰν Σουλιῶτες: «Στὴ στεριὰ δὲν ζῆ (τό...ψάρι»!

★

»Παρατήρησε λιγάκι, ἂν σ' ἀρέση, μέσα στ' ἄλλα,
καὶ τὸ τραμ αὐτὸ μιὰ στάλα!
Κύττα! Κύττα!...
— Τί συμβαίνει;
— Βρὲ ὁ κόσμος τί τραβάει
μὲ τὰ πράσινα τραμβάϊ!
Ἀγωνίζονται τὰ πλήθη καὶ σκοτώνονται τὰ ἔρμα
νὰ κατέβουνε στὸ τέρμα!
Ἄλλοι ἀπ' τοὺς ἐπιβάτες εἶνε μπρούμυτα πεσμένοι,
μερικοὶ πατιοῦνται κάτω, μερικοὶ 'ναι λαβωμένοι
καὶ σ' αὐτὸ τὸ «μάλε-βράσε» καὶ σ' αὐτὴ τὴ Γῆς (Μαδιάμ,
«Ἔξοδος...Μεσολογγίου» εἶν' ἡ ἔξοδος τοῦ τραμ!

★

»Γιὰ νὰ πάψης ν' ἀμφιβάλλης, κύττα λίγο πέρα (κεῖ
καὶ θὰ δῆς ἕνα λεφοῦσι, ποῦχει βγῆ στὸ με- (τερίζι
καὶ στενά... πολιορκεῖ
τὸ μπακάλικο γιά... ρύζι!
Ὁ μπακάλης τοῦτος ὅμως, ποῦνε μπέης τωρινός,
χορηγεῖ ρεβύθια μόνο καὶ φακές, ποὺ πάει καπνός.
Ἤγουν ὄστριαι μοιρόζει
ποὺ μὲ τίποτα δὲν βράζει,
ἔστω κι' ἂν τ' ἀνακατέβης δέκα μέρες στὸ τσου- (κάλι:

"Ετσι τρῶτε καὶ τά... βόλια διαρκῶς μὲ τό... (κουτάλι!

★

»Κύττα καὶ θὰ δῆς ἀκόμα πὼς κι' ἡ σύγχρονη (Βουλή,
ἀπὸ τὸ Εἰκοσιένα δὲν ἀπέχει καὶ πολύ.
Δηλαδή, μὲ λίγα λόγια, οὔτ' ἐλάχιστα δὲν χάνει,
ἀπὸ τῆς Γραβιᾶς τὸ χάνι,
τὴ στιγμὴ ποὺ κάθε Κόμμα ἀπειλεῖ, φωνάζει, βρίζει
καὶ χωρὶς ὑπερβολή,
τῶν Ἑλλήνων ἡ Βουλὴ
«κι' ἀπὸ κρότους τῶν...ὀργάνων τῶν κομματι- (κῶν βουΐζει»!

★

»Παρατήρησε, ἂν θέλης, κι' αὐτουνοὺς ποὺ ἀνηφο- (ρίζουν
καὶ βλαστήμιες, κατὰ βάθος, καὶ κατάρες μουρ- (μουρίζουν.
Δὲν τοὺς ξέρεις, μὰ τοὺς ξέρω
καὶ τὴ δράσι τους ἐξαίρω,
γιατὶ μάχονται μὲ σθένος, μῆνες τώρα στὴ γραμμή,
γιὰ τοῦ ἄρτου τήν... τιμή!
Καὶ δοθείσης εὐκαιρίας,
κότινο κι' αὐτοί, προτείνω ν' ἀποκτήσουνε καὶ γέ- (ρας,
ὅταν μάχωνται μονίμως χάριν τῆς ἐλευθερίας,
ἤτοι νὰ ἐξασφαλίσουν «τὸ ψωμὶ τῆς... ἐλευθέ- (ρας».

★

»Ρίξε καὶ τὰ βλέμματά σου στὴν κατεύθυνσι ποὺ (δείχνω.
Τἄχεις ρίξει;
— Ναί, τὰ ρίχνω...
— Τὰ μπουλούκια αὐτὰ ποὺ βλέπεις μὲ πολλὰ (χαρτιὰ στὰ χέρια
εἶνε τοῦ... Ἀλῆ Πασᾶ σας τὰ λεφούσια καὶ τ' ἀ- (σκέρια!
— Μὰ ποιανοῦ Ἀλῆ Πασᾶ μας;
— Ἔ, βρὲ Ἕλληνα, κουτέ!
ὅτι θᾶσαι τόσο βλάκας δὲν τὸ πίστευα ποτέ!
Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, παιδί μου, ὁ...ντερβίσης, ὁ ἀψύς,
ὁ σκληρὸς πᾶς τώρα, ποὺ προστάζει μάνι-μάνι
εἶν' ὁ Ἔφορος σας τώρα, ἕνα...φιρμάνι
καὶ σοῦ βγάζει ἕνα...χαράτσι ποῦχει (βάλει,
νὰ πληρώσης ἐν τῷ ἅμα τό...χαράτσι (γάνι
εἰδ' ἀλλοιῶς τὸ ἔνταλμά του, δηλαδὴ τό...γιατα-
θὰ σοῦ πάρη τὸ κεφάλι!
Καὶ χωρὶς πολλὲς κουβέντες κι' ἀσφαλῶς μὲ τέ- (τοιους ὅρους,
θὰ πληρώσης, θὲς δὲν θέλεις, τοὺς... «κεφαλικοὺς» (τοὺς φόρους!

★

»Ὑποθέτω, ἀγαπητέ μου, ὅτι θᾶσαι ὡρισμένως,
μὲ τὰ παραδείγματά μου, ἀπολύτως πεπεισμένος,
κι' ὅπως ἀκούσες ἐν τέλει ἡ γενναία μας ἡ χώρα
πολεμάει αἰῶνες τώρα
μὲ σπαθιά, μὲ καρυοφύλια, μὲ κοντάρια καὶ μὲ (τοξα
καὶ, χωρὶς πολλὲς κουβέντες,
τῆς φυλῆς μας οἱ λεβέντες
μόνο λίγο ξαποσταίνουν καὶ τραβᾶν γιὰ νέα (Δόξα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνστανταν̀ὲ

Ἄπειρα καὶ πολλὲς φορὲς ἀπίθανα εἶναι τὰ ρουσφέτια ποὺ ζητοῦν οἱ ψηφοφόροι ἀπ' τοὺς πολιτευομένους. Αὐτὸ ποὺ ἐζήτησε, ὅμως πρὸ ἡμερῶν ἕνας ψηφοφόρος ἀπ' τὸν βουλευτή του σπάζει σίγουρα τὸ ρεκὸρ κάθε πρωτοτυπίας.

Συνεσταλμένος — ὅπως ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ βουλευτὴς, —παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο του ὁ ἄνθρωπος:

—Κύριε βουλευτὰ μου, τοῦ εἶπε, ἐγὼ πάντα σὲ ψηφίζω μὲ φανατισμὸ, μαζὶ μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά μου. Καὶ ὅμως, δὲν σοῦ ἐζήτησα ποτὲ ρουσφέτι.

— Τώρα, ὅμως, θὰ ζητήσης,

τοῦ εἶπε ὁ βουλευτής, καταλαβαίνοντας ποῦ ἤθελε νὰ φτάση.

— Ναί, κ. βουλευτά μου.

— Ἔλα, λέγε τί θέλεις...

— Δὲν θέλω μεγάλα πράμματα. Οὔτε θέσι, οὔτε τίποτα τέτοιο. Μιά... ἀνάλυσι οὔρων θέλω νὰ μοῦ κάνης.

Ὁ βουλευτὴς ἀναπήδησε στὴν καρέκλα του:

— Ἔ, φίλτατέ μου, ἀπάντησε, τριάντα χρόνια πολιτεύομαι, μοῦ ἐζήτησαν ὅλω τῶν εἰδῶν τὰ ρουσφέτια, ἀλλὰ τέτοιο πράμμα εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ τὸ ζητᾶς! Λυποῦμαι, ὅμως, γιατὶ δὲν κάνω ἀναλύσεις. Δὲν εἶμαι γιατρός, καθὼς ξέρεις. Εἶμαι δικηγόρος...

Ἀλλὰ ὁ ψηφοφόρος εἶχε πεποίθησι στὴν παντογνωσία καὶ παντοδυναμία τῶν πολιτευομένων:

— Ἔ, ἐσεῖς, ἅμα θέλετε, ὅλα τὰ καταφέρνετε...

Εὐτυχῶς, ὁ βουλευτὴς σκέφτηκε νὰ τοῦ δώση σημείωμα, γιὰ ἕνα μικροβιολόγο. Ἀλλοιῶς, ἂν τὸν ἔδιωχνε ὁ ψηφοφόρος, θὰ τοῦ ἔδινε στὶς ἐκλογὲς ὄχι μονάχα μαύρη ψῆφο, ἀλλὰ καὶ δαγκωτή!...

★

Κοντούλης, ἀλλὰ ὀμιλητικὸς εἶνε ὁ εἰσπράκτορας τοῦ λεωφορείου καί, καθὼς εἰσπράττει τὰ εἰσιτήρια, ἡ γλῶσσα του δὲν σταματᾶ καθόλου. Ξαφνικά, βλέπει στὸν διάδρομο ἕνα λιγνὸ καὶ πανύψηλο στρατιώτη, ποὺ τὸ

κεφάλι του ἀκουμπᾶ σχεδὸν τὴν ὀροφή.

— Ρέ, πῶς εἶσαι ἔτσι! τοῦ φωνάζει, γελώντας παληγυρικά. Σκύψε λιγάκι γιατὶ θὰ μᾶς τρυπήσης τὸ ταβάνι!

Οἱ ἐπιβάτες γελοῦν μὲ τὸ χιοῦμορ τοῦ εὐθύμου καὶ μικροσκοπικοῦ εἰσπράκτορα ποὺ, παίρνοντας θάρρος, συνεχίζει:

— Σὲ παρατράβηξ ἡ μαμὴ στὴ γέννα σου, ἀδερφέ μου!

Κι' ὁ ψηλός, στὸν ἴδιο εὔθυμο τόνο:

— Γιατί, ρὲ τσόφλι! Δὲν σ' ἀρέσουμε;

Νέα γέλια τῶν ἐπιβατῶν. Κι' ὁ εἰσπράκτορας:

— Πρώτη φορὰ βλέπω ψηλέα καί... κουτό!

— Κόφτο, ἀδερφέ μου, γιατὶ θὰ πέση ἀγιασταύρα!

Ὀπότε, βλέποντας τὴν χερούκλα τοῦ ψηλοῦ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ὁ μικροσκοπικὸς εἰσπράκτορας, σωπαίνει προνοητικά, πρὸς μεγάλη τέρψι τῶν ἐπιβατῶν.

★

Κυρία μπαίνει σ' ἕνα ὑποδηματοπωλεῖο, ἔξαλλη:

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, παπούτσια εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ δώσατε; Δὲν πρόλαβα νὰ τὰ φορέσω καὶ μοῦ ἄνοιξαν.

Πλησιάζει ἕνας ὑπάλληλος:

— Πότε τὰ πήρατε, κυρία μου;

— Πρὸ ἑβδομάδος.

— Καὶ ἄνοιξαν; Τότε θὰ ἱδρώνουν πολὺ τὰ πόδια σας...

Ἡ κυρία γίνεται θηρίο:

— Τὸ μυαλό σου ἱδρώνει, ὄχι τὰ δικά μου τὰ πόδια, ἀναιδέστατε, θρασύτατε, ἀγενέστατε, ἠλίθιε, ζῶον, βλάκα...

Εὐτυχῶς ποὺ ἐπεμβαίνει ὁ πολύπειρος προϊστάμενος, ποὺ ξέρει, ὅτι τὰ πόδια μιᾶς κυρίας δὲν ἱδρώνουν ποτὲ καὶ σώζεται ὁ δύστυχος ὑπάλληλος ἀπ' τὴν ἔκρηξι τῆς βαθύτατα θιγείσης πελάτισσας.

★

Δυσεύρετες κατήντησαν οἱ ὑπηρέτριες στὴν Ἀθήνα. Καί, ὅταν βρίσκωνται, ἔχουν — οἱ περισσότερες — τόσες ἀξιώσεις,

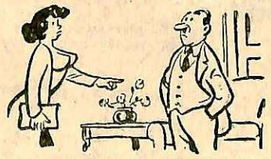

ὥστε καταντᾶ προβληματικὴ ἡ πρόσληψί τους.

Συμπολίτης, ἔξαφνα, ποὺ ζητοῦσε «ὑπηρεσία»,εἶδε νὰ παρουσιάζεται στὸ σπίτι του μιὰ κοπέλλα συμπαθητική μέν, ἀλλὰ μὲ ὕφος ἀνακριτού.

— Πόσα ἄτομα εἶσθε;

— Πέντε, δεσποινίς.

— Ἔχετε παιδιά;

— Ἔχουμε, δεσποινίς.

— Πόσα εἶνε τὰ παιδιά;

— Δύο, δεσποινίς.

— Πόσων χρόνων εἶνε;

— Τὸ ἕνα δέκα καὶ τὸ ἄλλο ὀχτώ...

— Ἔχετε μαγείρισσα;

— Ὄχι, δεσποινίς.

— Ἔχετε πλύστρα;

— Ὄχι, δεσποινίς.

— Ποιὸς θὰ κάνη τὸ παρκέ; Γιατὶ οὔτε παρκὲ μπορῶ νὰ κάνω, οὔτε νὰ μαγειρεύω, οὔτε νὰ πλένω. Οὔτε καὶ νὰ σφουγγαρίζω. Ὅσο γιὰ τὰ πιάτα, θὰ πρέπη νὰ πάρετε ἕνα μικρὸ κορίτσι.

Κι' ὁ ἄνθρωπος, χάνοντας τὴν ὑπομονή του:

— Μά, φυσικά, θὰ πάρουμε, δεσποινίς. Γιὰ νὰ πλένη τὰ πιάτα καὶ πρὸ πάντων, νὰ σᾶς φέρνη τὸ πρωΐ τὸ καφεδάκι στὸ κρεβάτι...

Κατόπιν τούτου, ἡ δεσποινὶς ἀπῆλθε κι' ὁ ἄνθρωπος ἀκόμα ψάχνει...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 374

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ἥρως τοῦ 1821. — Ἐκεῖ σκοτώθηκε ὁ Ἀθανάσιος Διάκος.
2) 21. — Ἐχθροὶ τῆς τάξεως. — Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.
3) Τμῆμα μεγάλης οἰκοδομῆς. — Πόλις τῆς Ν. Ἀμερικῆς. — Ἀπαίτησις.
4) Ἔνδυμα. — Ἄγγλος στρατηγός, διοικητὴς τῶν Ἰονίων νήσων (ἐπών.).
5) Μικρὸς στὴν ἡλικία (δημ.). — Ἐρωτηματικό. — Δηλώνει ἀντίρρησιν. — Νησὶ τῶν Ἀντιλλῶν.
6) Περιώνυμος ναζὶ (ἐπων.). — Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας. — Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς. — Νότα.
7) Τὰ δυὸ τρίτα γνωστοῦ ἰδρύματος. — Ἥρως τοῦ 21. — 570.
8) Προάστειο τῶν Ἀθηνῶν. — Ὁ ἑλληνικὸς εἶνε ἀπαράμιλλος.
9) Ἦταν τὸ 21 ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός μας.
10) Ὑπάρχει ἐπάνω σὲ κάθε προϊόν. — Ἀναπτύσσω δραστηριότητα. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
11) Πολύνησον τοῦ Εἰρηνικοῦ. — Ἀλητόπαιδο.
12) Βιβλικὴ πόλις ὀργίων. — Ἀχρηστεύει τὴν ὅρασι.
13) Προηγοῦνται ἀξιώματος. — Κινηματογράφος (ξεν.). — Ἀρχαῖο ρῆμα (γ' πρόσωπο). — Ἐπώνυμο στὰρ τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου.
14) Παραπέμπει. — Ἥρως παλαιῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων (ὄνομα).
15) Ἐγκώμια. — Χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς.
16) Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἀρχιμανδρίτης ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους ἀγωνιστὰς τοῦ 21. — Συνεγόμενα στὸ ἀλφάβητο.
17) Ἀπαραίτητα σ' ἕνα θέατρο. — Διακριτικά.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ὁ ἰδυοτὴς τῆς κλασσικῆς γαλλικῆς τραγωδίας. — Περίφημος μουσουργός.
2) Στρατηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.
3) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ὑποθετικόν.
4) Σκιάζει τὸν ἥλιο. — Ἀλφαντος (δημ.). — Δὲν γίνεται στὸ νεό.
5) Δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του (οὐδ.). — Ἀντικαθιστοῦν τὸ τέταρτο γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου. — Ἡ δικαιοσύνη τὴν τιμωρεῖ (αἰτ.).
6) Τίτλος στὴν Ἀφρική. — Οἱ Γερμανοὶ ἔδειξαν ἐκεῖ ὅλη τους τὴν θηριωδία. — Σύμφωνον.
7) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Πρωτεύουσα κράτους τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.—Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεύς, ποὺ ἔγραψε τὴν «Ὠραία Ἑλένη».
8) Ἕνα κοινὸ ψάρι στὴν καθαρεύουσα. — Νησὶ στὸ ὁποῖο ἡ Ἐπανάστασις ὀφείλει πολλά. — Νότα.
9) Ἰταλικὴ κατάφασις. — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα. — Νότα.
10) Δειλία. — Κάτοικος νήσου τῆς Δωδεκανήσου. — Ἀνεστραμμένος ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
11) Νότα. — Καροὶ ποὺ δὲν τρώγονται. — Φροῦτο.
12) Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν μωρῶν. — Βαθμὸς στὸ ναυτικό. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
13) Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ. — Δυὸ γράμματα ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο τὴν ἀντίθετη σειρά. — Ἐπωνυμάστηκε «Μάστιξ τοῦ Θεοῦ».
14) Ἠφαίστειο. — Ἐχρησιμοποιοῦντο ἄλλοτε ὡς κινητήριος δύναμις. — Ὅμοια σὲ μέγεθος.
15) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θηλ.). — Ὄμορφη καὶ νέα. — Ναυτικὴ βάσις.
16) Ἀγγεῖον τοῦ ὀργανισμοῦ μας. — Βυζαντινὸ μοναστῆρι.
17) Γι' αὐτὴν ἡ καμπούρα εἶνε φυσιολογική. — Θριαμβευτής.

Γ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

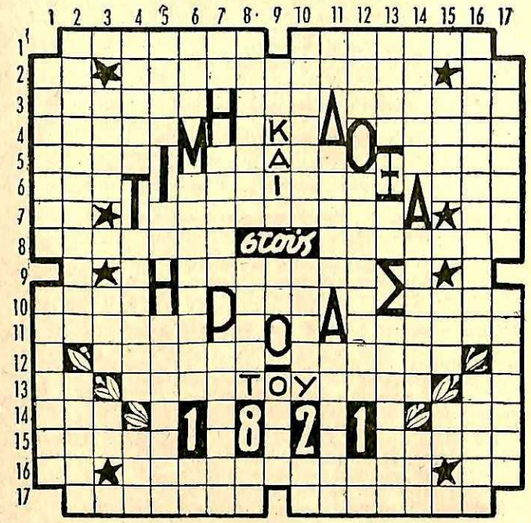

Ἡ λύσις τοῦ 373 στὴ σελ. 62

✪✪

Φυματίωσις ἀπὸ τὸ τηλέφωνο

Ἡ ἰατρικὴ ἐφημερὶς τῆς Γλασκώβης ἀναφέρει μερικὲς περιπτώσεις μεταδόσεως τῆς φυματιώσεως ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου. Καὶ συνιστᾶ, ὅταν τηλεφωνοῦμε ἀπὸ τηλέφωνα κοινῆς χρήσεως, νὰ μὴν φέρνωμε τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀκουστικοῦ κοντὰ στὸ στόμα μας.

Ἡ Συζυγία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Πῶς οἱ γυναῖκες βλέπουν τοὺς ἄντρες

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο πῶς βλέπουν οἱ ἄντρες τὴ γυναῖκα. Ἂς ἐξετάσωμε τώρα τὸ πρόβλημα ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά του, ἂς δοῦμε, δηλαδή, πῶς βλέπουν οἱ γυναῖκες τὸν ἄντρα. Γιατὶ κι' ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἴδιο: Κάθε γυναῖκα βλέπει τὸν ἄντρα μὲ τὸ δικό της τρόπο καὶ τὶς δικές της ἀντιλήψεις.

Ἂς σημειώσωμε λοιπὸν τὶς κυριώτερες ἀπ' αὐτές.

1) Εἶναι πολλὲς οἱ γυναῖκες ποὺ βλέπουν τὸν ἄντρα σὰν ἐλευθερωτή. Μιὰ νέα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ 18 ἢ τὰ 20 χρόνια, ἀρχίζει νὰ ἔχη τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶναι φυλακισμένη μέσα στὸ πατρικὸ σπίτι καὶ τὴ μόνη ἐλπίδα της νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή της τὴ στηρίζει σὲ κάποιον ἄντρα, ποὺ τὸν ὀνειρεύεται σὰν ἐλευθερωτή. Αὐτὸς θὰ σπάση τὰ δεσμά της καὶ θὰ τὴν ὁδηγήση στὸν ἐλεύθερο ἀέρα.

2) Σὰν ἀνώτερο πλάσμα. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν σχηματίσει τὴν πεποίθησι πῶς εἶναι κατώτερα ὄντα, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ προστασία καὶ ὑποστήριξι. Γι' αὐτές, ὁ ἄντρας εἶναι ὁ δυνατός, ἡ ἀσπίδα ποὺ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ προχωρήσουν στὴ ζωή. Κάτω ἀπὸ τὶς προστατευτικὲς πτέρυγές του, αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους ἀσφαλισμένο, ἐνῶ ἔξω ἀπ' αὐτὲς ἡ ζωὴ τοὺς φαίνεται σὰν μιὰ ζούγκλα, ὅπου τρέμουν νὰ βρεθοῦν μόνες.

3) Σὰν τροφοδότη. Οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς κατηγορίας δὲν συγκινοῦνται οὔτε ἀπὸ τὸ προτερήματα, οὔτε ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ ἄντρα. Ξέρουν καλά. Ἄλλωστε, τὶς ἀναπηρίες καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Τοῦ ἀναγνωρίζουν, ὅμως, τὴν ἱκανότητα νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κερδίζη χρήματα. Κι' αὐτὴ τὴν ἱκανότητά του τὴν βλέπουν σὰν τὸ μέσον γιὰ τὴν ἐξόφλησι ἑνὸς χρέους ἀπέναντί τους. Τὰ χρήματα ποὺ κερδίζει προορίζονται γι' αὐτὲς καὶ μόνον γι' αὐτές!

4) Σὰν σκλάβο. Γιὰ μερικὲς γυναῖκες ἡ ὑποχρέωσι τοῦ ἄντρα δὲν περιορίζεται μόνο στὸ νὰ τοὺς ἐξασφαλίση μιὰ ἄνετη ζωή. Εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἤ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἀπεριόριστη. Ὁ ἄντρας γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτὲς δὲν διαφέρει ἀπὸ σκλάβο. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὶς κάμη εὐτυχισμένες καὶ τοῦ τὸ λένε καθαρά. Τὸν ἀπειλοῦν, μάλιστα, ὄχι χωρὶς κάποια ἀναίδεια, ὅτι ἂν δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀνταποκριθῆ στὸν «προορισμό» του, ὑπάρχουν, εὐτυχῶς, πολλοὶ ἄλλοι ἄντρες, ποὺ ἄλλο δὲν ζητοῦν παρὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι δὲν ξέρουν οὔτε οἱ ἴδιες σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ εὐτυχία ποὺ ζητοῦν. Καὶ τὴν φτιάνουν συναρμολογῶντας κομμάτια ἀπὸ τὴν ὑποθετικὴ εὐτυχία ἄλλων γυναικῶν. Ἔτσι, ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἄντρα νὰ εἶναι τρυφερός, πλούσιος, γενναιόδωρος, ἄσσος στὸ ἐπάγγελμα ἢ τὴν ἐργασία του, δυνατός, διάσημος, κοσμικός, γλεντζές, κι' ἀκόμη ν' ἀκοῦν ὑπομονετικὰ τὴ φλυαρία τους, νὰ πληρώνη ἀνεξέλεγκτα τοὺς λογαριασμούς, ποὺ τοῦ παρουσιάζουν, νὰ τὶς συνοδεύη παντοῦ καὶ νὰ... κλείνη τὰ μάτια, ὅταν αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο.

5) Σὰν μεγάλο παιδί. Στὶς γυναῖκες αὐτὲς τὸ αἴσθημα τῆς μητρότητος κατατυγίει ὅλα τὰ ἄλλα. Βλέπουν τὸν ἄντρα τους σὰν παιδί τους κι' ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ δεν-θῆ πρόθυμα τὸ ρόλο αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔχουν καθορίσει. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν ξέρουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐξαντλοῦνται σὲ στοργικὲς περιποιήσεις καὶ νὰ δίνουν συμβουλές.

6) Σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ πρέπει νὰ τὶς κάμη νὰ εἶνε περήφανες, εἴτε μὲ τὴ δόξα του, εἴτε μὲ τὰ πλούτη του, εἴτε μὲ τὴ δύναμί του, εἴτε μὲ τὴν ὑπόληψι ποὺ ἐμπνέει στὴν κοινωνία κτλ. Στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἀμείλικτες. Δὲν τοῦ συγχωροῦν οὔτε ἀποτυχία, οὔτε ἀνάπαυλα. Πρέπει ν' ἀνεβαίνη διαρκῶς ψηλότερα, γιὰ νὰ μποροῦν κι' αὐτὲς νὰ ὑπερηφανεύωνται γιὰ τὶς ἐπιτυχίες καὶ τὰ κατορθώματά του.

7) Σὰν ἀγαπημένο σύζυγο. Ἡ ἐρνασία του, οἱ ἐπιδιώξεις του, οἱ ἐπαγγελματικὲς ἀσχολίες του κτλ. τὶς ἀφήνουν ἀδιάφορες. Τὸ μόνο ποὺ ζητᾶνε ἀπ' αὐτὸν εἶναι νὰ τὶς ἀγαπᾶη καὶ νὰ τοὺς φανερώνη τὴν ἀγάπη του. Θελκτικὲς κατὰ τὰ ἄλλα, καταντοῦν καμμιὰ φορὰ ἀνυπόφορες, ἀκριβῶς γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ συμμερισθοῦν τὴ ζωὴ τοῦ συζύγου τους.

8) Σὰν ἀναγκαῖο κακό. Οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς κατηγορίας καταφέρονται διαρκῶς ἐναντίον τῶν ἀντρῶν. Δὲν τοὺς ὑποτιμοῦν μόνο, ἀλλὰ καὶ τοὺς περιφρονοῦν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τους. Δὲν μποροῦν, ὡστόσο, νὰ κάμουν δίχως αὐτοὺς κι' εἶναι ἀνίκανες νὰ ζήσουν ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ μόνες τους.

9) Σὰν σύντροφο. Γιὰ τὶς γυναῖκες αὐτὲς ὁ ἔρως καὶ οἱ κοινωνικὲς κι' ἐπαγγελματικὲς ἐπιδιώξεις συμβαδίζουν. Δὲν βλέπουν στὸν ἄντρα οὔτε ἕνα ἀνώτερο ὄν, οὔτε ἕνα σκλάβο, ἀλλ' ἕνα πλάσμα ὅμοιο μ' αὐτὲς καὶ ποὺ μ'αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο καὶ ὄμορφο νὰ συνδέσουν τὴ ζωή τους. Ζητοῦν τὴ βοήθειά του, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος εἶναι πρόθυμες νὰ τὸν βοηθήσουν μ' ὅλες τους τὶς δυνάμεις, ἂν παραστῆ ἀνάγκη. Οἱ γυναῖκες αὐτῆς τῆς κατηγορίες ἔχουν συνήθως εὐγενικὰ αἰσθήματα, μεγάλη καρδιά, θέλησι, πρωτοβουλία καὶ ἀξιοσημείωτη δραστηριότητα. Ἡ μανία τους ὅμως αὐτὴ νὰ εἶναι ἀληθινὲς σύντροφοι γιὰ τὸν ἄντρα, τὶς κάνει, κάποτε πολὺ πεζές.

10) Σὰν αἰώνιο θαυμαστή. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔχουν συνήθως μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Αὐτόν, λοιπόν, τὸν πολύτιμο ἑαυτό τους τὸν προσφέρουν σὰν δῶρο σ' ἕναν ἄντρα. Γι' ἀντάλλαγμα τῆς εὐγενικῆς καὶ μεγαλόψυχης προσφορᾶς τους ζητοῦν ἀπ' αὐτὸν νὰ στέκεται πάντα μπροστά τους σὰν «εὐγνώμων θαυμαστής». Μὲ τὴν προϋπόθεσι αὐτὴ ἔχουν ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μὴν ἀνακαλέσουν ποτὲ τὴ δωρεὰ ποὺ τοῦ ἔκαμαν.

Πολλὲς νέες βλέπουν τὸν ἄντρα σὰν ἐλευθερωτή, ποὺ θὰ σπάση τὰ δεσμά τους...

✪✪✪

Ὁ ἄντρας γιὰ τὴ γυναῖκα

Πολλοὶ ἄντρες, μολονότι ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες τους, παραπονοῦν μερικὰ πράγματα ποὺ φαίνονται ἐπουσιώδη καὶ ὅμως ἔχουν μεγάλη σημασία στὴν καθημερινὴ ζωή. Ἂς πάρουμε λχ. ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη οὔτε ὑπηρέτρια. Οὔτε πάσα συλεύτρια καὶ ἡ γυναίκα εἶνε ἀναγκασμένη νὰ κάνη ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν πρέπει ὁ σύζυγος νὰ θυμάται κάθε τόσο νὰ τῆς λέη ἕνα καλὸ λόγο εἴτε θαυμάζοντας ἕνα φαΐ ποὺ μαγείρευε εἴτε δείχνοντας τὴν ἱκανοποίησί του γιατὶ βόηκε τὰ ροῦχα του τακτοποιημένα;

Ἄλλη λεπτομέρεια : Ἂς μὴ ξεχνᾶ νὰ τῆς προτείνη μόνος του κάποια διασκέδασι γιὰ νὰ τῆς κόβη τὴν μονοτονία. Ἂς μὴ παραλείπη νὰ τῆς κάμη ἕνα τηλεφώνημα, ἂν ἀργοποιήση τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, γιὰ νὰ τῆς δείξη ὅτι τὴν σκέπτεται κλπ.

«Ἔσπασε τ' ἀσημόκουμπο καὶ φάνηκαν τὰ στήθη...»

1η ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Η ΧΙΛΙΟΤΡΑΓΟΥΔΗΜΕΝΗ

«Μάρτη μὲ τὰ λουλούδια σου κι' Ἀπρίλη μὲ τὰ ρόδα σου...»

Ἡ 1η Ἀπριλίου, κάθε χρονιᾶς, δὲν εἶνε μόνο ἡ ἡμέρα τῆς «ἀτιμώρητης ψευτιᾶς», ὅπως τὴ χαρακτηρίζουμε ἀπὸ τὸ ἔθιμο ποὺ ἔχει ἐπικρατήσει μὲ τὰ ἀθῶα πρωταπριλιάτικα ψέματα καὶ τὶς μικροφάσσες ποὺ κάνουμε μεταξύ μας δίχως νὰ αὐτό, νὰ παρεξηγοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Εἶνε γνωστὸ ὅτι ξεχωριστὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν παιχνιδιάρικα κοροϊδευτικὴ ἰδιότητά της, ἡ 1η Ἀπριλίου ἔχει ὑμνηθῆ, ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ραψωδοὺς καὶ στιχοπλόκους μας ὡς τοὺς νεώτερους ποιητάς μας. Σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνήσιες μέρες τῆς ἀνοίξεως. Ἄπειροι εἶνε οἱ στίχοι ποὺ ἔχουν γραφῆ, μὲ τὸ θέμα αὐτό, γιὰ τὴν Πρωταπριλιά.

Ὁ Ἀπρίλης ποὺ μπαίνει μὲ ὁλανθισμένη τὴν τριανταφυλλιὰ ἐμπνέει τὸν ἀνώνυμο πάντα ποιητὴ τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ νὰ τὸν ὑμνήση μὲ στίχους ἀσύγκριτης ἁπλότητας καὶ ὁμορφιᾶς:

Ἀπάνω στὴν τριανταφυλλιά,
μιὰ μέρα, τὴν Πρωταπριλιά,
ἡ πέρδικα ἔφτιαχνε φωλιά.
Κι' ἀνατάραχτ' ἡ πέρδικα
καὶ πέσαν τὰ τριαντάφυλλα,
Ἀοχόντισσες τὸ μάθανε
καὶ πάνε νὰ τὰ μάσουνε
νὰ φτιάξουν λούσικο νερὸ
νὰ λούσουν νύφη καὶ γαμπρό.

Σ' ἕνα ἄλλο τραγοῦδι πατριωτικό, τοῦ τύπου ποὺ λέγεται καὶ «κλέφτικο», θὰ συναντήσουμε πάλι τὴν Πρωταπριλιά:

Ποιὸς εἶδε τέτοια λιγερή, τέτοια παγώρπα (κόρη,
νάχ' ἀσημένιον ἀργαλειὸ καὶ φιλντισένιο (χτένι;
Βάνει φωτιὰ στὸν ἀργαλειό, τσακίζει καὶ τὸ (χτένι.
Τὴ λεβεντιὰ λιμπίστηκε καὶ πάει μὲ τοὺς (λεβέντες.
Σαράντα μέρες ἤτανε στοὺς κλέφτες καπε- (τάνιος,
μὰ μιὰ γιορτή, μιὰ Κυριακή, μιὰ πρώτη τοῦ (Ἀπρίλη,
πού Βγαν νὰ παίξουν τὸ σταθί, νὰ ρίξουν (τὸ λιθάρι,
ἔσπασε τ' ἀσημόκουμπο καὶ φάνηκαν τὰ (στήθια!
Ἄλλοι τὰ εἶπαν μάλαμα, ἄλλοι τὰ λὲν (ἀσήμι...
Μὰ ἕνα μικρὸ κλεφτόπουλο, ἕνα μικρὸ κλε- (φτάκι,
κεῖνο δὲν ἐγελάστηκε, κεῖνο δὲν ἀπατήθη:
«— Αὐτὸ δὲν εἶνε μάλαμα, αὐτὸ δὲν εἶν (ἀσήμι,
μόν' εἶνε κοπελλιᾶς κορμὶ καὶ κορασίδας (κόρφος!

Ἕνα ἄλλο δημοτικὸ τραγοῦδι λέει:

Μάννα στὸ περιβόλι μας καὶ στὴν ἀμυγδα- (λιά μας
πῆγα νὰ μάσω τ' ἄνθη της χθὲς μέρα τοῦ (Ἀπρίλη.
Καὶ κεῖ καθόνταν τρεῖς ἀητοὶ καὶ τρεῖς κα- (λοὶ λεβέντες.
Ἕνας μὲ μῆλο μὲ βαρεῖ κι' ἄλλος μὲ δα- (χτυλίδι.
κι' ὁ τρίτος, ὁ καλύτερος, μ' ἕνα χρυσὸ (γαϊτάνι.
Μάννα τὸ μῆλο τόφαγα, τὸ δαχτυλίδι τόχω
καὶ κειὸ τὸ χρυσογάϊτανο τρεῖς γύρες στὰ (μαλλιά μου.

★

Ὁ φανατικὸς ἀντικαποδιστριακὸς ποιητὴς Ἀλ. Σούτσος σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ σατυρικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τραγοῦδια του, ποὺ τὰ ἔνασψε τὸ 1831 καὶ τὰ συγκέντρωσε ἀργότερα σὲ ἰδιαίτερο τεῦχος μὲ τὸν τίτλο «Πανόραμα τῆς Ἑλλάδος» ἔχει, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, καὶ ἕνα ποίημα μὲ τὸν τίτλο «Ἡ πρώτη Ἀπριλίου».

Αἰ'τοὶ οἱ πρωταπριλιάτικοι σατυρικοὶ στίχοι τοῦ Σούτσου, ποὺ σατυρίζουν τὸν κυβερνήτη Καποδίστρια καὶ τοὺς ὑπουργούς του, ἔχουν καὶ μιὰ ὑποσημείωσι. Ἀπὸ ἱστορικὴ περιέργεια πρέπει νὰ τὴν παραθέσουμε κι' αὐτή, ὅπως ἀκριβῶς εἶνε:

«Αἱ ἀπ' αὐτῆς τῆς σελίδος ποιήσεις —λέει ὁ Σούτσος— τυπώνονται μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ περὶ Τύπου Διατάγματος, καὶ ἀφίνομεν ἀνεκδότους τινὰς τῶν ἐκλεκτοτέρων μας συνθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ δὲν ὑπεροπηδῶσι τοὺς ὅρους τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς σεμνοπρεπείας, ἴσως ὅμως ἤθελον δώσει ἀφορμὴν εἰς κακοβούλους ἐφαρμογὰς (νόμων) καὶ παρεξηγήσεις. Ὅσον διὰ τὸ προκείμενον ποιημάτιον, συνετέθη τὴν πρώτην τοῦ Ἀπριλίου 1831. Καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἕκαστον ἔτος, ὡς εἶνε γνωστόν, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια ν' ἀπατᾶ ὁ εἷς τὸν ἄλλον νάοιν παιδιᾶς».

Οἱ στίχοι δὲ εἶνε αὐτοί:

Εἶνε ἡ πρώτη Ἀπριλίου, ἡ δική μας εἶν' (ἡμέρα.
Νὰ σκορπίζωμεν τὰ λόγια ἡμποροῦμεν στὸν (ἀέρα.
Καὶ νὰ τάζωμεν εἰς ὅλους ὑπουργήματα με- (γάλα.
Ν' ἀπατῶμεν ἕναν κόσμον καὶ νὰ εἴμαστε (καβάλλα.
Ψεύστας ὑπουργοὺς μᾶς λέγουν; Τοὺς φωνά- (ζομεν μὲ θάρρος:
Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, κύριοι, καὶ μὴ πρὸς (βάρος.
Ἕλληνες, τί τόσων χρόνων καὶ σφαγαῖς σας (καὶ θυσίαις
Εἶνε ἅγιαις καὶ θείαις.
Νὰ μὴν εἴμεθα τοῦ Ἔθνους Γραμματεῖς καὶ (Φαρισαῖοι,
μετ' ὀλίγον ὁ καθεῖς σας στὸ χρυσάφι ἂν (δὲν πλέη.
Πλὴν γελᾶτε καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε (μὲ θάρρος.
Εἶνε πρώτη Ἀπριλίου, κύριοι, καὶ μὴ πρὸς (βάρος.
Ξεύρετε πὼς τόσους χρόνους ἄλλο δὲν ἐπι- (θυμοῦμεν
παρὰ σᾶς εὐτυχισμένους κι' ἐλευθέρους νὰ (ἰδοῦμεν;
Διὰ σᾶς τὸ κοκκαλάκι ροκανίζομεν στὴν (κώχη,
καὶ δὲν λέγομεν ποτέ μας σ' ὅ,τι μᾶς προ- (βάλλουν «ὄχι».
Πλὴν γελᾶτε καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε (μὲ θάρρος
Εἶνε ἡ πρώτη Ἀπριλίου, κύριοι, καὶ μὴ (πρὸς βάρος.
.. ..
Αὐτὰ ἔλεγαν τὴν πρώτην Ἀπριλίου δυὸ-τρεῖς (ὑπουργίσκοι μας ξυβᾶτοι
«— Κύριοι, κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα, εἶν' εὐγνώ- (μων ἡ Πατρίς,
»καὶ στεφάνους διὰ τόσας ἐκδουλεύσεις σᾶς (φυλάττει,
»Πλὴν γελᾶτε καὶ ψευτάκον μ' ὀνομάζετε μὲ (θάρρος...
»Δι' αὐτὰ ὁποὺ σᾶς εἶπα, ἐθυμώσατε κομ- (μάτι,
»Ὑπουργίσκοι μας Πιλάτοι,
»Καὶ μὲ πᾶτε Ἄρον! Ἄρον στοὺς Κριτὰς (τὴν ἴδιαν ὥρα.
— Κύριοι Κριταί, τοῦ ψεύδους ἡ ἡμέρα (εἶνε τώρα.
Στόλισα τοὺς ὑπουργούς μας καὶ τοὺς τᾶ- (ψαλα μὲ θάρρος.
Πλὴν τὴν πρώτην Ἀπριλίου, κανεὶς λόγος (ἔχει βάρος;

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΛΟ ΦΩΛΙΑ...

Οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι ἀποχαιρετιοῦνται στὴν πόρτα, ἀργὰ τὸ βράδυ:

— Καρδιὰ τῆς καρδιᾶς μου! Σὲ λατρεύω! ψιθυρίζει ὁ νέος.

— Κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ τρελλά! ἀπαντάει ἡ νέα. Φῶς τῶν ματιῶν μου, φῶς τῆς ψυχῆς μου, φῶς τῆς εὐτυχίας μου, φῶς...

— Ἔ, Λίτσα! φωνάζει ὁ πατέρας της ἀπὸ μέσα. Ἔβυσε ἐπὶ τέλους αὐτὰ τὰ φῶτα κι' ἔλα νὰ κοιμηθῆς!...

★

Ὁ λοχαγός (μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχου): Λοχ-α! Ποιὸς ἔβαλε στὸ γραφεῖο αὐτὰ τὰ μαραμμένα λουλούδια;

Ὁ λοχίας: Τὰ ἔστειλε ἡ κυρία συνταγματάρχου, λοχαγέ μου.

Ὁ λοχαγός: Ἄ! Εἶνε ὑπέροχα!

★

Ὁ κουρέας (στὸν ἄγνωστο πελάτη): Μὰ θαρρῶ, κύριε, ὅτι ἔχετε ξαναξυριστῆ στο μαγαζί μου...

Ὁ πελάτης: Λάθος κάνεις... Τὴν σύλλ ποὺ ἔχω στὸ πρόσωπό τὴν ἔχω κάνει ὅταν ἤμουν παιδί...

★

— Γιατὶ ζητᾶς διαζύγιο;

— Ἐπειδή, κάθε φορὰ ποὺ κάθομαι στὰ γόνατα τοῦ συζύγου μου, ἀρχίζει καὶ μοῦ ὑπαγορεύει ἐμπορικὰ γράμματα!...

★

— Μὲ μιὰ ντουφεκιὰ χτύπησα αὐτὴ τὴν πάπια καὶ στὸ πόδι καὶ στὸ κεφάλι.

— Μὲ μιὰ ντουφεκιά;

— Ναί. Μὲ μιά!

— Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό;

— Τὴν ὥρα ποὺ τὴν χτύπησα... ξυνόταν!

★

— Γιατὶ ζητᾶς νὰ χωρίσης τὴ γυναῖκα σου;

— Ἐπειδὴ ἔχει νὰ μοῦ μιλήση τρεῖς μῆνες.

— Ἀχάριστε! Ἔχεις μιὰ ἰδεώδη σύζυγο καὶ δὲν τὴν ἐκτιμᾶς!...

★

— Ἐσεῖς εἴσαστε ὁ διάσημος θηριοδαμαστής;...

— Ὄχι! Ἐγὼ μόνο χτενίζω τὰ λιοντάρια καὶ τοὺς καθαρίζω τὰ δόντια...

★

— Καινούργιο εἶνε αὐτὸ τὸ κοστοῦμι ποὺ φορᾶς, Μενέλαε;

— Ναί. Ἦταν μιὰ ἔκπληξι ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου. Γύρισα ἕνα βράδυ ἀργὰ στὸ σπίτι μου καὶ τὸ βρῆκα κρεμασμένο στὴν καρέκλα...

★

— Ἡ γυναῖκα μου, ξέρεις, μοῦ ὁρκίστηκε ὅτι θὰ μ' ἐγκαταλείψη!

— Μὴν ἀνησυχῆς. Οἱ γυναῖκες δὲν κάνουν ποτὲ ὅ,τι λένε...

★

Στὴν ταβέρνα:

— Ὅταν ἔχω πιῆ εἶμαι ἱκανὸς γιὰ ὅλα!...

— Ἀλήθεια; Τότε, λοιπόν, πλήρωσε τὸ λογαριασμό.

★

— Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου καὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ;

— .....

— Τὸν ὁμιλοῦντα, τὸν ἀκούει κανεὶς συγχρόνως καὶ τὸν βλέπει, ἐνῶ τὴν αὔξησι τὴν ἀκούει, ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπει ποτέ του!

— Δεοποινίς, ἐλᾶτε! Ἔχει μιὰ θέσι ἐδῶ!..

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Τρεμιὲρ φροντίζει γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Ζὰν ντὲ Βιλαντρώ, ὁ Μονμορανσὺ ὅμως κι' ὁ Ρομπὲρ Κὲρ τὸν ἐξαπατοῦν, ἀποκοιμίζουν τὶς ὑποψίες του καὶ φυλακίζουν τὸ Ζὰν καὶ τὴν παραμάνα του. Στὸ μεταξύ, ὁ βαρῶνος Σενέϊγ ἀπάγει τη Ζὰν Τρεμιὲρ, τὴν διασώζει ὅμως ἕνας νέος, ποὺ λέει πὼς ὀνομάζεται Ντενὶ Βαγιὰν καὶ πὼς εἶνε μόνος στὸν κόσμο.

32ον —"Ε, λοιπόν, θὰ γίνετε γυιός μου κι' ἀδελφὸς τῆς κόρης μου, ποὺ σᾶς χρωστάει τὴν τιμή της κι' ἴσως καὶ τὴ ζωή της. Λέγομαι Ζὰν Τρεμιὲρ κι' εἶμαι πρώην δικηγόρος...

"Ενα δάκρυ συγκινήσεως φάνηκε στὰ βλέφαρα τοῦ νέου.

— Δέχομαι εὐχαρίστως γι' ἀπόψε τὴ φιλοξενία σας. ἀπάντησε. Αὔριο ὅμως θὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου... Τὰ καλά σας λόγια μὲ πλήρωσαν στὸ ἑκατονταπλάσιο γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς προσφέρω.

'Η εἰλικρινὴς καὶ συμπαθητικὴ φωνή του ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι στὴ Ζάν. Τῆς φαινόταν ὅτι κάθε λέξι του ἀντηχοῦσε μέσα στὴν καοδιά της...

— Γιατὶ θέλετε νὰ μᾶς ἀφίστε τόσο γρήγορα. κύριε Ντενί;... εἶπε. 'Ακόμα δὲν σᾶς εἴδαμε καλὰ - καλά. Δὲν θὰ μπορῶ νὰ φέρω στὴ μνήμη μου μιὰ πιστὴ εἰκόνα σας. ὅταν θὰ σκέπτωμαι τὸ σωτῆρα μου καὶ θὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ γι' αὐτόν.

'Ο Ντενὶ Βαγιὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. 'Η τουφερὴ καὶ συγκινημένη φωνὴ τῆς Ζὰν ἄγγιζε μιὰν ἄγνωστη ὡς τώρα χορδὴ τῆς καοδιάς του...

— 'Ελᾶτε, ἐλᾶτε... ἐπενέβη ἡ Μαρτίν. "Ας γυρίσουμε σπίτι... "Αλλη φορά, ἀφέντη. δὲν πρόκειται νὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ κεῖ, ἔστω κι' ἂν μοῦ ποῦν πὼς σπάσατε τὰ δυό σας πόδια. καὶ τὸ κεφάλι σας ἀκόμα! Νὰ τὸ ξέρετε. αὐτό!...

Τὸ ἄλογο τοῦ ἱπποκόμου τοῦ βαρώνου ντὲ Σενέϊγ εἶχε μείνει κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ κυρίου του. 'Ο Ζοντελὲ σήκωσε τὸ ἀρκεβούζιό του καὶ τὸ σημάδεψε.

— "Ε, τί πᾶς νὰ κάνης; τοῦ φώναξε ὁ Τρεμιέο.

— Θὰ σκοτώσω τ' ἄλογο τοῦ λησταῖ. γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν ἀφέντη του!

— 'Αφίστε το σ' ἐμένα. εἶπε χαμογελώντας ὁ Ντενί. Μιὰ καὶ μοῦ σκότωσαν τὸ δικό μου. μπορῶ νὰ πάρω αὐτό.

— 'Εν τάξει! συμφώνησε ὁ Ζοντελέ. 'Αφοῦ εἶνε τώρα δικό σας. θὰ τοῦ δώσω διπλῆ μερίδα σανό.

'Η μικρὴ συντροφιὰ ἔφτασε σὲ λίγο στὸ σπίτι τοῦ Τρεμιέρ. 'Η Ζὰν μπόρεσε τότε νὰ κυττάξη καλὰ τὸ σωτῆρα της. στὸ φῶς τοῦ πολυελαίου ποὺ εἶχε ἀνάψει ἡ κυρα - Μαρτίν.

'Ο Ντενὶ Βαγιὰν δὲν φαινόταν παραπάνω ἀπὸ 22 χρόνων. "Ηταν ψηλὸς καὶ χαριτωμένος. Τὰ ξανθὰ μαλλιά του πλαισίωναν ἕνα μελαχροινὸ καὶ κανονικὸ πρόσωπο. μὲ λεπτὸ στόμα. ἴσια μύτη καὶ πλατὺ μέτωπο. Οἱ μακρεῖες βλεφαρίδες του μισοσκέπαζαν τὴ λάμψι τῶν μαύρων ματιῶν του. "Ενα πρόσφατο σημάδι πληγῆς αὐλάκωνε τὸν ἄσπρο καὶ καλλίγραμμο λαιμό του.

"Ηταν ντυμένος ἁπλᾶ καὶ κομψά.

'Η Ζὰν κι' ὁ πατέρας της ἔκαμαν ὅλες αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

— 'Ο Ντενὶ Βαγιὰν ἐξ ἄλλου θαμπώθηκε ἀπ' τὴ γοητευτικὴ ὀμορφιὰ τῆς κοπέλλας.

Στὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Τρεμιὲρ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις στὸν ξένο του. μὲ ὕφος ποῦδειχνε πραγματικὸ ἐνδιαφέρον κι' ὄχι ἁπλῆ περιέργεια.

— "Εχετε τὴν προφορὰ τῆς νοτίου Γαλλίας. ἂν δὲν ἀπατῶμαι... τοῦ εἶπε.

— Ναί. εἶμαι ἀπ' τὸ Νότο. ἀπάντησε ὁ νέος.

'Εξήγησε ὅτι εἶχε φύγει ἀπ' τὴν πατρίδα του. γιὰ νὰ σωθῆ ἀπ' τοὺς διωγμοὺς τῶν λουθηρανῶν.

— Σκοπεύω νὰ μὴν ξαναγυρίσω ποτὲ ἐκεῖ κάτω, πρόσθεσε. 'Αποχαιρέτησα τὸν τόπο μου καὶ τὸ σπίτι μου... Τώρα εἶμαι μόνος στὸν κόσμο. Θὰ πάω ὅπου μὲ σπρώξη ὁ Θεός... Πιστεύω ἄλλωστε πὼς βρῆκα ἕνα μέρος φιλόξενο. ὅπου ἔχω σκοπὸ νὰ ἐγκατασταθῶ...

— Γιατὶ δὲν μένετε ἐδῶ. κοντά μας; τοῦ πρότεινε ὁ Τρεμιέρ.

— "Ω. ναί! μὴ φύγετε! πρόσθεσε κι' ἡ κοπέλλα. Μείνετε μαζί μας! Θὰ σᾶς ἀγαπᾶμε πολύ. ὁ πατέρας μου κι' ἐγώ...

Σταμάτησε ἀπότομα καὶ κοκκίνισε. Φοβόταν πὼς εἶχε περάσει τὰ ὅρια ποὺ χωρίζουν τὴν εὐγνωμοσύνη ἀπὸ ἕνα αἴσθημα τρυφερώτερο...

— Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος. ἀπάντησε ὁ Ντενί. ἂν δὲν ἔφευγα ἀπὸ ἕνα σπίτι ὅπου βρῆκα τόσο θερμὴ ὑποδοχή. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω. δίχως νὰ δυσαρεστήσω ἕνα προστάτη μου. ποὺ εἶνε σχεδὸν πατέρας γιὰ μένα... Μοῦ ἔνει ἀγοράσει ἕνα κτῆμα. στὸ 'Αυζοῦ. κοντὰ στὸ Βιλαὶν-λὰ-Ζουέλ...

— 'Εκεῖ κοντὰ Βρίσκεται καὶ τὸ δικό μου κτῆμα καὶ τ' ἀμπέλια μου! φώναξε ὁ Ζὰν Τρεμιέρ. Μὰ δὲν μοῦ εἴπατε πῶς λέγεται ὁ προστάτης σας.

— Λέγεται 'Αμβρόσιος Παρέ.

Γ'.

— 'Αμβρόσιος Παρέ! εἶπε ὁ δικηγόρος. Μά. ὅταν ἔχη κανεὶς τέτοιο προστάτη, δὲν χρειάζεται οἰκογένεια!

— Τὸν ἀγαπῶ πολύ! δήλωσε ὁ Ντενὶ Βαγιάν.

— Τ' ἀξίζει! Τὸν εἶδα πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι... Ξέρετε ὅμως. κύριε Ντενί. ὅτι φαίνεστε ἀριστοκράτης: 'Αρκεῖ νὰ σᾶς ἀκούση κανεὶς νὰ μιλᾶτε. γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ζήσατε πάντα μαζὶ μ' ἀνθρώπους ἀνωτέρας τάξεως. Πῶς θὰ συνηθίστε λοιπὸν στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀγροκτήματος:

— 'Η μοναξιὰ εἶνε βάλσαμο γιὰ τὶς ψυχὲς ποὺ ὑπέφεραν...

— Μὰ θὰ πεθάνετε ἀπὸ πλήξι. σὲ μιὰ βδομάδα. 'Εγὼ σᾶς τὸ λέω!...

— 'Από σήμερα ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τὸ φοβᾶμαι... ψιθύρισε ὁ Ντενὶ Βαγιάν. μὲ φωνὴ χαιμηλὴ καὶ λίγο ταραγμένη.

Καὶ κοκκίνισε κι' αὐτός. ὅπως εἶχε κοκκινίσει ποὸ ὀλίγου ἡ κοπέλλα. Κύτταξε τὴ Ζάν. Οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα χαμήλωσαν κι' οἱ δυὸ τὰ μάτια τους.

Εἶχαν καταλάβει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

"Οταν σηκώθηκαν ὅλοι ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ὁ Ντενὶ πέρασε στὸ δωμάτιο ποὺ τοῦχε ἑτοιμάσει ἡ κυρα - Μαρτίν. δὲν ἔπεσε στὸ κρεβάτι. γιατὶ καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ κοιμηθῆ. "Ανοιξε τὸ παράθυρο. 'Ο οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς κι' ἀστροστολισμένος. ὁ νυκτερινὸς χλιαρὸς ἀέρας ἔφερνε τὰ μύρα τοῦ κήπου.

— Τί γλυκειὰ ποῦναι ἡ ζωή!... μουρμούρισε ὁ νέος. Μὰ ὑπάρχει κάτι ἀκόμα πιὸ γλυκό: ἡ ἀγάπη!.. Νοιώθω πὼς θ' ἀγαπήσω... ναί. τὴν ἀγαπῶ κι' ὅλας! "Αν μοῦ τὴ δώση ὁ Θεός. θὰ εὐλογῶ τὸ μαρτύριο ποὺ τράβηξα...

Στὸ μεταξύ. στὸ διπλανὸ δωμάτιο. ἡ Ζὰν καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ τῆς. μισόγυμνη. σκεπασμένη μὲ τὰ κύματα τῶν ἑπλεκων χρυσῶν μαλλιῶν της. "Εσφιγγε καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια τὴν καοδιά της. ποὺ ντυπούσε μὲ συγκίνησι καὶ κουβέντιαζε μὲ τὴν κυρα - Μαρτίν.

—Εἶναι πολὺ ὄμορφος! τῆς ἔλεγε.

— Καὶ γενναῖος! συμπλήρωσε ἐκείνη.

— Τέλειος ἱππότης!... Μὰ πόσο φαίνεται μελαγχολικός!...

—Σίγουρα θάχη κάποιο κρυφὸ πόνο... Στὴν ἡλικία του ὅμως παρηγορεῖται κανεὶς γρήγορα.

— Πρόσεξες. Μαρτίν. ἕνα σημάδι πληγῆς στὸ λαιμό του:

— Βέβαια! Ταιριάζουν τέτοια σημάδια στοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπαθιοῦ. ὅπως τὰ λουλούδια στὶς γυναῖκες. "Αν ἔβλεπες πόσα εἶχε ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας μου... σημάδια δηλαδή. ὄχι λουλούδια!

— Τί θὰ γινόμαστε. Θεέ μου. χωρὶς τὸν κύριο Ντενὶ Βαγιάν:

— Δὲν τολμάω οὔτε νὰ τὸ συλλογιστῶ!... "Αραγε πρόλαβε ὁ κύριος Ρολὰν Φεροὺϊλὰκ τὸν κακοῦργο ἐκεῖνο ποὺ σᾶς εἶχε ἀπάξει. γιὰ νὰ τὸν σουβλίση μὲ τὸ σπαθί του;... Τί λεβέντης κι' αὐτὸς ὁ κύριος ντὲ Φεροὺϊλάκ! Μὰ ὄχι σὰν τὸν κύριο Ντενί...

— Βρίσκεις λοιπὸν πὼς μοιάζει σὰν ἄρχοντας ὁ Ντενί:...

'Η Ζὰν μιλοῦσε κι' ὅλας γιὰ τὸ σωτῆρα της μόνο μὲ τὸ μικρό του ὄνομα...

— Καὶ μὲ τὸ παραπάνω! ἀπάντησε ἡ κόρα μ' ἐνθουσιασμό. Τέτοιος ἦταν κι' ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας μου...

Κι' ἄρχισε νὰ ἐξυμνῆ τὰ χαρίσματα τοῦ Τουρτερόλ. Μὰ ἡ Ζὰν δὲν τὴν ἄκουγε πιά. "Ηταν ἀφοσιωμένη στὶς σκέψεις της.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της δὲν ἐνύσταζε. τέτοια ὥρα. "Ενοιωθε ἕνα τουφερὸ αἴσθημα γιὰ τὸ νέο. ποὺ νόμιζε ἀκόμη πὼς ἦταν στοργικὴ περιέργεια. Θάθελε νὰ μάθη ποιὸς ἦταν. τί σκεπτόταν γι' αὐτήν...

— Μπορεῖς νὰ φύγης. καλή μου Μαρτίν εἶπε σὲ λίγο. Θέλω νὰ κοιμηθῶ...

Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἤθελε νὰ μείνη μόνη. γιὰ νὰ ὀνειοευτῆ τὸ παράξενο περιστατικὸ ποὺ εἶχε ἀναταράξει τὴν ἥσυχη καὶ μονότονη ζωή της.

Πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὴ σκέψη της ἡ μορφὴ τοῦ Ρομπὲρ Κὲρ. ἀλλὰ γάθηκε ἀμέσως. Τὴν ἐπισκίασε ὁλότελα τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ξένου. Κι' ὅταν ἀκόμη ἀποκοιμήθηκε σιγὰ - σιγὰ ἡ Ζάν. τὰ χείλη της ψιθύριζαν ἕνα ὄνομα ποὺ τῆς φαινόταν γλυκύτερο ἀπ' ὅλα : Ντενὶ Βαγιάν!

Τὸ πωῖ ποὺ ξύπνησε. ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ ἀνεβῆ ψηλά. Ντύθηκε βιαστικὰ καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Μόλις τ' ἄνοιξε ἀποτραβήντηκε πίσω ζωηρά.

'Ο Ντενὶ Βρισκόταν στὸν κῆπο. μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της. καὶ κύτταζε πρὸς τὸ παράθυρό της.

Συμπλήρωσε γρήγορα τὸ ντύσιμο καὶ τὸ χτένισιά της καὶ κατέβηκε κι' αὐτή.

— Νά ἡ τεμπέλα μου! εἶπε ὁ γέρος φιλώντας την. Τὴν ὥρα ποὺ κοιμόσουνα. ἐγὼ κέρδισα μιὰ ὑπόθεσι! 'Ο φίλος μας ἀπὸ δῶ ἀποφάσισε ν' ἀφίση κατὰ μέρος τὴ γεωργία. Θὰ τοῦ βρῶ ἐγὼ ἕνα καλὸ καὶ τίμιο ἄνθρωπο γιὰ νὰ δουλέψη τὸ χτῆμα του. Κι' αὐτὸς θὰ ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι μας. ὡς ποὺ νὰ βρῆ μιὰ δουλειὰ ποὺ νὰ τοῦ ταιριάζη.

'Η Ζὰν χαμογέλασε. δίχως ν' ἀπαντήση. Εἶχε κοκκινίσει. κι' ἡ καρδιά της ντυπούσε γοργά.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ Ντενὶ ἔμενε γι' αὐτὴν μόνο.

'Η βδομάδα πέρασε σὰν ἀστραπή. 'Ο Ζὰν Τρεμιὲρ ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ καινούργιο «παιδί του». Τὸ ἴδιο κι' ἡ Μαρτὶν κι' ὁ Ζοντελέ

'Ωστόσο. μέσα στὴ γενικὴ χαρὰ ποὺ προξενοῦσε ἡ παρουσία ἑνὸς τόσο ἀξιαγάπητου φιλοξενουμένου. ὁ Τρεμιὲρ ἔνοιωθε μιὰ κάποια ἀνησυχία. 'Η ἀόριστη ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸ Ρομπὲρ Κὲρ. βάουνε τὴ συνείδησί του σὰν τύψις.

Μάντευε ὅτι ἡ Ζὰν δὲν αἰσθανόταν μόνο εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ σωτῆρα της. κι' ὅτι ἐκεῖνος τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ φλογερά. Κι' ὅμως αὐτὸς εἶχε ὑποδείξει στὸ Ρομπὲρ νὰ ξεντητεῦτὴ καὶ νὰ δουλέψη δυὸ χρόνια γιὰ νὰ κερδίση τὸ νέρι τῆς Ζάν.

— Τί κοῖμα ποὺ ἔχω δώσει τὸ λόγο μου. εἶπε ἕνα βράδυ στὴν κόρη του.

'Εκείνη χλώμιασε καὶ κλονίσθηκε. 'Ο γέρος τὴ συγκράτησε στὴν ἀγκαλιά του. τρέμοντας ὅπως κι' αὐτή. Μὰ ἡ Ζὰν τοῦ ἔφυγε κι' ἔτρεξε νὰ κλειστῆ στὴν κάμαρά της.

ΙΑ'.

Τὴν ἄλλη μέρα. ἡ Ζὰν δὲν κατέβηκε στὴ συνηθισμένη της ὥρα. 'Ο πατέρας της ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της καὶ τὴ βρῆκε πολὺ ἄρρωστη. μὲ δυνατὸ πυρετό. "Ολη τὴ νύχτα. ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάση. καὶ δὲν εἶχε μπορέσει κὰν νὰ κλάψη γιὰ ν' ἀνακουφισθῆ. Τὰ στεγνὰ μάτια της. στεφανωμένα μ' ἕνα μελανὸ κύκλο. ἔλαμπαν ἀνησυχαστικά.

Βλέποντας τὸν πατέρα της ἔκρυψε στὶς φοῦχτες της τὸ ξαναμένο πρόσωπό της.

— Τί ἔχεις ἀγαπημένη μου κορούλα: φώναξε ὁ Τρεμιέο. 'Υποφέρεις:

— Ναί. πολύ!... τραύλισε ἡ Ζάν. Δὲν ἀντέχω στὴ σκέψι πὼς μπορεῖ νὰ γίνω γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ Ρομπέρ... τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀπεχθάνομαι... Τὸν φοβᾶμαι. πατέρα μου. ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ μιλήσατε γιὰ τὸ δράμα τοῦ 'Ωρελάν! "Αν ἀπαιτήσετε νὰ τὸν παντρευτῶ. θὰ πεθάνω!...

Καὶ ἔέσπασε σὲ σπασμωδικοὺς λυγμούς. "Εκπληκτος καὶ τρομαγμένος ὁ Τρεμιὲρ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση.

— "Οχι. μικρούλα μου. τῆς εἶπε. ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ σὲ βιάσω γιὰ κάτι! "Ας μὴ ξαναμιλήσουμε πιὰ γιὰ τὸ Ρομπὲρ Κέρ! Θὰ παντρευτῆς ὅποιον σ' ἀρέσει. Σ' τ' ὁρκίζομαι στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας σου.

— Δῶστε μου λοιπὸν γιὰ ἄντσα ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ προστατέψη... ἐκεῖνον ποὺ μ' ἔσωσε ἀπ' τὸν κίνδυνο!

Κι' ἡ κοπέλλα ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ γέρο πατέρα της. ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του κι' ἄφισε ἐπιτέλους νὰ τρέξουν τὰ δάκρυά της.

— Κλάψε... κλάψε γιὰ νὰ ξαλαφρώσης! τῆς εἶπε τουφερὰ ὁ Τρεμιέρ. 'Αφοῦ θέλεις τὸν Ντενὶ Βαγιάν. σοῦ τὸν δίνω!...

— "Ω. τί καλὸς ποὺ εἴσαστε! φώναξε ἡ Ζάν. φιλῶντας τον παράφορα.

'Ο Τρεμιὲρ χαμογέλασε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο μουρμουρίζοντας:

— Θὰ εὐτυχήσουν αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά. εἶμαι βέβαιος... 'Εγὼ ὅμως τί ν' ἀπαντήσω στὰ παράπονα τοῦ Ρομπὲρ Κέρ:... Μπᾶ. θὰ τοῦ πῶ ὅτι ἀναγκάστηκα νὰ ὑποχωρήσω. γιατὶ ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης μου...

Οἱ ἀρραβῶνες τῆς Ζὰν Τρεμιὲρ καὶ τοῦ Ντενὶ Βαγιὰν ἔγιναν γρήγορα γνωστοὶ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια. 'Ανάμεσα στοὺς ἄλλους. τόμαθε κι' ὁ δήμαρχος τοῦ Λουζάρς. Καί. πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί του. εἰδοποίησε μ' ἕνα γράμμα τὸ Ρομπὲρ Κέρ.

Δυὸ βδομάδες μετὰ τὴ μικρὴ σκηνὴ μεταξὺ πατέρα καὶ κόρης. ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω. ἔγινε ὁ γάμος τῶν δυὸ ἐρωτευμένων στὴν ἐκκλησία τοῦ 'Ετουέν. ἁπλᾶ καὶ δίχως ἐπισημότητες. 'Ο Τρεμιὲρ δὲν εἶχε προσκαλέσει στὴν τελετὴ παρὰ μόνο ἐλαχίστους φίλους του.

Φοβόταν κανένα σκάνδαλο ἐκ μέρους τοῦ Ρομπὲρ Κέρ. Δὲν συνέβη ὅμως τίποτε δυσάρεστο.

Στὸ τέλος τῆς τελετῆς. μπῆκε ἀπότομα στὴν ἐκκλησία ἕνας νέος κατάχλωμος καὶ ταραγμένος. Βλέποντας νὰ σβύνουν πιὰ τὶς λαμπάδες. ἀκούμπησε σ' ἕνα στύλο. Τὰ μάτια του θόλωσαν. τὰ γόνατά του λύγισαν καὶ σωριάστηκε λιπόθυμος σὲ μιὰ γωνιά.

Κανεὶς δὲν τὸν πρόσεξε. "Ολοι ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τοὺς νεονύμφους. Μόνον ὅταν ἄδειασε πιὰ ἡ ἐκκλησία. ἕνας καντηλανάφτης ἀνακάλυψε τὸ λιποθυμισμένο καὶ τὸν μετέφερε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ.

"Ηταν ὁ Ρομπὲρ Κέρ. ποὺ εἶχε λάβει τὸ γράμμα τοῦ δημάρχου μόνο πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες. "Οταν συνῆλθε. βρίσκόταν σ' ἕνα μικρὸ καὶ μισοσκότεινο δωμάτιο. ξαπλωμένος σ' ἕνα σκληρὸ κρεβάτι.

Δυὸ γιατροὶ κουβέντιαζαν ζωηρὰ γι' αὐτὸν ἐνῶ συγχρόνως μετροῦσαν τὰ χρυσᾶ νομίσματα ποὺ εἶχαν βρῆ στὸ πουγγί του.

'Ο Ρομπὲρ κατάλαβε ὅτι εἶχε δυνατὸ πυρετό. Τὰ μηλίγγια του πονοῦσαν ἀνυπόφορα. σὰν νὰ τάσφιγγε ἕνα σιδερένιο στεφάνι.

«Πρέπει νᾶμαι πολὺ ἄρρωστος...» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Μ' ὅση δύναμι τοῦ ἀπόμενε. ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του κι' ἔκαμε ἕνα νόημα. Οἱ δυὸ γιατροὶ πῆγαν κοντά του.

—Νὰ μὲ μεταφέρετε ἀμέσως στὸ Παρίσι... τοὺς εἶπε. Νὰ μὲ πᾶτε στὸ σπίτι τοῦ 'Αμβρόσιου Παρέ... Εἶμαι φίλος καὶ μαθητής του...

Τὸ πασίγνωστο ὄνομα τοῦ Παρὲ ἔκαμε μεγάλη. ἐντύπωσι στοὺς δυὸ γιατρούς. Φρόντισαν λοιπὸν ἀμέσως νὰ ἑτοιμασθῆ ἕνα φορεῖο καὶ συνώδευαν τὸν ἄρρωστο ὡς τὸ Παρίσι.

'Επὶ τρεῖς βδομάδες σχεδόν. ὁ Ρομπὲρ πάλευε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Παραληροῦσε συνεχῶς. καταριόταν ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦσε. τὸν ἄπιστο Ζὰν Τρεμιὲρ καὶ τὸν ἄγνωστο ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν εὐτυχία του...

Τέλος. χάρις στὴ γερή του κοᾶσι καὶ στὶς περιποιήσεις τοῦ Παρέ. πέρασε ὁ κίνδυνος. 'Ο Ρομπὲρ σηκώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ ξεκαθαρίση τὶς σκέψεις του.

—Καλὰ λοιπόν! εἶπε μὲ ἄγρια ἀποφασιστικότητα. Τώρα ποὺ ἔκαναν κομμάτια τὴν καοδιά μου. θὰ προχωρήσω πιὸ ἐλεύθερα στὴ ζωή. μόνος καὶ δυνατός! Εἶχα ὀνειρευτῆ μιὰ ἥσυχη καὶ ἄσημη οἰκογενειακὴ ζωή. Τί τρέλλα! Σ' ἐμένα ταιριάζει ἡ πάλη ἡ λάμψι. ὁ θόρυβος. ἡ δύναμι!

Εὐχαρίστησε τὸν 'Αμβρόσιο Παρὲ γιὰ ὅσα εἶχε κάμει γι' αὐτόν. Καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε γελαστῆ γιὰ τὴν πραγματικὴ του κλίσι καὶ ὅτι θὰ ξανάπαιενε τὴ θέσι τοῦ γραμματέως τοῦ Μονμορανσύ.

★

Στὸ μεταξύ. τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ 'Εκουὲν ἔμοιαζε σὰν γωνιὰ τοῦ παραδείσου. 'Η Ζὰν τραγουδοῦσε ξένοιαστα ἀπ τὸ πρωῖ ὡς τὸ Βράδυ. Μοίραζε φιλιὰ στὸν πατέρα της καὶ στὸν ἄντρα της Ζοῦσε μόνο γιὰ τὸν ἔρωτα. Εἶχε μάθει ἱππασία. γιὰ νὰ συνοδεύη τὸ Ντενὶ ποὺ ἀγαποῦσε τὸ κυνῆγι.

'Ο Τρεμιὲρ εἶχε ξαναενιώσει μέσα σ' αὐτὸ τὸ πρόσχαρο περιβάλλον. Μὰ κι' ἡ ἔμφυτη μελαγχολία τοῦ Ντενὶ εἶχε δώσει τὴ θέσι της σὲ μιὰ ἥσυχη φαιδρότητα.

'Ο Ζὰν Τρεμιὲρ εἶχε λάβει ἕνα γράμμα τοῦ Κριστὸφ 'Αολαί. ποὺ τὸν εἰδοποιοῦσε ὅτι. παρ' ὅλες τὶς ἔρευνές του δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τοῦ Ζὰν τοῦ 'Αδύματου κι' ὅτι συνέχιζε ὡστόσο τὶς προσπάθειές του.

Γιὰ νάναι ἐν τάξει μὲ τὴ συνειδησι του. ὁ γέρος εἶχε γράψει στὸν καπετάνιο Ρολὰν ντὲ Φεροὺϊλάκ. ποὺ εἶχε πάρει ἄλλοτε στὰ χέρια του τὴν περίφημη περγαμηνή. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή. τὸν εὐχαριστοῦσε καὶ γιὰ τὴν ἐπέμβασί του στὸ δάσος τοῦ Μονμορανσύ.

Μὰ ὁ ἀπεσταλμένος του ἔφερε πίσω τὸ γράμμα. ἄθικτο. καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ Φεροὺϊλάκ. μαζὶ μ' ἕναν ἀπαίσιο καμπούρη. εἶχε φύγει γιὰ τὸ Βορρά. ὅπου συγκεντρωνόταν ὁ γαλλικὸς στρατός

'Ο Τρεμιὲρ διηγήθηκε τὴν ἱστορία ἐκείνη στὸ γαμπρό του. ποὺ τὴν ἄκουσε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. "Υστερα. μέσα σὲ τόσ εὐτυχία. σβύστηκε σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἄτυχου Ζὰν Βιλαντρώ.

Σὲ λίγο καιρό. ἡ Ζὰν ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. ποὺ τὸ βάφτισαν Ροζέ. μὲ τ' ὄνομα δηλαδὴ τοῦ πατέρα τοῦ Ντενή.

ΙΒ'

Τὸ πρῶτο δυστύχημα ποὺ συνέβη στὸ σπιτάκι τοῦ 'Εκουέν. ἦταν ὁ θάνατος τοῦ Ζὰν Τρεμιὲρ. 'Ο καλὸς κι' ἐντιμος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔσβυσε ἥσυχα. στὰ τέλη τοῦ 1558.

Τὰ παιδιά του τὸν ἔκλαψαν πολύ. Τοὺς

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΓΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΛΑΧΤΑΡΕΣ

Καινούργιο ψώνιο, ρὲ Φροὶ
κι' ἐσένα σ' ἔχει παρασύ-
καὶ σοῦχει γίνει ἕξις,
ἕ ξ ι ς τουτέστιν καὶ ξερὸ
καὶ μοῦ κολλᾶς ἀπὸ καιρὸ
στὸ Δέλτα γιὰ νὰ παίξης!

★

Τὸ Δέλτα σοῦγινε ἀλκολί-
καὶ μὲ «γκανιὰν» καὶ «παρολί»
γυρεύεις νὰ μὲ πείσης,
γιὰ νὰ μοῦ πάρης τὸ μασοῦ-
καὶ στὸν «Μουντάσερ», βρὲ Σουσοῦ,
νὰ πᾶς νὰ τ' ἀκουμπήσης!

★

Ἀλλὰ νομίζω καὶ φρονῶ
ὅτι δὲν τρῶ- κι' ἐγὼ σανὲ
κι' ὑπ' ὄψιν θὰ σοῦ θέσω
ν' ἀλλάξης βιόλα πῖ καὶ φῖ
κι' ὅλα τὰ σύνθετα ν'
(ἀφή-
νὰ μὴ... σ' ἀποσυνθέ-
(σω!

★

Ἐχτὸς αὐτοῦ καλοῦ -
(κακοῦ
μὴν ἐμφανίζεσαι στὶς
(κοῦ-,
μὴν τύχη καὶ σὲ πά-
(ρουν
γιὰ μιὰ φοράδα, ξα-
(φνικὰ
κι' οἱ παῖχτες, Φρόσω,
(ταχτικὰ
σὲ σένανε ποντάρουν!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΑΛΟΓΟ

Στὸ τσίρκο Κρονέ ποὺ δίνει τώρα παραστάσεις στὸ «Αμβούργο. ὁ «Πήγασος» ἕνα θαυμάσια γυμνασμένο ἄλογο. προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ τῶν θεατῶν μὲ τὰ διάφορα ἔξυπνα καμώματά του. 'Ο «Πήγασος» δὲν κοιμᾶται στὸ σταῦλο. ἀλλὰ στὴ σκηνὴ τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ πάνω σ' ἕνα στρῶμα. "Οπως βλέπετε δὲ στὴ φωτογραφία μας ξέρει. ὅταν κρυώνη. νὰ σκεπάζεται μόνος του μὲ μιὰ κουβέρτα.

παρηγόρησαν ὅμως τὰ πρῶτα ψελλίσματα τοῦ παιδιοῦ τους.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ντενὶ Βαγιὰν ἄρχισε νὰ καταλαβαίνη πὼς ὤφειλε νὰ προσφέρη κι' αὐτὸς κάτι στοὺς συναν θρώπους του. Καὶ δέχθηκε νὰ γίνη ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν οὐγενότων.

Εἶχαν περάσει 8 ὁλόκληρα χρόνια ἀπ' τὸν ἀπαγχονισμὸ ἑνὸς ἀθώου στὸν πύργο τοῦ Μπαζά. 'Η βασιλεία τοῦ Καρόλου Θ' εἶχε ἀρχίσει μὲ τοὺς πιὸ εὐνοϊκοὺς οἰωνούς. 'Ο ἀκέραιος κι' ἀνεκτικὸς ἀρχιδικαστὴς Μισὲλ ντὲ λ' 'Οπιτὰλ εἶχε σταματήσει τοὺς ἄγριους διωγμοὺς τῶν λουθηριανῶν. Στὰ παρασκήνια ὅμως,, οἱ ὀπαδοὶ τῶν Γκὺζ συνωμοτοῦσαν καὶ προετοίμαζαν τὴ φοικτὴ νύχτα τοῦ 'Αγίου Βαρθολομαίου.

Οἱ λουθηρανοὶ προστατεύονταν ἀπ' τὴ Βασιλικὴ ἐξουσία, ἠθικὰ μᾶλλον παρὰ πραγματικά. Οἱ σύμβουλοι ὅμως τοῦ βασιλέως ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἀρχιδικαστή, ἦσαν ὅλοι ἐχθροί τους. 'Εξ ἄλλου τὸ Παρλαμέντο, ἐπηρεασμένο ἀπ' τοὺς Γκύζ, ἐξέδιδε καθημερινῶς ἐντάλματα συλλήψεως τῶν λουθηρανῶν, γιὰ τὶς παραμικρότερες ἀφορμές. Τέλος, ὁ ὄχλος εὕρισκε τὶς εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἱκανοποίηση τὰ ἔνστικτά του, μὲ ἐξεγέρσεις καταστροφὲς καὶ λεηλασίες.

Καταλαβαίνοντας λοιπὸν πὼς τοὺς τριγύριζε ὁ κίνδυνος, οἱ διαμαρτυρόμενοι ὀργανώνονταν μυστικὰ γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν. Οἱ συγκεντρώσεις τους ἦταν πάντα πολυμελεῖς, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἀπαγορευθῆ νὰ ὑπερβαίνη ὁ ἀριθμὸς τους τοὺς δώδεκα.

Ἔτσι, στὶς 31 'Ιουλίου 1561, διακόσιοι ἢ τριακόσιοι λουθηρανοὶ ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ τὰ περίχωρα εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ σπίτι κάποιου Πιὲρ Γκαβερό, στὴν ὁδὸν Σαὶντ-'Αντουάν. Εἶχαν προσκληθῆ ἐκεῖ οἱ κυριώτεροι ἀρχηγοί τους, γιὰ νὰ συζητήσουν ἕνα σπουδαιότατο ζήτημα καὶ ν' ἀκούσουν μιὰν ἀνακοίνωσι τοῦ δικηγόρου Τομὰ Ρουζέ.

Ὅταν γέμισε ἡ αἴθουσα, ὁ δικηγόρος ἄρχισε νὰ μιλάη. Ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τὴ γενικὴ κατάσταση καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐγκυμονοῦσε. Ὕστερα πρόσθεσε:

—'Ο Θεὸς μᾶς προσφέρει ἕνα ἀσφαλὲς μέσον σωτηρίας, ἀδελφοί μου! Αὔριο, ἡ Βασίλισσα Μαρία Στούαρτ, μὲ τὸ δοῦκα ντὲ Νταμβὶλ καὶ μὲ μιὰ μικρὴ ἀκολουθία, θὰ φύγη γιὰ τὸ Καλαί. Εἶνε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία! Διακόσιοι ἀπὸ μᾶς μποροῦν νὰ κρυφτοῦν σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν ξαφνικά... Κρατῶντας δυὸ ὁμήρους σὰν τὴ Βασίλισσα καὶ τὸ δοῦκα, θὰ ἐπιτύχουμε ὅ,τι θελήσουμε ἀπ' τὸ Βασιλέα... Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶναι κι' ὁ πρίγκηψ Κοντέ.

Ὅλοι συμφώνησαν μὲ τὴν πρότασι. Ἕνας μόνο δὲν συμμερίσθηκε τὸ γενικὸ ἐνθουσιασμό: ὁ Ντενὶ Βαγιάν. Ζήτησε νὰ μιλήση κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του καὶ εἶπε:

—Ναί, δὲν ἀμφισβητῶ ὅτι τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἀλάνθαστο. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ διαφωνοῦν οἱ πράξεις μας μὲ τὶς ἀρχές μας. Δὲν πρέπει νὰ κοκκινίζουμε ἐμπρὸς σὲ κανένα καὶ προπάντων ἐμπρὸς στὸν ἑαυτό μας. Παραδέχομαι τὴν ἄμυνα, ἢ καὶ τὴν ἐπίθεσι σ' ὡρισμένες περιπτώσεις. ποτὲ ὅμως τὴν ἐνέδρα!

—Δὲν πρόκειται γιὰ ἐνέδρα, ἀλλὰ γιὰ ἀντίποινα! παρατήρησε ὁ δικηγόρος.

—Δὲν συμφωνῶ ἐπέμεινε ὁ Ντενί. Θάδινα εὐχαρίστως τὴ ζωή μου γιὰ σᾶς. ἀδελφοί μου, δὲν θὰ θυσίαζα ὅμως τὴν τιμή μου γιὰ τίποτε στὸν κόσμο!

Ἄφισε νὰ κοπάσουν οἱ ἀποδοκιμασίες ποὺ εἶχαν ξεσπάσει, κι' ὕστερα συνέχισε:

—Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν πόση ἀποστροφὴ νοιώθω ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἐνέδρα εἰς βάρος μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας, χαροκαιμένης κι' ἐξόριστης; Ἔτσι θ' ἀποχαιρετήσουν οἱ Γάλλοι τὴ χήρα τοῦ Βασιλιᾶ τους; Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, σὰν λησταί, σὰν κακοῦργοι;... Ἀδύνατον νὰ πιστέψω πὼς συμφωνεῖ σ' ἕνα τέτοιο σχέδιο ὁ πρίγκηψ Κοντέ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Γάμοι

Οἱ ἀγαπητοί μου, Ἐλευθερία Ροσμπόγλου καὶ Μάκος Σιάνος ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των στὴ Θεσσαλονίκη. Παράνυμφος παρέστη ἡ χαριτωμένη δνὶς Δότα Δούκη. Στοὺς νεόνυμφους εὔχομαι κάθε εὐτυχία. Μαρία Πουλάκη

Τὸ μουσεῖο τοῦ αἵματος

Τὸ ἔγκλημα τῆς διακοπῆς

'Η ἀπόκτησις ἑνὸς παιδιοῦ εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ. 'Ρστόσο, σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἕνα παιδὶ δὲν πρέπει νὰ γεννηθῆ: Ὅταν δηλαδὴ ἡ ἐγκυμοσύνη μπορῆ νὰ στοιχίση στὴ γυναῖκα τὴ ζωή τους. 'Επίσης ὅταν πάσχη ἀπὸ μια ἀνίατο ἀρρώστεια. Τότε γίνεται ἡ φοβερὴ θυσία, 'Ο ποινικὸς νόμος τιμωρεῖ αὐστηρὰ ὅλες τὶς ἄλλες ἐπεμβάσεις, πολὺ λίγες ὅμως ἀπὸ αὐτὲς γίνονται γνωστές. Πολλοί, «εἰδικοί», μάλιστα, ἔχουν κάνει μεγάλες περιουσίες κι' ἔχουν ἀποκτήσει τὴ φήμη ὅτι κάνουν σύντομες καὶ ἐπιτυχεῖς διακοπές!

Τὸ συνηθισμένο μεγάλο δράμα παρουσιάζεται ὅταν ἡ γυναῖκα πρόκειται νὰ ἀποκτήση παιδὶ καὶ ὅμως δὲν εἶναι παντρεμμένη. 'Η ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ εἶνε ἡ σωτηρία της, ὅπως νομίζει!

Καὶ τότε καταφεύγει, εἴτε σὲ κρυφὲς ἰατρικὲς ἐπεμβάσεις εἴτε στὰ φοβερὰ ἐκεῖνα φάρμακα καὶ βότανα ποὺ δίνουν οἱ διάφορες γιάτρισσες στὶς πελάτισσές τους καὶ ποὺ συνήθως τὶς στέλνουν μ' αὐτὰ στὸν ἄλλο κόσμο! Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ...αὐτοκτονήσει ἔτσι καὶ πολλὲς γιάτρισσες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὸ Κακουργοδικεῖο κι' ἔχουν τιμωρηθῆ αὐστηρά!...

'Ο διευθυντὴς τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους κ. Γ. Θ. Παλόπουλος ἀναφέρει ἕνα σωρὸ τέτοια περιστατικά, καθὼς καὶ τοὺς κινδύνους τους ποὺ δὲν θεωροῦμε ἄσκοπο νὰ σᾶς τ' ἀναφέρουμε.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς παρατηρήσεις καὶ τὶς μελέτες τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων «ἐκτρωτικὰ» φάρμακα δὲν ὑπάρχουν. 'Η διακοπὴ ποὺ προκαλεῖται μὲ φάρμακα εἶναι ἀποτέλεσμα δηλητηριάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς γυναίκας. Ἕνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς δηλητηριάσεως εἶναι καὶ ἡ διακοπή. Μὴ σᾶς τρομάζη ἡ λέξις δηλητηρίασις. Τὰ πολλὰ ἐγκλήματα γίνονται ἀπὸ ἄγνοια. 'Η ἐκτρωσις λοιπὸν εἶναι ἀποτέλεσμα δηλητηριάσεως. Γι' αὐτό, μαζί της παρουσιάζονται κι' ἄλλα συμπτώματα: σπασμοί, αἰμορραγίες, ἐμετοί, ἴλιγγος κλπ.

Τὰ δηλητήρια ποὺ προκαλοῦν τὴ διακοπὴ εἶνε ἀνόργανα, ὀργανικὰ καὶ δηλητήρια φυτικῆς προελεύσεως. Οἱ γυναῖκες τὰ εἰσάγουν στὸν ὀργανισμό τους ἢ μὲ τὸ στόμα ἢ «διὰ τοῦ κόλπου». Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ δηλητήριο σκορπίζεται στὸ αἷμα, μεταφέρεται στὸ ἔμβρυο τὸ δηλητηριάζει καὶ τὸ ἐξολοθρεύει. Στὴ δεύτερη περίπτωσι προκαλεῖται τοπικὴ ὑπεραιμία ἢ ἐρεθισμὸς ποὺ φέρνει αἰμορραγία μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρασυρθῆ καὶ ν' ἀποβληθῆ τὸ ἔμβρυον. Αὐτὴ ὅμως ἡ φοβερὴ καὶ ἀκατάσχετη αἰμορραγία φέρνει συχνὰ τὸν θάνατο. Καὶ τότε τὸ ἔγκλημα εἶναι διπλό.

Σὲ μιὰ προθήκη τοῦ Μουσείου τοῦ Αἵματος ὑπάρχει ἕνα μοναδικὸ σπίρτο, μὲ τὸ ὁποῖο προεκλήθη διακοπὴ ἐγκυμοσύνης, ἀκατάσχετη αἱμορραγία καὶ θάνατος τόσο τοῦ ἐμβρύου ὅσο καὶ τῆς ἄτυχης γυναίκας!...

Τὰ ἀνόργανα δηλητήρια ἐπίσης ποὺ προκαλοῦν διακοπὲς εἶναι τὸ ἀρσενικό, τὸ ἰώδιο, τὸ βρώμιο κι' ἀπὸ τὶς ἑνώσεις τῶν μετάλλων τὰ πιὸ συνηθισμένα εἶνε τοῦ μολύβδου, τοῦ ὑδραργύρου, τοῦ ἀργιλλίου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ χρωμίου, τοῦ ἀργύρου, τοῦ μαγνησίου, τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ θαλίου. 'Από τ' ἄλατα τοῦ μολύβδου γίνεται συνήθως χρῆσις τοῦ ὀξικοῦ μολύβδου καὶ τοῦ θειϊκοῦ μολύβδου. Στὴν 'Αγγλία καὶ στὴ Γερμανία κυκλοφοροῦν τὰ Diachylon ποὺ εἶναι χάπια, ποὺ περιέχουν μόλυβδο.

Στὴ Σουηδία γίνεται ἀκόμη χρῆσις τοῦ μεταλλικοῦ ὑδραργύρου γιὰ τὴ διακοπὴ σὲ μικρὴ ποσότητα: 0.24-03 τοῦ γραμμαρίου.

Ἄλλες ὀργανικὲς ἑνώσεις συνθετικῆς ἢ φυτικῆς προελεύσεως, ποὺ προκαλοῦν διακοπὲς εἶναι ὡρισμένα ὀργανικὰ ὀξέα, ὅπως τὸ ὀξαλικὸ ὀξύ, τὸ ξύδι, τὸ βενζοϊκὸ ὀξὺ καὶ τὸ σαλικυλικὸ ὀξύ. Σὲ μεγάλη κλίμακα χρησιμοποιεῖται καὶ ἡ λυζόλη, ἡ φαινόλη, τὸ ξυλόξος, ἡ νιτροβενζόλη, τὸ πετρέλαιο, τὸ τερεβινθέλαιο καὶ ἡ γλυκερίνη.

'Από τὰ διάφορα ἀλκαλοειδῆ καὶ ἀπὸ τ' ἄλατά τους χρησιμοποιοῦνται ἡ στρυχνίνη, ἡ καφεΐνη, ἡ σολανίνη, ἡ νικοτίνη, ἡ κινίνη, ἡ πικροτοξίνη. 'Επίσης ἡ ἐργοτινίνη κι' ἡ ἐργοτοξίνη.

Στὴ νότιο Γερμανία χρησιμοποιοῦνται ὁ κρόκος (ζαφουρά), ἡ ἀρτεμησία ἡ κοινή, ἡ ἀρτεμησία ἀψίνθιο κι' ἡ ἀπιόλη. 'Από τὴν τελευταία αὐτή, ποὺ κυκλοφορεῖ συνήθως στὸ ἐμπόριο νοθευμένη ἔχουν προκληθῆ πολλοὶ καὶ ὀδυνηροὶ θάνατοι γυναικῶν.

'Επίσης γίνεται χρῆσις διαφόρων ἰσχυρῶν καθαρτικῶν, ὅπως τὸ κροτωνέλαιο, ἡ σκόνη σέχνα, ἡ ἀλόη, τὸ κεδρέλαιο καὶ ἄλλα.

Ἕνα φοβερὸ δηλητήριο μπορεῖ νὰ φτιάξη κανεὶς ὅταν βράση μοσχοκάρυδα καὶ στὸ ἐκχύλισμά τους προσθέση κρόκο καὶ γαρύφαλλα. 'Επακόλουθο τῆς διακοπῆς μ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο εἶναι ὁ θάνατος!

'Αλλὰ τὰ «φάρμακα» τῆς διακοπῆς εἶναι πάρα πολλά. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ Μουσεῖο τοῦ Αἵματος ἔχει μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ στὴ σχετικὴ βιτρίνα του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✪✪✪

Ἕνα «ὅπλο» ἔγινε φάρμακο

Μιὰ ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ παρασκευάσθηκαν γιὰ τὸ χημικὸ πόλεμο κατὰ τὰ χρόνια 1940—45, ἦταν, καὶ ὁ «λεβιζίτης», ἀναλογος κάπως μὲ τὸν παλαιότερο ὑπερίτη. Τώρα, λοιπόν, φαίνεται πὼς πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ σκοπὸ πολὺ διαφορετικό, γιὰ τὸ καλὸ δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπότητος.

Πράγματι, δυὸ 'Ισπανοὶ γιατροὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης, ἀνεκοίνωσαν, ὅτι ἐπέτυχαν θεραπεῖες τῆς ρευματοειδοῦς ἀρθριτίδος μὲ ἐνέσεις λεβιζίτου.

'Εφήρμοσαν τὴν καινουργία αὐτὴ μέθοδο σὲ 9 ἀσθενεῖς. Οἱ 5, λοιπόν, ἀπ' αὐτούς, παρουσίασαν ἐξαιρετικὴ βελτίωσι. Ἔλειψαν οἱ πόνοι καὶ τὸ πρήξιμο τῶν ἀρθρώσεων καὶ οἱ κινήσεις τους ἐανάγιναν κανονικές. Τοεῖς ἄλλοι σημείωσαν μικρότερη καλυτέρευσι.

Πῶς ὅμως σκέφθηκαν αὐτοὶ οἱ γιατροὶ νὰ δοκιμάσουν τὸ λεβιζίτη στοὺς ἀρθριτικούς; Εἶχαν μελετήσει διάφορες ἐπιστημονικὲς ἀνακοινώσεις 'Αμερικανῶν γιὰ τὸ νέο, σπάνιο καὶ ἀκριβὸ φάρμακο, τὴν κορτιζόνη. Τὸ φάρμακο ὅμως αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη στὴν 'Ισπανία, οὔτε καὶ γιὰ ἰατρικὲς ἔρευνες. 'Ρστόσο, οἱ δυὸ γιατροὶ ἤξεραν, ὅτι ἡ κορτιζόνη καὶ ὁ λεβιζίτης ἔχουν τὴν ἴδια σχέδον ἐπίδρασι στὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια. Ἔτσι, σκέφθηκαν νὰ δοκιμάσουν μήπως ὠφελοῦσαν καὶ τὰ δυὸ στὴν ἀρθρίτιδα.

Μὲ τὴν κορτιζόνη ἐπιτυγχάνεται θεραπεία ἢ ἀνακούφισις καὶ σὲ περιπτώσεις ἄλλων ἀσθενειῶν, ἐκτὸς τῆς ἀρθρίτιδος. Μιὰ ἀπ' αὐτές, εἶνε τὸ ἀσθμα. Κι' ἐδῶ, λοιπόν, ἐπιτρέπουν πολλὲς ἐλπίδες οἱ πρῶτες δοκιμὲς τοῦ λεβιζίτου.

Η ΥΔΡΑ

Ἀν τὸ καθένα ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ ἔχει κάτι τὸ ξεχωριστὰ δικό του, τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς Ὕδρας εἶναι ἡ ἀρχοντιά.

Μπορεῖ σήμερα νὰ εἶναι ξεπεσμένο τὸ νησί. Ἴσως εἶναι τὸ φτωχότερο τῆς Ἑλλάδας σὲ γεωργικὴ παραγωγὴ καὶ εἰσοδήματα. Δίνει ὅμως ἀκόμα τὴν ἐντύπωσι τῆς παληᾶς ἀρχοντιᾶς του, καὶ θυμίζει τὰ χρόνια ποὺ ὁ πληθυσμός του ἦταν δεκαπλάσιος τοῦ σημερινοῦ (σήμερα μόλις φθάνει τὶς 4 χιλιάδες) καὶ ποὺ τὰ 'Υδραΐτικα πλουσιόσπιτα γέμιζαν τὶς στέρνες τους μὲ φλουριὰ καὶ λίρες. 'Από τὰ παληὰ αὐτὰ ἀρχοντικὰ τῆς Ὕδρας σώζονται μέχρι σήμερα πολλά. Τα περισσότερα ὅμως εἶναι ἐγκαταλελειμμένα. 'Η ἔλλειψις χρημάτων, ἡ ἀδιαφορία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καὶ τοῦ Κράτους, τὰ ἔχει καταδικάσει σὲ ἀφανισμό. Τὸ μόνο ποὺ ἀνθεῖ — κυριολεκτικὰ — στὴν Ὕδρα εἶναι οἱ ἄφθονες γαρδένιες ποὺ καλλιεργοῦν οἱ κάτοικοί της. Εἶναι οἱ πιὸ ὤμορφες, ἴσως, τῆς Εὐρώπης.

'Αλλὰ καὶ ἡ Φύσις δὲν ἦταν πλούσια γιὰ τὴν Ὕδρα, ὅπως γιὰ τ' ἄλλα ἑλληνικὰ νησιά. Οὔτε τρεχούμενα νερὰ ὑπάρχουν, οὔτε πηγές, οὔτε ἄφθονη βλάστησι, οὔτε δέντρα. Ποῦ καὶ ποῦ θὰ συναντήση ὁ ἐπισκέπτης κανένα πεῦκο, ξεφτισμένο καὶ καμπουριασμένο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, καμμιὰ μυγδαλιὰ καὶ καμμιὰ ἀσθενικὴ φυστικιά. Τὰ ἄλλα δέντρα εἶναι σπάνια. Λιγοστὲς εἶναι κι' αὐτὲς οἱ ἐλιὲς καὶ τ' ἀμπέλια ποὺ χαρακτηρίζουν κάθε ἑλληνικὸ τοπίο. Ὅ,τι παρέλειψε ἡ φύσις, προσπάθησε νὰ τὸ συμπληρώση ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς ὅμως σπουδαία ἀπόδοσι, γιατὶ ὁλόκληρο τὸ νησὶ εἶναι ἕνας τεράστιος βράχος, ποὺ ἔχει μάκρος εἴκοσι χιλιόμετρα καὶ πλάτος δύο ὡς πέντε.

'Ρστόσο ἡ ξεραΐλα αὐτὴ δίνει μιὰ ξέχωρη ὠμορφιὰ στὴν Ὕδρα, ὅπως ὑψώνεται ἐπιβλητική, μὲ τὴ λευκὴ πολιτεία της, μέσα ἀπὸ τὰ γαλανὰ νερὰ κι' ἀλλάζει χρώματα στὸ πέρασμα τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὸ βαθὺ γκρίζο ὡς τὰ καταπόρφυρο ποὺ παίρνει στὰ ἡλιοβασιλέματα.

★

Ἦταν φυσικό, τὸ ξερονῆσι αὐτὸ νὰ μὴ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρχαίων, καὶ οἱ λιγοστοὶ κάτοικοί του στὰ χρόνια τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδας καὶ τοῦ Βυζαντίου νὰ μείνουν στὴν ἱστορικὴ ἀφάνεια. 'Ρστόσο ἀναφέρεται ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς, σὰν γεωγραφικὸς ὅρος, ἡ νῆσος 'Υδρέη ἢ 'Υδρέα. 'Ο 'Ηρόδοτος γράφει ἀκόμα πὼς μερικοὶ πλούσιοι Σαμιῶτες, ποὺ ἀγόρασαν τὸ νησὶ γιὰ νὰ τὸ κατοικήσουν τὸν 6ον π. Χ. αἰῶνα, προτίμησαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν στοὺς κατοίκους τῆς ἀπέναντι 'Ερμιόνης καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν Κρήτη. Κυρίως ἀπὸ τὸν 15ο καὶ τὸ 16ο μ. Χ. αἰῶνα ἀρχίζει ἡ ἱστορία τῆς Ὑδρας. 'Αρβανίτες ἦταν οἱ πρῶτοι κάτοικοί της. 'Από αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ὕδρα ἀκτὴ τῆς Πελοποννήσου. Ἔπειτα ἦρθαν καινούργιοι κάτοικοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Ελλάδας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμεσι αὐτὴ Βυζὴκε ὁ ὑδραΐικος πληθυσμὸς τῶν προεπαναστατικῶν χρόνων. Τὸ μόνο ποὺ διατηρήθηκε στὸ νησὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχικοὺς κατοίκους του — ποὺ κι' ἐκεῖνοι ἦταν ὀρθόδοξοι καὶ μὲ ἑλληνικὰ αἰσθήματα — ἦταν ἡ ἀρβανίτικη γλῶσσα, ποὺ μιλιόταν καὶ στὰ τελευταῖα ἀκόμη χρόνια.

Οἱ μετανάστες, ποὺ γέμισαν σιγὰ-σιγὰ τὴν Ὕδρα, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ζήσουν οὔτε μὲ τὴ γεωργία, οὔτε μὲ τὴν κτηνοτροφία, ποὺ δὲ μποροῦσαν ν' ἀναπτυχθοῦν στὴν ἄγονη ἐκείνη γῆ. Ρίχτηκαν λοιπὸν στὴ θάλασσα. Οἱ ψαροβάρκες ποὺ μεταχειριστήκαν στὴν ἀρχή, ἔγιναν μὲ τὸν καιρὸ μεγαλύτερα καΐκια καὶ ἔπειτα τρεχαντήρια. Γρήγορα πλοῖα ποὺ μετέφεραν ἐμπορεύματα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ νησιὰ καὶ τὴν Πελοπόννησο. Ὅταν ὅμως ἡ ἐμπορικὴ κίνησις μεγάλωσε τὰ τρεχαντήρια δὲν ἐπαρκοῦσαν πιὰ καὶ οἱ 'Υδραῖοι ἔφτιαξαν μεγαλύτερα πλοῖα, τα σαχτούρια, τὰ λατίνια καὶ τὰ βρίκια.

Τολμηροὶ ναυτικοί, ὅπως ἦταν, κατώθωσαν στὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνα νὰ μεταβάλουν τὸ νησί τους σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ φημισμένα ἐμπορικὰ κέντρα τοῦ ὑποδούλου 'Ελληνισμοῦ καὶ τὴν ποωτεύουσα τῆς Ὕδρας σὲ μιὰ πολιτεία πλούσια καὶ ὤμορφη. ξακουσμένη γιὰ τὰ σπίτια της καὶ τὰ καράβια της. Τὰ ἀχοντικὰ τῶν Κουντουριώτηδων, τοῦ Τσαμαδοῦ, τοῦ Τομπάζη, τοῦ Σαχτούρη, τοῦ Βούλγαρη, καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιφανῶν 'Υδραίων, ὑψώνονταν σὰν πραγματικοὶ πύργοι, ἀνάμεσα στὰ ἄσπρα σπίτια τῆς Ὕδρας, ἐπιβλητικὰ στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι καὶ μὲ ἀφάνταστη πολυτέλεια καὶ καλαισθησία στὸν ἐσωτερικὸ διάκοσμο καὶ τὴν ἐπίπλωσι.

★

Τὴν ἴδια ἐποχὴ οἱ 'Υδραῖοι, γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τοὺς πειρατές, μπόρεσαν νὰ πάρουν ἄδεια ἀπὸ τὴν Τουρκία νὰ ἐξοπλίζουν τὰ καράβια τους. Τότε πιὰ τὰ ταξίδια τους ἔγιναν μεγαλύτερα. Ἔφθαναν ὡς τὴν 'Αγγλία καὶ τὴν 'Αμερική. Καὶ τὰ ὑδραΐικα πλοῖα ἐξωπλισμένα — φοβερὰ πολεμικὰ τῆς ἐποχῆς τους — κυριαρχοῦσαν σ' ὅλες τὶς θάλασσες.

Οἱ ναπολεόντειοι πόλεμοι βοήθησαν τὸ ἐμπόριο τῆς Ὕδρας. Τὰ κέρδη στὴ θάλασσα ἦταν μεγάλα καὶ τὸ νησὶ γέμισε ἀπὸ χρυσάφι καὶ βιός.

Μὲ τὴν πτῶσι τοῦ Ναπολέοντα καὶ τὴν εἰρήνη ποὺ ἀκολούθησε στὴν Εὐρώπη τὰ μεγάλα κέρδη τῆς ναυτιλίας ἐλειψαν. 'Αλλ' ἀκόμα, ὅταν ἄρχιζε ἡ 'Ελληνικὴ 'Επανάστασις, τὸ χρυσάφι ἦταν ἄφθονο στὴν Ὕδρα. 'Ο στόλος της πάλι — ἀπάνω ἀπὸ 100 μεγάλα πλοῖα ἐξωπλισμένα — χρησίμευσε μαζὶ μὲ τὰ πλοῖα τῶν ἄλλων ναυτικῶν νησιῶν, στὴ δημιουργία τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου τῆς 'Επαναστάσεως, ποὺ καταναυμάχησε τὸν τουρκικὸ καὶ ἐξασφάλισε τὴν ὑπεροπλία στὶς ἑλληνικὲς θάλασσες. Ὅ,τι εἶχε σὲ χρυσάφι, σὲ ἄνδρες, καὶ σὲ πλοῖα τὰ πρόσφερε ἡ Ὕδρα στὴν 'Ελληνικὴ 'Επανάστασι.

Μὰ καὶ στοὺς κατόπιν ἀγῶνες ἐπρόσφερε πολλὰ μὲ τοὺς ναυτικούς της. ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἐξαιρετικὴ θέσι παίρνει, κοντὰ στὸν Ὑδραῖο Μιαούλη, καὶ ὁ ἄλλος θρυλικὸς ναύαρχος τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ὁ Παῦλος Κουντουριώτης.

★

Τὸ ἥσυχο αὐτὸ νησὶ — ποὺ τὸ κατοικοῦν τὸ περισσότερο, ἀπόμαχοι ναυτικοὶ — παρουσιάζει σήμερα μεγάλο τουριστικὸ ἐνδιαφέρον, καὶ ἔχει πολλὰ τὰ ἀξιοθέατα: 'Από τὶς σπουδαῖες ἐκκλησίες του καὶ τὰ μοναστήρια. ὡς τὰ παλιὰ ἀρχοντικά, καὶ τὸ περίφημο ἱστορικὸ ἀρχεῖο τῆς Ὕδρας. Ἀλλὰ προπαντὸς διατηρεῖ ἀκόμα τὴ ναυτική του παράδοσι. Καὶ τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς χρονιᾶς, ποὺ ξεπερνάει ὅλα τ' ἄλλα, εἶνε ἡ ἀναχώρησι τῶν καΐκιῶν ποὺ ξεκινοῦν ὅλα μαζὶ γιὰ τὴ σπογγαλιεία.

Καθένα ἀπὸ τὰ καΐκια αὐτὰ (10—20 τόννων) εἶναι κι' ἕνα κομμοτέχνημα, μὲ τὰ χτυπητά του χρώματα. μὲ τὴ σκαλισμένη πρύμνη καὶ τὸ τιμόνι, μὲ τὰ ψηλὰ κατάστια.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ Πάσχα, ὁ σπογγαλιευτικὸς στόλος, ποὺ εἶναι δεμένος ἀπὸ τὸ φθινόπωρο, ἀφοῦ εὐλογηθῆ ἀπὸ τὸν 'Επίσκοπο τῆς Ὕδρας, θὰ ξεκινήση γιὰ τὰ σφουγγάρια. 'Ολόκληρο τὸ νησὶ μαζεύεται τότε στὴν παραλία νὰ εὐχηθῆ τὸ «καλὸ ταξίδι».

Κι' ἐνῶ ὁ πολύχρωμος στόλος χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ ὑδραΐικου βράχου μανάδες, γυναῖκες, ἀδελφὲς κι' ἀρραβωνιαστικές, χαιρετοῦν ἀκόμα μὲ τὸ μαντήλι τους καὶ εὐχονται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη: «Μὲ τὸ καλὸ νὰ γυρίσουν!»

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

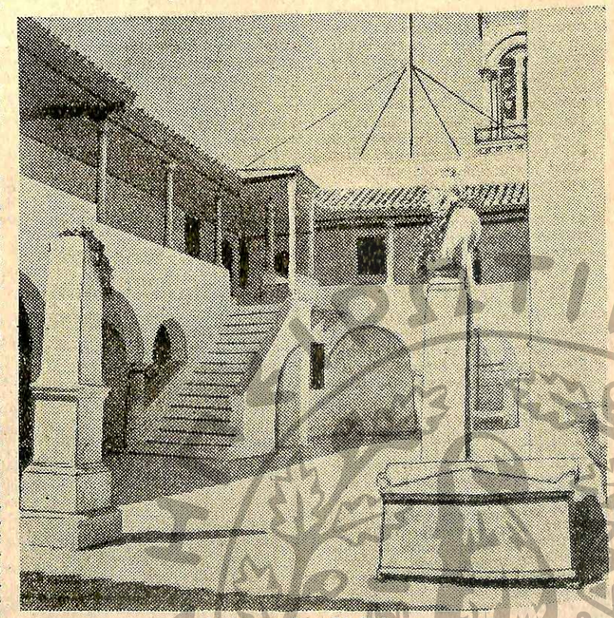

Τὸ Μοναστήρι τῆς Ὕδρας.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

ΠΑΡΩΤΙΤΙΣ (ΜΑΓΟΥΛΑΔΕΣ)

Ἡ ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς

Ἡ παρωτίτις ἢ ἡ παρωτιδῖτις, εἶναι ἡ γνωστὴ ἀρρώστεια σ' ὅλους μας, μὲ τὸ κοινὸ ὄνομα μαγουλάδες ἢ μαγουλῆθρες, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἰσχυρὸ καὶ ἐκτεταμένο πρήξιμο τῶν ἀδένων τῆς παρωτίδος. Οἱ ἀδένες αὐτοί, βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴ ρίζα τῶν αὐτιῶν (παρὰ τὸ οὖς=παρωτίς) καὶ τῆς κάτω γνάθου. Εἶνε κάτι μικρὰ σακκουλάκια μέσα σὲ εἰδικὲς θῆκες ποὺ ἔχουν προορισμὸ νὰ βγάζουν σάλιο μὲ ἕνα μικρὸ σωληνίσκο, ποὺ περνάει ἐσωτερικῶς ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ κύνεται στὴ στοματικὴ κοιλότητα.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ πρήξιμο περιλαμβάνει τὰ μάγουλα, τὴν ὑπογνάθιο καὶ τὴν τραχηλικὴ χώρα, καὶ παραμορφώνει κυριολεκτικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου. Ἐπίσης ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ μετὰ 4—5 ἡμέρες νοσήσεως, στὰ δύο τρίτα τῶν περιπτώσεων, προξενεῖ πρήξιμο τῶν γεννητικῶν ἀδένων τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, μὲ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ὡς πρὸς τὴν λειτουργία τοῦ (στείρωσι) καὶ τὴν ἀνάπτυξι (ἀτροφία).

Τὰ ἴδια μποροῦν νὰ συμβοῦν καὶ στὶς ὠοθῆκες τῶν γυναικῶν, μὲ τὶς ἴδιες ἐξελίξεις.

Ἡ παρωτίτις εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. ὁ δὲ Ἱπποκράτης, τὴν ξεχώρισε ἀπὸ τὶς ἄλλες μολυσματικὲς κοινὲς παρωτίτιδες, ποὺ πιάνουν πῦο, ἐνῶ αὐτή, ποὺ περιγράφομε κάνει σπανιώτατα αὐτὴ τὴν ἐπιπλοκὴ στοὺς παρωτιδικοὺς καθὼς καὶ στοὺς γεννητικοὺς ἀδένας. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ βασικὸς χαρακτῆρας τῆς παρωτίτιδος.

Ἐμφανίζεται μὲ ἐπιδημία καὶ σποραδικὰ κρούσματα. Ὄχι, ὅμως μὲ ἐξάπλωσι τέτοια, σὰν τὴ νρίππη καὶ τὴν ἱλαρά. Στὴν ὕπαιθρο χώρα, σπανίως ἐμφανίζεται, γιατὶ ἀκολουθεῖ τὴ πυκνοκατοίκησι καὶ τὴ συστέγασι, ὅπως στὰ σχολεῖα, οἰκοτροφεῖα, στρατῶνες καὶ ἄλλα ἰδρύματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Στὴν παρωτίτιδα παρατηροῦμε αἴτια προδιαθεσικά: Πρώτα τὴν ἡλικία καὶ μάλιστα τὴ σχολικὴ καὶ τὴν ἡλικία τῆς στρατιωτικῆς θητείας. (Στὴ βρεφικὴ μέχρι 2 ἐτῶν ὑπάρχει φυσικὴ ἀνοσία). Δεύτερον, τὴν ἐποχή ποὺ ὁ χειμῶνας — ὁ κατ' ἔξοχὴν συντελεστὴς τῆς ἐμφανίσεώς της — βρίσκεται στὴν πολὺ ψυχρὴ περίοδό του. Ὅσο ἰὰ τὴν εὐαισθησία στὴν ἀρρώστεια περισσότερη παρουσιάζει τὸ ἀρσενικὸ φῦλο.

Τὸ αἴτιο τῆς παρωτίτιδος εἶναι ἕνας διηθητὸς ἰὸς (ζωτικὸ διηλητήριο), ποὺ τὸ ἐπεβεβαίωσεν ὁριστικὰ ἀπὸ τὸ 1916, ἡ δὶς Μάρθα Βολλενστάϊν, ποὺ πειραματίσθηκε ἀποτελεσματικά, ἐμβολιάζοντας σάλιο πάσχοντος ἀπὸ παρωτίτιδα σὲ γάτα, ἡ ὁποία ἔχει καὶ τὴ μεγαλύτερη εὐαισθησία ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα.

Κατώρθωσε δὲ ἡ ἰδία καὶ νὰ μεταβιβάση τὴν ἀρρώστεια αὐτή, ἀπὸ γάτα σὲ γάτα καὶ σὲ ἀρκετὸ ἀριθμὸ μάλιστα.

Μεταδίδεται κυρίως δι' ἀμέσου ἐπαφῆς μὲ τὸν ἄρρωστο καὶ συγκεκριμένα μὲ τὸ σάλιο μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχει ὁ διηθητὸς ἰός. Δὲν φαίνεται, ὅμως νὰ εἶναι μεγάλης ἀντοχῆς, ὥστε νὰ μεταδίδεται καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄρρωστο (οἰκεῖοι, γιατροί, νοσοκόμοι).

Σπάνια μεταδίδεται ἀπὸ τὰ εἴδη ρουχισμοῦ τοῦ ἀρρώστου καὶ μόνο ὅταν εἶναι μολυσμένα ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ σάλιο τοῦ πάσχοντος καὶ ἰδιαίτερα στὴν περίοδο τῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου, γιατὶ ἡ μεταδοτικότης εἶναι τότε σὲ ἰσχυρὰ ἔντασι.

Ἡ ἐκδήλωσι τῆς παρωτίτιδος γίνεται αἰσθητή, μετὰ ἀπὸ τὴ μόλυνσι καὶ σὲ διάστημα ἐπωάσεως 15—20 ἡμερῶν μὲ ρίγη, κούρασι, ἀρθραλγίες καὶ ἐλαφρὰ πυρετικὴ κίνησι ἢ μὲ ὑψηλὸ πυρετὸ 40ο καὶ βραδυσφυγμία. Σὲ 48 ὧρες ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδιαθεσία ἐμφανίζεται πόνος ἰσχυρὸς καὶ κατόπιν διόγκωσι (πρήξιμο) τοῦ ἑνὸς παρωτιδικοῦ ἀδένος, γιὰ νὰ ἐπακολουθήση πρήξιμο καὶ τοῦ ἄλλου, ὄχι ὅμως πάντα. Τὸ πρήξιμο εἶναι ἀρκετὰ ἐπώδυνο καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἀγγίγμα. Εἶνε ἰσχυρὰ τεντωμένο καὶ χαρακτηριστικὰ πολὺ σκληρό.

Ἡ ἔντασις τῆς διογκώσεως σιγὰ-σιγὰ ἐλαττώνεται καὶ ὑποχωρεῖ βαθμιαῖα ἀπό τὴ 2α ἡμέρα ὡς τὴν 7ην ἢ 8ην. Πολλὲς φορὲς ἡ ἐντόπισι δὲν εἶνε μόνο στὸν παρωτιδικὸ ἀδένα, ἀλλὰ περιλαμβάνει ἢ μᾶλλον προσβάλλει κατὰ συνέχεια ὅλους τοὺς γειτονικοὺς ἀδένες, τοὺς ὑπογναθίους, ὑπογλωσσίους ὡς καὶ τοὺς δακρυϊκοὺς μὲ ὑπερβολικὴ διόγκωσι τῶν βλεφάρων.

Πρόκειται τότε γιὰ σοβαρὰ μορφή. Ὅπως ἐπίσης, ὅταν ἐπιμένει σὲ ὑψηλὰ ὅρια ὁ πυρετός, μὲ σπασμοὺς καὶ γενικὰ μὲ νευρικὰ φαινόμενα ἢ καὶ ψυχώσεις. λόγω ἰσχυρᾶς λοιμώδους ἐντάσεως καὶ τοξικότητος, ἔχομε τότε παρωτιδικὴ μηνιγγίτιδα μὲ θανατηφόρο ἐξέλιξι.

Κατὰ κανόνα ὅμως ἡ νόσος ὑποχωρεῖ συνήθως σὲ μιὰ ἑβδομάδα.

Ἐπιπλοκὲς στὴν παρωτίτιδα ἐμφανίζονται εἴτε κατὰ τὴν διαδρομὴ τῆς νόσου εἴτε κατὰ τὴν ἀνάρρωσι. Διακρίνομε: 1) τὴν διόγκωσι τῶν γεννητικῶν ἀδένων (ὀρχῖτις), μὲ πόνο ἰσχυρὸ καὶ διόγκωσι αὐξημένη ἀρκετά. μονόπλευρο ἢ ἀμφίπλευρο, χωρὶς ὅμως διαπύησι. Ἐπακολουθεῖ, ὅμως στὰ 2)3 τῶν περιπτώσεων ἡ ἀτροφία τους καὶ ἡ στείρωσι. Στὶς γυναῖκες παρουσιάζει λίγες ἐνοχλήσεις τοῦ γεννητικοῦ συστήματος ὄχι ὅμως καὶ στείρωσιν. 2) Τὴ μηνιγγίτιδα καὶ κάποτε τὴν ἐγκεφαλίτιδα. 3) Τὸν παρωτιδικὸ ψευδορευματισμό, ἰδίως κατὰ τὴ λήξι τῆς νόσου. χωρὶς πυρετό. ἀλλὰ ὄχι σπανίως μὲ ἀρκετὰ φαινόμενα ἰσχυρῶν ἀρθραλγικῶν προσβολῶν.

Ἡ διάγνωσι τῆς παρωτίτιδος μὲ τὴν ἐμφάνισι τῆς διογκώσεως εἶναι εὔκολη, ἀλλὰ πρέπει νὰ κληθῆ ἀμέσως ὁ γιατρὸς γιὰ τὴν παρακολούθησι καὶ τὶς ἀνάλογες προφυλάξεις.

Γιατί, στὴ σημερινὴ ἐπιδημικὴ ἐμφάνισι ποὺ ἔχουμε τώρα. πολὺς κόσμος ἀδιαφορεῖ. Ἔτσι ἔχομε περιστατικὰ μὲ ἐντοπίσεις ἄλλων νοσημάτων: Ὅπως νεφρίτιδες, γαστρικά, κρυολογήματα. ἀμυγδαλίτιδες ποὺ ἔχουν μεγάλο ἀντίκτυπο στὴν ὑγεία τοῦ ἀτόμου ἀπὸ ἀπόψεως γενικῆς καὶ εἰδικῆς.

Ἡ παρωτίτις εἶναι λοιμῶδες νόσημα καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ δίδεται μεγάλη προσοχὴ στὸν ἀσθενῆ, ὅσον ἐλαφρὰς μορφῆς καὶ ἂν εἶναι. Οἱ ἐπιπλοκὲς ποὺ ἀναφέραμε δὲν εἶναι ἄμοιρες συνεπειῶν. Στὰ λοιμώδη νοσήματα τὸ γκρέμισμα τῶν θεμελίων τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι συχνό.

Γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀμέσως ἀνάπαυσι τοῦ ἀσθενοῦς στὴ κλίνη. Δὲν πρέπει νὰ περιφέρεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ πρόσχημα τῶν συνηθισμένων ἀφελῶν φράσεων. τῶν μαγουλάδων. Ἡ δίαιτα πρέπει νὰ εἶνε ἐλαφρά, γαλακτική. Ζεστὰ ροφήματα, λίγες σταγόνες γκομενόλ καὶ εὐκαλυπτὸλ στὴ μύτη, ξηρὰ θερμότης μὲ μπαμπάκια μεγάλα, ταχτικά, στὴ θέσι τῶν διογκωμένων ἀδένων, λίγη ἀσπιρίνη καὶ ἡ ἀπομόνωσι ὥστε νὰ ἡσυχάση πλήρως ὁ ἀσθενής, εἶναι ἀπαραίτητα. Ἐπίσης ἐπτὶ 20 ἡμέρες ὁ μικρὸς ἀσθενὴς δὲν πρέπει νὰ ἔρθη σ' ἐπαφὴ μ' ἄλλα παιδιὰ οὔτε νὰ πάη στὸ σχολεῖο του.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νοσήσεώς του, σὲ περίπτωσι ἐπιμονῆς τοῦ πυρετοῦ ἢ ἄλλων συμπτωμάτων (ἐμέτων ἢ πονοκεφάλου) συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Ε. Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ
Ἰατρὸς

Ἐναντίον τῆς ὑπεριδρώσεως

Ἡ «μπαντίνη». πού. ὡς γνωστόν. χρησιμοποιεῖται ἐναντίον τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου. δίδει ἐπίσης ἐξαίρετα ἀποτελέσματα καὶ ἐναντίον τῆς ὑπεριδρώσεως. σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ δόκτορος Ζοῦπκο. τοῦ φαρμακευτικοῦ κολλεγίου τοῦ Σαὶν-Λιούϊς. ποὺ ἐνοφήγησε αὐτὸ τὸ φάρμακο σὲ 44 ἀσθενεῖς. Οἱ 42 ἀπ' αὐτοὺς ἐθεραπεύθηκαν τελείως. Ὁ δόκτωρ Ζοῦπκο ἔδινε στοὺς ἀσθενεῖς του ἡμερησίως 2—3 παστίλλιες τῶν 50 χιλιοστογράμμων «μπαντίνης».

Δυὸ νέα ἀνθελονοσιακὰ

Οἱ ἐπιστήμονες τῶν πανεπιστημίων Κολούμπια καὶ Τσιντσινάτι ἀνεκάλυψαν δυὸ νέα φάρμακα ἐναντίον τῆς ἐλονοσίας. Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτά, ἡ «ποιμακίνη», εἶνε τέσσερες φορὲς ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ ὡς σήμερα φάρμακα ἐναντίον τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν.

Τὸ δεύτερο φάρμακο δὲν βαφτίστηκε ἀκόμη μὲ ὡρισμένο ὄνομα. Πειράματα γίνονται σήμερα στὴν Ἀφρική. Τριάντα περίπου γραμμάρια ἀπ' αὐτὸ τὸ φάρμακο ἀποτελοῦν ὑπερεπαρκὲς ἀπόθεμα γιὰ μιὰ περίοδο 5—10 χρόνων.

Οἱ σουλφαμίδες ἐναντίον τῆς ἐπιληψίας

Ἕνας Ἰσπανὸς γιατρός. ὁ δόκτωρ Ντὲλ Πίνο ἐχρησιμοποίησε μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα τὶς σουλφαμίδες ἐναντίον τῶν κρίσεων τῆς ἐπιληψίας. Τὰ ἀποτελέσματα εἶνε καλύτερα στὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ χρήσις τῶν σουλφαμιδῶν δὲν ἀποκλείει τὴ νοοήνησι τῶν συνήθων φαρμάκων: Μαοντενάλ. ὑδαντοΐνης κλπ.

Τσίκλες ἐναντίον τῆς τερηδόνος

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθεώρησι τῆς Ἀμερικανικῆς Ὀδοντολογικῆς Ἑταιρείας. ἡ ἀνάμιξις στὶς κοινὲς τσίκλες μιᾶς οὐσίας. ποὺ καλεῖται «νιτροφουράν». προφυλάσσει τὰ δόντια ἀπὸ τὴν τερηδόνα. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ. ὅμως. αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. πρέπει νὰ μασσήση κανεὶς αὐτὴ τὴν τσίκλα ἐπὶ 10 λεπτὰ ἔπειτα ἀπὸ κάθε γεῦμα.

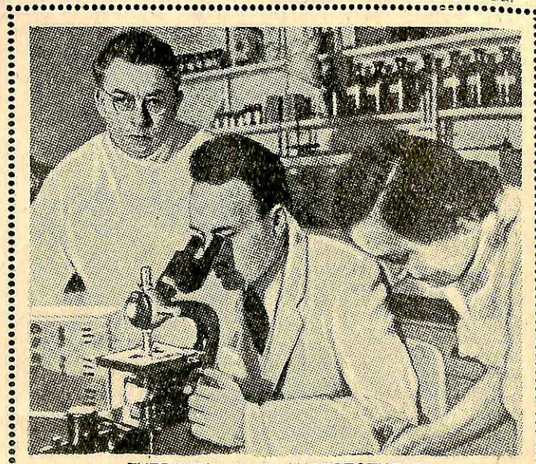

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Στοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἐπιστήμονας ὀφείλεται ἡ ἀνακάλυψις τοῦ νέου φαρμακου κατὰ τῆς φυματιώσεως ποὺ. ὅπως λέγεται. ἔκανε θαύματα στὰ ἀμερικανικὰ σανατόρια. ὅπου ἔγιναν οἱ πρῶτες δοκιμές του. Στὴ φωτογραφία μας διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν ποὸς τὰ δεξιά. ὁ καθηγητὴς Μπερνὰρ Φοὺστ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βέρνης καὶ διευθυντὴς τῶν ἐργαστηρίων Χόφμαν-Λαρός ὁ καθηγητὴς Ἀλφρὲντ Στοὺντεο καὶ ἡ διάσημη γιατρὸς Ἔρικα Μπόνυ.

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ τ'αὐτιά σας!

Εἶνε τὸ πιὸ ταλαιπωρημένο ὄργανο τοῦ σώματος

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ξενοῦν πῶς ἔχουν αὐτιά, ὡς ὅτου τοὺς τὰ θυμιση κάποια πάθησις ἢ ἀνωμαλία τους... Εἶνε θαῦμα δὲ πως δὲν παρουσιάζονται πολὺ συχνότερα οἱ ἀνωμαλίες αὐτές. Γιατί, στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, τ' αὐτιά μας δεινοπαθοῦν συνεχῶς, ἀπὸ ἤχους γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶνε πλασμένα, πολὺ δυνατοὺς δηλαδὴ ἢ στριγγους. Μποροῦμε νὰ ποῦμε μάλιστα πῶς, ἀπ' ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας, κακομεταχειριζόμαστε περισσότερο τ' αὐτιά.

Αὐτὸ ἀπεδείχθη κι' ἀπ' τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸν ἀμερικανικὸ στρατό, μὲ τὴ συνεργασία διαφόρων Πανεπιστημίων. Ἀρκετοὶ ἐθελονται, ἄκουγαν, ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες καὶ ἐπὶ 8 ὧρες τὴν ἡμέρα, φωνογραφημένους ἤχους τῆς ἴδιας περίπου ἐντάσεως μὲ τὸ βουητὸ τοῦ μοτὲρ ἑνὸς ἀεροπλάνου. Σχεδὸν ὅλοι, λοιπόν. κουφάθηκαν προσωρινά. Ἀλλὰ ξαναβρήκαν γρήγορα τὴν κανονικὴ ἀκοή τους — πρᾶγμα ποὺ δείχνει, ὅτι τ' αὐτιὰ ἔχουν ἀξιοσημείωτη ἱκανότητα ἀποκαταστάσεως.

Ἡ Φύσις φρόντισε νὰ τὰ φτιάση ἀνάλογα μὲ τὸν προορισμό τους. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅμως, ὅτι δὲν ὑπάρχουν πολὺ δυνατοὶ θόρυβοι στὸν κόσμο τῆς Φύσεως. Ἀκόμη κι' ἡ βροντὴ ἢ ὁ πάταγος ἑνὸς μεγάλου καταρράκτη, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ πανδαιμόνιο ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα σ' ἕνα λεβητουργεῖο, ἢ δίπλα στὴ μηχανὴ ἑνὸς ἀεριοπροωθουμένου ἀεροπλάνου... Εἰδικά, τ' αὐτιά μας δὲν ἔχουν φυσικὴ προστασία κατὰ τῶν ὀξυτάτων ἤχων (σειρῆνες ἐργοστασίων, φρένα αὐτοκινήτων, κλπ.). Ἴσως, σὲ μερικὰ ἑκατομμύρια χρόνια, ν' ἀποκτήσουν προστατευτικὰ πτερύγια ποὺ θ' ἀνοιγοκλείνουν, ὅπως τὰ βλέφαρα τῶν ματιῶν. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως δὲν τὰ ἔχουν.

Εἶνε, λοιπόν, ὑπερβολικὴ ἡ ἀξίωσι ποὺ ἔχουμε νὰ μᾶς ἐξυπηρετοῦν ἄριστα τ' αὐτιά μας σ' ὅλη μας τὴ ζωή. Ἡ ἱκανότης τῆς ἀκοῆς — ὅπως καὶ τῆς ὁράσεως — ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται μετὰ τὰ 40—50 χρόνια μας, κυρίως δὲ ὅσον ἀφορᾶ τοὺς ὀξεῖς ἤχους. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν τοὺς πολυχρειάζονται αὐτοὶ οἱ ἦχοι στὴν καθημερινὴ ζωή τους.

Διαφορετικὰ εἶνε τὰ πράγματα προκειμένου γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς ἀκοῆς τῶν παιδιῶν, ποὺ μπορεῖ νὰ καταλήξη σὲ τελεία κώφωσι. Ἕνα παιδὶ κουφό, εἶνε ἴσως πιὸ ἀξιολύπητο ἀπὸ ἕνα τυφλό, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήση τὴ βασικὴ ἀνθρώπινη ἀνάγκη τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Εὐτυχῶς, οἱ περισσότερες ἀπ' τὶς ἀνωμαλίες τῶν αὐτιῶν, ποὺ καταλήγουν σὲ κώφωσι, ἐκδηλώνονται ἐγκαίρως, μὲ φανερὰ συμπτώματα: Ἕνα συναίσθημα συμφορήσεως μέσα στ' αὐτί, βουητά, ἤχους καμπάνας, κλπ. Σὲ τέτοια περίπτωσι, πρέπει ν' ἀποταθοῦμε ἀμέσως σὲ εἰδικὸ γιατρό.

Ἂν παραμελήσουμε τὰ συμπτώματα αὐτά, ἀρχίζουμε νὰ χάνουμε τὴν ἀκοή μας. Δυσκολευόμαστε πιὰ ν' ἀκούσουμε μιὰ σιγανὴ συνομιλία, ἢ τοὺς διαλόγους στὸν κινηματογράφο καὶ στὸ θέατρο.

Στὰ μικρὰ παιδιά, εἶνε δυσκολώτερο νὰ ἐξακριβωθῆ τὸ ἂν χάνουν σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀκοή τους. Πάντως. ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα κωφώσεως τὸ ὅτι τὸ παιδὶ δὲν προφέρει κανονικὰ τὶς λέξεις του — γιατὶ δὲν ἀκούει καλὰ πῶς τὶς προφέρουν οἱ ἄλλοι, ὥστε νὰ τοὺς μιμηθῆ. Ἄλλα συμπτώματα εἶνε ἡ ἔλλειψις προσοχῆς, ἡ καθυστέρησις στὰ μαθήματα, μιὰ τάσις πρὸς τὴ συστολὴ καὶ τὴν ἀπομόνωσι. Ὁ καλύτερος ἴσως τρόπος γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε ἂν ἕνα παιδὶ ἀκούη καλά, εἶνε νὰ τὸ ρωτήσουμε ψιθυριστὰ ἂν θέλη καραμέλες.

Στὰ ἀμερικανικὰ σχολεῖα, χρησιμοποιεῖται μιὰ νέα συσκευή ποὺ ἀποκαλύπτει ἐγκαίρως τὴν ἐλάττωσι τῆς ἀκοῆς τῶν παιδιῶν.

Τὸ περίεργο εἶνε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀκούη ἀρκετὰ καλὰ ὡρισμένους ἤχους καὶ νὰ μὴν ἀκούη ἄλλους, ὀξύτερους ἢ βαρύτερους. Ἀναφέρεται, ἐξ ἄλλου, ἡ παράξενη περίπτωσις ἑνὸς βαρήκοου, ποὺ χρειαζόταν νὰ φορῆ ἀκουστικὰ στὸ γραφεῖο του, ἐνῶ μέσα στὸ τραῖνο ἢ στ' αὐτοκίνητο, ἄκουγε περίφημα!

Καὶ τώρα, ἂς ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὶς φροντίδες ποὺ ἀπαιτοῦν τ' αὐτιά.

Οἱ τρίχες τους κι' ἡ κίτρινη ἔκκρισι τοῦ ἐσωτερικοῦ τους, χρησιμεύουν γιὰ τὴν προφύλαξί τους ἀπ' τὰ ἔντομα, τὴ σκόνη, κλπ. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ἀφαιροῦμε μὲ τὴν πετσέτα μόνο τὸ πλεόνασμα αὐτῆς τῆς ἐκκρίσεως, ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται, κι' ὄχι νὰ χώνουμε διάφορα ἀντικείμενα μέσα στ' αὐτιά μας γιὰ νὰ τὰ καθαρίσουμε καλύτερα. Ἄλλως τε τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ (ξυλάκια, βελόνες, κλπ.) μπορεῖ νὰ τρυπήσουν τὸ τύμπανο ἢ νὰ ξεγδάρουν τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ αὐτιοῦ καὶ νὰ προκαλέσουν μολύνσεις.

Ἂν συμβῆ νὰ χωθῆ μέσα στ' αὐτί μας ἕνα ἔντομο, κρατοῦμε μπροστὰ στὴν εἴσοδό του ἕνα ἀναμμένο ἠλεκτρικὸ φανάρι. Τὸ φῶς θὰ τραβήξη ἔξω τὸ ἔντομο. Ἂν δὲν γίνη αὐτό, ξεπλένουμε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτιοῦ μας μ' ἕνα μικρὸ εἰδικὸ κλύσμα. Κι' ἂν καὶ πάλι δὲν κατορθώσουμε τίποτε, πηγαίνουμε στὸ γιατρό.

Οἱ μολύνσεις τοῦ μέσου ὠτὸς εἶνε οἱ πιὸ συχνές ἐπώδυνες κι ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν ἀκοή. Ἔχετε προσέξει ἐκεῖνο τὸ «φούσκωμα» ποὺ νοιώθουμε μέσα στ' αὐτί μας, ὅταν κατεβαίνουμε πολὺ γρήγορα μ' ἕνα ἀσανσέρ; Ὀφείλεται σὲ αὔξησι τῆς πιέσεως στὸ μέσον οὖς. Κανονικά, ἡ πίεσις αὐτὴ ἐξισώνεται μὲ τὴν ἐξωτερική, χάρις στὴν «εὐσταχιανὴ σάλπιγγα» ποὺ συνδέει τὸ μέσον οὖς μὲ τὴ ρινικὴ κοιλότητα. Ὁ λεπτὸς αὐτὸς σωλήνας, κλειστὸς συνήθως, ἀνοίγει ὅταν χασμουρηθοῦμε, καταπιοῦμε ἢ φταρνιστοῦμε. Ὅταν εἴμαστε συναγωμένοι, φράζεται ἀπὸ βλέννες, καὶ γι' αὐτὸ αἰσθανόμεθα τότε μιὰ πίεσι μέσα στ' αὐτιά.

Ἂν ἡ ἔμφραξις διαρκέση πολὺν καιρό, δημιουργεῖται μερικὸ κενὸν στὸ μέσον οὖς καὶ ἀπορροφᾶται ὑγρὸ ἀπὸ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Τὸ ὑγρὸν αὐτό, σὲ μεγάλη ποσότητα, μπορεῖ νὰ σπάση τὸ τύμπανον τοῦ αὐτιοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν εἴμαστε συναγωμένοι, δὲν πρέπει νὰ φυσᾶμε πολὺ δυνατὰ τὴ μύτη μας, γιατὶ μπορεῖ ἔτσι νὰ περάσουν μικρόβια ἀπὸ τὴν εὐσταχιανὴ σάλπιγγα, νὰ φτάσουν στὸ μέσον οὖς καὶ νὰ τὸ μολύνουν. Εὐτυχῶς, σήμερα, ἡ πενικιλλίνη ἔχει περιορίσει πολὺ τὴ συχνὴ ἄλλοτε ἐξέλιξι αὐτῶν τῶν μολύνσεων σὲ σοβαρὴ μαστοειδίτιδα (διαπύησι τῶν ὀστῶν τοῦ αὐτιοῦ).

Ἀλλὰ κι' οἱ μολυσμένες ἀμυγδαλές, τὰ χαλασμένα δόντια καὶ τὰ «κρεατάκια» τῆς μύτης (ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις) μπορεῖ νὰ προκαλέσουν διαταραχὲς τῶν αὐτιῶν. Τὸ ἴδιο καὶ διάφορες μολυσματικὲς ἀσθένειες: ἰλαρά, ἀνεμοβλογιά παρωτίτις, κοκκύτης. Φρόνιμο εἶνε, λοιπόν, νὰ ἐξετάζωνται τ' αὐτιά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀρρώστεια.

Γενικά, ὅταν παρατηρήσουμε ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία στ' αὐτιά μας, πρέπει νὰ καταφεύγουμε στὸν εἰδικὸ γιατρὸ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

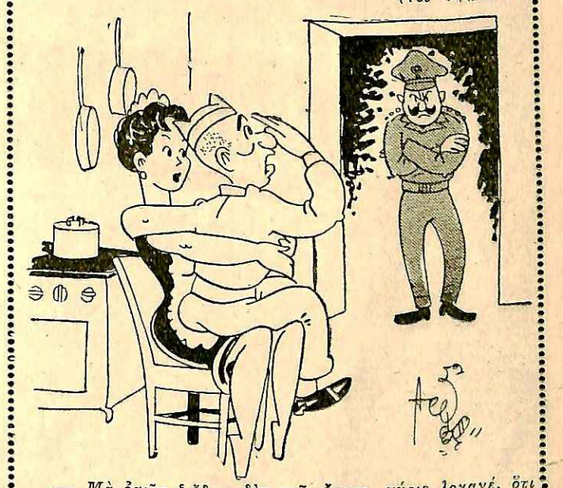

— *Μὰ ἐσεῖς ὁ ἴδιος δὲν μοῦ εἴπατε, κύριε λοχαγέ, ὅτι εἶμαι σήμερα τῆς... «ὑπηρεσίας»*

— *Ἐγώ, μαμά, φεύγω... Ἔχω ραντεβοῦ μὲ μιὰ φίλη μου γιὰ νὰ πάμε νὰ δοῦμε τὴν παρέλασι!...*

— *Ναί, αὐτὸς εἶνε πόλισμαν!... Τὸν ἔπιασα!... Κόλπο ἔκανε πῶς ἤτανε τραυματίας!...*

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΠΕ ὁ παποῦς στὰ ἐγγόνια του: Ἐλᾶτε ἐδῶ
νὰ ἰδῆτε τὸ βιβλίο αὐτό, γεμάτο μὲ εἰκόνες... (κοντά μου
Γιὰ σᾶς παιδιά μου, ὁλάνοιχτο τόχω στὰ γό-
γιατὶ ἔχει εἰκόνες ζωντανὲς (νατά μου,
πραγματικὲς κι' ἀληθινές,
ποὺ οἱ χρόνοι δὲν τὶς σβύνουνε, μὰ οὔτε κι' οἱ αἰῶνες!
Ἐλᾶτε νὰ κυττάξετε: Νὰ ἡ σελίδα ἡ πρώτη
ποὺ δείχνει ἑνὸς παλιοῦ καιροῦ, τῆς Πάτρας τὸν δε-
(σπότη
τὸν Γερμανό, μὲ τὸ καλό. χρυσό του πετραχήλι
τὴν ἅγια ὥρα ποὺψελνε τὸν Εὐαγγελισμό
καὶ τοῦρθε θεία φώτισι καὶ μ' ἐνθουσιασμό,
τὸ παραπέτασμα ἄποξε ἀπ' τὴν Ὠραία Πύλη
καὶ κάνοντάς το λάβαρο. σημαία Ἐθνική.
ἔβαλε ὅσους ἤτανε στὴν ἐκκλησιά, ἐκεῖ
νὰ γονατίσουνε...
Κι' αὐτός, βαθειὰ συγκινημένος (βαρειά,
τοὺς εἶπε: —Εἶμαστ' Ἕλληνες κι' εἶν' ἡ σκλαβιὰ
δὲν κάνει αὐτὸς ὁ τόπος μας νὰ μένη σκλαβωμένος
καὶ ὁρκισθῆτε: Ἢ Θάνατος. παιδιά. ἢ Λευτεριά!...

★

Γέροι καὶ νέοι ὁρκίζονται, μπρὸς στὴν Ἁγ·ὰ Τριάδα
καὶ τότε, ξεσηκώθηκε ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα
μὲ μιὰ ζωή, μὲ μιὰ φωνή. μ' ἕνα παλμὸ στὰ στήθη:
—Τὸ Ἔθνος ἀνεστήθη!...
Κι' ἤρθανε τόσοι Ἕλληνες ἀπὸ τὴν ξενητειά,
ὁ Ὑψηλάντης ἔτρεξε βοήθεια νὰ προσφέρη
μὲ φλογισμένη τὴν ψυχή. μὲ σπίθα στὴ ματιά
καὶ τὸ σπαθὶ στὸ νέρι...
Σηκώθηκαν στὴ Ρούμελη καὶ κάτω στὸν Μωριᾶ
καὶ μέσ' στὸ ἀφάνταστο κακό,
σύνθημα ἦταν γενικό,
μονάχα ἕνα: Ἢ Θάνατος. παιδιά. ἢ Λευτεριά!...
Νὰ τό, παιδιά μου, τὸ Χρυσὸ Βιβλίο τῆς Πατρίδας
καὶ τὶς εἰκόνες βλέποντας τῆς κάθε του σελίδας,
πραγματικὰ χρυσῆς.
ὑπερηφάνεια ἀληθινὴ θὰ νοιώσετε καὶ σεῖς!
Ἀνέμιζαν τὰ φλάμπουρα σὲ κάθε μιὰ στερηά.
νὰ ὁ Πετρόμπεης ἐδῶ κι' ὁ Γέρος τοῦ Μωριά
ὁ Παπαφλέσσας παρὰ 'κει. Νικηταρᾶς πιὸ πέρα...
Ἀνέμιζαν τὰ φλάμπουρα στὸν μυρωμένο ἀέρα
ποὺ χάριζε ἡ Ἄνοιξι
κι' ὅλοι σκυφτοὶ πηγαίνανε νὰ πάρουν μὲ κατανυξι
ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς παπᾶ τὴ Θεία Κοινωνία,
νὰ μεταλάβουν θέλανε προτοῦ νὰ μποῦν στὴ μονὴ
κι' οἱ Μποτσαραῖοι κάνανε μέσ' τὴν Ἀκαρνανία
ταμπούρια τῆς Ἐλευθεριᾶς. κάθε βουνοῦ τὴ ράχη!

★

Ἦταν τριγύρω στὸν παπποῦ, γονατιστὰ τὰ ἐγ-
καὶ τὸ βιβλίο ἐκύτταζαν. σκυμμένα σιωπηλὰ (γόνια
καὶ ὁ παπποῦς τοὺς ἔδειχνε τὰ περασμένα χρόνια,
τὸν οὐρανὸ μας νὰ νελᾶ.
τὴ θάλασσα νὰ λάμπη
ἐνῶ παντοῦ πρασίνιζαν οἱ ρεματιὲς κι' οἱ κομποι
μὲ τῆς ἐλπίδας τῆς γλυκειᾶς τ' ὁλόγλυκο τὸ χρῶμα
στὸ νοτισμένο χῶμα!...
Καὶ ὁ παπποῦς ἐγύριζε. εἰκονογραφημένες
σελίδες δοξασμένες:
—Ὅμως; παιδιά, δὲν φτάνανε μονάχα τὰ βουνά...
Ἔξω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σταυραετούς, πετουσανε καὶ (γλάροι
καὶ νὰ πουλιὰ θαλασσινὰ
μὲ πρῶτο τὸν Κανάρη!...
Σωστὸ τῆς θάλασσας στοιχειὸ
ποὺ πῆρε τὸ μπουρλότο του καὶ φτάνοντας στὴ Χιὸ
κόντρα στ' ἀγέρι ποὺ φυσᾶ
ἔκαψε στὴ φρεγάτα του τὸν Καπουδὰν πασᾶ!...
Κυττάξτε τὸ βιβλίο μου, παιδιά, μὲ προσοχή,
εἶναι χρυσὸ κι' ὁλόχρυσες οἱ τόσες του σελίδες
δὲν ἔχει τέλος. οὔτε ἀρχή.
γιατὶ ποτὲ δὲν σώνονται οἱ Παπανικολῆδες,
οὔτε καὶ οἱ Μιαούλιδες, οὔτε κι' οἱ Τομπαζαῖοι...
Ἔ! τότε πολεμοῦσανε κι' ὅλοι μαζὶ ἑνωμένοι
κι' οἱ γέροι καὶ οἱ νέοι
τὴ Χώρα ἐλευθερώνανε τὴν πολυδακρυσμένη.
Κι' ἐξακολούθησε ὁ παπποῦς: —Στὰ ὡραῖα ἐκεῖνα (χρόνια
ντρεπότανε ὁ Βελεστινλῆς γι' αὐτὴ τὴν κατασφρόνια
ποὺ εἶχε ὁ Ἑλληνισμός.
Μὲ στίχους προετοίμαζε τὴ Λευτεριὰ τοῦ Γένους,
μὲ στίχους τόσο διαλεχτοὺς καὶ τόσο ἐυπνευσμέ-
(νους
ποὺ πῆρε κόσμο καὶ ντουνιὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς
κι' ὅλοι μαζὶ σηκώθηκαν, σὰν νάτανε θεριὰ
κι' ἐφώναζαν: —Ἢ Θάνατος. παιδιά, ἢ Λευτεριά...
Καὶ νὰ τ' ἀποτελέσματα!... Γυρίστε μιὰ σελίδα
νὰ δῆτε ὁλόφωτη χαρὰ στὴ Γαλανὴ Πατρίδα.
σὰν ἤρθε ὁ Καποδίστριας, ὁ πρῶτος κυβερνήτης
στὸ ἐλεύθερο τὸ Ναύπλιο, σ' ἐλεύθερη πιὰ νῆ
καὶ ἡ Ἑλλάδα χαίροταν καὶ χαίροταν μαζί της
κι' ἡ Δόξα ποὺ τὰ ὅπλα μας γιὰ πάντα θὰ ὁδηγῆ.

★

Νὰ τοῦ Βιβλίου ὁ σκοπός: Εἶναι γιὰ νὰ μᾶς (δείχνη.
πῶς μόνον σὰν βαδίζουμε μ' ἀγάπη ἀληθινὴ
σ' αὐτῆς τῆς ἀλησμόνητης τῆς ἐποχῆς τὰ ἴχνη.
χωρὶς σκιὲς κιτρινωπὲς τὸ μίσος νὰ μᾶς οἰχνη.
μπορεῖ ἡ Ἐλπίδα νὰ φανῆ
πῶς ὅτι Ἐκεῖνοι ἀρχίσανε. ἐμεῖς θὰ τὸ τελειώσωμε!
Ἔχομε Βόρειο Ἤπειρο ἀκόμα σκλαβωμένη
Ἔχομε Κύπρο. σύντομα στὸν κορφὴ μας νὰ δάσωμε
γιὰ νὰ φανῆ ἡ Πατρίδα μας ἡ ὁλοκληρωμένη...
Νὰ τὸ χρυσὸ βιβλίο μου. παιδιά μου... Μελετῆστε το
μ' ὅλη σας τὴν εὐλάβεια καὶ προσοχὴ μεγάλη.
Πάρτε το. ξεφυλλίστε το
καὶ ὄχι μόνο μιὰ φορά... Μὰ καὶ ξανὰ καὶ πάλι
καλὰ γιὰ νὰ τὸ νοιώσετε...
Διαβάστε τὸ βιβλίο μου. παιδιά μου. τὸ Χρυσὸ
καὶ δὲν θὰ μετανοιώσετε!
Ἔτσι λοιπόν. στὰ χέρια σας κρατώντας τὸν πυρσὸ
τῆς ζηλευτῆς τῆς Λευτεριᾶς μὲ τὰ πολλά της κάλλη
θὰ λέτε: —Εἶσαι ὄμορφη. Πατρίδα μας Μεγάλη!...

★

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε κάποιος παπποῦς στὰ ἐγγό-
καὶ κουρασμένος καὶ λευκός. γυρτὸς ἀπὸ τὰ χρό- (νια του
ἔγειρε τὸ κεφάλι του στ' ἀλήθεια κουρασμένος (γ'α του
καὶ δὲν τὸ ξανασήκωσε...
Πέθανε εὐτυχισμένος!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η Βασίλισσα Τοῦ χρυσοῦ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ δόκτωρ Στάϊκεν ἐξήγησε στὸν Ἀντρέα, ὅτι, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Φράγκας καὶ τῆς Βαρώνης Γιάκομπσεν, εἶχε φτιάξει ἕνα δωμάτιο ὅμοιο σὲ ὅλα μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἡ Τερέζα στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ μέσα, λοιπόν, ὁ Ἀντρέας παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ στὴ γυναῖκα του. Ἡ Τερέζα τὸν ἀνεγώρισε ἀμέσως κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ πείραμα τοῦ Ἐλβετοῦ γιατροῦ εἶχε πετύχει καὶ ἡ Τερέζα εἶχε ξαναβρῆ τὰ λογικά της.

49ον

— Σῶπα, γλυκειά μου... κύτταξέ με... Μὴ συλλογίζεσαι τίποτα!...

— Ἀπὸ τότε ποὺ μ' ἄφησες, μοῦ φαίνεται, ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνω! Κοιμήθηκα, λοιπόν, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ γι' αὐτὸ ἡ μνήμη μου καὶ τὸ λογικό μου ἀρνιοῦνται νὰ μοῦ ποῦν τί συνέβη: Ἔχω μιὰ ἀόριστη ἰδέα, ὅτι συνέβησαν τρομερὰ πράγματα!...

Ὁ Ἀντρέας πῆρε τότε τὴν ἀπόφασί του.

— Ναί, ναί, τῆς εἶπε. Ἔγιναν, ἀλήθεια, φοικτὰ πράγματα καὶ σοῦ ἔχει ἀπομείνει μιὰ σκοτεινὴ ἀνάμνησι ἀπ' αὐτά, γιατὶ ἀρρώστησες βαρειὰ τὸν καιρὸ ποὺ ἐγὼ ἔλειπα ἀπὸ κοντά σου. Μά, ἐπειδὴ δὲν πιστεύω, ὅτι εἶσαι ἀπόψε ἀκεστὰ δυνατὴ γιὰ ν' ἀκούσης ὅλες αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ἱστορίες, σὲ ἱκετεύω νὰ περιμένης λίγο καὶ σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. Αὐτὲς τὶς στιγμές, ἄφησέ τες ἀποκλειστικὰ γιὰ μένα. Ἢ μήπως δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά, ὅπως ἄλλοτε, τότε ποὺ προτιμοῦσες νὰ μοιράζεσαι τὴν φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία μαζί μου;...

Ἡ Τερέζα, κατάχλωμη, δὲν ἀπαντοῦσε. Τὰ μάτια τοῦ Ἀντρέα δάκρυσαν.

— Ἂν συμβαίνη κάτι τέτοιο, εἶπε ἀπελπισμένος θὰ καταρέιμαι ἀκόμα περισσότερο τὸ χωρισμὸ αὐτό, ποὺ ἔφεσε μιὰ τέτοια μεταβολὴ στὰ αἰσθήματά σου...

Ὅταν ἡ Τερέζα εἶδε τὴ λύπη ποὺ ζωγραφιζόταν στὸ μελαχροινὸ καὶ γεμᾶτο ἐλληνικὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λάτρευε δὲν ἄνθεξε πιά.

Ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ Ἀνδρέα μὲ τὰ δμορφα χέρια της, σφίχτηκε πάνω του καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ χαδιάρικη φωνὴ στ' αὐτί:

— Μὴ λυπᾶσαι γιὰ τίποτα!... Εἶμαι ἐρωτευμένη μαζί σου ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, γιατὶ δοκίμασα τί εἶνε ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα... Θὰ κάμω ὅ,τι θελήσης... Ἀλλὰ καὶ ἐσὺ ἀγάπα με... ἀγάπα με καὶ μὴν ξαναφύγης ποτὲ ἀπὸ κοντά μου!...

— Αὐτὸ στὸ ὑπόσχομαι, πολυαγαπημένη μου!

★

Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ὅπου περίμενε ὡ χρὸς καὶ γεμᾶτος συγκίνησι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς ἐκείνης, ὁ γιατρὸς Στάϊκεν, σκέφθηκε:

«Τί ὡραῖο πράγμα ποὺ εἶνε ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας! Πῶς μποροῦν τὰ γιατρικὰ κι' οἱ θεραπεῖες νὰ συγκριθοῦν μαζί του;...»

Καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφτασε στὴν ἐξώπορτα, πρὶν ἀκόμα ἀνεβῆ στ' ἀμάξι του, φώναξε τὴν Ἰωσηφίνα καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ ζητήση ὁ κύριος μαρκήσιος... Ἐγὼ φεύγω τώρα βιαστικά, γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὴ μητέρα τῆς μαρκησίας ὅτι ἡ κόρη της σώθηκε! Δὲν θέλω νὰ κάνω τὴν ἄτυχη ἐκείνη γυναῖκα νὰ περιμένη.

— Καὶ ἂν ἡ κατάστασι τῆς κυρίας Τερέζας χειροτερέψη ξαφνικά;

— Στελε μου τότε τὸν Κάρολ στὸ Νίντελμπαλντ, ὅπου θὰ περάσω τὴ νύχτα... Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ συμβῆ τίποτα... Ἡ ἀρρωστή μου ἔχει κοντά της ἕνα γιατρὸ πολὺ καλύτερο ἀπὸ μένα!...

—Γιατρό; ρώτησε ἡ Ἐλβετίδα ποὺ δὲν κατάλαβε τί ἐσήμαιναν αὐτὰ τα λόγια.

— Ναί, ξαναεῖπε ὁ δόκτωρ Στέϊκεν, μπαίνοντας στ' ἀμάξι του, ἔχει κοντά της τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάει!

Σύρσούλη Ρενωντὲ

Ἐνῶ συνέβαιναν ὅλα αὐτά, ἡ Βαρώνη Γιάκομπσεν ζοῦσε στὸ Παρίσι σὰν μέσα σὲ ὄνειρο! Καὶ τὸ ὄνειρο αὐτὸ σχεδίαζε πῶς νὰ τὸ κάνη μὲ κάθε τρόπο πραγματικότητα.

Γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτὸ ἔπρεπε πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ ἀπαλλάξη τὸν Ροβέρτο ἀπ' τὴν τρομερὴ κατηγορία ποὺ τὸν βάραινε καὶ νὰ τοῦ χαρίση τὴν ἐλευθερία καὶ συγχρόνως τὴν ἐκτίμησι ὅλου τοῦ κοσμου.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ κ. Ζερβαὶ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ νὰ βρῆ στὴ Γιέρ τὸ Μάριο Γκιὼλ, γιατὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ ἐμάθαινε τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Οὐρσούλη καθὼς καὶ ἡ παραμάνα. Ἡ Παυλίνα ἔστελνε συνεχῶς διάφορα τηλεγραφήματα, πότε στὴν Ἀβάνα καὶ πότε στὸν Ἅγιο Θωμᾶ, στοὺς ἀφοσιωμένους της ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐξουσιοδοτοῦσε νὰ τῆς φέρουν τὴν Ἀθηνᾶ Κασσάρα μὲ κάθε φροντίδα καὶ προσοχή, ὥστε ἡ μαύρη νὰ μὴ διατρέξη τὸν παραμικρὸ κίνδυνο σ' ὅλο της τὸ ταξίδι.

Ἔτσι, ὅλα πήγαιναν καλά, ὅταν μιὰ ἡμέρα ὁ κ. Γκρολλιὲ Σαβέρν, ὁ εἰσαγγελεύς, ζήτησε νὰ δῆ τὴν βαρώνη Γιάκομπσεν. Μόλις τὸ ἔμαθε ἡ Παυλίνα, μπῆκε στὸ ἀμάξι της κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μέγαρό του.

—Εἶδα τὸν κύριο Μωρὶς ντὲ Κομβρεμὸν τῆς εἶπε ἐκεῖνος, μόλις ἡ Βαρώνη Γιάκομπσεν κάθησε ἀπέναντί του. Δὲν εἶχα ἀπατηθῆ σχετικὰ μὲ τὸ ἄτομό του. Μπορεῖ νὰ τυφλώθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ἔχει πάντα χαρακτῆρα εἰλικρινῆ καὶ τίμιο.

—Ὥστε θὰ μπορέσουμε νὰ καθυστερήσουμε κάπως τὴν ὑπόθεσι τοῦ Ροβέρτου;

—Μάλιστα, ὥσπου νὰ φτάσουν οἱ κυριώτεροι μάρτυρες, δηλαδὴ ἡ Κασσάρα καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ ντὲ λὰ Τούρ. Θὰ περιμένουμε ἐπίσης τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ μαρκησίου ντ' Ἀνζελύ, ποὺ — καθὼς λένε οἱ γιατροὶ — εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχη εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὸ λογικὸ τοῦ σπουδαιότερου μάρτυρος, τῆς γυναίκας του!

—Πόσο εἶστε καλός! ψιθύρισε ἡ Παυλίνα μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι. Εἶχα δίκηο νὰ σᾶς ἐκτιμῶ τόσο πολύ!

Ἐκεῖνος τὴ διέκοψε.

—Ὡς τώρα, κυρία βαρώνη, τῆς εἶπε, δὲν ἔκανα παρὰ μόνο τὸ καθῆκον μου σὰν δικαστής. Τώρα θὰ φανῶ ἴσως καὶ φίλος.

—Τί ἐννοεῖτε;

—Θὰ σᾶς δώσω δηλαδὴ μιὰ συμβουλή.

—Μιλῆστε. Σᾶς ἀκούω...

—Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔρθη χωρὶς ἄλλο ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα καὶ νὰ φτάση μάλιστα σώα καὶ ὑγιής;

—Καὶ βέβαια! Τὸ ξέρετε αὐτό...

—Σύμφωνοι... Τότε στεῖλτε ἕνα ἀφοσιωμένο σας πράκτορα νὰ συναντήση τὸ πλοῖο ποὺ μ' αὐτὸ ἔρχεται... Γιατὶ ξεκίνησε, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Φυσικά, ποὶν ἀπὸ ὀχτὼ μέρες. Μὲ τὸ «Μπεάτους»...

—Ὁ πράκτοράς σας λοιπὸν ἂς πάη νὰ τὴν περιμένη σ' ἕνα ἀπ' τὰ λιμάνια ποὺ θὰ περάση τὸ πλοῖο. Ἐφοδιάστε τον καὶ μ' ἕνα γράμμα σας. Ἐκεῖ ἡ μαύρη πρέπει νὰ ἀποβιβαστῆ μὲ κάθε μυστικότητα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήση. Κι' ἔπειτα, ἂν θὰ φτάση παραδείγματος χάριν, στὸ Σαουθάμπτον ἢ στὴ Χάβρη, φροντίστε νὰ ἔρθη ἐδῶ κατ' εὐθεῖαν! Μὲ καταλαβαίνετε;

—Σχεδόν... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ζουσάρα καὶ τὴν παραμονεύει; Ἀσφαλῶς θὰ στὴν εἰδοποίησε ὁ Μωρὶς ντὲ Κομβρεμόν...

—Ὁρκιστῆτε πῶς θὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς εἶπα... Καὶ μὴ μὲ ρωτήσετε τίποτ' ἄλλο. Ἡ ζωὴ μᾶς παρουσιάζει πολλὰ παράξενα πράγματα... Δὲν τὸ ξέρετε; Ὡστόσο, ἀναγκάσετε νὰ ἐξηγηθῶ περισσότερο...

Ἡ Παυλίνα ἔμεινε συλλογισμένη μερικὰ λεπτά.

Ὡς δικαστικός, ἦταν φυσικὸ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν ὑπόληψι ἑνὸς συναδέλφου του. Παρ' ὅλη της τὴν μνησικακία ἐναντίον τοῦ Κομβρεμόν, τὸν καταλάβαινε. Γιατί λοιπὸν νὰ τὸν δυσαρεστήση μὲ τὴν ἐπιμονή της καὶ μὲ τὶς ἐρωτήσεις της;

Πῆρε τὸ χέρι του μέσα στὰ δικά της καὶ τοῦ εἶπε:

—Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν εἰδοποίησι σας.

—Καὶ σκεφθῆτε ὅτι σὲ τέτοιες ὑποθέσεις ἡ μυστικότης εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσο ἐπιτυχίας!

—Εὐχαριστῶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω...

—Καὶ θὰ κάνετε καλά, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖτε νὰ πᾶτε ἡ ἴδια νὰ συναντήσετε τὸ «Μπεάτους», νὰ παρακαλέσετε τὸν κ. Ζερβαὶ νὰ στείλη οὐτὸς ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του...

—Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι. Θὰ κάνω ὅπως μοῦ λέτε...

★

Φεύγοντας ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ κ. Σαβέρν, ἡ Βαρώνη σκέφθηκε ὅτι ὁ κ. Ζερβαὶ εἶχε πάει γιὰ τρεῖς ἡμέρες ν' ἀναπαυθῆ σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαυλι ποὺ εἶχε στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ.

Αὐτὸ διευκόλυνε τὸ σχέδιό της. Γιατὶ ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ πάη νὰ δῆ τὸν Διευθυντὴ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς τὸ διάβημά της αὐτό, ὅπως θὰ συνέβαινε ἂν τὸν ἐπισκεπτόταν στὸ Παρίσι. Κι' ἔτσι ὁ κύριος ντὲ Κομβρεμὸν καὶ ἡ κυρία ντὲ Ροσθὲλ δὲν θὰ μάθαιναν τίποτα ἀπ' τὶς ἐνέργειές της...

Ἡ Βαρώνη Γιάκομπσεν ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Ζουανβὶλ-λε-Πὸν ὅπου ξεκουραζόταν ὁ κ. Ζερβαί. Τὸν βρῆκε ξαπλωμένο σὲ μιὰ σαὶζ-λόνγκ κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ μιᾶς τεράστιας λεύκας τοῦ κήπου του.

—Εἶμαι ἀδιάκριτη ποὺ ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐνοχλήσω στὸ ἥσυχο καταφύγιό σας, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ ἦταν μεγάλη ἀνάγκη, φίλε μου.

—Σᾶς παρακαλῶ, κυρία βαρώνη. Ξέρετε ὅτι εἶμαι πάντα πρόθυμος νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆτε. Καὶ εἴσασταν τυχερὴ ποὺ μὲ βρήκατε, γιατὶ αὔριο φεύγω.

—Γιὰ ποῦ;

—Πρόκειται νὰ κάνω ἕνα ταξίδι γιὰ λογαριασμό σας. Θὰ πάω στὴ Γιέρ, ὅπου ζῆ τώρα — καθὼς μοῦ εἶπαν—ὁ Μάριος Γκιὼλ, ὁ παλὴος κηπουρὸς τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ ντὲ λὰ Τούρ. Ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ἔμαθα ὅτι ὑπηρέτησαν τὴ Ζουανέττα, εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔχω τὴν σωστή του διεύθυνσι, Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ λοιπὸν ἴσως κατορθώσω ν' ἀνακαλύψω καὶ τὴν Οὐρσούλη, τὴν παιδαγωγὸ καθὼς καὶ τὴ Ρόζα, τὴν παραμάνα.

—Τί κόπος γιὰ σᾶς!

—Ὁ κόπος δὲν λογαριάζεται, ὅταν καταλήγη σ' ἐπιτυχία. Ἀποφεύγω, ἐννοεῖται, νὰ στείλω ἄλλον, γιατὶ φοβοῦμαι μὴ μοῦ χαλάση τὴ δουλειὰ καὶ μὴ φλυαρήση περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει.

—Δὲν ἔχετε λοιπὸν καλοὺς πράκτορες;

—Εἶναι λαμπροί! Ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ μ' ἐνδιαφέρει σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ ἐνεργῶ ὁ ἴδιος, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Γιατί ὅμως μὲ ρωτᾶτε ἂν ἔχω καλοὺς πράκτορες;

—Γιατὶ μᾶς χρειάζεται ἕνας, τὴ στιγμὴ αὐτή. πολὺ ἔξυπνος καὶ ἐχέμυθος!

—Νὰ κάνη τί, κυρία βαρώνη;

Ἡ Παυλίνα τοῦ ἐξήγησε τὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε καταστρώσει ὁ εἰσαγγελεύς.

—Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶναι πρώτης τάξεως, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Κι' ἐγὼ ὁ ἀνόητος ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκα!

Καὶ συνέχισε:

—Ὥστε ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα ἔφυγε κιόλας ἀπ' τὸν Ἅγιο Θωμᾶ;

—Ναί, πρὶν πέντε-ἕξη μέρες περίπου. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ ἕναν φίλο μου ποὺ μοῦ τηλεγράφησε.

—Μὲ ποιὸ πλοῖο;

—Μὲ τὸ «Μπεάτους».

—Ἔχω ἕνα ὁδηγό, ποὺ δείχνει τὶς ἡμέρες ποὺ ἀναχωροῦν ὅλα τὰ ἀτμόπλοια καὶ τὸ δρομολόγιό τους. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ μάθουμε πότε θὰ φτάση ἐδῶ τὸ «Μπεάτους».

Μπῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ γύρισε σὲ λίγο μὲ τὸν ὁδηγὸ ποὺ τοὺς χρειαζόταν.

Τὸν φυλλομέτρησε μερικὲς στιγμὲς καὶ στὸ τέλος εἶπε:

—Νά! Τὸ βρῆκα! Τὸ πλοῖο «Μπεάτους» μὲ πλοίαρχο τὸν Ντεκὰν ἀναχωρεῖ στὶς 18 ἀπ' τὸν Ἅγιο Θωμᾶ καὶ φτάνει στὴ Χάβρη στὶς 5, ἀφοῦ περάση ἀπὸ τὸ Σαντάντερ κι' ἀπὸ τὸ Μπορντώ.

»Στὸ Σαντάντερ δὲν πρέπει νὰ σκεπτώμαστε νὰ στείλουμε κανέναν, γιατὶ εἶνε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Στὸ Μπορντὼ ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

—Μοῦ φαίνεται ὡστόσο, εἶπε ἡ Παυλίνα, ὅτι εἶναι καλύτερα νὰ στείλουμε τὸν πράκτορά σας στὸ Σαντάντερ. Ἡ καταραμένη αὐτὴ γυναῖκα μὲ τὴ σατανικὴ ἐξυπνάδα της, μπορεῖ νὰ ἔχη τὴν ἴδια μ' ἐμᾶς ἰδέα καὶ νὰ στείλη κι' αὐτὴ κανέναν ἄνθρωπό της γιὰ νὰ βρῆ τὴν Ἀθηνᾶ Κασσάρα στὸ Μπορντώ. Γι' αὐτὸ εἶναι προτιμώτερο νὰ στείλωμε τὸν πράκτορά σας ἀμέσως ἀπόψε, γιὰ νὰ μπορέση νὰ εἶναι στὴν Ἱσπανία πρὶν νὰ φτάση ἀκόμα ἐκεῖ τὸ «Μπεάτους». Ἐννοεῖται ὅτι θὰ τοῦ γεμίσουμε τὶς τσέπες μὲ χρήματα, γιὰ νὰ πετύχη μὲ κάθε τρόπο τὸ σχέδιό μας.

—Πολὺ καλά! Θὰ στείλω τὸν ὑπάλληλό μου στὸ Σαντάντερ. Εἶναι δραστήριος καὶ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ θὰ τὸν ἐφοδιάσουμε θὰ τὰ καταφέρη περίφημα, γωρὶς ἄλλο!

—Φτάνει μόνο ἡ Ζουανέττα ἢ οἱ ἄνθρωποί της νὰ μὴ βρίσκωνται κιόλας στὸ Σαντάντερ, ψιθύρισε συλλογισμένη ἡ Βαρώνη.

—Κι' ἂν ἀκόμα εἶναι ἐκεῖ, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαὶ χαμογελῶντας, ὁ Μαρτὲν Μπριέ, ὁ πράκτοράς μου, θὰ φερθῆ πολὺ πιὸ ἐπιδέξια ἀπ' αὐτούς. Σᾶς τὸ βεβαιώνω!...

Ἡ Παυλίνα ἡσύχασε κάπως κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸ διευθυντὴ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἔφυνε γιὰ τὸ μέγαρο της.

★

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ κ. Ζερβαὶ μὲ τὸ ἔξπρὲς τῆς Λυὼν ἔφευγε γιὰ τὴν Γιὲρ ἐνῶ ὁ Μαρτὲν Μπριὲ ξεκινοῦσε τὴν ἴδια ὥρα κι' ἐκεῖνος μὲ τὸ τραῖνο τοῦ Μπορντὼ γιὰ τὴν Ἱσπανία.

Ὁ κ. Ζερβαὶ βρῆκε στὴν Γιὲρ τὸ Μάριο Γκιὼλ ἐγκατασταθμένο σὲ μιὰ ὡραία βίλλα, τριγυρισμένη ἀπὸ ἕναν θαυμάσιο ὁλάνθιστο κῆπο.

Ὁ Μάριος Γκιὼλ μὲ τὶς οἰκονομίες του ποὺ εἶχε ἀπ' τὸ Παρίσι πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε πρὶν δεκατέντε χρόνια σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπου εἶχε δημιουργήσει κιόλας μιὰ μικρὴ περιουσία.

Ὁ κ. Ζερβαὶ πλησίασε κάτι ἐργάτες ποὺ ἔσκαβαν ἐκεῖ γύρω.

Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν φάνηκε νὰ παροξενεύεται γιὰ τὴν ἐμφάνισι ἑνὸς ξένου, γιατὶ μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλύτερες διασκεδάσεις τῶν Ἄγγλων καὶ γενικὰ ὅλων ποὺ διαχειμάζουν ἐκεῖ, εἶναι νὰ μπαίνουν σ' ὅλους τοὺς κήπους ποὺ βρίσκουν ἀνοιχτοὺς καὶ νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους.

—Ὁ κ. Μάριος Γκιώλ; ρώτησε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀσφαλείας τοὺς ἐργάτες ποὺ ἄνοιγαν ἕνα πηγάδι ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

—Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σηκώθηκε, προχώρησε στὴ δενδροστοιχία καὶ πλησιάζοντας τὸν κ. Ζερβαί, τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε.

Ἦταν ἕνας ἄντρας μὲ μέτριο ἀνάστημα, λίγο ἀδύνατος, μὲ μελαχροινὸ πρόσωπο, κι' ἔξυπνα μαῦρα μάτια, ποὺ τὸ βλέμμα τους φανέρωνε τὴν τιμιότητα καὶ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ὁ κ. Ζερβαὶ εὐχαριστήθηκε.

—Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας ἐλαφρά.

—Στὶς διαταγές σας, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ κηπουρός.

Διευθύνθηκαν κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα τετράγωνο σπίτι, ποὺ βρισκόταν κάμποσα μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ κεῖ ποὺ στεκόντουσαν.

Μιὰ γυναῖκα καὶ μερικὰ παιδιὰ τοὺς πλησίασαν μὲ περιέργεια, μὰ ὁ Μάριος τοὺς ἀπομάκρυνε λέγοντάς τους:

—Ἀφῆστε μας. Ἔχουμε κάποια δουλειὰ μὲ τὸν κύριο.

Ὕστερα, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὡδήγησε τὸν ξένο του σ' ἕνα σαλονακὶ στολισμένο μὲ τὸ γνωστὸ προβηγκιανὸ γούστο.

—Τώρα εἶμαι στὴ διάθεσί σας, τοῦ εἶπε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ μιλήσετε ἐλεύθερα.

— Ἤσαστε ἄλλοτε κηπουρὸς σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ ντὲ λὰ Τούρ, στὸ Πασσύ, πρὶν εἴκοσι χρόνια, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Μάλιστα, κύριε.

—Καὶ μείνατε ἐκεῖ πολὺν καιρό;

—Δώδεκα χρόνια... Μὰ τὸ Παρίσι εἶνε πολὺ ψυχρὸ γιὰ ἀνθρώπους τῆς Προβηγκίας. Εἶχα ἐπιθυμήσει τὸν ἥλιο μας! Κι' ἔτσι ἔφυγα καὶ ξαναγύρισα στὸν τόπο μου.

—Γνωρίσατε μιὰ νέα καὶ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα ποὺ ἔμενε στὸ σπίτι αὐτό;

Τὰ μάτια τοῦ Προβηγκιανοῦ ζωήρεψαν.

—Τὴν κυρία ντὲ Ρούβρ! φώναξε. Ἄ! ναί, βέβαια! Καὶ ἔχω σπουδαίους λόγους νὰ τὴν θυμᾶμαι ἀκόμη. Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε μιὰ παιδαγωγό, τὴν Οὐρσούλη Ρενωντέ, πού, ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ τὸ ἤθελε θὰ γινόταν κυρία Γκιώλ...

—Τί εἴδους γυναῖκα ἦταν ἡ κυρία ντὲ Ρούβρ;

—Εἶχε πολὺ κακὴ φήμη στὸ Πασσύ. Ὡστόσο ἐγὼ δὲν ἔβλεπα στὸ σπίτι της, παρὰ ἕνα μόνο νεαρὸ κύριο, ποὺ ἐρχόταν πολὺ συχνά.

—Καὶ πῶς λεγόταν;

—Δὲν ἔμαθα ποτὲ τ' ὄνομά του. Ἡ Οὐρσούλη, ὅταν μιλοῦσε γι' αὐτόν, τὸν ἔλεγε «μικρὸ Βαρῶνο», μὲ δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ μοῦ φαίνεται τίποτα περισσότερο γιὰ τὸ ἄτομό του. Ἐγὼ ἄλλωστε πήγαινα μάλλον σπάνια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ὁ κῆπος δὲν ἦταν μεγάλος καὶ μόνο εἴκοσι μέρες σ' ὁλόκληρο τὸ χρόνο ἐργαζόμουν ἐκεῖ. Ὥστε δὲν εἶδα πολλὲς φορὲς τὴν κυρία ντὲ Ρούβρ. Σᾶς ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἐνδιαφερόμουνα περισσότερο γιὰ τὴν ὑπηρέτρια παρὰ γιὰ τὴν κυρία... Ἡ τελευταία αὐτὴ ἦταν στ' ἀλήθεια ὑπέροχη! Μὰ τὰ μαῦρα μάτια της εἶχαν μιὰ σατανικὴ λάμψι... Ἐνῶ ἡ Οὐρσούλη ἦταν κατάξανθη καὶ τὰ μάτια της ἦταν γαλανὰ σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ! Ἄ! διαβολοτύχη. ἂν ἤθελε!...

Ὁ κ. Ζερβαὶ διέκοψε τὶς ἐκμυστηρεύσεις του.

—Ἦταν ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἡ Οὐρσούλη στὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίας ντὲ Ρούβρ; τὸν ρώτησε.

—Δὲν ξέρω... Οἱ γείτονες ὡστόσο ἔλεγαν ὅτι, ὅταν πρὶν δέκα μῆνες, ἡ κυρία

ΞΥΠΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Ἡ γαλλικὴ τηλεφωνικὴ ἑταιρεία ἀναλαμβάνει νὰ σᾶς ξυπνᾶ κάθε ποιῶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ τῆς πῆτε. ἀντὶ 450 φράγκων τὸ μῆνα Ἕνας ἰδιώτης ὅμως ἀνέλαβε νὰ ξυπνᾶ ὁποιονδήποτε μὲ 300 φράγκα τὸν μῆνα ὑπὸ ἕναν ὅρο: Ὁ πελάτης ἀκούοντας τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου θὰ ξυπνᾶ. ἀλλὰ δὲν θὰ σηκώνη τὸ ἀκουστικὸ κι' ἔτσι δὲν θὰ καταλογίζη ἡ τηλεφωνικὴ ἑταιρεία συνδιάλεξι στὸν ἀριθμὸ τοῦ ἐφευρετικοῦ ἐπιχειρηματία.

—"Ε! μπάρμπα! Πιάσε μου κι' ἐμένα ἕνα... καφάσι!..

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ντὲ Ρούθρ πῆγε κι' ἔμεινε στὸ Πασσύ. ἡ Οὐρσούλη ἦταν μαζί της...

—Ἀπὸ ποῦ ἦταν ἡ ὄμορφη αὐτὴ γυναῖκα;

—Εἶχα πάντα τὴν ἰδέα πὼς ἦταν κρεολή.

—Δὲν ἔτυχε ποτὲ ἡ Οὐρσούλη νὰ σᾶς μιλήση γιὰ τὴν πατρίδα τῆς κυρίας της;

—Μπά! Ἐκείνη εἶχε πάντα πολὺ μετρημένα τὰ λόγια της.

—Ξέρετε τί ἀπόγινε ἡ κυρία ντὲ Ρούθρ;

—Ὄχι. Δὲν ἄκουσα ποτὲ πιὰ νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτήν...

—Καὶ γιὰ τὴν Οὐρσούλη;

—Ὅσο γι' αὐτήν, ναί, γιατὶ κατὰ τύχη τὴν ξαναεῖδα πρὶν δυὸ χρόνια.

—Σὲ ποιὸ μέρος;

—Εἶχα πάει στὴν Παγκόσμια Ἔκθεσι τοῦ Παρισιοῦ. Τὰ τριαντάφυλλα τῆς Ἐκθέσεως ἦταν θαυμάσια καὶ δὲν ξεκολλοῦσα ἀπὸ κεῖ. Πήγαινα καὶ τὰ ἔβλεπα δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Ἕνα πωῒ, λοιπὸν ποὺ ἡ κυρία Γκιὼλ εἶχε μείνει στὸ ξενοδοχεῖο, ἐπειδὴ ἦταν λίγο κουρασμένη, συνάντησα ἄξαφνα μιὰ γυναῖκα Εἶχα εἴκοσι χρόνια νὰ τὴν δῶ, ὅμως ταράχτηκα φοβερὰ καὶ τὸ αἷμα μοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι...

—Ἦταν ἡ Οὐρσούλη;

—Ναί, αὐτὴ ἦταν..

—Καὶ τὴν γνωρίσατε;

—Μὰ βέβαια! Τὴν ἀναγνώρισα μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔριξα. Δὲν εἶχε ἀλλάξει σχεδὸν καθόλου. Εἶχε παχύνει φυσικὰ λίγο. μὰ τὰ γαλανά της μάτια καὶ τὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ ἦσαν ὅπως τὰ ἤξερα. Ἄρχισα τότε νὰ φωνάζω: «Οὐρσούλη! Οὐρσούλη!...» Κι' ἐκείνη ὅταν μὲ εἶδε ἤρθε κοντά μου καὶ μοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι της λέγοντας: «Μάρι... Ἐσὺ εἶσαι;»

—Καὶ ἀνανεώσατε τότε τὴν γνωριμία σας;

—Ναί, τὴν κάλεσα νὰ προγευματίση μαζί μου καὶ ἀφοῦ ἔφερε στὴν ἀρχὴ μερικὲς δυσκολίες, στὸ τέλος δέχτηκε. Μπήκαμε σ' ἕνα ἐστιατόριο καὶ καθήσαμε ἐκεῖ τρεῖς ὧρες μιλώντας γιὰ τὰ περασμένα.

—Καὶ σᾶς εἶπε σὲ ποιὸ μέρος ἔμενε;

—Ναί. Φαίνεται ὅτι ζοῦσε τότε στὴν Πικαδία, κοντὰ σὲ μιὰ γρηᾶ κυρία ποὺ τῆς κρατοῦσε συντροφιὰ κι' ἔκανε καὶ χρέη οἰκονόμου. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη καὶ δὲν παραπονιόταν διόλου γιὰ τὴν τύχη της.

—Ἔχετε τὴ διεύθυνσί της;

—Μάλιστα.

—Θέλετε νὰ μοῦ τὴ δώσετε;

—Εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία ὅτι δὲν θὰ τὴ μεταχειρισθῆτε γιὰ νὰ κάνετε κανένα κακὸ στὴν Οὐρσούλη, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μὴ φοβᾶστε. Θέλω ἁπλούστατα νὰ μοῦ δώση μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν κυρία ντὲ Ρούθρ.

—Σᾶς πιστεύω. Φαίνεστε ἄλλωστε τίμιος ἄνθρωπος. Νὰ ἡ διεύθυνσί της. λοιπόν. Σημειώστε την: «Μαρία ντὲ Μιανέκ, ὁδὸς Σάνυ Ζίλ, 'Αμπεβίλλ». Αὐτὴ εἶνε ἡ νέα της κυρία...

—Σᾶς εὐχαριστῶ. Ὡστόσο, ἔχω ἀκόμη μερικὲς ἐρωτήσεις νὰ σᾶς κάνω...

—Ἐμπρός... Ρωτῆστε με χωρὶς νὰ στενοχωριέστε.

—Ἡ κυρία ντὲ Ρούθρ τὸν καιρὸ ποὺ ἔμενε στὸ Πασσὺ ἀπόκτησε κανένα παιδί;

—Δὲν θυμᾶμαι πολὺ καλά, γιατὶ ὅπως σᾶς εἶπα, ἐγὼ πολὺ σπάνια τὴν ἔβλεπα καὶ ἡ Οὐρσούλη μοῦ μιλοῦσε πολὺ λίγο γι' αὐτήν...

—Τότε δὲν εἴδατε ποτὲ τὴν Ρόζα, τὴν παραμάνα;

—Ὄχι ποτέ! Κι' ἂν τὴν εἶδα ὅμως, αὐτὸ θὰ συνέβη χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι λέγεται Ρόζα κι' ὅτι εἶνε παραμάνα.

—Εὐχαριστῶ τοῦ εἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Εἴσαστε ἕνας καθὼς πρέπει ἄνθρωπος καὶ σᾶς εἶμαι ὑποχρεωμένος γιὰ ὅσες πληροφορίες μοῦ δώσατε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ἐξεδόθη τὸ 9ο τεῦχος τοῦ καλαισθήτου περιοδικοῦ «ΠΟΝΤΙΑΚΟ» μὲ πλούσια ὕλη ἀπὸ τὴν πνευματική, καλλιτεχνικὴ καὶ σωματικὴ κίνησι τῶν Ποντίων. Ἐπίσης στὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύεται καὶ ἕνα ξεκαρδιστικὸ ποντιακὸ σκέτς. μὲ τὸν τίτλο: «Γιὰ τὴ Βαρβάρας τὸ κορίτς»

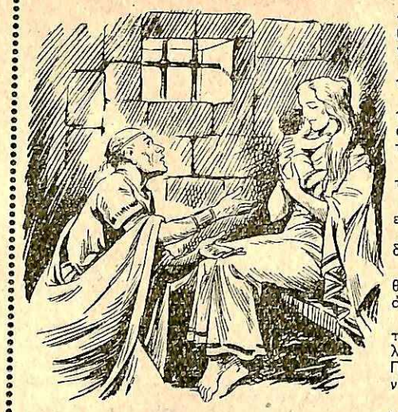

— Κόρη μου, λυπήσου τὰ νειάτα σου καὶ τὸ παιδάκι σου!... ἔλεγε στὴν Περπέτουα ὁ πατέρας της.

Τὸ μαρτύριο μιᾶς Χριστιανῆς
ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑΣ

Στὰ δόντια τῶν θηρίων

Στὰ 203 μετὰ Χριστόν, οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ἦσαν ἄγριοι, ἀπερίγραπτοι. Τὴν περίοδο αὐτή, ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Σεπτήμιος Σεβῆρος, εἶχε ἐκδώσει ἕνα διάταγμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἀπαγόρευε στοὺς Χριστιανοὺς νὰ κατηχοῦν στὴ θρησκεία τους τοὺς εἰδωλολάτρες. Ἡ τιμωρία γιὰ κάθε ἄτομο ποὺ θὰ ὁμολογοῦσε πὼς ἦταν Χριστιανὸς ἦταν ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν: ὁ θάνατος!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, λοιπόν, στὶς 7 Μαρτίου τοῦ 203, ἐμαρτύρησε στὴν Καρχηδόνα τῆς Ἀφρικῆς μιὰ νεαρὴ ἀρχοντίσσα, ὡραία καὶ σεμνή, μόλις 22 χρόνων, ἡ Περπέτουα, νειόπαντρη ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ἡ Περπέτουα εἶχε πείσει τὸν ἄντρα της νὰ χωρίσουν καὶ νὰ ζήσουν ἀγνὰ καὶ εἶχε κρατήσει κοντά της τὸ μωρό της, ποὺ τὸ ἐλάτρευε. Ὅταν τὴν συνέλαβαν ὡς Χριστιανὴ ἔρριξαν μαζί της στὴ φυλακὴ τὴν ὑπηρέτριά της Φελίτσιτα, Χριστιανὴ κι' αὐτὴ καὶ τοὺς κατηχητάς της Ρεβοκάτο, Σεκονδοῦλο καὶ Σατουρνίνο.

Ὁ πατέρας τῆς Περπέτουας, φανατικὸς εἰδωλολάτρης, ἔτρεξε ἀμέσως στὴ φυλακή, γονάτισε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

—Κόρη μου, ἀπαρνήσου τὸ χριστιανισμό, ἂν θέλης νὰ σώσης τὴ ζωή σου. Ἄκουσε τὰ φρόνιμα λόγια τοῦ πατέρα σου.

—Πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ Περπέτουα, αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ. Εἶμαι χριστιανὴ καὶ χριστιανὴ θὰ πεθάνω! Ἕναν μόνο πόθο ἔχω: Νὰ μοῦ φέρετε τὸ παιδί μου, νὰ τὸ κρατήσω κοντά μου, ὥσπου νὰ μοῦ σφαλίση ὁ θάνατος τὰ μάτια...

Ὁ πατέρας της δὲν τῆς ἀρνήθηκε τὴ χάρι αὐτή. Τῆς πῆγε τὸ παιδί της στὴ φυλακὴ καὶ γονατίζοντας πάλι μπροστά της τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια καὶ τῆς ἔλεγε:

—Κόρη μου, λυπήσου τὰ νειάτα σου, λυπήσου τὸ γέρο πατέρα σου, λυπήσου τὸ παιδάκι σου. Ἂν ὁμολογήσης ὅτι εἶσαι χριστιανὴ καὶ τὴ ζωή σου θὰ χασης καὶ τὴν οἰκογένειά σου θ' ἀτιμάσης!

Ἡ Περπέτουα λυπήθηκε τὸν πατέρα της μὰ δὲν ὑπόκυψε Κι' ὅταν τὴν ἀνέκρινε ὁ ἀνθύπατος Ἰλαριανός, τοῦ ἀπάντησε μὲ θάρρος:

—Εἶμαι χριστιανή! Ἀρνοῦμαι νὰ προσφέρω θυσία στὰ εἴδωλα!

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὴν καταδίκασαν μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους της σὲ θάνατο.

★

Τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου τῆς Περπέτουας οἱ δρόμοι ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσαν τοὺς μελλοθανάτους, καθὼς καὶ τὸ ἀμφιθέατρο (ὁ τσίρκος), ὅπου θὰ τοὺς ἔριχναν στὰ θηρία ἦσαν γεμάτα κόσμο.

Ἀτάραχη ἐβάδιζε μπροστὰ ἡ Περπέτουα, ψάλλοντας ὕμνους στὸν Θεάνθρωπο. Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς συντρόφους της. ὅταν μπῆκαν στὸ ἀμφιθέατρο, γύρισε καὶ φώναξε μὲ θάρρος στὸν ἀνθύπατο Ἰλαριανό:

—Ἐσὺ τιμωρεῖς ἐμᾶς καὶ σένα θὰ σὲ τιμωρήση σκληρὰ ὁ Θεός!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸν ὄχλο τῶν εἰδωλολατρῶν νὰ φρενιάση ἀπὸ θυμό.

—Μαστιγώστε τους, πρὶν τοὺς παραδώσετε στὰ θηρία! φώναξε.

Πραγματικὰ οἱ μελλοθάνατοι μαστιγώθηκαν, χωρὶς νὰ βγῆ οὔτε ἕνα βογγητὸ ἀπὸ τὰ χείλη τους.

Ἀμέσως κατόπιν ἀπόλυσαν ἐναντίον τους τὰ πειναλέα θηρία. Μιὰ λεοπάρδαλις ρίχτηκε ἀπάνω στοὺς συντρόφους τῆς Περπέτουας καὶ τοὺς καταξέσκισε μὲ τὰ νύχια της.

Ἐναντίον τῆς Περπέτουας καὶ τῆς Φελίτσιτας ἀπόλυσαν μιὰ ἄγρια ἀγελάδα. Τὸ ζῶο ρίχτηκε ἐναντίον τους κι' ἄρχισε νὰ τὶς τινάζη ψηλὰ μὲ τὰ κέρατά του, πότε τὴ μιὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ ζῶο ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ἀμφιθέατρου, ἡ Περπέτουα συνῆθε. Γεμάτη πληγές, σκόνη κι' αἵματα, ἀντὶ νὰ κυττάξη τὴ φοικτὴ κατάστασί της, πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὴν Φελίτσιτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν περιποιῆται.

Ἡ ψυχραιμία κι' ἡ καλωσύνη τῆς μάρτυρος συγκίνησαν τὸν ὄχλο τῶν εἰδωλολατρῶν. Κραυγὲς τότε ἀντήχησαν:

—Βγάλτε τους ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς ζωῆς!

Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς θὰ σταματοῦσε τὸ μαρτύριό τους καὶ θὰ γλύτωναν τὸ θάνατο. Ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτὰ καὶ πάλιν ἀγρίεψε ὁ ὄχλος, ἀκούγοντας τὴν Περπέτουα νὰ φωνάζη στὸν ἀδελφό της καὶ στοὺς φίλους του ποὺ βρίσκονταν στὸ αμφιθέατρο:

—Μὴν ταράζεσθε, μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας. Μείνετε πιστοὶ στὸ Χριστιανισμὸ καὶ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους!

Τότε πιὰ τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη:

—Σκοτῶστε τους! Θάνατος στοὺς Χριστιανούς! Ἀποκεφαλίστε τους!

Πραγματικά, οἱ μάρτυρες ὁδηγήθηκαν ἀμέσως μπροστὰ στὸ δήμιο, στὴ μέση τοῦ ἀμφιθεάτρου. Ἐκεῖ, πρὶν γονατίσουν γιὰ νὰ δεχθοῦν τὸ χτύπημα τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ, φίλησαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Οἱ σύντροφοι τῆς Περπέτουας ἀποκεφαλίσθηκαν μ' ἕνα καὶ μόνο χτύπημα τοῦ μεγάλου σπαθιοῦ τοῦ δημίου των. Ὁ δήμιος ὅμως ποὺ θ' ἀποκεφάλιζε τὴν Περπέτουα ἤταν ἀδέξιος. Τὸ πρῶτο του χτύπημα βρῆκε τὴ μάρτυρα στὸν ὦμο. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ταραχθῆ περισσότερο.

—Μὴν ταράζεσαι, φίλε μου, τοῦ εἶπε γλυκὰ ἡ γενναία ἀρχοντοπούλα, παρὰ τοὺς πόνους ποὺνοιωθε καὶ τὸ ἀφθονο αἷμα ποὺτρεχε ἀπ' τὶς πληγές της. Νὰ ἐκεῖ θὰ χτυπήσης!...

Καὶ τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της τὸν τράχηλό της.

Ὁ δήμιος κατέφερε δεύτερο δυνατὸ χτύπημα καὶ τὸ ὡραῖο κεφάλι τῆς Χριστιανῆς μάρτυρος κύλησε, χωρισμένο ἀπὸ τὸ σῶμα, στὸ αἱματόβρεχτο χῶμα τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Στὸ μέρος αὐτὸ ποὺ μαρτύρησε ἡ Περπέτουα, οἱ Χριστιανοὶ ἔχτισαν ἀργότερα ἕναν μεγαλοπρεπῆ ναό.

Ἡ ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη τῆς Ἁγίας Περπέτουας τὴν 1η Φεβρουαρίου.

✿✿✿

Ξέχασε τὴ γλῶσσα του

Ἀφοῦ ἔμεινε ἕνα χρόνο στὴ Γαλλία, ἕνα ἀγοράκι 7 ἐτῶν ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, τὴ Γερμανία. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτό, εἶχε ξεχάσει τελείως τὴ μητρική του γλῶσσα! Καί, γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μαζί του, ἡ μητέρα του ἀναγκάσθηκε νὰ μεταχειρισθῆ διερμηνέα...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΔΥΟ ἄνθρωποι φαίνονταν προορισμένοι νὰ διαδεχθοῦν τὸν Αὔγουστο στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο τῆς Ρώμης : ὁ Τιβέριος κι' ὁ 'Αγρίνοπας. Εἶχαν διακοιθῆ κι' οἱ δύο ἀπὸ πολὺ νέοι ὡς στρατηγοὶ κι' εἶχαν μεγάλες συμπάθειες μεταξὺ τοῦ στρατοῦ.

'Αλλ' ὁ Τιβέριος ὑπερτεροῦσε κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Καταγόταν ἀπὸ τὴν ἔνδοξη οἰκογένεια τῶν Κλαυδίων. ποὺ εἶχε δώσει ὥς τότε στὴ Ρώμη τριαντατρεῖς ὑπάτους. πέντε δικτάτορες καὶ ἑπτὰ κίνσορες. Ἔξη ἀπὸ τοὺς προγόνους του εἶχαν κάμει θριάμβους καὶ δύο εἶχαν τιμηθῆ μὲ ἀποθέωσι. Ἐκτός, ὅμως ἀπὸ τὸ μεγάλο ὄνομά του καὶ τὶς πολεμικές του δάφνες, ὁ νεαρὸς αὐτὸς στρατηγὸς εἶχε τὴ φήμη ἀνθρώπου συνετοῦ, διορατικοῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ. Σ' αὐτόν, ἄλλωστε, στρεφόταν ἡ προτίμησις τοῦ Αὐγούστου.

'Αλλ' ἡ τύχη ἀποφάσισε διαφορετικά. Στὴν ποκειμένη περίπτωσι. ἡ τύχη εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης τοῦ Αὐγούστου 'Ιουλίας. ποὺ ἀγάπησε τὸν 'Αγρίνοπα κι' ἔπεισε τὸν πατέρα της νὰ τῆς τὸν δώση ὡς σύζυγο.

'Η 'Ιουλία φημιζόταν γιὰ τὴν ὀμορφιά της. ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐλαφρότητά της ἐπίσης. Τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν 'Αγρίνοπα δὲν ἦταν τὸ πρῶτο. Εἶχε ὥς τότε διάφορες περιπέτειες κι' ὁ πατέρας εἶχε βρεθῆ πολλὲς φορὲς στὴν ἀνάγκη νὰ ἐξαντλήση ὅλη τὴν αὐστηρότητά του. γιὰ νὰ βάλη κάποιο φραγμὸ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς φλογερῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς κόρης του. Γι' αὐτό, αἰσθάνθηκε μεγάλη ἀνακούφισι, δίνοντας την ὡς σύζυγο σ' ἕναν ἄνθρωπο ὅπως ὁ 'Αγρίνοπας.

'Ο Τιβέριος εἶχε πιὰ παραμερισθῆ.

'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ 'Αγρίνοπας πέθανε ἐφαρμικά. 'Η

ΜΕΣΣΑΛΙΝΕΣ

'Η 'Ιουλία ἔβαλε τρεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους της νὰ μονομαχήσουν, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θ' ἀνήκε στὸ νικητή...

'Ιουλία ἦταν τότε 27 χρόνων κι' ὁ πατέρας της εἶδε μὲ λύπη του πὼς ἔπρεπε ν' ἀσχολιθῆ καὶ πάλι μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεώς της. Τὴν κάλεσε. λοιπόν. μιὰ μέρα καὶ τῆς εἶπε νὰ τοῦ ὑποδείξη ποιὸν θὰ ἤθελε νὰ σύζυγο.

— 'Εκεῖνον ποὺ θὰ καθίση στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο ἔπειτα ἀπὸ σένα. ἀπάντησε ἡ 'Ιουλία. 'Η κόρη τοῦ Καίσαρος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ παντρευτῆ ἕνα μέλλοντα αὐτοκράτορα!...

— Διάδοχός μου θὰ εἶνε ὁ Τιβέριος. εἶπε ὁ πατέρας της.

— Ἔ. τότε σύζυγός μου θὰ γίνη ὁ Τιβέριος. ἀπάντησε ἡ 'Ιουλία. 'Η ἀλήθεια εἶνε πὼς τὸν ἀντιπαθῶ. 'Αλλ', ὁ τίτλος κι' ἡ ἐξουσία του θὰ μὲ κάμουν νὰ τὸν συμπαθήσω...

— Δὲν φαντάζομαι νὰ μιλᾶς σοβαρά. κόρη μου. τῆς εἶπε ὁ Αὔγουστος. 'Ο Τιβέριος εἶνε παντρεμένος κι' ὅπως μαθαίνω ἀγαπάει τὴ Βιστάνια τὴ γυναῖκα του...

— Θὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ τὴ διώξη πατέρα!

'Η πρᾶξις τῆς «ἀποπομπῆς» ἦταν ἕνα ποονόμιο τῶν Ρωμαίων πατριϊκίων. ποὺ μποροῦσαν. σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ καὶ χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι. νὰ ἐπικαλεσθοῦν καμμιὰ δικαιολογία. νὰ διώξουν τὴ σύζυγό τους. ἀπαγγέλλοντας μποστὰ σὲ μάρτυρες ὡρισμένες τυπικὲς φράσεις.

'Ο Αὔγουστος ἀντιτάχθηκε ὅσο μποροῦσε σ' αὐτὴ τὴν παράλογη ἀξίωσι τῆς κόρης του. 'Αλλά. στὸ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήση καὶ χρησιμοποίησε τὸ αὐτοκρατορικὸ κῦρος του γιὰ νὰ πείση τὸν Τιβέριο νὰ διώξη τὴ Βισπάνια.

Πειθαρχικὸς στρατιώτης ὁ Τιβέριος ὑποτάχθηκε στὴ θέλησι τοῦ αὐτοκράτορος. 'Αλλ' ἡ πρᾶξις αὐτὴ τὸν λύπησε βαθεία κι' οἱ βιογράφοι του ἀφηνοῦνται ὅτι. ἀπὸ τότε κάθε φορὰ ποὺ τύχαινε νὰ συναντήση τὴ Βισπάνια στὸ δρόμο ἢ σὲ μιὰ τελετή. κατέβαζε τὸ κεφάλι καὶ γινόταν κατακόκκινος ἀπὸ τὴ ντροπή του.

'Η συζυγική του ζωὴ δὲν ἦταν. ἄλλωστε. εὐτυχισμένη. 'Η 'Ιουλία καὶ μετὰ τὸ δεύτερο γάμο της συνέγισε τὴν ἀκόλαστη ζωή της. 'Επρόδιδε τὸν ἄντρα της φανερὰ σχεδὸν κι' οἱ προτιμήσεις της στρέφονταν περισσότερο στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του. Τὸν ἐξεδικεῖτο ἔτσι γιὰ τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἔδειχνε ἀπέναντί της.

'Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος φρόντιζε ὥστε ὁ ἄντρας της νὰ μαθαίνη τὶς κατακτήσεις της βέβαια πὼς δὲν θὰ τολμοῦσε ν' ἀντιδράση ἀπὸ σεβασμὸ ποὸς τὴν κόρη τοῦ Αὐγούστου. 'Αλλὰ μὲ τὴν τακτική της αὐτὴ τὸν στεροῦσε ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἔνη ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα.

Στὴ Ρώμη ἀποκαλοῦσαν πιὰ τὸν Τιβέριο «πρῶτο κεφασόρο τῆς αὐτοκρατορίας» γιατὶ τὰ ὄργια τῆς 'Ιουλίας ἦταν σ' ὅλους γνωστά. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ τὴν συνετίση καὶ χρησιμοποίησε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ φτάση στὸ σκοπὸ ποὺ ἐπεδίωκε. 'Αλλ' ὅταν εἶδε ὅτι οἱ προσπάθειές του ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. προτίμησε νὰ αὐτοεξοριστῆ παρὰ νὰ ἐκθέση τὴν ὑπόληψι τῆς κόρης τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατοῦσε στὰ γέρια του τὶς τύχες τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Πῆγε τότε στὴ Ρόδο. ὅπου ἔμεινε ἐπὶ ἑπτὰ συνεχῆ χρόνια. φροντίζοντας νὰ γίνεται ὅσο τὸ δυνατὸν μικρότερος θόρυβος γύρω στ' ὄνομά του.

'Ο Αὔγουστος ἐξετίμησε πολὺ αὐτὴ τὴ στάσι του κι' ἐπειδὴ κι' ὁ ἴδιος ἦταν ἀγανακτισμένος ἐναντίον τῆς κόρης του. τὴν ἐξώρισε στὴ νῆσο Παντατόρια.

'Αλλ' ἡ 'Ιουλία δὲν συνετίσθηκε οὔτε αὐτὴ τὴ φορά. Συγκέντρωνε γύρω της ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ κατώτερα στρώματα τῆς κοινωνίας. μονομάγους. θαυματοποιούς. θηριοδαμαστάς. μαύρους ἀπὸ τὴν 'Αφρικη καὶ παραδιόταν μαζί τους σὲ ἀκατονόμαστα ὄργια. Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς συμποσίου. ἐμφανίστηκε γωρὶς νὰ φοράη τίποτα καὶ ὑποχρέωσε τοὺς συνδαιτυμόνες νὰ φοράη τὴ τρελλὴς ζωῆς της νὰ κάμουν κι' αὐτοὶ τὰ ἴδιο. τρόφους τῆς τρελλῆς ζωῆς της καὶ τὸ ἄφθονο κρασὶ ἐξέπιν. 'Αλλ' ἡ προκλητικὴ ὀμορφιά της καὶ τὸ ἄφθονο κρασὶ ἐξέπιν. γειραν τὰ κτηνώδη ἐνστικτα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. ποὺ ὥρμησαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. γιατὶ ὁ καθένας τὴν διεκδικοῦσαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. γιατὶ ὁ καθένας τὴν διεκδικοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Στὴ συμπλοκὴ ποὺ ἐπακολούθησε. δύο ἀπ' αὐτοὺς βρῆκαν τὸ θάνατο κι' ἀσκετοὶ ἄλλοι μεταφέθηκαν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ συμποσίου.

Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι. ἡ 'Ιουλία ἔβαλε τρεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους της νὰ μονομαχήσουν. μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ ἀνήκε στὸ νικητή. Δύο ἀπ' αὐτοὺς βρῆκαν τὸ θάνατο μπροστὰ στὰ μάτια της. 'Ο τρίτος ποὺ τὸ σῶμα του ἦταν νεμάτο πληγές. ξεφύγησε. ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα. στὴν ἀγκαλιά της.

Κάποτε ἄλλοτε. ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναῖκα σκότωσε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια ἕνα γιγαντόσωμο Νουβιανὸ θηριοδαμαστή. ποὺ κατάκοπος ἀπὸ μιὰ πάλη μὲ πάνθηρες. ἀρνήθηκε νὰ τὴ πού. κατάκοπος ἀπὸ μιὰ πάλη μὲ πάνθηρες. ἀρνήθηκε νὰ τὴ σοίξη στὴν ἀγκαλιά του...

'Η φήμη αὐτῶν τῶν ὀργίων ἔφθανε ὥς τὸν Τιβέριο. Τὴν συγγόησε. ὡστόσο. ὅταν. μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Αὐγούστου. ἀνέβηκε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ συμπορευθῆ στὰ διαμερίσματα τῆς καὶ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη περιώρισε στὰ διαμερίσματα τῆς καὶ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβη τὶς τιμὲς καὶ τὴ δόξα του. 'Αλλὰ. ταυτόχρονα. τὴν ἀνέκρινε. ὡστόσο. ὅτι δὲν θὰ ἀνεόταν καμμιὰ καινοφόνια πάρεκτροπή της. ὅτι δὲν θὰ ἀνεόταν καμμιὰ καινοφόνια πάρεκτροπή της. 'Η 'Ιουλία στράφηκε τότε ἐναντίον τοῦ συζύγου της κι' ἀποφάσισε νὰ συνωμοτήσ μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀνεβάση ἕναν εὐγενοῦμενο στὸ αὐτοκρατορικὸ θρόνο. Εἶνε καταστρώσει. μάλιστα. ἕνα σχέδιο γιὰ νὰ τὸν δολοφονήση. 'Αλλ' ἐκεῖνοι. στοὺς ὁποίους εἶνε ἀνεθέσει τὴν ἐκτέλεσί του. τὴν πρόδωσαν στὸν αὐτοκράτορα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τιβέριος φάνηκε ἀμείλικτος. Ἔκλεισε τὴν 'Ιουλία σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ κι' ἐμπιστεύθηκε τὴ φρούρησί της σὲ ἀνθρώπους ποὺ τοῦ ἦταν τυφλὰ ἀφοσιωμένοι.

'Αλλ' ἡ 'Ιουλία δὲν ἀνένθηκε αὐτὴ τὴν ταπείνωσι. Μιὰ μέρα. τεμάτισε τὴ ζωή της ἀνοίγοντας τὶς φλέβες τῶν νεύρων της μέσα στὸ λουτρό της... Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος μιᾶς κόρης καὶ συζύγου αὐτοκρατόρων. ποὺ δὲν εἶνε σταθῆ ἱκανὴ νὰ σεβασθῆ τὸ μεγάλο ὄνομα καὶ τὴν ὑψηλὴ θέσι της.

Ὁ Σεϊφουλλὰχ ἔστειλε ὡς μάρτυρες στὸν Ἠλιόπουλο τὸν πρῶτο γραμματέα τῆς τουρκικῆς πρεσβείας καὶ τὸν Ἰταλὸ στρατιωτικὸ ἀκόλουθο...

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Μιὰ μονομαχία ἑλληνοτουρκικὴ

Στὶς ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1895, ὅταν ἄρχισε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ συγχώνευσι τοῦ παλαιοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλόπλων μὲ τὴν Ἀθηναϊκὴ Λέσχη, ζωηρὸ ἐπεσόδιο συνέβηκε μεταξὺ τοῦ τότε στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς τουρκικῆς πρεσβείας Σεϊφουλλὰχ μπέη καὶ τοῦ Δημητρίου Ἠλιοπούλου ποὺ ἦταν μέλος τοῦ Ὁμίλου Φιλόπλων.

Ὁ Σεϊφουλλάχ, εἶχε ἀναμιχθῆ ἐνεργότατα στὴν αἱματηρὴ μονομαχία Θανασούλη Πιερράκου — Μαυρομιχάλη καὶ Ἀλφρέντ μπὲν κι' εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ὕστερ' ἀπ' ὅσα συνέβηκαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μαζὶ μὲ ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς τουρκικῆς πρεσβείας.

★

Ἀφοῦ πέρασε ἕνα χρονικὸ διάστημα, ἀπὸ τὴν δραματικὴ αὐτὴ μονομαχία, ὅπου τραυματίστηκε θανάσιμα ὁ Θανασούλης Πιερράκος - Μαυρομιχάλης κοντὰ στὴν Ἁγία Γλυκερία στὸ Γαλάτσι, ὁ Σεϊφουλλὰχ μπέης τοποθετήθηκε καὶ πάλι στὴν τουρκικὴ πρεσβεία τῶν Ἀθηνῶν καὶ γύρισε στὴν παλαιὰ θέσι του.

Στὸν ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897 ὁ Σεϊφουλλὰχ βρέθηκε ἐπιτελάρχης τοῦ περίφημου Ἐτὲμ Πασσᾶ, κατὰ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις στὴ Θεσσαλία.

Ὅταν, λοιπόν, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ Σεϊφουλλάχ, καὶ βρέθηκε μέσα στὸν κύκλο τῶν παλαιῶν κοινωνικῶν γνωριμιῶν, προσπάθησε νὰ γράψη ὡς μέλος στὸν Ὅμιλο Φιλόπλων — ποὺ ἦταν καὶ ὁ ἴδιος μέλος — κάποιο νέο ὑπάλληλο τῆς τουρκικῆς πρεσβείας.

Πρόεδρος, τότε, στὸν Ὅμιλο Φιλόπλων, ἦταν ὁ παλαιὸς Ἀθηναῖος γιατρὸς Χρῆστος Ράλλης, γυιὸς τοῦ ἀείμνηστου κ. αθηνητὴ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Γεωργίου Ράλλη καὶ ἀδελφὸς τοῦ παλαιοῦ πρωθυπουργοῦ Δημητρίου Ράλλη.

Γιὰ τὴν ἐγγραφὴ ἑνὸς νέου μέλους, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸν Ὅμιλο Φιλόπλων, ἔπρεπε νὰ γίνη πρότασι ἀπὸ δυὸ μέλη καὶ ὑστερα ψηφοφορία στὸ ἐντευκτήριο τοῦ Ὁμίλου.

Ὁ ὑποψήφιος, λοιπόν, ποὺ ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὸν ὁ Σεϊφουλλὰχ μπέης ἐπροτάθηκε ἀπὸ δυὸ μέλη τοῦ Ὁμίλου. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀρνητικὸ καὶ αἰτία γι' αὐτὸ ἦταν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σεϊφουλλάχ, ποὺ τὸν ἀντιπαθοῦσαν τὰ περισσότερα μέλη τοῦ Ὁμίλου, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς αἱματηρῆς μονομαχίας Ἀλφρέντ μπὲν καὶ Πιερράκου Μαυρομιχάλη.

Ὁ Σεϊφουλλὰχ μπέης ὅμως, μετὰ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἐπληροφορήθη, ἄγνωστο ἀπὸ ποιόν, ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀντίδρασι κινήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκλογῆς ἀπ' τὸ μέλος τοῦ Ὁμίλου Δημ. Ἠλιόπουλο, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἦταν ἀληθινό. Καὶ χωρὶς νὰ ἐξακριβώση καλὰ τὴν πληροφορία του, ὁ Τοῦρκος στρατιωτικὸς ἀκόλουθος ἔστειλε, τότε, ὡς μάρτυρες, πρὸς τὸν Ἠλιόπουλο, δυὸ συναδέλφους του, δηλαδὴ τὸν πρῶτο γραμματέα τῆς τουρκικῆς πρεσβείας καὶ τὸ στρατιωτικὸ ἀκόλουθο τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν ἱκανοποίησι.

★

Ὁ Ἠλιόπουλος δέχτηκε τοὺς δυὸ μάρτυρες καὶ ξαφνιάστηκε ὅταν ἄκουσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς τους.

—Ἐγώ, κύριοι — τοὺς εἶπε ὁ Ἠλιόπουλος — δὲν ἔχω ἰδέα γιὰ ὅσα μοῦ ἀποδίδετε. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ μοῦ δώσετε προθεσμία 24 ὡρῶν γιὰ νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω...

Οἱ δυὸ μάρτυρες τοῦ Σεϊφουλλὰχ δέχτηκαν νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐπίσκεψι τὴν ἴδια ὥρα τῆς ἄλλης μέρας. Στὸ μεταξὺ ὁ Ἠλιόπουλος εἰδοποίησε τὸν προεδρο τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλόπλων Χρ. Ράλλη γιὰ τὸ διαβημα ποὺ εἶχε γίνει πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν ἴδια μέρα ὁ Ράλλης ἐκάλεσε ἐπειγόντως σ' ἔκτακτη συνεδρίασι, τὰ μέλη τῆς κοσμητείας τοῦ Ὁμίλου.

Ὁ πρόεδρος Ράλλης, στὴ συνεδρίασι αὐτή, ἀνάφερε πρὸς τὰ μέλη ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Ξαφνιάστηκαν, τότε, ὅλοι στὸ ἄκουσμα τῆς ἀποστολῆς μαρτύρων στὸν Ἠλιόπουλο ἀπὸ μέρους τοῦ Σεϊφουλλάχ. Κι' ὁ ταγματάρχης πυροβολικοῦ Ἀλ. Ἀργυρόπουλος ἐτόνισε ὅτι τὸ διάβημα τοῦ Τούρκου στρατιωτικοῦ δὲν ἐνδιέφερε μόνο τὸν Ἠλιόπουλο, ἀλλ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ μέλη τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλόπλων!

—Κύριε πρόεδρε, πρόσθεσε ὁ Ἀργυρόπουλος, ἡ ἀποτυχία τοῦ ὑποψηφίου ποὺ προστατεύει ὁ κύριος αὐτός, ὀφείλεται σ' ὅλους μας κι' ὄχι μόνο στὸν Ἠλιόπουλο, ἑπομένως ὀφείλει νὰ μονομαχήση μὲ τὸν καθένα μας χωριστά, γιατὶ μόνο ἔτσι θὰ πάρη τὴ ἱκανοποίησι ποὺ τοῦ χρειάζεται!...

—Εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος μὲ τὴ γνώμη σας, ἀπάντησε ὁ πρόεδρος Ράλλης.

—Ὅλοι σύμφωνοι! ἐπρόσθεσαν μὲ μιὰ φωνὴ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς κοσμητείας τοῦ Ὁμίλου. Ἡ γνώμη τοῦ Ἀργυροπούλου εἶχε γίνει ἀπόφασι.

★

Μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ποὺ τοῦ ἀνακοίνωσε ὁ πρόεδρος Ράλλης, ὁ Ἠλιόπουλος παρακλήθηκε ν' ἀπαντήση στοὺς μάρτυρες τοῦ Σεϊφουλλάχ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τὴν ἄλλη μέρα.

Ἐκεῖνοι μόλις ἄκουσαν τὴν ἀπροσδόκητη ἀπόφασι ἀνησύχησαν καὶ ἀλληλοκυττάχτηκαν μὲ ἀπορία.

Στὸ τέλος, ὁ Ἰταλὸς ἀκόλουθος ρώτησε τὸν Ἠλιόπουλο μὲ ἀνήσυχο ὕφος:

—Πόσα μέλη, παρακαλῶ, ἔχει ὁ Ὅμιλός σας;

—Δὲν ξέρω ἀκριβῶς νὰ σᾶς ἀπαντήσω τώρα, εἶπε ὁ Ἠλιόπουλος. Αὐτὸ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ μάθουμε. Ὁπωσδήποτε — συνέχισε ὁ Ἠλιόπουλος — ὅλοι ἀποφάσισαν νὰ μονομαχήσουν καὶ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι αὐτὸ θὰ εὐχαριστήση τὸν πελάτη σας, ἀφοῦ ἡ ἱκανοποίησι θὰ τοῦ δοθῆ πλήρης!

Σὲ μεγάλη ἀμηχανία καὶ δισταγμὸ βρέθηκαν οἱ μάρτυρες τοῦ Σεϊφουλλάχ. Κατάλαβαν πολὺ καλὰ τὸ τί περίμενε τὸν πελάτη τους ἀπὸ μιὰ τόση ἐπικίνδυνη ἀναμέτρησι. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τὸν πελάτη τους κι' ἔφυγαν. Δὲν γύρισαν ὅμως ξανά, ἀπὸ τότε, γιὰ νὰ δώσουν τὴ σχετικὴ ἀπάντησι. Τὸ ζήτημα, ἔτσι ἔληξε χωρὶς νὰ γίνη βέβαια μονομαχία. Ἀλλ' ἀπετέλεσε, τότε, τὸ θέμα τῆς κοινῆς συζητήσεως, γιατὶ γύρω ἀπ' αὐτὸ ἐπροκλήθηκε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ζωηρὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

✪✪

Διαγωνισμὸς καπνίσματος πίπας

Ὁ Ὁλλανδὸς Κλίζινγκ θὰ ἐπιχειρήση κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου νὰ κατορρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ διαρκείας καπνίσματος μὲ πίπα, ποὺ κατέχεται σήμερα ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ Σπανίολα. Ὁ τελευταῖος, κατὰ τὸ διαγωνισμὸ ποὺ ἔγινε πέρυσι, κατώρθωσε νὰ καπνίση χωρὶς διακοπὴ τὸ τσιμπούκι του ἐπὶ 83' καὶ 2''. Τὸ τσιμπούκι ποὺ θὰ καπνίση ὁ Κλίζινγκ, θὰ περιέχη 3 γραμμάρια καπνοῦ καὶ θὰ παρασκευασθῆ προσωπικῶς ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς διεθνοῦς ὀργανώσεως τῶν καπνιστῶν πίπας Πίερσου.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

Ἡ τ α μ ί α ς: Καὶ βέβαια τὸ εἰσιτήριο σᾶς δίνει δικαίωμα γιὰ μιὰ θέσι. Ἀλλὰ μέσα στὸ θέατρο!...

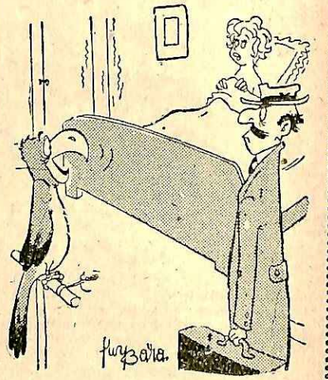

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ὁ π π α γ ά λ ο ς: Ἀμὰν ὁ ἄντρας μου! Κρύψου γρήγορα μέσα στὴ ντουλάπα!..

«Ici Paris»

—Κι' ἔτσι, ἀγάπη μου, δὲν βρέχομαι κι' ἐγώ!...

«Ici Paris»

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΥΣ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21

Δάκρυα, φτώχια καὶ ἄλλα βάσανα

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους Φιλικούς. Ὁ Ἐμμ. Ξάνθος, πέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ Νοέμβριο τοῦ 1851. Δέχτηκε ἕνα θανατηφόρο τραῦμα στὸν κρόταφο μέσα στὴ Βουλὴ καὶ ξεψύχησε λίγες ὧρες ἀργότερα. Πῶς ἔγινε τὸ κακό; Νὰ τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ φρασεολογία τους:

«Ἡ ἀναιδὴς αὐθάδεια τοῦ καταπτύστου Λ. Βιλαέτη (βουλευτοῦ) ἐγένετο αἰτία συμφορᾶς. Ὁ κ. Ξάνθος, ὁ γνωστὸς ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Παλιγγενεσίας, ἐξερχόμενος τοῦ θεωρείου (τῆς Βουλῆς) καὶ καταβαίνων τὴν κλίμακα ἐσπρώχθη ὑπὸ τοῦ πλήθους, καταβαίνοντος μὲ ὁρμὴν τὴν κλίμακα καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου».

Μὲ λίγα λόγια ἔγινε τὸ ἑξῆς ἐπεισόδιο:

Σὲ μιὰ θυελλώδη συζήτησι τῆς Βουλῆς, ποὺ προκάλεσε ὁ βουλευτὴς Πύργου Λύσανδρος Βιλαέτης, γιὰ προσωπικὸ ζήτημα, δημιουργήθηκε πανικὸς στὴν αἴθουσα κι' ὁ Ξάνθος, βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ θεωρεῖο, μαζὶ μὲ ἄλλους ἀκροατὰς ἐκείνης τῆς συνεδριάσεως, καὶ κατεβαίνοντας τὴ σκάλα ποὺ δὲν εἶχε κάγκελα, γκρεμίστηκε ἀπ' αὐτή. Πέθανε μετὰ τοεῖς ὧρες, ἀφοῦ μετάλαβε. Προσευχόταν δὲ ὡς τὴν τελευταία του στιγμή. Τόσο θρῆσκος ἦταν.

★

Χειμῶνας βαρὺς ἦταν τὸ 1822, ὅταν παραδόθηκε στοὺς Ἕλληνες (14 Ἰανουαρίου) τὸ κάστρο τῆς Ἀκροκορίνθου. Πολλὰ λάφυρα εἶχε πάρει τότε ὁ στρατὸς κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καμμιὰ πενηνταριὰ ἀκριβὲς γοῦνες. Ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῦο ὁ γενναῖος Πελοποννήσιος ὁπλαρχηγὸς Παναγιώτης Γιατρᾶκος, κι' ἀντὶ νὰ πάρη μιὰ γοῦνα νὰ ρίξη στὴν πλάτη του, ἔγραψε στὸ σπίτι του νὰ τοῦ στείλουνε μιὰ παληοκαπότα, ποὺ τὴν εἶχε κεῖ πέρα ἀφημένη.

Ὅταν οἱ ἄλλοι ἀπόρησαν καὶ τὸν ρώτησαν γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό, ὁ παληὸς ὁπλαρχηγὸς ἀπάντησε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους:

—Ὅσο βρίσκονται παληόκαπες στὸ σπίτι μου οἰκονομιέμαι. Ὅταν τελειώσουν, ἄς εἶνε καλὰ ἡ πατρίδα!

Σκοτώθηκε ὅμως ὁ στρατηγὸς κι' ἡ γυναῖκα του πέρασε φτώχεια ἀνείπωτη. Εἶχε τυφλωθῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὶς περισσότερες φορὲς κοιμόταν νηστική. Κι' ὁ γυιός της ἀναγκάστηκε νὰ βάλη ἐνέχυρο τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα του — λάφυρο τοῦ πολέμου ἀπὸ τὸν περίφημο Κιαμίλμπεη — γιὰ νὰ οἰκονομήση μερικὲς δραχμές.

★

Νὰ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἀγόρευσι ἑνὸς βουλευτοῦ στὴ Βουλὴ τοῦ 1855 γιὰ μιὰ ἀρχόντισσα ποὺ κατάντησε ἀγυρτοπουλήτρα:

«Εἷς τῶν πρώτων οἰκοκυραίων τῆς Ὕδρας, ὁ Θεόδωρος Γκίκας, προσέφερεν ὅλην αὐτοῦ τὴν χρηματικὴν κατάστασιν, ἐκ δραχμῶν 900 χιλιάδων, εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος, καὶ λέγω ὅλην, διότι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἡ σύζυγός του ἐπεκαλέσθη τῆς Κυβερνήσεως τὴν συνδρομὴν καὶ μὴ ἀκουσθεῖσα κατέφυγεν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ἀρωγὴν τῶν ἑπτὰ ὀρνίθων της, τὰ αὐγὰ τῶν ὁποίων πωλοῦσα, ἠγόραζε τὸν ἄρτον τῆς ἡμέρας, ὁ δὲ Παπαμιχαλάκης, ὁ ἱερεὺς τῆς ἑνοριακῆς ἐκκλησίας ἡ Ἀνάληψις, συνήθροιζεν ἐπ' ὀνόματί της κατὰ Κυριακὴν διὰ τοῦ δίσκου ὀλίγα χρήματα, ἅτινα ἔδιδεν εἰς τὴν χήραν τοῦ Γκίκα ἕως οὗ ἡ δυσπραγία καὶ ἡ λύπη ἔδωσαν τέλος εἰς τὰ βάσανά της».

Τῶν Ζαΐμαίων τὸ σπίτι δυστύχησε κι' αὐτὸ πολὺ μετὰ τὸν Ἀγῶνα. Ὁ Ἀνδρ. Ζαΐμης ὅμως κανένα παράπονο ποτὲ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του γιὰ τὴν τόση οἰκονομικὴ στενοχώρια του.

—Πληρώνω τὰ πρόστιμα τοῦ Εἰκοσιένα! συνήθιζε νὰ λέη καὶ νὰ παραπονιέται.

Ὁ Γεώργιος Κίτσος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Κυρα-Βασιλικῆς τοῦ Ἀλήπασα, ἥρως κι' αὐτὸς τοῦ Μεσολογγίου, πέθανε τέλη τοῦ 1841 στὴν ψάθα καὶ θάφτηκε μ' ἔρανο καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι παληοὶ ἀγωνιστές. Ἄφησε γυναῖκα καὶ δυὸ κορίτσια τῆς παντρειᾶς. Ἡ φτωχὴ χήρα ξενοδούλευε καὶ κάθε Πάσχα καὶ Χριστούγεννα ἔτρεχε, μαζὶ μὲ ἄλλους, στὰ ὑπουργεῖο γιὰ κανένα βοήθημα. Μάλιστα ὁ Κωλέτης, πρὶν γίνη πρωθυπουργός, κατέβαινε ὁ ἴδιος ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν στὴν πόρτα τοῦ ὑπουργείου του καὶ μοίραζε ὁ ἴδιος λίγες δραχμὲς σ' ὅσους περίμεναν στὸ πεζοδρόμιο, ἔξω ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο.

Στὴν κηδεία τοῦ Κίτσου, μαζὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ποὺ τὴν ὁκολούθησαν, ἦταν κι' ὁ Σαλῆς παληὸς ἀγωνιστὴς καὶ σύντροφος τοῦ νεκροῦ ἤσωα σὲ ὅλες τὶς μάχες, ποὺ στάθηκε πάντα πιστὸς στὸ σπίτι τοῦ προστάτη κι' ἀρχηγου του καὶ πείνασε κι' αὐτὸς μαζί, χωρὶς ποτὲ νὰ συλλογιστῆ νὰ φύγη νὰ πάη ἀλλοῦ νὰ ζήση. Ἔμεινε κοντά του καὶ δούλευε κι' αὐτὸς νὰ βοηθήση ὅλους ὅσο μποροῦσε, κι' ἄς ἦταν κι' ὁ ἴδιος ἄνθρωπος τῆς ἀνάγκης.

Ὅταν πέθανε ἡ χήρα τοῦ Κίτσου κι' αὐτὴν μὲ ἔρανο τὴν θάψανε, σὰν ὅλους τοὺς φτωχούς.

★

Συνήθεια ὑπῆρχε, τὰ χρόνια ἐκεῖνα, γιὰ τὴν κηδεία τῶν φτωχῶν ἀγωνιστῶν, νὰ κάνουν ἔρανο ψυχόπονοι χριστιανοί. Ἔβγαζαν στὴν πόρτα τοῦ νεκροῦ ἕνα τραπέζι, μ' ἕνα πιάτο ἀπάνω, δυὸ κεριὰ σταυωσὰ καὶ λίγο λιβάνι. Ζητῶντας Βοήθεια. Καὶ ποιὸς λιγώτερο, ποιὸς περισσότερο, δίνανε ὅλοι. Ἦσαν πονόψυχοι οἱ τότε Ἀθηναῖοι..

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

✪✪

Ἀνέκδοτα

Μιὰ μέρα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μιλώντας μὲ τὸ Διογένη τοῦ εἶπε ἀγέρωχα:

—Εἶμαι ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου!

—Εἶσαι ὅμως καὶ δοῦλος τῶν δούλων μου, ἀποκρίθηκε ὁ Διογένης.

Κι' ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ ζήτησε νὰ μάθη γιατί, ὁ κυνικὸς φιλόσοφος τοῦ ἀποκρίθηκε.

—Γιατὶ ἐγὼ ἔχω ὑποτάξει καὶ δαμάσει ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐλαττώματα τῶν ὁποίων σὺ εἶσαι δοῦλος.

★

Στὸν κυνικὸ φιλόσοφο Ἀρίστιππο, ὁ συνάδελφός του Διογένης, ἔκανε μιὰ μέρα παρατηρήσεις γιατί ἤθελε μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἕνα ἀγωρὸ φίλευε ποὶν ἀπ' αὐτόν.

—Μὲ ἐκπλήττεις! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀρίστιππος. Θὰ εὕρισκες τάχα ἐπιλήψιμο ἂν κατοικοῦσα σ' ἕνα σπίτι, τὸ ὁποῖον εἶχε ἄλλους ἐνοίκους πρὶν ἀπὸ μένα;...

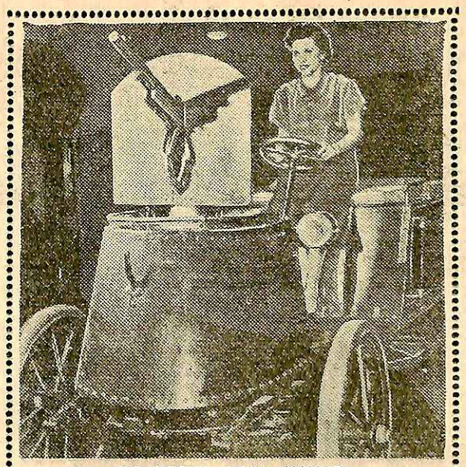

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΡΜΑ ΜΑΧΗΣ

Σ' ἕνα νέο ἀμερικανικὸ φίλμ δίδεται ἡ εὐκαιρία στὴν γοητευτικὴ ἠθοποιὸ Ἔλινορ Χὼλ νὰ ἐπιδείξη τὸ πρῶτο ὅπλο μάχης ποὺ κατασκευάστηκε στὴν Ἀμερικὴ τὸ 1898. Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ τάνκ δανείστηκε ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρεία ἀπὸ τὴν ναυτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἀκαδημία τῆς Λίμνης Τζένεβα στὸ Οὐΐσκονσιν.

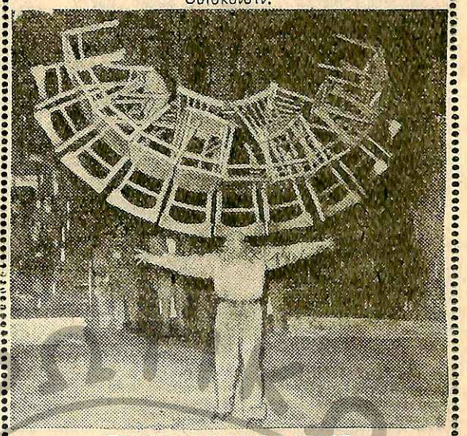

ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΘΛΟΣ

Στὸ τσίρκο Μεντρανὸ τοῦ Παρισιοῦ ὁ Γεωμανὸς Τσάρλυ Μπέμ ἐπιτυγχάνει κάθε βράδυ ἕνα πραγματικὰ ἠρωϊκὸ ἄθλο σηκώνοντας μὲ τὰ δόντια του τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 15 καρέκλες!... Οἱ θεαταὶ ποὺ θαυμάζουν τὸ κατόρθωμά του ἀγνοοῦν ὅτι τὸ παραμικρὸ λάθος στὶς κινήσεις του, θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη ὡς συνέπεια τὸ σπάσιμο τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ καλλιτέχνη.

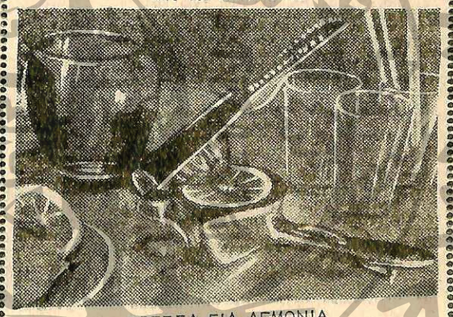

ΠΡΕΣΣΑ ΓΙΑ ΛΕΜΟΝΙΑ

Ἡ νέα αὐτὴ πρέσσα γιὰ λεμόνια, ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὰ γαλλικὰ καταστήματα, ὄχι μόνο εἶνε πολὺ πρακτική, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀφίνει μέσα στὸ λεμόνι, ὕστερα ἀπὸ τὴν πίεσι, οὔτε μιὰ σταγόνα χυμοῦ.

Η μάχη τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Ρόμπερτ Γκράμ, ὁ μεγαλύτερος πλαστικὸς χειρουργος τῆς Ἀμερικῆς, μαζὶ μὲ τὸν βοηθό του "Ερνεστ Μπάουερ, σκυμμένοι σ' ἕνα τραπέζι τῆς κλινικῆς, τακτοποιοῦσαν τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μηνός, ζαλισμένοι ἀπ' τοὺς ἀριθμούς.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' οἱ δυὸ ἐπιστήμονες, καθὼς γύρισαν τὰ κεφάλια τους, ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀπ' τὴν ἔκπληξι. Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, στέκονταν δυὸ παράξενοι ἄντρες, ποὺ κρατοῦσαν ἀπὸ ἕνα περίστροφο στὸ χέρι καὶ τοὺς σημάδευαν ἀπειλητικά.

— Τί σημαίνει αὐτό; φώναξε ὁ δόκτωρ Γκράμ μὲ ἀγανάκτησι, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. "Αν θέλετε λεφτά, θὰ βρῆτε πολὺ λίγα ἐδῶ μέσα!... "Ἀσχημη ἐκλογὴ κάνατε!

— Δὲν θέλουμε λεφτά, ἀπήντησε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ξένους. 'Εγὼ εἶμαι ὁ Φρὲντ Λάνσιν καὶ δουλεύω μαζὶ μὲ τὸ «Μικρὸ» ἀπὸ δῶ, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Στὸκ "Ανταμς.

Βροῦμε κανέναν ἄλλο χειροῦργο... Διάλεξε!

'Ενῶ ὁ δόκτωρ Γκρὰμ στεκόταν ἀναποφάσιστος, ὁ νεαρὸς Μπάουερς ἔδρασε ἀπροσδόκητα. "Ανοιξε ξαφνικὰ ἕνα συρτάρι, ἔχωσε μέσα τὸ χέρι του καὶ ἔβγαλε μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι ἕνα περίστροφο.

"Ενας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. 'Ηταν ἀπὸ τὸ περίστροφο τοῦ Λάνσιν. 'Η σφαῖρα χώθηκε στὸ στῆθος τοῦ Μπάουερς καὶ

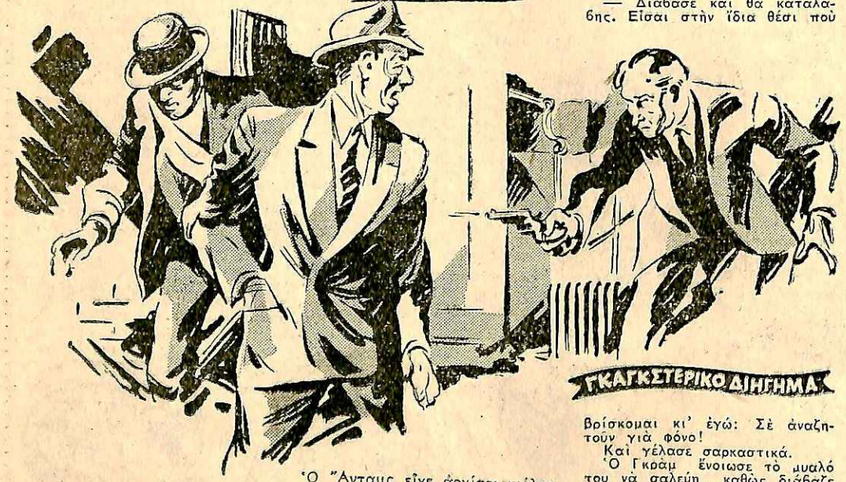

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Καὶ ἔδειξε τὸ σύντροφό του, ποὺ εἶχε πελώριες διαστάσεις.

— Τοῦ Στὸκ "Ανταμς! φώναξαν κι' οἱ δύο ἐπιστήμονες μαζί.

Δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική, ποὺ νὰ μὴν ἤξερε, ὅτι ὁ Στὸκ "Ανταμς ἦταν ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 δημόσιος κίνδυνος τῆς στιγμῆς κι' ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔψαχνε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι κι' εἶχε ἀναστατώσει τὸν κόσμο γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸν ἀπάνθρωπο γκάνγκστερ.

— 'Ο Στόκ, συνέχισε ὁ Λάνσιν, εἶνε κρυμμένος ὄχι πολὺ μακρὰ ἀπὸ δῶ, μὰ δὲν τολμᾶ νὰ ξεμυτίσῃ, γιατὶ ἡ φάτσα του εἶνε γνωστὴ σ' ὅλους τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο... Γι' αὐτό, μᾶς ἔστειλε νὰ σὲ πάρουμε, μαζὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα σου, καὶ νὰ σ' ὁδηγήσουμε στὸ κρησφύγετό του. 'Επειδὴ εἶσαι ὁ καλύτερος πλαστικὸς χειροῦργος τοῦ τόπου, θὰ μεταμορφώσῃς τ' ἀφεντικό ἔτσι ποὺ νὰ μπορέσῃ χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῆ, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Πολιτεία. Θάρθῃ μαζί μας γιὰ συντροφιὰ κι' ὁ συνεργάτης σου. Δὲν πιστεύω νάχῃς ἀντίρρησι...

— Εἶστε τρελλοί! φώναξε πάλι ὁ Γκράμ. Δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτό, γιὰ ὅλα τὰ λεφτὰ τοῦ κόσμου!

— Δὲν σοῦ προσφέρουμε λεφτά, ἀπάντησε ὁ θεώρατος «Μικρὸς» αὐτὴ τὴ φορά. Σοῦ προσφέρουμε ζωή, τὴ ζωή σου. Θάρθῃς καὶ θὰ κάνῃς τὴ δουλειὰ κι' ὅταν τελειώσῃς, θὰ φύγουμε καὶ θὰ σ' ἀφήσουμε ζωντανό... "Αν ἀρνηθῆς, θὰ σὲ σκοτώσουμε ἐδῶ καὶ θὰ πᾶμε νὰ

'Ο "Ανταμς εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ πυροβολῆ. πιέζοντας τὴ σκανδάλη μὲ μανιασμένες σπασμωδικὲς κινήσεις...

τὸ πρόσωπό του συσπάσθηκε ἀπὸ τὸν πόνο. "Επειτα ἔπεσε βαρειὰ στὸ πάτωμα κι' ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος νεκρός, μπροστὰ στὰ γεμάτα ἀπὸ φρίκη μάτια τοῦ Γκράμ.

— Αὐτὸ θὰ σὲ πείσῃ, γιατρέ, εἶπε ὁ Λάνσιν, ὅτι ἐὰν ἀστειευόμαστε. "Αν ἀρνηθῆς νάρθῃς μαζί μας, θὰ πάθῃς ὅ,τι ἔπαθε κι' αὐτὸς ὁ παλαβὸς ὁ βοηθός σου...

"Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ αὐτοκίνητο ποὺ μετέφερε τοὺς δυὸ γκάνγκστερς καὶ τὸν δόκτορα Γκράμ, σταματοῦσε μπροστὰ στὸ κρησφύγετο τοῦ Στὸκ "Ανταμς. Ὁ Λάνσιν καὶ ὁ πελώριος «Μικρός», ἀνέβασαν τὸν τρομοκρατημένο χειροῦργο ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ σκάλα σ' ἕνα φωτισμένο δωμάτιο. 'Εκεῖ βρισκόταν ἕνας ἄντρας. 'Ο Γκράμ τὸν γνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶχε δῆ τόσες φορὲς στὶς ἐφημερίδες. "Ηταν ὁ Στὸκ "Ανταμς. Τὸ πρόσωπό του ἀρχιγκάνγκστερ ἦταν πλατὺ καὶ τραχύ, μὲ λεπτὰ χείλη κάτω ἀπὸ μιὰ πλακουτσωτὴ μύτη. Τὰ μαῦρα μάτια του ἔβγαζαν μικρὲς ἀπαίσιες σπίθες. 'Η φωνή του ἦταν σκληρὴ καὶ ἀπότομη.

— "Οκεῦ μπόϊς, φώναξε μόλις τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν. Καί, προχωρώντας πρὸς τὸν χειροῦργο, χωρὶς ἄλλες διατυπώσεις, τοῦ εἶπε:

— Θὰ μοῦ ἀλλάξῃς τὴ φάτσα καὶ θέλω νὰ κάνῃς καλὴ δουλειά!... Θὰ μὲ κάνῃς ἔτσι, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ περάσω μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας, χωρὶς νὰ ἀναγνωρισθῶ. Πόσος καιρὸς θὰ σοῦ χρειαστῆ;...

— Μερικὲς ἑβδομάδες τούλάχιστον, τραύλισε ὁ Γκράμ. 'Η ἐγχείρησι δὲν θὰ κρατήσῃ πολύ, μὰ ἡ ἐπούλωσις ἀργεῖ ἀρκετὸν καιρό...

— 'Εν τάξει! Θὰ μείνῃς μαζί μας ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό. 'Εχεις ὅ,τι σοῦ χρειάζεται. "Υστερα, θὰ εἶσαι πάλι ἐλεύθερος, ὅπως πρίν, γιατὶ ἐμεῖς θὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ...

"Οταν ξύπνησε τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ Γκράμ, ἀντίκρυσε τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ "Ανταμς. 'Ο γκάνγκστερ στεκόταν δίπλα στὸ κρεβάτι του μὲ μιὰ ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα στὸ χέρι. Μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο, τοῦ ἔτεινε τὸ φύλλο.

— Δὲν εἶνε διασκεδαστικὸ νὰ σὲ κυνηγάνῃ ἡ ἀστυνομία; ρώτησε καγχάζοντας.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ γιατρός.

— Διάβασε καὶ θὰ καταλάβης. Εἶσαι στὴν ἴδια θέσι ποὺ βρίσκομαι κι' ἐγώ: Σὲ ἀναζητοῦν γιὰ φόνο!

Καὶ γέλασε σαρκαστικά.

'Ο Γκράμ ἔνοιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύῃ καθὼς διάβαζε ἕνα χτυπητὸ τίτλο: «'Ο μέγας χειροῦργος Ρόμπερτ Γκράμ καταζητεῖται διὰ τὸν φόνον τοῦ συνεργάτου του Μπάουερς...».

— Γιὰ τὸ Θεό! Πιστεύουν ὅτι ἐγὼ σκότωσα τὸν Μπάουερς! φώναξε.

— Δὲν εἶνε νόστιμο σύτό; κάγχασε ὁ Στὸκ "Ανταμς. Μή στενοχωριέσαι ὅμως, γιατρέ. "Οταν τελειώσῃς τὴ δουλειά σου, θὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πᾶς στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ τοὺς πείσῃς, ὅτι δὲν εἶσαι ἐσύ ὁ δολοφόνος τοῦ βοηθοῦ σου.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ χειροῦργος ἔκανε τὴν πλαστικὴ ἐγχείρησι καὶ τύλιξε τὸ κεφάλι τοῦ "Ανταμς μὲ ἐπιδέσμους, γιὰ νὰ ἐπουλωθοῦν τὰ τραύματα. Οἱ μέρες τῆς ἀναμονῆς ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀργά, γεμάτες ἀμφιβολία. 'Ο Γκράμ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κιόλας, εἶχε καταλάβει, ὅτι ὁ "Ανταμς δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ζωντανὸ μετὰ τὸ τέλος τῆς μεταμορφώσεώς του γιὰ νὰ μὴν πάῃ στὴν ἀστυνομία καὶ δώσῃ τὴν περιγραφὴ τοῦ καινούργιου προσώπου του. 'Ωστόσο κάποτε ἀναγκάσθηκε νὰ ὁρίσῃ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεώς του. "Οταν, λοιπόν, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔφτασε, ὁ χειροῦργος μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ "Ανταμς, μαζὶ μὲ τὸν Λάνσιν, ποὺ στὰ μάτια του ἔλαμπε μιὰ κρύα προειδοποίησι θανάτου.

'Ο "Ανταμς περίμενε ἀνυπόμονα.

— "Ελα, λοιπόν, γιατρέ, βγάλε τοὺς ἐπιδέσμους! πρόσταξε. Τὸ αὐτοκίνητο εἶνε ἕτοιμο...

'Η καρδιὰ τοῦ Γκράμ χτυποῦσε δυνατά. Δὲν θὰ τοὺς ἄφηνε νὰ τὸν δολοφονήσουν χω-

ρὶς νὰ ἀμυνθῆ. ἔστω κι' ἂν αὐτὸ φαινόταν μάταιο.

— Χρειάζομαι μερικὰ ἐργαλεῖα ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, εἶπε.

Καὶ μπῆκε ἐκεῖ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Λάνσιν, ποὺ εἶχε χωμένο τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

Ξαφνικά, ὁ Γκρὰμ στριφογύρισε καὶ ἡ σφιγμένη γροθιά του ἔπεσε βαρειὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνύποπτου συμμορίτη. Καί, καθὼς ὁ Λάνσιν τρίκλιζε πρὸς τὰ πίσω, οὐρλιάζοντας, ὁ Γκράμ πετάχτηκε στὸν διάδρομο καὶ ὥρμησε σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Τὰ χέρια του ἅρπαξαν τὸν σύρτη, ἀλλά, ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ πιστολιὰ πίσω του, μέσα στὸ χώλ. Καφτὸ μολύβι χώθηκε στὴν πλάτη τοῦ Γκρὰμ καὶ διαπέρασε τὴν καρδιά του. 'Αμέσως σωριάστηκε χάμω νεκρός.

'Ο Λάνσιν πλησίασε τρέχοντας καὶ πίσω του ὁ «Μικρός» καὶ ὁ "Ανταμς.

— Τὸ περίμενα αὐτό, μουρμούρισε ὁ Λάνσιν, βάζοντας τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του. 'Ο γιατρὸς δὲν ἦταν βλάκας! "Ηξερε καλά, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφίναμε νὰ ζήσῃ, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μεταμόρφωσι.

— Στὸ διάβολο ὁ γιατρός!... μούγγρισε ὁ Στὸκ "Ανταμς, ἀνυπόμονα. Βγάλτε μου τοὺς ἐπιδέσμους νὰ φύγουμε.

Μὲ τὰ χειρουργικὰ ψαλίδια ὁ Λάνσιν ἔκοψε τοὺς ἐπιδέσμους. Μά, καθὼς οἱ ἐπίδεσμοι ἔπεσαν ξεσκεπάζοντας τὸ καινούργιο πρόσωπο τοῦ "Ανταμς, ὁ Λάνσιν κι' ὁ «Μικρὸς» τραβήχτηκαν πρὸς τὰ πίσω ἔντρομοι.

— Στόκ... Στόκ! Τὸ πρόσωπό σου!... Κύτταξε στὸν καθρέφτη.

'Ο "Ανταμς ἔτρεξε μέσα στὸ δωμάτιο τρομοκρατημένος καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη. 'Αντικρύζοντας τὸ πρόσωπό του, ξεφώνισε μὲ φρίκη:

— Διάβολε! Εἶνε τὸ πρόσωπο τοῦ Γκράμ! Μὲ ἔκανε ὅμοιο μὲ τὸν ἑαυτό του ὁ γιατρός!...

— Ναί, εἶπε ὁ Λάνσιν, ποὺ εἶχε φτάσει μαζὶ μὲ τὸν «Μικρὸ» δίπλα του. Καὶ ὅλη ἡ ἀστυνομία ψάχνει νὰ βρῆ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν Γκράμ! Τὰ πράγματα εἶνε χειρότερα ἀπὸ πρίν...

— Τὸ κάθαρμα! τραύλισε μὲ λύσσα ὁ "Ανταμς. Τόκανε γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῆ. Καὶ τώρα θὰ μὲ πιάσουν μόλις μὲ δοῦν... Λάνσιν, «Μικρέ»!... Ποῦ πάτε;

— Φεύγουμε, Στόκ, ἀπάντησε ὁ Λάνσιν, καὶ μάλιστα χωρὶς ἐσένα! Μὲ τὴ φάτσα ποὺ ἔχεις τώρα, θὰ μᾶς πιάσουν κι' ἐμᾶς!...

Κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Θὰ μείνετε μαζί μου! οὐρλιασε ὁ "Ανταμς. Θὰ πάτε νὰ μοῦ βρῆτε ἄλλον χειροῦργο!...

— Φτάνει πιά, ἀπάντησε ὁ Λάνσιν. 'Αρκετὰ τραβήξαμε ὡς τώρα...

Κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, γιατὶ ὁ "Ανταμς εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ πυροβολῆ, πιέζοντας τὴ σκανδάλη μὲ μανιασμένες σπασμωδικὲς κινήσεις.

'Ο Λάνσιν ἔπεσε ἀνάσκελα μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. 'Ο «Μικρὸς» τρίκλισε μὲ δυὸ σφαῖρες στὴν κοιλιά, μὰ πρὶν πέσῃ, κατώρθωσε νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ πετύχῃ τὸν "Ανταμς ἀνάμεσα στὰ μάτια. "Εκπτυσε τὸ κορμί του κύλησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπάνω στὰ ἠλιόλουστα σκαλοπάτια.

"Οταν ἡ ἀστυνομία ἔφτασε, βρῆκε καὶ τοὺς τέσσερις, τὸ γιατρὸ καὶ τοὺς τρεῖς γκάνγκστερς, νεκρούς. 'Ο Στὸκ "Ανταμς εἶχε πέσει ἀνάσκελα, λίγα βήματα ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ δόκτορος Γκράμ. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Κύτταζαν καὶ ξανακύτταζαν κατάπληκτοι τὰ δυὸ πτώματα, ποὺ τὰ πρόσωπά τους ἔμοιαζαν τόσο πολὺ μεταξύ τους!...

ΕΝΤΜΟΝΤ ΧΑΜΙΛΤΟΝ

Ἑλληνικὲς θυσίες

ΚΑΠΟΥ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Ο! "Ελληνες πολεμισταὶ ἔδειξαν καὶ στὴν Κορέα, ὅπως καὶ παντοῦ, τὴν ἀξία τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων. Κάθε δύσκολη ἐπιχείρησι, κάθε φονικὴ μάχη, κάθε ὁρμητικὴ ἔφοδος, καταλήγει ἐκεῖ σὲ νίκη ποὺ ἐδραιώνει ὄχι μόνο τὶς θέσεις τοῦ ἑλληνικοῦ τάγματος, ἀλλὰ καὶ στηρίζει πολλὲς φορὲς τὴν ἴδια τὴν προέλασι τῶν συμμάχων 'Εθνῶν ποὺ μάχονται γιὰ τὴν 'Ελευθερία.

"Ενας αὐτόπτης μάρτυς, περιγράφει πιὸ κάτω τὴν μάχη γιὰ τὴν κατάληψι ἑνὸς λόφου, ἡ ὁποία ἐπισφράγισε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἑλληνικὲς νίκες καὶ τὶς πιὸ σημαντικὲς συμμαχικὲς ἐπιτυχίες στὴν Κορέα:

'Ο λόφος Χ (δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ὀνομάσωμε διαφορετικά, ἐπειδὴ οἱ ἐπιχειρήσεις βρίσκονται ἀκόμη ἐν ἐξελίξει) ποὺ ἦταν κοντὰ στὶς ἑλληνικὲς θέσεις, φαινόταν τελείως ἔρημος καὶ ἐγκαταλελειμμένος. Γι' αὐτό, ὅταν ἡ ἑλληνικὴ Διοίκησι διατάχθηκε ἀπὸ τὸ Συμμαχικὸν Στρατηγεῖον νὰ προελάσῃ βορειότερα, ἀπεφασίσθηκε νὰ περάσουν αὐτὸ τὸ λόφο τὰ τμήματα σὲ ἁπλῆ πορεία.

Στὸ μεταξύ, φτάνει ὁ Χατζηλεμονίδης καὶ γαζώνει μὲ μιὰ ριπὴ τὸ χαράκωμα...

Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, ὁ Διοικητὴς ἀποφάσισε γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ κάνῃ μιὰ πρόχειρη ἀναγνώρισι. Εὐτυχῶς, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ θρηνούσαμε ὁλόκληρο ἑλληνικὸ λόχο...

'Η πρόχειρη λοιπὸν ἀναγνώρισις ἐπισήμανε ὡρισμένα ὕποπτα σημεῖα, καὶ ὁ Διοικητὴς ἔστειλε ἰσχυρότερες περιπόλους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ξεκαθαρίσουν τελείως τὴν κατάστασι. Οἱ περίπολοι, μὲ τὸ πεῖσμα καὶ τὴν τόλμη ποὺ διακρίνουν τοὺς "Ελληνες, κατώρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν πράγματα καταπληκτικά.

'Ο λόφος εἶχε ὀργανωθῆ μυστικά, καὶ μὲ τὰ τελειότερα μέσα ἀπὸ τοὺς Κινέζους. "Ηταν ἕνα τεράστιο ὑπόγειο φρούριο, ὅπου κρυβόταν ἕνα ὁλόκληρο τάγμα Κινέζων ἀρτια ἐξοπλισμένο.

'Η ἐπιφάνεια τοῦ λόφου ζώνοταν ἀπὸ ὀρύγματα καμουφλαρισμένα μὲ σατανικὴ ἐφευρικότητα περιλάβαινε δὲ καὶ μόνιμα πολυβολεῖα, ἀόρατα ἀπὸ τὴν ἐνάεριο παρατήρησι. Τὸ ὑπέδαφος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ λόφου ἦταν ὁλόκληρο ἀνασκαμμένο καὶ χωρισμένο σὲ τρία πατώματα, ὅπως ὡμολόγησαν οἱ αἰχμάλωτοι, ποὺ συνέλαβαν οἱ περίπολοι. Τὰ πατώματα αὐτὰ ἔφθαναν σὲ μεγάλο βάθος καὶ περιλάβαιναν θαλάμους, νοσοκομεῖο, ἀποθῆκες πυρομαχικῶν καὶ τροφίμων, καὶ συνεργεῖα.

'Εννοεῖται ὅτι οἱ πληροφορίες αὐτὲς δὲν ἦταν ἱκανὲς νὰ δαμάσουν τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο. Οἱ διαταγὲς γιὰ τὴν προέλασι τοῦ 'Αμερικανικοῦ Στρατηγείου ἦταν ρητές, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐμπόδια καὶ θυσίες. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προετοιμασία τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ τάγματος ἄρχισε ἀμέσως.

"Ολο τὸ διαθέσιμο πυροβολικό, διατάχθηκε νὰ βάλῃ καταιγιστικὰ πυρὰ στὸ λόφο. Ὕστερα δὲ ἀπὸ ἕνα τέταρτο ἀκριβῶς, ὁ 1ος λόχος μὲ διοικητὴ τὸν ὑπολοχαγὸν Μουμούση, ἐνήργησε κανονικὴ ἔφοδο κατὰ μέτωπον!

'Ο ὑπολοχαγὸς λοιπόν, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ τὶς χειροβομβίδες στὴ ζώνη, τρέχει μπροστά. Λίγο πίσω ἔρχεται ὁ ἐθελοντὴς λοχίας Χατζηλεμονίδης Δημήτριος, ἕνα παιδὶ 19 χρόνων, καὶ ἀκόμη πιὸ πίσω ὁ στρατιώτης Κάτσανος. "Ολη ἡ ἄλλη δύναμι ἀκολουθεῖ κατόπιν μὲ πλήρη ἐξάρτησι, ὁπλοπολυβόλα καὶ ἐλαφρὰ πολυβόλα.

'Ο Μουμούσης φθάνει στὸ πρῶτο ὄρυγμα, πετάει δυὸ χειροβομβίδες καὶ πηδάει μέσα φωνάζοντας στοὺς ἄντρες του ν' ἀκολουθήσουν. Μπροστά του βρίσκονται τρία πτώματα Κινέζων' ἄλλοι τρεῖς τρέχουν καταπάνω του. 'Ο ὑπολοχαγὸς χειρίζεται μόνο τὸ πιστόλι του. Βάζει τοὺς δυὸ Κινέζους ἐκτὸς μάχης ἀλλ' ὁ τρίτος προφταίνει καὶ τοῦ στέλνει μιὰ ριπὴ μὲ τὸ αὐτόματο. 'Ο ὑπολοχαγὸς σωριάζεται στὸ ὄρυγμα.

Στὸ μεταξὺ ἔχει φτάσει ὁ Χατζηλεμονίδης.

'Εξοντώνει στὴ στιγμὴ τὸν Κινέζο, γαζώνει μὲ ριπὴ τὸ χαράκωμα καὶ προχωρεῖ βαθύτερα. 'Ο Κάτσανος εἶναι δίπλα του καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι "Ελληνες ἀσυγκράτητοι.

'Η κινεζικὴ διοίκησι βλέποντας τοὺς "Ελληνες νὰ κερδίζουν ἔδαφος, διατάζει νὰ βάλλουν ὅλοι οἱ ὅλμοι, χωρὶς καμμιὰ διάκρισι ἀπάνω σὲ Κινέζους καὶ "Ελληνες! "Ενα θραῦσμα τότε σπάζει στὰ δύο μέσα στὰ χέρια του τὸ αὐτόματο τοῦ Χατζηλεμονίδη. 'Ο ἡρωϊκὸς λοχίας βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστὰ σὲ δυὸ Κινέζους.

'Αρπάζει μὲ ἑτοιμότητα τὸ αὐτόματο τοῦ ἑνὸς καὶ γαζώνει κατόπιν καὶ τοὺς δυὸ μὲ ριπές, πρὶν προφτάσουν νὰ συνέλθουν.

'Ο Κάτσανος στὸ μεταξὺ ρίχνει στὸ σωρό. "Ενας κάλυκας ὅμως σπάζει μέσα στὴν θαλάμη καὶ τοῦ ἀχρηστεύει τὸ ὅπλο. 'Ο στρατιώτης ὁρμάει τότε μὲ τὴν ξιφολόγχη καὶ τὸν κοντακοφορέα. 'Ο Χατζηλεμονίδης σπεύδει νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ μάχονται κι' οἱ δυὸ πλάϊ-πλάϊ μὲ πεῖσμα καὶ κρατοῦν μὲ τὰ δόντια τοὺς Κινέζους, ὥσπου καταφθάνουν οἱ ἄντρες τοῦ λόχου καὶ μικρὲς ἐνισχύσεις ἀπὸ τὸ Τάγμα.

'Η μάχη ἄρχισε στὶς 9 τὸ πρωΐ, καὶ μόνο κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου οἱ "Ελληνες ἀποτελείωσαν τὴν κατάληψι καὶ σταθεροποίησαν τὴν κατοχὴ τοῦ λόφου.

Οἱ Κινέζοι, κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν θυελλώδη ἐκείνη ἔφοδο τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1ου λόχου, εἶχαν κυριολεκτικὰ πανικοβληθῆ.

Τοὺς ἔρριχναν φοβισμένες ματιὲς ἀγριμιῶν καὶ τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦν.

'Επὶ τόπου ἐγκατέλειπαν τὰ πάντα κι' ἔφευγαν βγάζοντας ἀναθρες κραυγές.

Οἱ "Ελληνες τοὺς κυνήγησαν γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν γύρω τὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὶς θέσεις τους.

Οἱ Κινέζοι λογάριαζαν ὅτι θὰ συνέτριβαν εὔκολα τὴν ἐπίθεσι, βέβαιοι πὼς ὁ λόφος ἦταν ἀπόρθητος.

Μὰ ὅταν ἄρχισε νὰ γέρνῃ ὁ ἥλιος, ἔχασαν πιὰ κάθε ἐλπίδα καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν.

Τότε ἦρθαν καὶ οἱ τραυματιοφορεῖς καὶ μετέφεραν τὸν ὑπολοχαγὸ Μουμούση...

Βρέθηκα κοντά του στὶς τελευταῖες του στιγμές. 'Ο ὑπολοχαγὸς παραμιλοῦσε στὴν ἀρχὴ καὶ φώναζε τὴν μητέρα του. "Επειτα συνῆλθε κάπως.

—Πήραμε τὸ λόφο; ρώτησε μιὰ-δυὸ φορές.

"Υστερα κατάλαβε πὼς πέθαινε. 'Ανασηκώθηκε τότε καὶ φώναξε: «Ζήτω ἡ 'Ελλάς!»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ξεψύχησε ὁ ἡρωϊκὸς ἀξιωματικός.

"Οταν ἠρέμησαν τὰ πάντα, ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ γράφουν στὰ σπίτια τους.

Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι πὼς μόνο ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας Χατζηλεμονίδης δὲν ἔγραφε. Τὸν πλησίασα καὶ τὸν ρώτησα γι' αὐτό.

—Δὲν ἔχω κανέναν, μοῦ λέει. Σὲ ποιὸν νὰ γράψω;

Κι' ἔφυγε ἀπότομα νὰ μὴ δῶ πὼς δακρύζει...

ΓΚΡΕΚΟ

Χάοις στὸ πρακτικὸ πνεῦμα του ὁ Ἀππὲρ ἔβραζε τὰ τρόφιμα σὲ ὡρισμένη θερμοκρασία καὶ τὰ ἔβαζε κατόπιν σὲ κουτιά...

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ τῶν κονσερβῶν

Ἡ μεγάλη ἀνακάλυψις ἑνὸς φτωχοῦ μεταπράτη

Πολὺ λίγοι ἄνθρωποι ξέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου Ἀππέρ. Κι' ὅμως σ' αὐτὸν ὀφείλεται τὸ ὅτι μποροῦμε σήμερα νὰ τρῶμε τὸ σολομὸ τῆς Ἀλάσκας, τὸ «κόρν μπὴφ» τῆς Πενσυλβανίας ἢ τοὺς ἀνανάδες τῶν νήσων Χαβάϊ.

Ὅταν ἀνοίγουμε μιὰ κονσέρβα, μᾶς φαίνεται τελείως φυσικὸ τὸ ὅτι βρίσκουμε μέσα σ' αὐτὴ ἕνα κομμάτι κρέας ἢ ἕνα ψάρι, ποὺ διατηροῦνται σὲ ἄρίστη κατάσταση. Τὸ ἀντίθετο θὰ μᾶς φαινόταν ἀκατανόητο. Γιατὶ ἔχουμε ἐξοικειωθῆ στὴ σκέψι, ὅτι ὁ προορισμὸς μιᾶς κονσέρβας εἶνε νὰ διατηρῆ τὰ προϊόντα ποὺ περιέχει, σὰν νὰ ἦσαν νωπά...

Ἀλλά, σὲ παλαιότερα χρόνια, μιὰ τέτοια σκέψι, οὔτε θὰ περνοῦσε κἀν ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἑνὸς ἀνθρώπου. Κι' αὐτὸ εἶνε ποὺ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ ἀξία στὴν ἀνακάλυψι τοῦ Ἀππέρ.

Θὰ μαντεύσατε ἴσως, ὅτι πρόκειται γιὰ τὸν ἐφευρέτη τῆς κονσέρβας.

Ὁ Νικόλαος Ἀππὲρ γεννήθηκε, τὸ 1752, στὴ γαλλικὴ πόλι Σαλὸν-σὺρ-Μάρν, ἀπὸ φτωχὴ οἰκογένεια. Ὁ πατέρας του ἔκανε τὸν μεταπράτη τροφίμων, μὰ κέρδιζε τόσα λίγα χρήματα ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του, ποὺ μόλις κατώρθωσε νὰ δώση μιὰ στοιχειώδη μόρφωσι στὰ παιδιά του.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Νικόλαος συνέχισε τὸ ἐπάγγελμά του. Μ' ὅλο ποὺ τοῦ ἔλειπε ἡ μόρφωσις, εἶχε πνεῦμα παρατηρητικὸ κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν τρομάζουν μπροστὰ σὲ κάθε πρωτότυπο καὶ καινούργιο.

Βρισκόμαστε στὸ 1795. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ Διευθυντήριο εἶχε διασκορπίσει τοὺς στρατούς του σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ἀλλ' οἱ ἐπιχειρήσεις δυσχεραίνονταν γιατὶ ἡ ἐπιμελητεία ἦταν ἀνύπαρκτη σχεδὸν καὶ κάθε μονάς, ἔπρεπε νὰ μεριμνᾶ μόνη της γιὰ τὴ διατροφή της.

Τὸ Διευθυντήριο, ποὺ καταλάβαινε τὴ μεγάλη σημασία ποὺ εἶχε ἡ ἐξασφάλισι τῆς διατροφῆς τῶν μαχομένων μονάδων, προεκήρυξε τότε ἕνα διαγωνισμὸ γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἑνὸς μέσου διατηρήσεως τῶν τροφίμων. Ὥρισε, μάλιστα, κι' ἕνα βραβεῖο 12.000 φράγκων γιὰ τὸ νικητή.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ διαγωνισμό, ἦταν πολὺ λίγοι. Μεταξὺ αὐτῶν, βρισκόταν κι' ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολὺ μικρὴ μόρφωσι: ὁ Νικόλαος Ἀππέρ. Ἀλλά, χάρις στὸ πρακτικὸ πνεῦμα του, εἶχε ἀνακαλύψει τὸν ἁπλούστερο καὶ ἀσφαλέστερο τρόπο διατηρήσεως τῶν τροφίμων. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, χρησιμοποιοῦσε τὴ θερμότητα. Ἀφοῦ ἔβραζε τὰ τρόφιμα σὲ ὡρισμένη θερμοκρασία, τὰ ἔκλεινε κατόπιν σὲ κουτιά ποὺ ἐμπόδιζαν τὴν εἴσοδο τοῦ ἀέρος.

Γιὰ νὰ κατανοηθῆ ἡ ἀξία τῆς ἀνακαλύψεώς του, πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ ἐπιστήμη ἐμάντευε μόνο τὴν ὕπαρξι τῶν διαφόρων μικροοργανισμῶν ποὺ προκαλοῦν τὴ σῆψι μιᾶς ὀργανικῆς οὐσίας καὶ τὶς συνθῆκες τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς διαβιώσεώς τους, ἀλλὰ δὲν ἤξερε τίποτε τὸ θετικὸ γι' αὐτούς.

Ὁ Ἀππέρ, μαζὶ μὲ τὴν ἔκθεσί του, ὑπέβαλε στὸ Διευθυντήριο καὶ διάφορα κονσερβοποιημένα κρέατα, ψάρια, χορταρικά, φρουτα, κλπ. Ἡ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐπιστήμονες ποὺ τὰ ἤλεγξε, ἐβράβευσε τὴν ἐργασία του καὶ τοῦ παρεχώρησε τὸ προνόμιο τῆς ἐκμεταλλεύσεώς της.

Ἀλλ' ὁ Ἀππὲρ ἦταν γεννημένος ἐπιστήμων, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε οὔτε διπλώματα, οὔτε τίτλους. Καί, χωρὶς νὰ δελεασθῆ ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ κέρδους, ἐδημοσίευσε, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, δύο βιβλία, ποὺ τὴν τελική τους διατύπωσι ἐπεξειργάσθη κάποιος μορφωμένος φίλος του. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, εἶχε τὸν τίτλο: «Τὸ βιβλίο κάθε νοικοκυρᾶς» καὶ τὸ δεύτερο: «Ἡ τέχνη τῆς διατηρήσεως ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὅλων τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν».

Ἔτσι ἔκαμε τὴν ἀνακάλυψί του κοινὸν κτῆμα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Νικόλαος Ἀππὲρ πέθανε τὸ 1841, λίγα χρόνια πρὶν ὁ Παστέρ, μὲ τὶς μνημειώδεις ἐργασίες του, ὧσση τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Ὁ Ἔδισων, μιλῶντας, ἀργότερα, γιὰ τὶς μεγάλες ἀνακαλύψεις τοῦ 19ου αἰῶνος, ἔδωσε μιὰ ξεχωριστὴ θέσι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς στὴ μέθοδο τοῦ Νικολάου Ἀππέρ, γιὰ τὴ διατήρησι τῶν τροφίμων.

Σήμερα, οἱ κατασκευαστὰ κονσερβῶν χρησιμοποιοῦν ἐπίσης καὶ τὴν ψῦξι, ποὺ ἔχει τὴν ἴδια ἐπίδρασι ὅπως καὶ ἡ θερμότης. Ἀλλ' ἡ μέθοδος Ἀππὲρ εἶνε ἡ περισσότερο διαδεδομένη, λόγω τῆς μεγάλης ἁπλότητός της.

Ὁ ἐορτασμὸς τῆς 200ῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀππέρ, θὰ προσλάβη ἐφέτος πανηγυρικὸ χαρακτῆρα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ποὺ ἐπωφελήθησαν ὅσον καμμιὰ ἄλλη χώρα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψί του. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, μιὰ ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρησις γράφει ὅτι ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δὲν θὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε, χωρὶς τὶς κονσέρβες. Μ' αὐτές, παρατηρεῖ, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔλυσαν τὸ σπουδαιότατο πρόβλημα τῆς διατροφῆς καί, ἀπερίσπαστοι ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, μπόρεσαν νὰ ριχτοῦν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, στὴν ἐργασία. Ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ κονσέρβες, συμπεραίνει, ἡ Ἀμερικὴ θὰ βρισκόταν ἑκατὸ τοὐλάχιστον χρόνια πίσω σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ πολλὲς ἀπὸ τὶς προόδους της, στὸ βιομηχανικὸ καὶ τεχνικὸ ἰδίως ἐπίπεδο, δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ πραγματοποιηθοῦν.

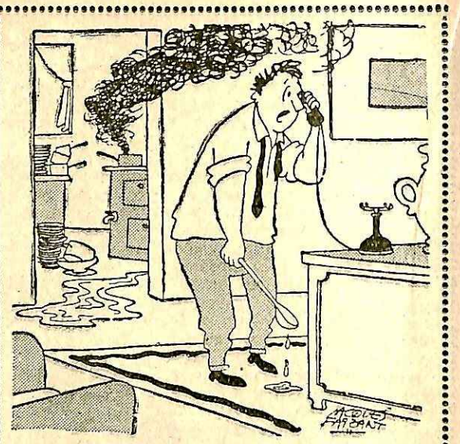

—*Γύρισε, χρυσῆ μου γυναικοῦλα καὶ ἀναιρῶ ὅσα εἶπα γιὰ τὶς μαγειρικές σου ἱκανότητες!...*

«France - Dimanche»

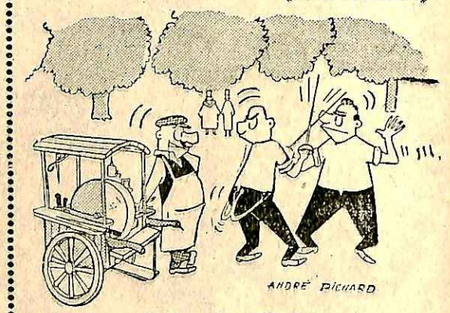

ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΩΡΑ

— *Καὶ σπαθιὰ τροχίζω, κύριοι!..*

«Marius»

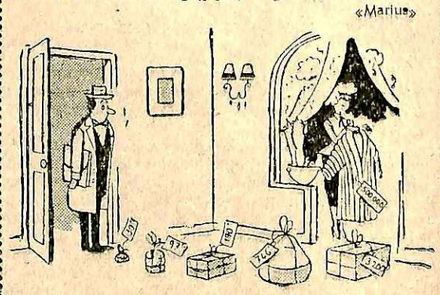

Κλιμακωτὲς ἐκπλήξεις!..

«Samedi - Soir»

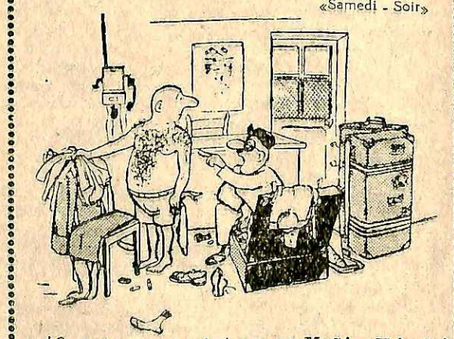

Ὁ μύωψ τελώνης: Μπᾶ!.. Κι' αὐτὸ τὸ γουναρικὸ γιατὶ δὲν τὸ δηλώσατε;..

«Samedi - Soir»

Τὰ δέκα σφάλματα ΤΩΝ ΓΙΑΓΙΑΔΩΝ

Ἀποτελοῦν μιὰ οἰκογενειακὴ ἀνωμαλία

Εἶνε, δυστυχῶς, μιὰ θλιβερὴ ἀλήθεια ὅτι οἱ γιαγιάδες κι' οἱ παπποῦδες ἀποτελοῦν συχνὰ μιὰ αἰτία ἀνωμαλίας στὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας. Γιατί, στὴ συμπεριφορά τους ἀπέναντι τῶν μικρῶν παιδιῶν, πέφτουν σὲ λάθη ποὺ ἔχουν δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Οἱ πιὸ «ἔνοχες» ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ εἶνε οἱ γιαγιάδες, καὶ γι' αὐτὲς θὰ μιλήσωμε ἰδίως πιὸ κάτω, μολονότι οἱ συμβουλές μας ἰσχύουν ἄλλο τόσο καὶ γιὰ τοὺς παππούδες.

«Πίσω ἀπ' τὴ διάστασι καὶ τὴν ὑπερέντασι μεταξὺ ἀδελφῶν, ἢ μεταξὺ συζύγων, ἢ μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν, βρίσκεται συχνὰ μιὰ γιαγιὰ» εἶπε ἕνας Ἀμερικανὸς ψυχολόγος.

Κι' ἕνας παιδαγωγὸς συμπληρώνει: «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διδάσκονται μὲ τὴν πεῖρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς γιαγιάδες καὶ τοὺς παππούδες! Αὐτούς, θάθελα νάχα τὴν ἐξουσία νὰ τοὺς ἐξορίσω σ' ἕνα ἔρημο νησί».

Εἶνε, βέβαια, πολὺ σκληροὶ αὐτοὶ οἱ χαρακτηρισμοί, καὶ ὅμως καθρεφτίζουν τὶς βαθύτερες σκέψεις τῶν περισσοτέρων ἐνδιαφερομένων. Πρᾶγμα ποὺ δείχνει πόση ζημία μπορεῖ νὰ προκαλέσουν οἱ γιαγιάδες στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Νὰ λοιπὸν τὰ 10 κυριώτερα σφάλματα ποὺ κάνουν οἱ γιαγιάδες — ἀλλὰ κι' οἱ παππούδες, σὲ μικρότερο κάπως βαθμό:

1) Μιλοῦν στὸ παιδὶ «μπεμπεδίστικα».

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Σπόκ, αὐθεντία σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, τονίζει ὅτι, μέχρι 4 μηνῶν, τὸ παιδὶ ὠφελεῖται ἂν τοῦ μιλάη ἡ μητέρα του μὲ τὴ μωρουδίστικη γλῶσσα. Ἂν ὅμως ἐξακολουθήση αὐτὸ στὰ 2 ἢ στὰ 3 χρόνια του, παρεμποδίζει τὴν κανονικὴ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάπτυξί του.

2) Σηκώνουν τὸ μωρό, ὅταν κλαίη.

Περιττὸν νὰ ποῦμε πόσο κακὸ εἶνε αὐτό, ποὺ γίνεται ὡστόσο ἀπὸ πολλὲς «εὐαίσθητες» γιαγιάδες ἢ μητέρες. Ἂν καθιερώσατε αὐτὴ τὴ συνήθεια, κόψετέ την ἀπότομα. Τὴν πρώτη μέρα, τὸ μωρὸ θὰ κλάψη μιὰ ὥρα κι' ὕστερα θὰ κουρασθῆ καὶ θ' ἀποκοιμηθῆ. Τὴ δεύτερη, τὸ κλάψα του θὰ διαρκέση μόνο μισὴ ὥρα, τὴν τρίτη 5 λεπτά, καὶ στὸ τέλος θὰ ἐγκαταλείψη πιὰ αὐτὸ τὸ μέσον ἐκβιασμοῦ.

3) Ταΐζουν τὸ παιδὶ χωρὶς ἄδεια τῶν γονέων του.

Ἰδίως τὸ μπουκώνουν κρυφὰ μὲ λιχουδιές, ποὺ θὰ κατάστρεφαν ἀκόμη κι' ἕνα σιδερένιο στομάχι. Γιὰ νὰ κερδίσουν ἕνα φιλὶ ἢ ἕνα ἀγκάλιασμά του, βλάπτουν τὴν ὑγεία του.

4) Τὸ πληρώνουν γιὰ νὰ κάνη τὸ καθήκον του.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μάθουν ὅτι ἡ βάσις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς εἶνε νὰ κάνουν ὅ,τι ἐπιβάλλεται, χωρὶς νὰ περιμένουν ἀνταμοιβὴ γι' αὐτό. Δὲν θ' ἀποκτήσουν ποτὲ ἀκέραιο χαρακτῆρα, ἂν συνηθίσουν νὰ... κοστολογοῦν τὰ καθήκοντά τους!

5) Τοῦ δίνουν πολλὰ δῶρα.

Εἶνε ἴσως τὸ κοινότερο σφάλμα τῶν παππούδων. Κακομαθαίνουν τὸ ἐγγόνι τους, πηγαίνοντάς του σὲ κάθε ἐπίσκεψί τους ἕνα δῶρο, ὡς ἀνταμοιβὴ «γιατὶ ἦταν καλὸ παιδί». Τὸ συνηθίζουν ἔτσι νὰ περιμένη δῶρο ἀπὸ κάθε ἐπισκέπτη. Κι' ὅταν συμβῆ νὰ τοῦ παρουσιασθοῦν μὲ ἄδειανὰ τὰ χέρια, τοῦ προκαλοῦν πικρὴ ἀπογοήτευσι, ἀνησυχία καὶ ταραχή. Τὰ δῶρα πρέπει νὰ προορίζονται μόνο γιὰ εἰδικὲς περιπτώσεις.

6) Ἀμφισβητοῦν τὶς ἀποφάσεις τῶν γονέων του.

Τοὺς συνιστοῦν δηλαδή, μπροστὰ στὸ παιδί, ἄλλοτε μεγαλύτερη ἐπιείκεια κι' ἄλλοτε περισσότερη αὐστηρότητα — ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως. Κι' αὐτό, γιατὶ βλέπουν τὰ πράγματα μὲ τὸ πρῖσμα τῆς δικῆς τους ἐποχῆς. Οἱ περισσότεροι κοινωνιολόγοι φρονοῦν ὅτι οἱ πιὸ πολλὲς γιαγιάδες (καὶ παπποῦδες) βρίσκονται 15—30 χρόνια πίσω ἀπ' τὴ σημερινὴ πραγματικότητα κι' ὅτι θὰ χρειάζονταν εἰδικὴ μετεκπαίδευσι, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν.

7) Τὸ παραχαϊδεύουν.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, προσπαθοῦν συνεχῶς καὶ μέχρι ὑπερβολῆς νὰ τὸ προστατεύσουν ἀπ' τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικὴ ζωή, ποὺ πληγώνει συχνὰ κι' ἀπογοητεύει τὸν πρωτόπειρο. Ἕνας διακεκριμένος ὅμως ψυχίατρος τονίζει: «Τὸ παιδὶ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κάμη δοκιμὲς καὶ λάθη, γιὰ νὰ μάθη ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ δυναμικὴ περιπέτεια κι' ὅτι ἀνοίγονται πολλοὶ δρόμοι μπροστά του γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὶς φυσικὲς δημιουργικὲς ροπές του καὶ νὰ χρησιμοποιήση τὴν ἐνέργειά του ποὺ ἐκεχειλίζει. Ἔτσι συνηθίζει πάντα νὰ ἐρευνᾶ γιὰ νὰ μαθαίνη, καὶ δὲν φοβᾶται ποτὲ στὴ ζωὴ του ν' ἀντιμετωπίση καινούργια προβλήματα».

8) Τιμοροῦν τὸ παιδὶ δίχως τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων του.

Μόνον ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα εἶνε οἱ ἁρμόδιοι γι' αὐτό. Ἡ γιαγιὰ (ἢ ὁ παπποῦς) δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήση κανένα δικαίωμα σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

9) Ἐνθαρρύνουν τὸ παιδὶ νὰ παρακούση τοὺς γονεῖς του.

Σὲ χιλιάδες σπίτια, οἱ γιαγιάδες — ὄχι βέβαια ἀπὸ κακὴ πρόθεσι, ἀλλὰ ἀπὸ κακὼς ἐννοουμένη ἀγάπη— παραμερίζουν τὶς διαταγὲς τῆς μητέρας καὶ ρίχνουν τὰ σπέρματα τῆς ἀνυπακοῆς.

10) Δὲν μεταδίδουν στὸ παιδὶ τὶς γνώσεις ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει.

Ὁ κόσμος τοῦ παιδιοῦ εἶνε γεμάτος ἀβεβαιότητα. Γιατί, ἐνῶ τοῦ συνιστοῦν διαρκῶς τιμιότητα καὶ εἰλικρίνεια, βλέπει γύρω του, στὸ σπίτι καὶ στὸ σχολεῖο, τὴν ψευτιὰ καὶ τὴν ἀπάτη. Τὸ συμβουλεύουν νὰ μὴν παλεύη, κι' ὅμως βλέπει ὅτι μὲ τὴν πάλη κερδίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅ,τι θέλουν. Ποιὸ εἶνε λοιπὸν σωστὸ καὶ ποιὸ ὄχι; Οἱ γονεῖς κι' οἱ δάσκαλοι δὲν ἔχουν συνήθως τὸν καιρὸ, γιὰ νὰ δώσουν τὶς ἀπαιτούμενες ἐξηγήσεις στὸ παιδί. Ἡ γιαγιὰ ὅμως κι' ὁ παπποῦς ἔχουν καιρὸ μὲ τὸ παραπάνω, κι' ἐπιπλέον ἔχουν τὶς γνώσεις ποὺ ἀπέκτησαν μὲ τὴν πεῖρα. Γιατὶ νὰ μὴν κάνουν ἕνα ἀνεκτίμητο καλὸ στὰ ἐγγόνια τους, ἐμπνέοντας μεγάλα ἰδανικὰ στὴν ψυχή τους;

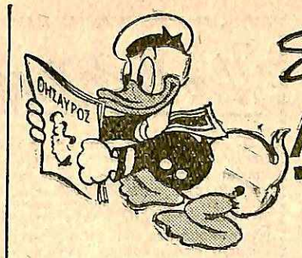

Ἐνθύμια ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Οἱ «μεσολαβηταί»

Τὸ εἰδύλλιο τῆς Ρίτσας καὶ τοῦ Νάσου προχωροῦσε ὁμαλὰ καὶ κανονικά. Δηλαδὴ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι τὶς τέσσερες μέρες τῆς ἑβδομάδος ἦταν τσακωμένο, τὶς δύο διαπραγματευόταν τοὺς ὅρους τῆς συμφιλιώσεως καὶ τὴν ὑπόλοιπη μία τὴν περνοῦσε εὐτυχισμένα ἀνταλλάσσοντας φιλιὰ καὶ ὅρκους, καὶ προετοιμάζοντας τὸ προσεχὲς καυγαδάκι.

Κι' ὅσο γιὰ ἀφορμές, ἄλλο τίποτα. Ἕνα ὑποπτο λοξὸ βλέμμα τῆς Ρίτσας, ἕνας αὐθόρμητος μικρὸς ἀναστεναγμὸς τοῦ Νάσου, μία στιγμαία ἀφηρημάδα, μία λίγο ἀπότομη ἀπάντησις...

—Πῶς μοῦ μιλᾶς ἔτσι, Νάσο; Γιὰ ποιὰ μὲ πέρασες δηλαδή; Γιὰ καμμιὰ ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἤξερες πρὶν καταφέρης καὶ μὲ τυλίξης;

—Ἐγὼ σὲ τύλιξα ἢ ἐσὺ ἔκανες τὸ πᾶν γιὰ νὰ σὲ προσέξω;

—Ἔ, αὐτὸ μόνο ἔλειπε ν' ἀκούσω. Ἔκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὲ προσέξη ὁ γόης, ὁ κινηματογραφικὸς ἀστήρ! Ἐγὼ ποὺ ἔβλεπα μπροστὰ στὰ πόδια μου ἕνα σωρὸ ἄντρες νὰ ἐκλιπαροῦν ἕνα βλέμμα μου, μία μου λέξι.

—Καλὲ τί μᾶς λές, κυρία Ρίτα Χαίηγουωρθ!

—Αὐτὸ ποὺ εἶπα, γελοῖε!

—Σέβομαι τὸν ἑαυτό μου, γι' αὐτὸ δὲν σοῦ ἀπαντῶ, ὅπως σοῦ ἀξίζει! Σωπαίνω, ἀλλὰ φεύγω!

Καί, πραγματικά, ἔφευγε ὁ Νάσος. Ἀλλὰ μποροῦσε καλλίστα ὁ καυγᾶς τους νὰ εἶχε διαφορετικὴ τροπὴ καὶ νὰ ἔφευγε ἡ Ρίτσα. Πάντως, κάθε βδομάδα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἔφευγε ὁπωσδήποτε. Ἐπακολουθοῦσε μία τριήμερος σιωπή, ὕστερα ἡ πρώτη κρούσις, ἡ ἀποστολὴ μεσολαβητῶν, ἡ ἔναρξις τῶν συνεννοήσεων καί, τέλος, ἡ ἐπανασύνδεσις τῶν σχέσεων, ἡ εὐδαιμονία κλπ.

Ἔτσι ἁρμονικὰ κι' ἀγαπημένα ζοῦσαν ἡ Ρίτσα καὶ ὁ Νάσος. Τὸ τελευταῖο τους ὅμως καυγαδάκι, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ ἕνα προσβλητικὸ ὑπαινιγμὸ τῆς Ρίτσας γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ Νάσου, πῆρε πολὺ ἄσχημη ἐξέλιξι. Τὰ ἐρωτευμένα τρυγονάκια ἐκστομίσανε πολὺ βαρειὲς κουβέντες. Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἐκείνη τὸν ἔφτυσε κι ἐκεῖνος τῆς ἀνταπέδωσε ἀμέσως τὴ φιλοφρόνησι μὲ δύο γερὰ χαστούκια!

Κι' αὐτὴ τὴ φορά, φύγανε καὶ οἱ δύο. Ὁ θυμός τους ξεπέρασε πολὺ τὰ συνηθισμένα χρονικὰ ὅρια κι' ἔκλεισε ἕνα πλήρες εἰκοσαήμερο. Καὶ τότε μόνο ἄρχισε νὰ μαλακώνη κάπως ἡ πετρωμένη καρδιὰ τῆς Πιπίτσας.

—Νομίζω πὼς τὸ παράκανα, σκέφτηκε. Ἄλλωστε τὸ λάθος εἶναι μάλλον δικό μου ποὺ τὸν ἔφτυσα. Στὸ κάτω-κάτω ἄντρας εἶναι. Καὶ δὲν μπορεῖ βέβαια ν' ἀνέχεται τέτοιες προσβολές.

Ἀλλὰ κι' ὁ Νάσος δὲν ἄντεχε περισσότερο. Σκέφθηκε λογικὰ καὶ ψύχραιμα τὸ ζήτημα καὶ συμπέρανε:

—Ὅποιος σηκώνει χέρι ἀπάνω σὲ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ θεωρῆται πολιτισμένος ἄνθρωπος. Ἄρα, ἔκανε δίκηο ἡ Ρίτσα ποὺ δὲν θέλει νὰ ξαναδῆ ζωγραφιστὸ ἕνα γαϊδαρο σὰν καὶ μένα. Θ' ἀφήσω λοιπὸν στὴν μπάντα τοὺς ἀνόητους ἐγωϊσμοὺς καὶ θὰ τῆς παραγγείλω πὼς εἶμαι πολὺ μετανοιωμένος γιὰ ὅ,τι ἔκανα.

Τὴ λεπτὴ αὐτὴ ἀποστολὴ τὴν ἀνέθεσε, ὅπως πάντα, στὸν Κλεάρχο, τὸν καλύτερό του φίλο, ποὺ κυριολεκτικὰ εἶχε ἀ-

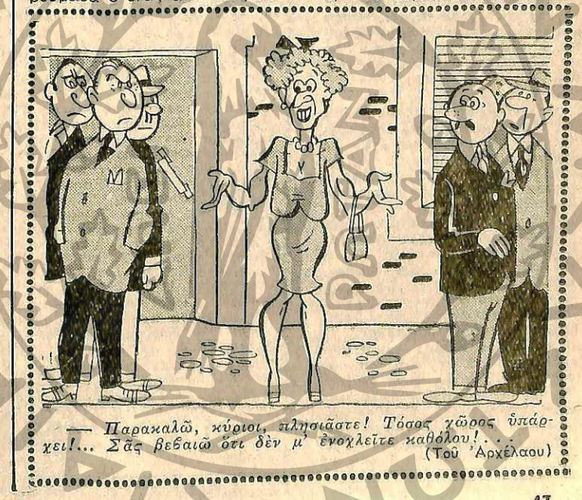

— *Παρακαλῶ, κύριοι, πλησιᾶστε! Τόσος χῶρος ὑπάρχει!... Σᾶς βεβαιώ ὅτι δὲν μ' ἐνοχλεῖτε καθόλου!...*

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

παυδήσει μ' αὐτὰ τὰ τακτικά κι' ἀτέλειωτα σούρτα-φέρτα. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς βαρυεστισμάρα αἰσθανότανε καὶ ἡ Μαίρη, ἡ πιστὴ φιλενάδα τῆς Ρίτσας, ποὺ φορτωνότανε κάθε τόσο τὸν ἀχάριστο κι' ἐνοχλητικὸ ρόλο τοῦ «μεσολαβητοῦ».

Ἀνέλαβε λοιπὸν φανερὰ κατσουφιασμένη τὴ νέα της «ἀποστολὴ» καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Νάσου, στὸν ὁποῖον εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ πῆ «ὅτι ἡ Ρίτσα ἦταν διατεθειμένη νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἂν τῆς ὑποσχόταν πὼς δὲν θὰ ξαναφερνόταν τόσο πρόστυχα».

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ὅμως συναντήθηκε μὲ τὸν Κλέαρχο, πού, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγουδάκι, «τραβοῦσε φουλαριστὸς ντουγρού» χωρὶς βέβαια γιὰ τὴ λεωφόρο Συγγροῦ, ἀλλὰ γιὰ τὸ σπίτι τῆς Ρίτσας, στὴν ὁποία θὰ ἔλεγε ὅτι «ὁ Νάσος ἀναγνωρίζει τὸ σφάλμα του καὶ τῆς ζητεῖ συγγνώμην, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅμως, ὅτι κι' ἐκείνη στὸ μέλλον θὰ ἤτανε πιὸ προσεκτική».

—Στὸ Νάσο πᾶς; τὴ ρώτησε μελαγχολικά.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε, βαρυαναστενάζοντας.

—Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, Βρὲ Μαίρη;

—Ἔρω κι' ἐγώ, καϋμένε Κλέαρχε...

—Θὰ παιδευόμαστε δηλαδὴ ἐμεῖς, ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ μουρλοὶ ἀρπαζόνται κάθε λίγο;

—Ἔλα ντέ! Πρέπει νὰ τελειώσῃ πιὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

—Ἄμ ἔννοια σου καὶ θὰ τελειώσῃ, Μαίρη.

—Πῶς, Κλέαρχε;

—Ἄμ' ἔννοια σου καὶ θὰ σοῦ πῶ.

★

Σὲ καμμιὰ ὡρίτσα ὁ Κλέαρχος γύρισε στὸ σπίτι τοῦ Νάσου καὶ τοῦ ἔφερε τὴν ἀπάντησι τῆς Ρίτσας:

—Δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούσῃ γιὰ συμφιλίωσι, τοῦ εἶπε. Εἶναι ἀμετάπειστη, λέει, αὐτὴ τὴ φορά. Κι' ὄχι ἀπὸ πεῖσμα, ἀλλὰ γιατὶ κατάλαβε αὐτὲς τὶς μέρες ὅτι στὸ βάθος δὲν σ' ἀγάπησε ποτέ. Ἁπλῶς τῆς ἄρεσες. Πάρτο λοιπὸν ἀπόφασι ὅτι δὲν γίνεται τίποτα! Ἄλλωστε σὲ λίγες μέρες θὰ παντρευτῆ..

Τὴν ἴδια περίπου στιγμὴ ἡ Μαίρη ἔλεγε στὴν Ρίτσα:

—Μοῦ εἶπε ὁ Νάσος νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Καὶ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλει, ἂν τὸν συναντήσῃς τυχαῖα καμμιὰ φορά, ν' ἀλλάξῃς πεζοδρόμιο γιὰ νὰ μὴ φᾶς κι' ἄλλα χαστούκια!...

★

Φυσικά, οὔτε ὁ Νάσος οὔτε ἡ Ρίτσα ἔδωσαν τέτοιες ἀπαντήσεις. Ἁπλούστατα ἦταν τὸ «κάλπο» τοῦ Κλέαρχου γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ὁ ἴδιος καὶ ἡ Μαίρη ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τῶν «μεσολαβητῶν».

Γιὰ νὰ πανηγυρίσουν τὴν «ἀπελευθέρωσί» τους κάθησαν σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Κι' ἐκεῖ ἀνακαλύψανε πὼς ἦταν ἐρωτευμένοι.

—Ὀρκίσου μου πὼς ἐμεῖς δὲν θὰ τσακωθοῦμε ποτέ, εἶπε παρακλητικὰ ὁ Κλέαρχος!

—Στ' ὀρκίζομαι, τον βεβαίωσε. Ἀλλὰ κι' ἐσὺ ὀρκίσου σου ὅτι, κι' ἂν ποτὲ τσακωθοῦμε, δὲν θὰ μοῦ στείλῃς κανένα συμφιλιωτή. Θἄρθῃς μόνος σου νὰ μοῦ ζητήσῃς συγγνώμην, γιατὶ ὁπωσδήποτε ἐγὼ θἄχω πάντα τὸ δίκηο μὲ τὸ μέρος μου!

Γ. ΓΙΑΝ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Τ. Γιόχαν, Χανιά: Τὰ γράμματα ποὺ ἀπευθύνονται σὲ καλλιτέχνες, φτάνουν ἀσφαλέστερα στὸν προορισμό τους ὅταν στέλλωνται στὰ στούντιο. Στεῖλτε τὸ γράμμα σας στὴν ἀκόλουθη διεύθυνσι καὶ ἀσφαλῶς θὰ πάρετε ἀπάντησι: Esther Williams Metro - Goidwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Bird, Culver City, Calif. U. S. A. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀνυπομονῆτε καὶ τόσο, γιατὶ τὰ γράμματα παίρνουμε μιὰ ὡρισμένη σειρὰ καὶ οἱ ἀπαντήσεις χρειάζονται ἕνα ὁλόκληρο μήνα γιὰ νὰ φτάσουν ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἐδῶ. Ἀ θ ρ α ὰ μ Κ ί μ χ ι. Τὲλ Ἀ6ί6: Θὰ λάβετε ἐντὸς τῶν ἡμερῶν τὰ τεύχη, ποὺ μᾶς ζητήσατε. Διαβιβάσαμε τοὺς χαιρετισμοὺς σας στὸν συνεργάτη μας, ποὺ σᾶς εὐχαριστεῖ καὶ σᾶς τοὺς ἀνταποδίδει. Ἀπὸ τὴν Κ ο ρ έ α, οἱ στρατιῶτες: Νικόλαος Στερνιότης. Παναγιώτης Βραχιώτης. Εὐστράτιος Ψωμᾶς. Ἀναστάσιος Στράγγας. Νικόλαος Γκιώσης. Κωνσταντῖνος Κωνσταντίνου. Δημήτριος Μιχαλόπουλος. Γεώργιος Σταμπούλος. Γεώργιος Ἀργυρός. Χαράλαμπος Βάλδης. Οἰκονόμου Νεοκλῆς καὶ Δημήτριος Χατζηγεωργίου ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνοποῦλες. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶνε: Greek Exped. Forces, CAPO 5800, Μερίμνη Β.Σ.Τ. 902. Ἐπειδὴ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μᾶς ρωτοῦν πόσο στοιχίζει ἡ δημοσίευσις μιᾶς τέτοιας ἀγγελίας, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι δημοσιεύεται δωρεάν. Ἀ ν τ) ρ χ η ν Κ υ ο ι ἀ κ ο ν Σ π η λ ι ό π ο υ λ ο ν, Κορέα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Μ ο ν τ έ ρ ν α Ἀ φ ρ ο δ ί τ η: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Tony Curtis εἶνε: Universal - International Pictures Inc, Universal City Calif. U. S. A. Θὰ τοῦ γράψετε χρησιμοποιώντας ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ στείλετε τὸ γράμμα σας συστημένο. Ε ὐ ά γ γ ε λ ο ν Μ ω ρ α ΐ τ η ν καὶ Παναγιώτην Τζέλλη. 403 A. A., Β.Σ.Τ. 903, Α.Β.Σ. Μάκην Γουγουλίδην, Σ.Α., Β.Σ.Τ. 902. Μ. Σ. Τατόϊ, Κω)τῖνον Μπάλλον, 493 Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 916Γ. Νικόλαον Γαϊτσίδην, 2ον Σ. Α. 3η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 901. Σταῦρον Θεοδωρίδην καὶ Σάββαν Λαζόπουλον, 68 Σ.Π. Δ. Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Νικόλαον Φοῦτον, 335 Μοίραν Διώξεως, Β.Σ.Τ. 903, Α. Β. Σέδες καὶ Χαράλαμπον Κατσούλην, 583 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Β. Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσωμε ἀδυνατοῦμε ὅμως, γιατὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευσις ἀγγελιῶν τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ν ι κ ό λ α ο ν Π α π α σ π ῦ ρ ο ν, Ἀγρίνιον, καὶ Ἠλίαν Μιχ. Βραδυνόν, Μελιγαλᾶ: Ἐλλείψει χώρου δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Σ τ ά σ α Ν τ ε ν τ έ, Ν. Ἰωνία: Ἡ διεύθυνσις τῆς Joan Fontaine εἶνε: 404 Fordyce Road, Brentwood, Calif. U. S. A. Τ ά κ η ν Β ρ α χ ά κ η ν, Καλάμας: Ἡ διεύθυνσις τῆς Jane Powell εἶνε: Metro - Goldwyn Mayer - Studios, 10202 W. Washington Bird, Culver City Calif. U. S. A. Σ υ λ β ά ν α Μ ά ν γ κ α ν ο, Θεσ) νίκην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη εἶνε: Θέατρον Ρέξ, ὁδὸς Φειδίου 5, Ἀθῆναι. Ἀ ν τ ώ ν ι ο ν Σ ο υ λ τ ο ύ κ η ν. Λάρισα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ σκηνοθέτη Γιώργου Τζαβέλλα εἶνε: ὁδὸς Νοταρᾶ 41. Ἀθῆναι. Ἀ ν α γ ν ώ σ τ η ν. Ἡράκλειον: Στὸ φαινόμενο αὐτὸ μπορεῖ νὰ δοθῆ μιὰ μόνη ἐξήγησις, ποὺ εἶνε μάλιστα... παροιμιώδης: «Ὅποιος κερδίζει στὴν ἀγάπη χάνει στὰ χαρτιά». Ν. Π α π α χ ρ ι σ τ ο δ ο ύ λ ο υ: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ronald Colman εἶνε: 1003 Summit Drive, Beveny Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Β α σ ί λ ε ι ο ν Σ τ έ ρ, Λαμία: Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ νέα ἀστέρια τῆς Μέτρο: ἡ Pierangeli, ἡ Joan Evans, ἡ Jean Hegen, ἡ Debbie Reynolds, ἡ Cyd Charisse καὶ ἡ Marjorie Main. Ἐλπίζομε ὅτι σᾶς ἀρκοῦν τὰ ὀνόματα αὐτά. Ἄ τ υ χ ο ν ν έ ο ν, Ναύπλιον: Ἡ διεύθυνσις τῆς βίλλας τῆς Joan Grawford εἶνε: 426 N. Bristol Avenue, Brentwood, Calif. U. S. A. Δὲν γνωρίζομε, δυστυχῶς, τὴν διεύθυνσι τοῦ Τάρπιν. Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο ύ λ α: Ἡ διεύθυνσις τῆς στᾶρ ποὺ εἴ"βατε στὸ «Πουλὶ τοῦ Παραδείσου» εἶνε: Debra Paget: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blrd, West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Μπορεῖτε νὰ γράψετε στὴ γαλλικὴ γλῶσσα. Κ υ ρ ι ἄ κ ο ν Λ υ σ ι ώ τ η ν, Λευκωσία - Κύπρου: Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια τὸ σταυρόλεξό σας περιέχει καὶ ἀρκετὲς ἀνύπαρκτες λέξεις, ὅπως: ΣΟΥΝ, ΝΥΔ, ΑΕΛ, ΝΕΤ κλπ. Στεῖλτε μας κανένα πιὸ περιποιημένο. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Μ ο υ ρ ε λ ἄ τ ο ν, Σ.Τ.Γ. 925: Τὸ σταυρόλεξό σας ἀποτελεῖται συνεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ λέξεις τῶν 3 καὶ 4 γραμμάτων κι' ἔτσι δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. Ρ ό κ υ Γ κ ρ α τ σ ά ν ο: Τὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας ἐκδίδει τὶς ἀποφάσεις του ἐντὸς 4 ἢ τὸ πολὺ 6 μηνῶν. Ζ ω ζ ὼ Β λ ἀ χ ο υ, Ἐνταῦθα: Στὴν «Ἀνήλικη», τοὺς πρωτεύοντας ρόλους στὰ διάφορα σκέτς ἔπαιζαν οἱ ἐξῆς καλλιτέχνες. Ἔ ρ ι κ α: Χάννερλ Μάτς, Βάλτερ: Χάϊνζι Φάροντ, Γκαμπριέλε: Ἐλφρίντε Γκάροντεν, Κάρολ: Κοῦοτ Βίττεκ καὶ Χέλλυ: Μόνικα Σίγκιουντ. Τὸ ἔργο εἶνε αὐστριακῆς παραγωγῆς καὶ γυρίστηκε στὰ στούντιο τῆς Βιέννης. Λ ο υ λ ο ύ δ ι χ ω ρ ὶ ς π έ τ α λ α, Θεσ)νίκην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Burt Lencas'er εἶνε: 267 Conway Avenue, Bel Air, Los Angeles, Calif. U. S. A. Καὶ τοῦ Lex Barker: R. K. O. Radio Pictures Inc, 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A. Τ ο ύ λ α Κ ἀ τ σ ο γ ι ἀ ν ν η καὶ τρεῖς Πατρινοποῦλες: Δημοσιεύομε πάντα τὴ διεύθυνσι κοντὰ στὸ ὄνομα τῶν στρατιωτῶν. Πάντως γιὰ τοὺς μαχητὰς τῆς Κορέας, ἡ διεύθυνσις εἶνε γιὰ ὅλους ἡ ἑξῆς: Greek Exped. Forces, C. A. P. O. 5800, Μερίμνη Β.Σ.Τ. 902. Ε. Ν. Κ ω ν σ τ α ν τ ί δ η ν, καὶ Α. Μ α ο α γ κ ό ν. Καφὲ: Δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Σ.Σ. Μ.Κ.Β. Γ.Ε.Ν. Κ.Π.Α.: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Charlie Chaplin εἶνε: 1085 Summit Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Τ. Κ ο λ έ τ σ η ν. Πειραιά: Οἱ λέξεις ΑΚΙΝΑΚΙ, ΣΠΟ, ΛΥΜ, ΚΟΜ καὶ πολλὲς ἄλλες ἀνύπαρκτες τῶν 2 καὶ 3 γραμμάτων καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως καὶ οἱ ἄλλες λέξεις εἶνε συνηθισμένες. Τὸ μικρὸ θὰ δημοσιευθῆ, μὲ μεικὲς διορθώσεις.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ τῶν μελλοθανάτων

Τὸ δέμα μὲ τὰ «ζαμπόνια» καὶ τὰ «ἀστεράκια»

«Γκαλγκενχοῦμορ», δηλαδὴ «χιοῦμορ τῆς ἀγχόνης», ἔχουν ὀνομάσει ἐπιτυχημένα οἱ Γερμανοὶ τὰ εὐφυολογήματα ποὺ σκαρώνουν διάφοροι θανατοποινίτες στὶς τελευταίες τους στιγμές.

Τὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά, βρίθουν ἀπὸ τέτοια παραδείγματα. Τὸ πρωῖ π. χ. τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ἄγγλου κακούργου Τσάρλς Πήτς, ὅταν ἕνας ἀπ' τοὺς δεσμοφύλακες τοῦ συνέστησε νὰ μὴν καθυστερῆ πολύ, ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— Ἔ, τί βιάζεσαι, φίλε; Ἐσένα θὰ κρεμάσουνε, ἢ ἐμένα;...

Ἀλλὰ κι' ὁ περιδόητος Γάλλος δολοφόνος Βουαρμπό, ὅταν τοῦ εἶπαν νὰ μὴν ἀργοπορῆ νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὴ λειμητόμο, παρατήρησε ψύχραιμα:

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριοί μου! Δὲν πρόκειται ν' ἀρχίσουν χωρὶς ἐμένα!

Κλασσικὸ παράδειγμα τέτοιου μακάβριου χιοῦμορ, ἀποτελεῖ ἡ φράσι ἑνὸς καταδίκου, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κρεμαστῆ ἀνάμεσα στοὺς δολοφόνους Μίλσομ καὶ Φόουλερ. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δύο, ὁ πρῶτος, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴ θέσι του, εἶχε προσπαθήσει νὰ ρίξῃ στὸν ἄλλον ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὴ δολοφονία ποὺ εἶχαν κάμει μαζί. Ὁ Φόουλερ — ἕνα σωστὸ ἀνθρώπινο κτῆνος — εἶχε ἐξαγριωθῆ τόσο γι' αὐτὴ τὴν προδοσία, ὥστε εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ στραγγαλίσῃ τὸ Μίλσομ, στὸ δικαστήριο.

Κι' οἱ δύο τους καταδικάσθηκαν νὰ κρεμασθοῦν, τὴν ἴδια μέρα καὶ στὴν ἴδια φυλακή. Γιὰ νὰ μὴ συμβῆ ὅμως κανένα ἐπεισόδιο τὴν τελευταία στιγμή, καθωρίσθηκε νὰ ἀπαγχονισθῆ ἀνάμεσά τους ἕνας ἄλλος δολοφόνος. Αὐτός, λοιπόν, φαίνεται πὼς εἶχε ἀπίστευτη ψυχραιμία. Γιατί, ἀφοῦ στάθηκε στὴ θέσι του, κύτταξε γύρω του καὶ παρατήρησε:

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ παίξω ρόλο εἰρηνοποιοῦ!

Δὲν ἐκδηλώνεται ὅμως πάντα μπροστὰ στὸ ἱκρίωμα τὸ χιοῦμορ τῶν ἐγκληματιῶν.

Ἔτσι, δυὸ Βιρμανοὶ κακοῦργοι, ποὺ δραπέτευσαν ἀπ' τὶς φυλακές, ἄφησαν ἕνα εὐγενικὸ γράμμα γιὰ τὸ διευθυντή, εὐχαριστῶντας τον γιά, τὴ φιλοξενία του, καθὼς καὶ 2 ½ πέννες γιὰ τοὺς δεσμοφύλακες, μὲ τὴν ἐξήγησι, ὅτι... δὲν ἄξιζαν περισσότερο!

Ὅταν ὁ Βουαρμπό — ὅπως γράψαμε καὶ σὲ προηγούμενο τεύχος μας — σκόρπιζε σὲ διάφορα μέρη τῶν Παρισίων δέματα μὲ τὰ κομμάτια τοῦ τεμαχισμένου πτώματος τοῦ θύματός του, τὸν σταμάτησε μιὰ νύχτα ἕνας ἀστυνομικὸς καὶ τὸν ρώτησε τί εἶχε τυλιγμένο μὲ τόση ἐπιμέλεια.

— Εἶνε δυὸ ζαμπόνια ποὺ φέρα ἀπ' τὸ χωριό, ἀπάντησε γελῶντας ὁ δολοφόνος. Θὰ τὰ φυλάξω γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Πιάστα νὰ δῆς τί βαρειὰ ποὺ εἶνε!...

Καὶ τοῦδωσε τὸ δέμα, ποὺ περιεῖχε τὰ δυὸ πόδια τοῦ δολοφονημένου! Ἔτσι, ὁ ἀστυνομικὸς ἔμεινε ἱκανοποιημένος, κι' ὁ Βουαρμπὸ ἀπομακρύνθηκε χαμογελῶντας σαρκαστικά.

Ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα τῶν ἐγκληματιῶν κάνουν χιοῦμορ κάποτε, ξεχνῶντας τὸ πάθημά τους. Ἕνας Ὁλανδὸς εἶχε δεχθῆ, μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς κακοποιοῦ, ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι.

— Ὅταν ἔφαγα τὸ χτύπημα, διηγήθηκε κατόπιν στὸν ἀστυνόμο, ἔκαναν ἀστεράκια τὰ μάτια μου! Κι' εἶχαν τόση... λάμψι αὐτὰ τ' ἀστέρια, ὥστε μπόρεσα νὰ δῶ στὸ φῶς τους τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνου ποὺ μὲ χτυποῦσε!...

Ἡ σύγχρονη ΑΝΑΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Οἱ τάσεις κι' οἱ ἐπιδιώξεις της

ΟΛΟΙ οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκέπτονται ζητοῦν μιὰ μεταρρύθμισι τοῦ ἀνδρικοῦ ἐνδύματος, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ ὑπέδειξε ὡς σήμερα τὸ βασικὸ λάθος ἀπὸ τὸ ὁποῖον προκύπτουν ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ διορθωθῆ, προτοῦ ἐπιχειρηθῆ ὁποιαδήποτε καλυτέρευσις. Τὸ λάθος αὐτὸ εἶναι ἡ πλήρης ἄγνοια τῶν ραφτῶν γιὰ τὴ σημασία ποὺ ἔχει τὸ ἐπάγγελμά τους. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, εἶναι ἐλάχιστοι οἱ ράφτες ποὺ κατορθώνουν ν' ἀνυψωθοῦν πάνω ἀπὸ τὸν ἁπλὸ τεχνίτη. Κι' ὡστόσο πόσο μεγάλη εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ράφτη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος βγῆκε ἀπὸ τὴ Βαρβαρότητα κι' ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν κοινωνικὸ ὄν! Δὲν μποροῦμε νὰ ἐμφανισθοῦμε στὸν κόσμο καὶ νὰ ἐκπληρώσωμε τὴν ἀποστολή μας, παρὰ μόνο μὲ τὸν ὅρον ὅτι θὰ περάσωμε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ράφτη μας».

Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν προέρχονται ἀπὸ κανένα σύγχρονο. Τὰ ἔγραψε ὁ Μπαλζὰκ τὸ 1830 σ' ἕνα δοκίμιό του ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Φυσιολογία τῆς ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας».

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς σήμερα, οἱ ράφτες ἔχουν κάμει τεράστιες προόδους καὶ δὲν ἀγνοοῦν πιὰ πόσο σοβαρὸς εἶναι ὁ ρόλος τους στὴν κοινωνία. Πιθανὸν νὰ μὴν πετυχαίνουν πάντα. Ἀλλὰ καταβάλλουν φιλότιμες προσπάθειες γι' αὐτὸ καὶ καταλαβαίνουν ὅτι, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα καλὸ κοστοῦμι, δὲν ἀρκεῖ μόνο ἡ αὐστηρὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐπαγγελματικῶν κανόνων, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ κάποιο προσωπικὸ γοῦστο ποὺ μεταβάλλει τὴ ραπτικὴ σὲ ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ δημιουργία.

Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι τώρα οἱ τάσεις τῶν σημερινῶν ραπτῶν γιὰ τὴν ἀνδρικὴ μόδα;

Ἡ βασικὴ ἐπιδίωξί τους, κατὰ τὸν Γκαλλιὲ-Λορύ, τὸν πρύτανι τῶν Παρισινῶν ραπτῶν, εἶναι τὸ κομψὸ κοστοῦμι, ποὺ παρέχει ταυτόχρονα ἀπόλυτη ἄνεσι καὶ ποὺ ἐπιτρέπει μεγάλη ἐλευθερία κινήσεων σὲ κεῖνον ποὺ τὸ φορεῖ. «Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνδρικοῦ κοστουμιοῦ, παρατηρεῖ, εἶνε νὰ μᾶς ντύνῃ κι' ὄχι νὰ μᾶς φυλακίζῃ. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ παραγνωρίσθηκε, δυστυχῶς, κατὰ τὸ παρελθόν. Καὶ γι' αὐτὸ εἴδαμε κατὰ καιροὺς κοστούμια, ποὺ ἀντὶ νὰ εὐχαριστοῦν ἐκεῖνον ποὺ τὰ φοροῦσε, τὸν ἔκαναν τουναντίον νὰ μὴν βλέπῃ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τἄβγαζε ἀπὸ πάνω του. Ἡ κομψότης τους, ὑποθετική, ἄλλωστε, βρισκόταν στὴν ἀκινησία. Ἡ γραμμή τους πάλι καταστρεφόταν μόλις ἔκανε κανεὶς νὰ κινήσῃ λίγο τὸ χέρι ἢ τὸ πόδι του. Ἀργότερα, φτάσαμε στὴν ἀντίθετη ἀρχή. Σακκάκια καὶ παντελόνια ἔγιναν πολὺ φαρδειά. Ἐκεῖνος ποὺ τὰ φοροῦσε κολυμποῦσε μέσα σ' αὐτὰ κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἦταν δικά του. Παραλείπω πολλοὺς ἄλλους ἐξωφρενισμούς, ὅπως π. χ. τὰ πολὺ κοντὰ καὶ πολὺ στενὰ σακκάκια, ποὺ συνδυάζονταν μὲ πολὺ φαρδειὰ πανταλόνια ἢ τοὺς τετράγωνους καὶ μυτεροὺς ὤμους, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς θὰ ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... Ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν, εὐτυχῶς, στὸ παρελθόν. Ξαναγυρίσαμε σήμερα σὲ μιὰ πιὸ «φυσικὴ» θὰ μποροῦσα νὰ πῶ ἀντίληψι τοῦ ἀνδρικοῦ κοστουμιοῦ. Αὐτὴ ἡ «φυσικὴ» ἀντίληψις καταδικάζει κάθε ὑπερβολὴ καὶ ἐπιβάλλει τὸ σεβασμὸ τῆς γραμμῆς τοῦ σώματος. Σύμφωνα μὲ τὴν ἔννοια αὐτή, τὸ ἀνδρικὸ κοστοῦμι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τίποτε τὸ «ψεύτικο».

Καὶ τώρα ἂς ἔρθωμε σὲ μερικὲς λεπτομέρειες. Τὰ σακκάκια εἶναι γενικὰ πιὸ κοντά, ἁπλόχωρα καὶ μὲ φυσικοὺς ὤμους. Μιὰ ἁπλῆ ὑπόνοια μέσης. Ἐλαφρῶς σφιγμένα στὸ κάτω μέρος.

Ἂς ἀκούσωμε καὶ πάλι τὸ Γκαλλιὲ-Λορύ.

«Ἡ καινούργια μόδα, παρατηρεῖ, ἀπαιτεῖ τέχνη, πρὸ παντὸς τέχνη. Οἱ τεχνίται ποὺ δὲν εἶναι ἐξησκημένοι προτιμοῦν τὶς ὑπερβολές, π. χ. τὴ μεγάλη μέση, τοὺς προκλητικοὺς ὤμους, τὰ ἐφαρμοστὰ πέττα κτλ. Γιατὶ οἱ ὑπερβολὲς γίνονται εὔκολα. Ἀλλά, μὲ τὴν ἀληθινὴ τέχνη, ποὺ σέβεται τὴ φυσικότητα καὶ τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀξία ἐδῶ εἶναι μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια, ἕνα ἀπροσδιόριστο κᾶτι, ποὺ κάνει τὸ κοστοῦμι ἑνὸς καλοῦ ράφτη τὰ ξεχωρίζῃ ἀνάμεσα σὲ χίλια».

Τὰ παντελόνια θὰ εἶνε κάπως ἁπλόχωρα στὸ ἐπάνω μέρος, ἀλλὰ στὸ κάτω στενά: 23—25 ἑκατοστά, ἀνάλογα μὲ τὸ μῆκος τοῦ παπουτσιοῦ.

Ἡ σύγχρονη μόδα τείνει, ἐξ ἄλλου, στὴν κατάργησι τῶν πολὺ σκούρων χρωματισμῶν. Κατὰ τὸν Βινκλαίρ, ἕναν ἀπὸ τοὺς γνωστότερους ράφτες τοῦ Παρισιοῦ, τὰ μαῦρα κοστούμια πρέπει νὰ παραμείνουν μόνο ὡς ἔνδυμα πένθους. Καὶ τὰ μονόχρωμα μπλὲ θεωροῦνται ἐπίσης ἀπηρχαιωμένα. Θὰ κυριαρχήσουν περισσότερο τὰ καφὲ καὶ τὰ γκρίζα σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις.

Κατὰ τὸ Βινκλαίρ, ἐπίσης τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν πρέπει νὰ προσδιορίζῃ τὸ χρῶμα τοῦ κοστουμιοῦ. Οἱ ἄντρες ποὺ ἔχουν ματιὰ μὲ σκούρες ἀποχρώσεις πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ σκούρα χρώματα. Τὰ ἀνοιχτὰ χρώματα πηγαίνουν περισσότερο στοὺς ἄντρες ποὺ ἔχουν γκρίζα ἢ γαλανὰ ματιά. Ὁ ἴδιος ράφτης προσθέτει ὅτι τὸ καφὲ χρῶμα ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ταιριάζει σὲ ὅλους. Ἡ ἰδιαίτερη ἀποχρωσίς του, ὅμως, θὰ ἐξαρτηθῆ ἀπὸ τὸ χρῶμα ποὺ ἔχουν τὰ μάτια, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω. Αὐτὸς εἶναι ὁ γενικὸς κανόνας.

Εἶναι ἀπαραίτητο, ἐξ ἄλλου, νὰ ὑπάρχῃ κάποιος συντονισμὸς ἀνάμεσα στὴ γραβάτα, τὸ πουκάμισο καὶ τὶς κάλτσες. Μιὰ ἀνοιχτόχρωμη γραβάτα μὲ σκούρες κάλτσες εἶναι κάτι τὸ ἀκατανόητο. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν ταιριάζει ἕνα ριγωτὸ πουκάμισο μὲ μιὰ γραβάτα ποὺ ἔχει μεγάλα καὶ φανταχτερὰ σχέδια.

Μιὰ τελευταία συμβουλή: Ἀποφεύγετε τὶς ζωηρὲς ἀντιθέσεις. Τὸ σύνολο ποὺ δημιουργοῦν εἶναι, βέβαια, φανταχτερό, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁμορφο, δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς ἀπαιτήσεις τῆς λεπτῆς αἰσθητικῆς.

Τὸ ἀνδρικὸ κοστοῦμι πρέπει νὰ εἶναι ἁπλό, ἄνετο καὶ κομψό. Καὶ, γιὰ νὰ ἔχῃ αὐτὲς τὶς ἀρετές, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι καλοραμμένο. Πρέπει ἐπίσης νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ φορέσῃ. Τὸ κοστοῦμι δὲν πρέπει νὰ φαίνεται σὰν κάτι τὸ ξένο πὰ κατὰ λάθος βρέθηκε ἐπάνω μας. Πρέπει, τουναντίον, νὰ ἀποτελῆ ἕνα μὲ τὸν ἑαυτό μας, νὰ εἶναι μ' ἄλλα λόγια, ἀναπόσπαστα συνδεδεμένο μαζί μας καὶ νὰ συμμετέχῃ στὴ δημιουργία τῆς προσωπικότητός μας. Μόνο τότε μποροῦμε νὰ διεκδικήσωμε τὸν τίτλο τοῦ «καλοντυμένου κυρίου».

1) Κοστοῦμι ντεμὶ - σαιζὸν ἀπὸ γκρίζα φανέλλα μονόχρωμη ἢ μὲ λεπτὲς ρίγες. 2) Κοστοῦμι ἀπὸ γκρίζα φανέλλα μὲ λεπτὲς ρίγες, στενὸ στὴ μέση. 3) Πρωϊνὸ κοστοῦμι μπὲζ μὲ πολὺ λεπτὰ καρρώ. 4) Σακκάκι ἴσιο μὲ τρία κουμπιὰ (κουμπώνουν τὰ δύο) χρώματος γκρὶ - ἀρζὰν. 5) Κοστοῦμι σπόρ: παντελόνι ἀπὸ γκρίζα φανέλλα καὶ σακκάκι χρώματος μουστάρδας. 6) Κοστοῦμι γκρὶ ἀνοιχτὸ μὲ τὴ μέση λίγο πιὸ ψηλά. 7) Κλασσικὸ σακκάκι γκρὶ - μπλὲ γιὰ τὸ ἀπόγευμα. 8) Ζμόκιν μὲ σακκάκι ἀπὸ γκρενὰ βελοῦδο, μ' ἕνα κουμπὶ καὶ παντελόνι χρώματος μπλὲ - μαρέν.

Η ΣΕΛΙΔΑ τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Χαραυγή, Πειραιᾶς: Ἀγαπισσάστε ἀπὸ καιρό. Ἐκάνατε ὄνειρα γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον, ὅταν ὁ καλός σας, ξαφνικά, σᾶς ἀνήγγειλε πὼς πρόκειται νὰ φύγη γιὰ νὰ κάμη τὴ θητεία του. Σᾶς ζήτησε νὰ τοῦ ὑποσχεθῆτε πὼς θὰ τὸν περιμένετε ὑπομονετικά, γιατὶ θὰ γύριζε νὰ σᾶς παντρευθῆ. Ὡστόσο, «πρὸς ἐπισφράγισιν» τῆς ἀγάπης σας, θέλει ἕνα μικρὸ δεῖγμα.

«Μιὰ κοπέλλα ποὺ ἀγαπάει, σᾶς λέει, κάνει καὶ μία θυσία γιὰ τὴν ἀγάπη της!...».

Μὰ τὴ θυσία αὐτή, δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε, γιατὶ εἶσθε ἕνα ἔντιμο κορίτσι, μὲ ἠθικὲς ἀρχές. Φοβᾶστε, ὅμως, πὼς μὲ τὴν ἀρνησί σας, μπορεῖτε νὰ τὸν χάσετε. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, δὲν θέλετε νὰ παραβῆτε τὶς ἀρχές σας.

Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐγκρίνω τὴν ἀπόφασί σας, μικρούλα μου, καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε, ἂν ὁ ἀγαπημένος σας θυμώση. Γιατὶ θὰ δείξη, ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ σᾶς ταιριάζει. Ἀπ' ὅσα μοῦ λέτε ὅμως γι' αὐτόν, εἶμαι βεβαία πὼς θὰ σᾶς ἐκτιμήση περισσότερο γι' αὐτὴ τὴν ἄρνησί σας.

Ἀντικαθίστανται ὅμως οἱ μπλὲ φοῦστες μὲ σκωτσέζικες καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ στὺλ φανταιζὶ ποὺ ἀναφέρουμε παραπάνω. Οἱ σκωτσέζικες φουστίτσες στηρίζονται σὲ μπρετέλλες, κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες φαίνεται ἡ μπλουζίτσα.

Τ' ἀγοράκια δὲν φοροῦν ναυτικὰ κοστούμια, ἀλλὰ «κομπλὲ» ἀπὸ μονόχρωμο λεπτὸ λαινὰζ ἢ ἀπὸ λαινὰζ ἢ κασμῆρι καντριγιέ. Τὰ παντελονάκια γίνονται κοντὰ ὡς πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα ἢ καὶ μακρυά, μὲ γύρισμα κάτω. Οἱ ζακέττες γίνονται ἴσιες μὲ μία σειρὰ κουμπιὰ καὶ στρογγυλὲς κάτω.

Οἱ τσέπες εἶνε μὲ καπάκια ἢ ραφτές, δυὸ μεγάλες κάτω καὶ μία μικρότερη στὸ ἀριστερὸ μέρος ἀπάνω. Ἀπὸ μέσα, πουκάμισο λευκὸ καὶ γραβάτα φλοτὰν μονόχρωμη.

Τὰ χρώματα, ποὺ συνηθίζονται γι' αὐτὰ τὰ κοστούμια, εἶνε μπλέ, μαρόν, γκρὶ καὶ μπέζ.

Τὰ ἐπανωφοράκια τῶν ἀγορῶν εἶνε σὲ στὺλ ραγκλάν, μὲ κρυφὸ κλείσιμο, μὲ γιακὰ γυριστό, ὡς ἀπάνω στὸ κούμπωμα καὶ τσέπες κφτές. Συνηθίζονται πολὺ καὶ τὰ Τρένσκοτ, γκαμπαρντίνες μὲ ζώνη, μὲ πάτ στὰ μανίκια καὶ μὲ νωμίτη.

Τὰ χρώματα τῶν ἐπανωφοριῶν εἶνε σάμπλ, γκρὶ-μπέζ, μπλὲ μαρὲν καὶ ταμπά.

Τὰ παλτουδάκια παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Εἶνε ριχτὰ μὲ μανίκια ραγκλὰν καὶ μὲ κούμπωμα μονὸ ὡς ἀπάνω. Εἶνε τρουὰ-κὰρ μὲ μανίκια ἐπίσης ραγκλὰν καὶ κρυφὸ κούμπωμα. Εἶνε ἐπίσης σὰν ρεδιγκότες μὲ μέση, μανικοκόλλησι καὶ μία σειρὰ κουμπιά.

Εἶνε τέλος σὲ στὺλ στρατιωτικοῦ μανδύα, μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ καὶ κούμπωμα ὡς ἀπάνω.

Κοστούμια ἐπίσημα

Μὲ τὸν προσδιορισμὸ «ἐπίσημα» ἐννοοῦμε τὸ ντύσιμο ποὺ θὰ κάμουμε στὰ παιδιά μας, γιὰ νὰ τὰ στείλουμε σὲ μιὰ βάπτισι, σὲ ἕνα γάμο ἢ καὶ σὲ μία παιδικὴ δεξίωσι.

Οἱ ράπτες τῶν παιδικῶν φορεμάτων παρουσιάζουν ὡραιότατα πράγματα γιὰ τὶς ἐπίσημες ἐκφανίσεις τῶν παιδιῶν. Γιατὶ ἐξυπακούεται πὼς, γιὰ νὰ στείλουμε κάπου ἐπισήμως τὸ παιδί μας, πρέπει νὰ τοῦ κάμουμε καὶ τὸ ἀνάλογο φόρεμα. Ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ παιδιά, πρέπει νὰ τὸ προσέχουμε αὐτό. Γιατί, ἂν στείλουμε τὸ παιδί μας σὲ μιὰ συγκέντρωσι, ὅπου τ' ἄλλα παιδιὰ εἶνε ντυμένα καλύτερα ἀπ' αὐτό, κάνουμε νὰ γεννηθῆ μέσα στὴν ψυχή του μία στενοχώρια, ποὺ σιγὰ-σιγὰ θὰ δημιουργήση τὸ συναίσθημα τῆς κατωτερότητας. Ἂν δὲν μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ντύσουμε τὸ παιδί μας ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι, ἂς ἀποφύγουμε νὰ τὸ στείλουμε γιὰ νὰ μὴ τὸ περιφρονήσουν τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του.

Τὰ ἀμπιγιὲ κοστούμια τῶν παιδιῶν, ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἀγόρια, γίνονται ἀπὸ λεπτὸ ντρὰ σὲ χρῶμα μπλὲ μαρὲν ἢ ἄλλο σκοῦρο χρῶμα. Εἶνε ἕνα «κομπλὲ» ποὺ δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὰ ἀνδρικὰ κοστούμια μὲ παντελόνι, ποὺ ἔχει γύρισμα κάτω, μὲ ζακέττα ποὺ δὲν εἶνε σταυρωτὴ καὶ πουκάμισο ἄσπρο ἀπὸ κρὲπ σατέν.

Συνηθίζεται στὴν Εὐρώπη, γιὰ ἐπίσημο κοστοῦμι ἀγορίων, ριγὲ παντελόνι καὶ ζακετάκι. Ἦταν μὲ στρογγυλὸ κολλαριστὸ γιακά. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν τὸ συνηθίζουμε. Τὸ θεωροῦμε πολὺ ξενικό.

Τὰ πιὸ μικρὰ ἀγοράκια φοροῦν κοντὸ φαρδοῦ παντελονάκι ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο ποὺ κουμπώνει σὲ μιὰ λευκὴ μεταξωτὴ μπλουζίτσα μὲ στρογγυλὸ γιακαδάκι, χαρνιρισμένο μὲ πλισσεδωτὸ βολανάκι.

Τὰ κοριτσάκια

Τὰ κοριτσάκια φοροῦν φορεματάκια μεταξωτά, εἴτε μονόχρωμα, εἴτε μὲ μεγάλες βοῦλες, σὲ στὺλ μονοκόμματα. Φουστίτσες φαρδυὲς κλός, μὲ πολλὲς σοῦρες, μὲ πιέτες ἀραιές, μὲ πλισσέ.

Κάποτε, οἱ φουστίτσες τελειώνουν σὲ γλῶσσες κάτω καὶ ἄλλοτε εἶνε ἴσιες.

Οἱ μπούστοι εἶνε μᾶλλον φαρδουλοί. Τὰ ἀνοίγματα τοῦ λαιμοῦ, πότε στρογγυλά, πότε μυτερά. Συνηθίζονται πολὺ στὰ σκοῦρα κοστούμια τὰ ἄσπρα γιακαδάκια ἀπὸ ὀργκαντίνα.

Ζωνίτσες στενὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, ποὺ κλείνουν πότε μὲ φίογκο καὶ πότε μὲ φιούμπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Μερικὲς φορές, ὁ μπούστος ἔχει ἕνα μεγάλο ἀμπιεσμὰν ἢ ντεκούπ. Ἀλλοτε πάλι σταυρώνει.

Ἕνα ὡραιότατο σχέδιο, εἶνε μυτερὸ ἀμπιεσμάν, τοποθετημένο κάτω ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω σ' αὐτὸ εἶνε μονταρισμένη ἡ φούστα, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶνε κλὸς ἢ μὲ μιὰ βαθειὰ κουφόπιετα ἐμπρὸς καὶ πίσω.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Ἑρμιόνη, Ρόδον.— Θὰ ρωτήσω καὶ θὰ σᾶς δώσω τὶς πληροφορίες ποὺ θέλετε.

Ἀμαρτωλὴ Μικρούλα. — Δὲν περιμένετε, βέβαια, νὰ σᾶς πῶ, ὅτι κάνατε καλά! Τώρα δὲν σᾶς μένει παρὰ νὰ παντρευθῆτε, παρὰ τὴ θέλησι τῶν γονέων του.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Μὴ νομίζετε πὼς ἡ κοκεταρία εἶνε μόνο προνομιο τῶν μεγάλων. Ἔχουν καὶ τὰ παιδιὰ τὴν κοκεταρία τους καὶ ἰδιαιτέρως, φυσικά, τὰ κοριτσάκια. Λίγες φορὲς τὰ βλέπουμε νὰ κυττάζονται στὸν καθρέπτη καὶ νὰ καμαρώνουν;

Ἡ κοκεταρία ὅμως τῶν παιδιῶν, δὲν πρέπει νὰ ξεπερνάη τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν πρακτικότητα ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζη τὴν παιδικὴ μόδα.

Ἂς μὴν ξεχνοῦμε, ὅτι τὸ παιδί, εἴτε ἀγόρι εἶνε, εἴτε κορίτσι, θέλει νὰ τρέξη ἐλεύθερα, νὰ καθήση καταγῆς, νὰ σηκώση ψηλὰ τὰ χέρια του. Δὲν πρέπει, λοιπόν, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τοῦ δεσμεύουμε τὶς κινήσεις.

Αὐτά, βέβαια, ὅσον ἀφορᾶ γιὰ τὸ ντύσιμο στὸ σχολεῖο καὶ στὸ παιχνίδι.

Τὰ φορεματάκια αὐτὰ πρέπει νὰ γίνωνται ἀπὸ ὑφάσματα ποὺ πλένονται καὶ σιδερώνονται εὔκολα, ποὺ δὲν ζαρώνουν καὶ ποὺ δὲν ξεθωριάζουν στὸν ἥλιο.

Τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, εἴτε εἶνε ἀγοράκια, εἴτε κοριτσάκια, φοροῦν τὶς πρακτικώτατες «μπαρμποταίζ», παντελονάκια φουσκωτὰ μὲ πλαστρονάκια ἢ μὲ μπρετέλλες καὶ μία μεγάλη τσέπη μπροστὰ στὸ παντελονάκι.

Γιὰ τὸ σχολεῖο, τὰ πιὸ κατάλληλα ὑφάσματα εἶνε τὰ κοτὸν «λαβάμπλ», εἴτε ἀνθοστόλιστα, εἴτε μὲ βουλίτσες, εἴτε ριγέ. Ὅλα αὐτά, εἶνε χαρούμενα.

Πολὺ κατάλληλα εἶνε ἐπίσης τὰ μονόχρωμα λινὰ ἢ ἡμίλινα σὲ ζωηρὰ χρώματα μὲ γαρνίρισμα λενζερί.

Ναυτικὰ κοστούμια

Τὰ ναυτικὰ κοστούμια ποὺ εἶναν κάπως παραγκωνισθῆ, ξαναπρῶτο φόρεμα: Ὅλος ὁ μπούστος μὲ πιέττες. Ἡ φουστίτσα κλός. Δεύτερο: Τρία βολὰν στολίζουν τὸ κορσάζ. Τρίτο: Παντελονάκι βελούδινο καὶ μπλούζα μεταξωτή. Τέταρτο: Φουστίτσα κλὸς μὲ βολὰν ἀν φόρμ.

ἤρθαν στὴν ἡμερησία διάταξι, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι δὲν μοιάζουν μὲ τὰ ναυτικὰ τῆς παλιᾶς ἐποχῆς, ἀλλὰ εἶνε φανταιζί. Ἔχουμε ἐπίσης φουστίτσες πλισσὲ ἀπὸ μπλὲ λαινὰζ ἢ μπλὲ λινὸ κι' ἄμπλὲ λαινὰζ γιακά, τὸν κλασσικὸ γιακὰ μὲ τὰ σειρήτια.

Ταγιὲρ καὶ μαντὼ

Τὰ ταγιὲρ καὶ τὰ μαντὼ ποὺ φοροῦν τὰ λίγο μεγαλύτερα κοριτσάκια, ἀκολουθοῦν τὴν γυναικεία μόδα.

Ταγιὲρ σὲ κοὺπ κλασσική, ἀλλὰ καὶ ταγιὲρ φανταιζί, ἐλαφρῶς ἐφαρμοστά, μὲ τρία κουμπιά, μὲ μανίκια ραμμένα χαμηλά, μὲ φουστίτσες ποὺ σχηματίζονται ὅλο ἀπὸ φαρδειὲς κουφόπιετες. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ ταγιὲρ γίνεται ἀπὸ ὕφασμα καντριγιέ.

Ἄλλο εἶδος ταγιὲρ φανταιζὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ σκωτσέζικη πλισσὲ φουστίτσα καὶ ζακεττοῦλα μονόχρωμη ἢ ριχτή, σταυρωτή, ποὺ κλείνει ὡς ἀπάνω ἢ μὲ γιακαδάκι ἀνοιχτό, στρογγυλὰ πέτα καὶ ἴσια κοντὴ ζακεττοῦλα μὲ μία σειρὰ κουμπιά, σουρωτὴ στὴ μέση.

Τόσο μὲ τὸ ἕνα, ὅσον καὶ μὲ τὸ ἄλλο ταγιεράκι, τὸ συμπλήρωμα εἶνε ἕνα σκωτσέζικο δίκωχο.

ΑΙΞΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ κορίτσι μὲ τ' ἄσπρα

Ὅταν ὁ Τέντυ ἀπόμεινε μονάχος στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη λύπη, ὡσὰν ὁ πόλεμος νὰ μὴν εἶχε τελειώσει ἀκόμη καὶ νὰ μὴν εἶχε γυρίσει στὴν πατρίδα του. Οἱ ἄλλοι εἶχαν μιὰ σύζυγο, μιὰ μνηστὴ ποὺ τοὺς περίμενε στὴ μακρυνὴ «φάρμα». Αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ μιὰ βαλίτζα καὶ μιὰ γυναικεία φωτογραφία, τὴν «πὶν ἄπ γκὲρλ» ποὺ τὸν εἶχε παρηγορήσει ὅλους τοὺς ἀτέλειωτους μῆνες τοῦ πολέμου καὶ ποὺ ἦταν καρφιτσωμένη στὴ τέντα του. Τὸ ὡραῖο, τὸ γοητευτικὸ πλάσμα εἶχε φωτογραφηθῆ σ' ἕνα πάρκο, φορῶντας ἕνα ἄσπρο φόρεμα καὶ μ' ὅλα του τὰ νειάτα χαμογελοῦσε στὴν ὁμορφιὰ τοῦ κόσμου.

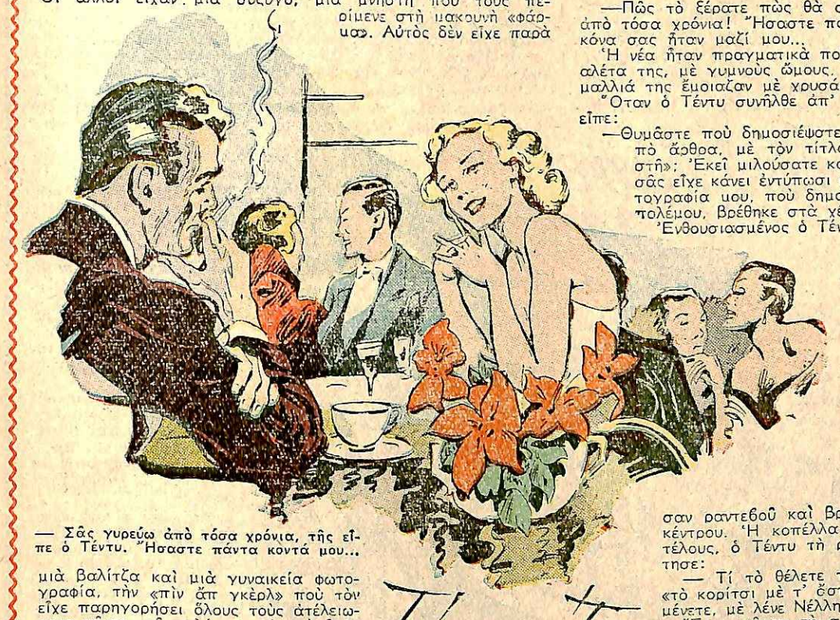

— Σᾶς γυρεύω ἀπὸ τόσα χρόνια, τῆς εἶπε ὁ Τέντυ. Ἤσαστε πάντα κοντά μου...

Μὲ τὴ φωτογραφία της, ὁ Τέντυ στόλισε τὴν κρεβατοκάμαρά του στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο. Οἱ μέρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ Τέντυ δὲν εὕρισκε δουλειά. Ἔνοιωσε ὡστόσο κάποια παρηγοριὰ ὅταν, κάποιο βράδυ, σ' ἕνα μπὰρ συνάντησε τὸν παλιό του φίλο, τὸ δημοσιογράφο Τζαίημς Ράσσελ.

—Ζῆς ἀκόμα; τοῦ εἶπε. Θυμᾶσαι ποὺ μοῦστειλες ἕνα πολυσέλιδο γράμμα ἀπ' τὸ μέτωπο; Ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ δημοσίευσα στὸ περιοδικό μου!...

—Ἀλήθεια; Μόλις γύρισα καὶ γυρεύω δουλειά...

—Δὲν θᾶναι εὔκολο νὰ βρῆς. Μὰ γιατὶ δὲν ἔρχεσαι στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ; Θὰ μποροῦσες νὰ μᾶς γράφης ἕνα ἐξαιρετικὸ ρεπορτάζ. Θὰ μιλήσω σχετικὰ μὲ τὸ διευθυντή...

Ἕνα μῆνα ἀργότερα εἶχαν ἐκτιμήσει κιόλας τὴ δουλειά του στὸ περιοδικό. Τὸ ἔξυπνο γράψιμό του, ποὺ ἀπέδιδε ὅλα τὰ συναισθήματα ἑνὸς νέου ποὺ ἤξερε νὰ παρατηρῆ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα καὶ εἶχε βαθειὰ γνῶσι τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι κι' ὁ Τέντυ ἄρχισε νὰ γίνεται δημοφιλής. Τώρα ἦταν εὐτυχισμένος καὶ σκεφτόταν πὼς «τὸ κορίτσι μὲ τ' ἄσπρα» τοὔχε φέρει τυχη. Μά, ἀλλοίμονο, δὲν τὴν εἶχε συναντήσει πουθενὰ στὴ Νεα Ὑόρκη.

Μιὰ μέρα, καθὼς ἔγραφε στὸ σπίτι του, χτύπησε τὸ τηλέφωνο:

—Ἔμπρός! Εἶστε ὁ Τέντυ Νόρτον;

—Μάλιστα, ὡραία μου κυρία ἢ δεσποινίς...

—Πῶς ξέρετε ὅτι εἶμαι ὡραία, ἀφοῦ δὲν μὲ βλέπετε;

—Γιατί, ἁπλούστατα, μιὰ ἄσχημη γυναῖκα δὲν μπορεῖ νἄχη τὴ γλυκειὰ φωνή σας!

Ἀκούστηκε ἕνα χαριτωμένο γέλιο.

—Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς συναντήσω σήμερα;

—Καὶ βέβαια, ἀλλὰ μὲ ποιὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ μιλῶ;

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ τώρα...

—Πῶς θὰ σᾶς ἀναγνωρίσω, ἀφοῦ δὲν συναντηθήκαμε ποτέ; ρώτησε ὁ Τέντυ.

—Μὴ φοβᾶστε, θὰ μ' ἀναγνωρίσετε, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Τέντυ πήγαινε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν περιέργεια.

Πρὶν ἀπ' τὴν ὥρα του, βρέθηκε στὸ κοσμικὸ κέντρο τῆς Πέμπτης Λεωφόρου ὅπου ἡ ἄγνωστη τοῦ εἶχε δώσει ραντεβοῦ. Κάπνιζε διαρκῶς ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία του. Τέλος, μπῆκε στὸ κέντρο — ποιά; — «τὸ κορίτσι μὲ τ' ἄσπρα!»

—Ἐσεῖς; Ἐσεῖς; Ἀλήθεια σᾶς ξαναβρίσκω;

Ἡ κοπέλλα κύτταζε μὲ συμπάθεια τὸν καλοφτιαγμένο νέο, τὸν τόσο ἀφελῆ στὴ χαρά του, ἐνῶ αὐτὸς τῆς ἔλεγε:

—Πῶς τὸ ξέρατε πῶς θὰ σᾶς ἀναγνώριζα; Σᾶς γυρεύω ἀπὸ τόσα χρόνια! Ἤσαστε πάντα κοντά μου, δηλαδὴ ἡ εἰκόνα σας ἦταν μαζί μου...

Ἡ νέα ἦταν πραγματικὰ πολὺ ὡραία, μὲ τὴν ἄσπρη τουαλέτα της, μὲ γυμνοὺς ὤμους, δίχως καπέλλο, καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἔμοιαζαν μὲ χρυσάφι.

Ὅταν ὁ Τέντυ συνῆλθε ἀπ' τὸ θαυμασμό του, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

—Θυμᾶστε ποὺ δημοσιέψατε στὸ περιοδικὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἄθρα, μὲ τὸν τίτλο: «Ἀναμνήσεις ἑνὸς πολεμιστῆ»; Ἐκεῖ μιλοῦσατε καὶ γιὰ μιὰ «πὶν-ἀπ-γκὲρλ» ποὺ σᾶς εἶχε κάνει ἐντύπωσι καὶ κατάλαβα πὼς κάποια φωτογραφία μου, ποὺ δημοσιεύτηκε τότε, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, βρέθηκε στὰ χέρια σας.

Ἐνθουσιασμένος ὁ Τέντυ τῆς τὰ εἶπε ὅλα: πῶς εἶχε περάσει τὸν πόλεμο, πῶς ἡ φωτογραφία της τὸν παρηγοροῦσε στὸ μέτωπο καὶ τέλος πῶς ὁ Ράσσελ τοῦχε προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ γράνη τὶς ἐντυπώσεις του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ γνρίστηκαν, δίχως ὁ Τέντυ νὰ σκεφτῆ νὰ τὴ ρωτήση πῶς τὴν ἔλεγαν καὶ ποῦ θὰ ξανασυναντιόντουσαν.

Πέρασαν μερικὲς μέρες μέσα σὲ μιὰ «παιδικὴ» ἀγωνία. Ὁ Τέντυ ζοῦσε ἀνήσυχος. Μὰ νά, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα, ξαναχτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ξανάδωσαν ραντεβοῦ καὶ βρέθηκαν στὸ ἴδιο τραπέζι τοῦ κέντρου. Ἡ κοπέλλα ἦταν χαρούμενη. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, ὁ Τέντυ τὴ ρώτησε ποιὰ ἦταν, τοῦ ἀπάντησε:

— Τί τὸ θέλετε τ' ὄνομά μου; Γιὰ σᾶς εἶμαι «τὸ κορίτσι μὲ τ' ἄσπρα». Τέλος πάντω, ἀφοῦ ἐπιμένετε, μὲ λένε Νέλλη.

Ἔτσι πῆραν τὴ συνήθεια νὰ συναντιῶνται κάθε βράδυ.

— Εἴσθε ἕνα παράξενο πλάσμα! Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε ποιὰ εἶστε; τὴ ρώτησε.

— Μὴ φοβᾶστε. Δὲν ἔχω οὔτε σύζυγο, οὔτε φίλο. Λέτε νὰ εἶμαι καμμιὰ τυχοδιώκτρια;

Καὶ γέλασε.

Κάποιο δεκεμβριανὸ βράδυ ποὺ χιόνιζε, ὁ Τέντυ καὶ ἡ Νέλλη βάδιζαν στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, πιασμένοι ἀπ' τὰ χέρια Σὲ μιὰ γωνιά, φιλήθηκαν γιὰ πρώτη φορά.

— Θέλω νὰ γνωρίσω τοὺς δικούς σου, τῆς εἶπε.

— Δὲν ἦρθε ἀκόμα ἡ στιγμή. Γιὰ τὴν ὥρα ζῶ μ' ἕνα γέρο.

—Τί σημαίνουν αὐτά; ἔκανε ὁ Τέντυ κι' ἔνοιωσε ζήλεια. Δὲν εἶσαι ἐλεύθερη;

—Ἂν μ' ἀγαπᾶς πρέπει νὰ μοῦχης ἐμπιστοσύνη... Τέντυ.

—Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, μὰ ὑποφέρω. Νέλλη. Θέλω νὰ γίνης γυναίκα μου, γι' αὐτὸ ζητῶ νὰ μάθω...

—Θὰ τὸ μάθης, Τέντυ, ἀγάπη μου...

Χωρίστηκαν λίγο μελαγχολικά.

—Μπράβο. Τέντυ, τοῦ εἶπε τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ράσσελ, σὲ εἶδα χθὲς μὲ τὴ Νέλλη Μόρρισον.

Νέλλη Μόρρισον: Μὰ οἱ Μόρρισον ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς πλουσιώτερες οἰκογένειες τῆς Νέας Ὑόρκης. Ὁ Μόρρισον ἦταν βιομήχανος! Τότε μπῆκε στὸ μυαλὸ τοῦ Τέντυ ἡ ἐμμονη ἰδέα πὼς ἡ Νέλλη τὸν κοροϊδευε.

Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες, ἡ Νέλλη τοῦ τηλεφώνησε, ὅπως ἔκανε σχεδὸν πάντα.

—Ξέρω πὼς εἶσαι μιὰ Μόρρισον, τῆς εἶπε. Δὲν μπορεῖς νἄχης τίποτα τὸ κοινὸ μ' ἕνα φτωχὸ διάβολο σὰν κι' ἐμένα...

—Μά, Τέντυ πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως, νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

—Ὄχι, ἀρκετὰ βάσταξε τὸ ἀνόητο αὐτὸ παιχνίδι...

Καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο. Ἔνοιωσε ὅμως ἀπέραντη θλίψη. Δὲν πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ἡ Νέλλη πῆγε καὶ τὸν βρῆκε σπίτι του.

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως τοῦ εἶπε. Ἄκουσε. Τέντυ, τ' ὄνομα τῶν Μόρρισον σὲ θάμπωσε. Μάθε ὅμως πὼς μιὰ τρομερὴ οἰκονομικὴ κρίσι ποὺ τὴ φοβόταν καὶ τὴν περίμενε ἀπὸ καιρὸ ὁ παππούς μου (αὐτὸς εἶναι ὁ γέρος κύριος ποὺ σοῦ εἶπα πὼς ζῶ μαζί του) σάρωσε τὴ βιομηχανία ποὺ σοῦ εἶπα πὼς ζῶ μαζί του) σάρωσε τὴ βιομηχανία ποὺ σοῦ εἶπα πὼς ζῶ μαζί του) σάρωσε τὴ βιομηχανία μας. Γιὰ ν' ἀντεπεξέλθη στὶς ὑποχρεώσεις του ὁ παππούς μας. Γιὰ ν' ἀντεπεξέλθη στὶς ὑποχρεώσεις του ὁ παππούς μας. Γιὰ ν' ἀντεπεξέλθη στὶς ὑποχρεώσεις μας. Θάμαμου θὰ προβῆ στὴν ἐκκαθάρισι τῆς περιουσίας

Μιὰ πολύπλοκη καὶ μακάβρια ὑπόθεσις

Ἀνθρωπος πού πέθανε 2 φορές

ΕΝΑ πρωῖ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1871, ὁ Ἔντουαρντ Λόϋντ, ἰδιοκτήτης μιᾶς μεγάλης ἐπαύλεως, ποὺ βρισκόταν στὰ νοτιοδυτικὰ κράσπεδα τῆς Βαλτιμόρης, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι δυὸ ἀγνώστων. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτούς, ἕνας σωματώδης ἄνθρωπος, ὡς σαράντα χρόνων, τοῦ εἶπε :

— Λέγομαι Οὐΐλλιαμ Γκὸς καὶ μένω στὴ Νὸρθ Στρήτ, ἀριθμὸς 314. Ὁ κύριος Οὔντερζοκ, πρόσθεσε, δείχνοντας τὸν ἄλλον, εἶνε κουνιάδος μου. Ἤρθαμε γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσωμε νὰ μᾶς νοικιάσετε τὸ περίπτερο...

Αὐτὸ τὸ περίπτερο βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου, ποὺ ἀπλωνόταν γύρω στὴν ἔπαυλι. Κι' εἶχε τρία δωμάτια.

Ὁ κύριος Λόϋντ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα κι' ἐνδιαφερόταν, πρὸ πάντων, γιὰ τὴν ἡσυχία του. Ἀρνήθηκε, λοιπόν, στὴν ἀρχή. Ἀλλ' οἱ δύο ἐπισκέπται κατάφεραν νὰ τὸν κάμουν νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Βλέπετε; τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Γκός, βγάζοντας ἕνα μετάλλινο ἀντικείμενο ἀπὸ τὴν τσέπη του. Αὐτὸ τὸ πραγματάκι περιέχει δέκα διαφορετικὰ ἐργαλεῖα. Καὶ μπορεῖ νὰ χωρέσῃ μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου.. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Ἐργάζομαι τώρα γιὰ τὴν κατασκευὴ συνθετικοῦ καουτσοὺκ καὶ ζητάω ἕνα ἤρεμο μέρος γιὰ νὰ συνεχίσω τὰ πειράματά μου... Νὰ γιατὶ πῆρα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ νοικιάσετε αὐτὸ τὸ περίπτερο...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, οἱ δύο ἑνοικιασταὶ ἐγκατεστάθησαν στὸ περίπτερο, ὅπου μετέφεραν διάφορα πράμματα γιὰ τὰ πειράματά τους.

Ὁ Ἔντουαρντ Λόϋντ τοὺς εἶχε ξεχάσει σχεδόν, ὅταν τὸ βράδυ τῆς 23 Φεβρουαρίου 1872, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε λαχανιασμένος στὸ δωμάτιό του, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι τὸ περίπτερο εἶχε πιάσει φωτιά.

Ἀμέσως ἔτρεξαν μαζὶ ἔξω. Γύρω στὸ περίπτερο εἶχε μαζευτῆ κι' ὅλας πολὺς κόσμος. Ἀλλὰ τὸ νερὸ βρισκόταν πολὺ μακρυά. Κι' οἱ πυροσβέσται ἀργοῦσαν...

Ὁ Οὔντερζοκ ἔτρεχε ἀπὸ τὸν ἕνα ὅμιλο στὸν ἄλλον, χειρονομῶντας ζωηρά.

— Εἶνε μέσα! φώναξε στὸν Λόϋντ, μόλις τὸν εἶδε.

— Ποιός;

— Ὁ Γκός!

Μιὰ ὁσμὴ σάρκας ποὺ καιγόταν ἦταν σκορπισμένη στὸν ἀέρα.

Οἱ πυροσβέστες ἔφτασαν σὲ λίγο κι' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, κατάφεραν νὰ σβύσουν τὴν πυρκαϊά. Βρῆκαν τότε, ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τοῦ περιπτέρου, ἕνα ἀπανθρακωμένο πτῶμα.

— Εἶνε τὸ πτῶμα τοῦ Γκός! φώναξε ὁ Οὔντερζοκ.

Καὶ ἀφηγήθηκε πῶς ἡ λάμπα τοῦ πετρελαίου ποὺ χρησιμοποιοῦσαν εἶχε χαλάσει καὶ πῶς εἶχε πάει στὴν πόλι γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ ἄλλη. Ὅταν γύρισε, εἶδε τὸ περίπτερο ζωσμένο στὶς φλόγες!...

— Φαίνεται, εἶπε, πῶς ὁ Γκὸς προσπάθησε κατὰ τὴν ἀπουσία μου ν' ἀνάψῃ τὴ χαλασμένη λάμπα κι' αὐτὴ πῆρε φωτιά... Μέσα στὸ περίπτερο εἴχαμε ἕνα σωρὸ εὐφλεκτες ὕλες γιὰ τὰ πειράματά μας. Ἡ φωτιὰ ἀπλώθηκε, λοιπὸν καὶ σ' αὐτές...

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ φάνηκε λογική. Κι' οἱ ἀρχὲς δὲν δυσκολεύθηκαν νὰ πιστοποιήσουν τὸ θάνατο τοῦ ἐφευρέτου.

"Ολα ἔδειχναν, λοιπόν, πῶς ἡ ὑπόθεσις εἶχε τερματισθῆ. Ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, μόλις ἀρχίζε... Καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο :

Ὁ Οὐΐλλιαμ Γκὸς εἶχε κάνει κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ περασμένου χρόνου διάφορες ἀσφάλειες ὑπὲρ τῆς συζύγου τοῦ Ἔιντας γιὰ τὸ συνολικὸ ποσὸ τῶν 25.000 δολλαρίων ἀλλ' οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες ἀρνήθηκαν νὰ τὴν πληρώσουν, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν εἶχε πιστοποιηθῆ μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ πτῶμα ποὺ βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τοῦ περιπτέρου ἦταν τοῦ Γκός.

Ἡ ὑπόθεσις ἔφτασε στὰ δικαστήρια κι' ἔπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν ζήτησαν νὰ γίνῃ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος.

— Ἡ κυρία Γκός, εἶπαν, πρέπει νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ μᾶς περιγράψῃ τὰ δόντια τοῦ συζύγου της. Ἂν καὶ τὸ πτῶμα ποὺ ἐνταφιάστηκε ἔχει τὰ ἴδια δόντια θὰ παραδεχθοῦμε πρόθυμα πῶς πρόκειται γιὰ τὸν Οὐΐλλιαμ Γκός....

Ἡ Ἔιντα Γκὸς ὅμως ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ ἄδεια γιὰ τὴν ἐκταφή, ἐπικαλέσθηκε τὴ συνδρομὴ τῆς ἐκκλησίας κι' ἔφερε ἕνα σωρὸ δυσκολίες. Ἀλλά, στὸ τέλος, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Ὁ ἄντρας μου, εἶπε, εἶχε ὅλα τὰ δόντια του. Δὲν εἶχε χάσει κανένα, οὔτε εἶχε κανένα ψεύτικο. Τὰ μπροστινὰ δόντια του ἦταν μικρὰ καὶ κανονικά...

Παρ' ὅλη τὴν κακοκαιρία ἔγινε ἀμέσως ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος... Κι' ἐξακριβώθηκε τότε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἐνταφιαστῆ εἶχε μόνο δύο δόντια στὴν ἐπάνω σιαγόνα καὶ ἑφτὰ στὴν κάτω!...

Οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες ἐθριάμβευαν. Καὶ ἀπειλοῦσαν τώρα τὸν Οὔντερζοκ καὶ τὴν ἀδελφή του, τὴν κυρία Ἔιντα Γκός...

—Ὁ Γκὸς κάπου κρύβεται, χωρὶς ἀμφιβολία, τοὺς ἔλεγαν. Καὶ δὲν θ' ἀργήσωμε νὰ τὸν βροῦμε. Θὰ λογαριαστοῦμε τότε καὶ μὲ τοὺς τρεῖς σας!...

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο στὶς ὑποψίες τους αὐτές. Ἐπρόκειτο, στ' ἀλήθεια, γιὰ μιὰ μακάβρια σκηνοθεσία. Ὁ Γκὸς κι' ὁ κουνιάδος του εἶχαν προμηθευτῆ ἀπὸ τὸ φύλακα ἑνὸς νεκροταφείου ἕνα πτῶμα καὶ τὸ εἶχαν μεταφέρει κρυφὰ στὸ περίπτερο. Ἔπειτα εἶχαν βάλει φωτιά...

Ὅσο γιὰ τὸν Γκός, εἶχε καταφύγει στὸ Ζέννερσβιλ, ὅπου ἔμενε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ τὸ ὄνομα Οὐΐλσων.

Ἀλλά, στὸ τέλος, ἔχασε τὴν ὑπομονή του. Κι' ἄλλωστε, εἶχαν περάσει δέκα ὀκτὼ μῆνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ... θανάτου του. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ξαναγύρισε στὴ Βαλτιμόρη, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ κουνιάδου του καὶ τοῦ ἔκαμε γνωστὸ πῶς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ δώσῃ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ποὺ τὸν εἶχε κουράσει.

—Θὰ παρουσιαστῶ! τοῦ εἶπε. Κι' ὅ,τι γίνῃ ἂς γίνῃ! Δὲν μὲ νοιάζει πιὰ καθόλου...

— Ἀλλὰ θὰ πᾶμε ὅλοι φυλακή, παρατήρησε ὁ Οὔντερζοκ.

— Συμβουλεύτηκα ἕνα δικηγόρο, ἀπάντησε ὁ Γκός. Δὲν εἰσπράξαμε τὰ χρήματα καί, συνεπῶς, τὸ ἀδίκημα δὲν ἔγινε. Θὰ καταδικασθοῦμε μόνο γιὰ ἀπόπειρα ἐξαπατήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν καὶ θὰ ξεμπερδέψωμε μὲ ἕξη μῆνες τὸ πολὺ ὁ καθένας.

Τί ἐπακολούθησε ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή; Ἄγνωστον. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι, κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Μαρτίου τοῦ 1874, κάποιος γεωργὸς τῆς Ζέννεσβιλ ἀνακάλυψε στὸ βάθος ἑνὸς μεγάλου λάκκου, ποὺ ἦταν γεμάτος ἀπὸ ἀκαθαρσίες, ἕνα πτῶμα σὲ κατάστασι ἀποσυνθέσεως.

Τὸ πτῶμα αὐτὸ ἔφερε τέσσερα χτυπήματα μὲ μαχαῖρι στὸ στῆθος κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸ εἶδαν τὸ ἀναγνώρισαν ἀμέσως. Ἦταν τοῦ Οὐΐλλιαμ Γκός!...

Οἱ ἀρχὲς συνέλαβαν τότε τὸν Οὔντερζοκ, ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχαν ἰδῆ στὴ Ζέννεσβιλ κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ προηγήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος.

Ὁ κουνιάδος τοῦ Γκὸς ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἦταν ἀθῶος. Ὑπῆρχαν ὅμως πολλὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του καὶ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο ὡς δολοφόνο τοῦ γαμβροῦ του.

Ὁ Οὔντερζοκ πέθανε πάνω στὴν ἀγχόνη τὸ πρωῖ τῆς 12ης Νοεμβρίου 1874 χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ ὡς τὸ τέλος τὸ ἔγκλημά του.

Ἡ μόνη ποὺ βγῆκε κερδισμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἦταν ἡ Ἔιντα Γκός. Αὐτὴ τὴ φορά, οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες δὲν μπόρεσαν ν' ἀρνηθοῦν νὰ τῆς πληρώσουν τὰ 25.000 δολλάρια τῆς ἀσφαλείας, ποὺ ἦταν ἕνα τεράστιο ποσὸν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Παρ' ὅλη τὴν κακοκαιρία, ἔγινε ἀμέσως ἡ ἐκταφὴ τοῦ πτώματος...

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

Ὁ Θησαυρὸς τῆς ΑΒΥΣΣΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τὸ «Βαλκόβερ» ἐλευθερώνεται ἀπὸ τοὺς Βοάχους καὶ συνεχίζει τὸ ταξεῖδι του. Ὁ Κορριντὲ ἐγκαθιστᾶ ἕνα νέο μηχάνημα τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὴ σφαῖρα κατὰ τὴν κατάδυσί της. Ὁ Ντόμαν μπαίνει κρυφὰ στὴ σφαῖρα, τὴν παραμονὴ τῆς καταδύσεως, γιὰ νὰ χαλάσῃ ἕνα μηχανισμό. Βρίσκει ὅμως ἐκεῖ τὴν κόρη του, ποὺ εἶχε μαντέψει τὸ σχέδιό του. Σὲ μιὰ θυελλώδη σκηνὴ μεταξύ τους, ἡ νέα τοῦ ὁμολογεῖ πῶς ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὸν Κορριντέ. Ὁ Ντόγκ ἀποκαλύπτει στὸν Κορριντὲ τὸ μυστικὸ τῆς κασσετίνας: Τοῦ τὴν εἶχε στείλει, πρὶν πεθάνῃ, κάποιος Οὐΐλντάουν, ποὺ τὸν εἶχε εὐεργετήσει ἄλλοτε. Μέσα σ' αὐτὴν ὑπῆρχε καθαρὸ χρυσόσκονη, καὶ τὸ σχεδιάγραμμα μιᾶς ὑπόγειας σπηλιᾶς ποὺ περιεῖχε μυθώδεις ποσότητες χρυσοῦ.

15ον

—Πολὺ παράξενα πράγματα! ψιθύρισε ὁ Κορριντέ.

—Αὐτὰ περιεῖχε ἡ κασσετίνα καὶ τὰ περιέχει ἀκόμη, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴν ξανάκλειναν, ἔβαζα πάλι στὴ θέσι του τὸ διπλωμένο χαρτί, πάνω ἀπ' τὴν ἄθικτη χρυσόσκονη... Στὸ ναυάγιο τοῦ «Λίνκολν», μὲ χτύπησε ἕνα ξύλο στὸ κεφάλι καὶ λιποθύμησα. Ὅταν συνῆλθα, βρισκόμουν σὲ μιὰ ἀπ' τὶς βάρκες ὅπου εἶχε καταφύγει τὸ πλήρωμα... Ἡ κασσετίνα εἶχε χαθῆ, μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο! Κανεὶς δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτήν, γιατὶ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν ἤξερε τὴν τεραστία ἀξία της.

Ὁ Τζὼν Ντόγκ σώπασε. Ἀναψε ἥσυχα τὸ ποῦρο ποὺ στριφογύριζε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του ἀφ' ὅτου εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλάῃ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγων λεπτῶν σιωπή, ὁ Κορριντὲ ψιθύρισε:

—Ἀλήθεια, ὅλο θαύματα συμβαίνουν στὴ ζωή μου!..

Ἔπειτα πρόσθεσε, δυνατώτερα:

—Σᾶς εὐχαριστῶ! Πρὶν ὅμως σᾶς κάμω μερικὲς ἐρωτήσεις, μένει νὰ διευκρινισθῆ ἕνα σημεῖο.

—Ποιὸ δηλαδή;

—Θυμάμαι ὅτι διάβασα, στὸ ἄσυλο τῆς Ἀγίας Ἄννας, μιὰ συνέντευξι ὅπου ὁ Σίμπσον διηγεῖτο στοὺς δημοσιογράφους πῶς τοῦ εἶχε παραδώσει τὴν κασσετίνα ἕνας γέρος, σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο τοῦ Σὰν-Φραντσίσκο...

—Ναί, διέκοψε ὁ Ντόγκ χαμογελῶντας, ἦταν μιὰ ἱστορία ποὺ ἔπλασε μὲ τὴ φαντασία του ὁ ρεπόρτερ, μὲ τὶς λίγες πληροφορίες καὶ τὶς φήμες ποὺ μάζεψε ἀπὸ δεξιὰ κι' ἀριστερά... Δὲν τὴ διέψευσα, γιατὶ δὲν μ' ἐνδιέφερε.

—Καλά! Ἂς ξαναγυρίσωμε ὅμως στὴν κασετίνα. Δὲν σᾶς γεννήθηκαν ποτὲ ἀμφιβολίες γιὰ τὴ γνησιότητα τῶν σχεδιαγραμμάτων;

—Τόσο λίγο, ὅσο ἀμφέβαλα γιὰ τὴ σοβαρότητα τοῦ γράμματος ποὺ μοῦ εἴχατε στείλει ἀπὸ τὸ ἄσυλο...

—Ὥστε λοιπόν, θέλετε νὰ ξαναπάρετε στὴν κατοχή σας τὴν κασετίνα, ἐπειδὴ δὲν θυμᾶσθε ἀπὸ μνήμης τὰ σχεδιαγράμματα ποὺ περιέχει.

—Ἀκριβῶς... Τὸ μήνυμα τοῦ Οὐΐλντάουν εἶχε ἔννοια σαφεστάτη. Σήμαινε τὰ ἑξῆς: «Αὐτὴ ἡ ὡραία χρυσόσκονη ποὺ γεμίζει τὴν κασετίνα, προέρχεται ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ σχεδιαγράμματος. Μπῆκα στὴ σπηλιὰ αὐτὴ ἀπὸ μιὰ εἴσοδο φανερή, ἀνακάλυψα ὅμως πῶς ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη, ἕνα κανάλι δυσκολώτερο καὶ πιὸ κρυφό, ποὺ ἀρχίζει ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς λίμνης Ἀλαότρα τῆς Μαδαγασκάρης. Κατέστρεψα τότε τὴν πρώτη εἴσοδο, γιὰ νὰ μὴ τὴν βρῆ κανεὶς ἄλλος. Πηγαίνετε στὴ σπηλιά. Περιέχει ἀμύθητα πλούτη, σὲ χρυσόσκονη».

—Αὐτὸ κατάλαβα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Κορριντέ.

—Γιατί λοιπὸν ν' ἀμφιβάλω γιὰ τὸν Οὐΐλντάουν; Προτιμῶ νὰ πιστεύω στὴν εἰλικρίνειά του. Ἦταν τρελλός; Ἐσεῖς δὲν ἤσαστε, κι' ὅμως ἡ ἡλιόζη σας φαινόταν πολὺ πιὸ ἀπίθανη ἀπ' τὴ σπηλιὰ μὲ τὴ χρυσόσκονη!

»Σκέφθηκα ὅτι τὸ χρυσάφι αὐτό, ἡ τεραστία ποσότης του ποὺ ἀναφέρεται στὸ σχεδιάγραμμα, πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ κάποιον ὑπόγειο ποταμό, ποὺ σχηματίζει μιὰ μικρὴ λίμνη στὴ μέση τῆς σπηλιᾶς.

—Εἶναι λογικὴ ἡ σκέψι σας.

—Ξέρομε ὅλοι ὅτι τὰ ποτάμια τῆς Μαδαγασκάρης περιέχουν χρυσάφι, ἀνακατεμένο μὲ τὴν ἄμμο τους. Τὸ μόνο ἀμφισβητήσιμο σημεῖο, ἂν παραδεχθοῦμε τὴν ἀλήθεια τῆς ἱστορίας, εἶναι τὸ ἑξῆς: Μήπως γελάστηκε ὁ Οὐ-λντάουν; Εἶναι δυνατὸν νὰ παρασύρῃ ἕνα ποτάμι τόσο πολὺ χρυσάφι, ὥστε νὰ σχηματίζωνται στὶς ὄχθες του σωροὶ ἀπὸ κίτρινη ἄμμο ἀποτελουμένη κυρίως ἀπὸ χρυσόσκονη;

»Ζήτησα λοιπὸν ἐπιτήδεια πληροφορίες γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπὸ εἰδικούς.

—Καὶ τί μάθατε;

—Ἕνα νερὸ θερμὸ καὶ πλούσιο σὲ ἅλατα, ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα ἀπὸ πλούσια χρυσοφόρα κοιτάσματα, μπορεῖ νὰ διαλύσῃ πολὺ χρυσάφι. Ἔπειτα, τὸ διαλελυμένο αὐτὸ μέταλλο κατακαθίζει πάλι, ἂν προστεθῆ στὸ νερὸ ἕνα ὁποιοδήποτε ὀργανικὸ σῶμα. Εἶναι πολὺ πιθανὸ λοιπὸν νὰ συνέβη κάτι τέτοιο στὸ ὑπόγειο ποτάμι τῆς Μαδαγασκάρης, καὶ νὰ συγκεντρώθηκαν στὶς ὄχθες του ἀνυπολόγιστες ποσότητες χρυσοῦ, μέσα σὲ χιλιάδες χρόνια.

—Ναί, δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, παραδέχθηκε ὁ Κορριντέ. Μπορεῖ νὰ γίνιναν ἔτσι τὰ πράγματα, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ξέρομε πόσο πλούσια εἶναι τὰ χρυσοφόρα κοιτάσματα τῆς Μαδαγασκάρης...

—Ἂν λοιπὸν ἀποκλείσωμε ὅτι ὁ Οὐΐλντάουν ἦταν ψεύτης ἢ τρελλός, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ προσπάθεια ποὺ ἀνέλαβα, ἀπὸ ἕνα χρόνο τώρα. Τὸ ναυάγιο τοῦ «Λίνκολν» λίγο ἔλειψε νὰ τὰ καταστρέψῃ ὅλα. Ἡ σφαῖρα ὅμως τοῦ μηχανικοῦ Κορριντὲ φαίνεται πῶς θὰ σώσῃ τὴν κατάστασι...

—Δὲν μποροῦμε νὰ μαστε ἀπόλυτα βέβαιοι, ἀπαντησε ὁ Κορριντέ. Ξεχνᾶτε τὸ ρόλο ποὺ παίζει ἡ Μοῖρα;

—Θὰ τὴ νικήσωμε κι' αὐτήν, ἂν χρειαστῆ! Θὰ πάρουμε πίσω τὴν κασσετίνα... κι' ἂν εἶπε τὴν ἀλήθεια ὁ Οὐΐλντάουν θὰ εἰσχωρήσουμε στὸ λαβύρινθο τῆς Ἀλαότρα. Καὶ θὰ γίνουμε πλούσιοι, τόσο ποὺ θὰ μποροῦμε ν' ἀγοράσουμε ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἂν μᾶς ἀρέσῃ!

»Σκεφθῆτε, Κορριντέ, τὶς θαυμαστὲς ἐφευρέσεις, τὶς ἐκπληκτικὲς ἀνακαλύψεις ποὺ μπορεῖ νὰ γίνουν, μὲ τέτοια ἀνεξάντλητη χρηματικὴ ἐνίσχυσι! Θὰ διώξουμε ἀπὸ παντοῦ τὴ φτώχεια, τὴν ἀθλιότητα! Θὰ βοηθήσωμε τοὺς ἀδύνατους καὶ θὰ συντρίψουμε τοὺς τυράννους.

»Περιφρονῶ τὴν πολυτέλεια, Κορριντέ. Ἀγνοῶ τὰ πάθη καὶ τὴ ματαιοδοξία... Καταλαβαίνετε τί θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ δυό, ὅταν θὰ κοῦμε τὸ χρυσάφι, τὸν μυστικὸ κιντήριο μοχλὸ ὅλου τοῦ κόσμου;...

Ὁ Τζὼν Ντόγκ ἦταν μεταμορφωμένος. Τὸν παρέσυρε ἕνας ἀσυγκράτητος ἐνθουσιασμός. Κι' ὁ Κορριντὲ κατάλαβε ὅτι ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, δὲν εἶχε γνωρίσει πραγματικὰ τὸν Ἄγγλο ἐφοπλιστή... Συγκινημένος μέχρι δακρύων, ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ καὶ τὰσφιξε δυνατά:

—Ὀρκίζομαι, φίλε μου, πὼς θὰ ξαναβροῦμε τὴν κασσετίνα! φώναξε.

—Τὸ ξέρω! ἀπάντησε ὁ Τζὼν Ντόγκ.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν μιὰ δυνατὴ χειραψία, οἱ δυὸ ἄντρες κάθησαν, ἀναψαν καὶ πάλι ποῦρα κι' ἄρχισαν νὰ καπνίζουν, γιὰ ν' ἀφίσουν τὸν καιρὸ στὴ συγκίνησί τους νὰ διαλυθῆ. Καὶ παρασύρθηκαν σὲ ὄνειρα ὑπέροχα — τὰ ὄνειρα ποὺ μπορεῖ νὰ πλάσῃ ἡ φαντασία δυὸ ἀνθρώπων μὲ ζωηρὴ ἀντίληψι καὶ μ' εὐγενικὴ ψυχή, ὅταν βρίσκωνται στὸ κατῶφλι ἑνὸς πλούτου ἀπίστευτου, πρωτοφανοῦς...

ΚΑ΄

Ὁλόκληρο τὸ πρωῖ τῆς 31ης Ἰανουαρίου πέρασε χωρὶς νὰ φανῆ καθόλου ὁ Φράντς Ντόμαχ. Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ἐργαστήριο, ὁ Κορριντὲ ἔμαθε ἀπ' τοὺς ναῦτες τῆς βάρδιας ὅσα ἤξεραν γιὰ τὰ νυκτερινὰ περιστατικά. Ὕστερα ἡ Μαργαρίτα τοῦ διηγήθηκε τὴν τραγικὴ σκηνή, μ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες.

Οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀλλάξουν καθόλου τὴ συμπεριφορὰ ποὺ ἀκολουθοῦσαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, καθὼς κι' ἀπέναντι τοῦ θετοῦ πατέρα τῆς Μαργαρίτας. Ἡ κοπέλλα θᾶμενε ἡ κόρη του, καλὴ καὶ γεμάτη σεβασμό, κι' ὁ Κορριντὲ θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ φέρνεται σὰν συνάδελφος.

Ἐνὼ ὁ μηχανικὸς ἀνέβαινε στὴ γέφυρα, ἡ Μαργαρίτα πῆγε στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα της. Τὸν βρῆκε ξαπλωμένο στὴν κουκέτα του, μὲ τὰ μάτια ἀπλανή, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο, νὰ τρέμῃ ἀπὸ πυρετό. Εἰδοποίησε ἀμέσως τὸ γιατρὸ τοῦ πλοίου, ποὺ τὸν ἐξέτασε, διέγνωσε ἀρχὴ συμφορήσεως καὶ δήλωσε ὅτι ἡ κατάστασί του δὲν ἦταν σοβαρή, ἀλλ' ἀπαιτοῦσε πάντως πολλὴ προσοχὴ καὶ περιποίησις.

Ἡ Μαργαρίτα ἐγκαταστάθηκε λοιπὸν δίπλα στὸ μαξιλάρι τοῦ θετοῦ πατέρα της, ποὺ προσποιήθηκε ὅτι δὲν τὴν ἀναγνώριζε καὶ τὴν ἐδέχθηκε σὰν μιὰ ὁποιαδήποτε νοσοκόμο.

Ὁ Τζὼν Ντόγκ, ὁ Κορριντὲ κι' ὁ Σίμπσον ἐπισκεφθήκαν τὸν ἄρρωστο, ἀπὸ καθήκον κι' ἀπὸ συμπάθεια στὴ Μαργα-

Μπυρέζες Ἱστορίες

Φορολογικά

Ἕνας φορολογούμενος, ποὺ πῆρε πρόσκλησι γιὰ νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους του, γράφει στὸν οἰκονομικὸ ἔφορο νὰ διαβάσῃ τὸ ἐδάφιον 26 τοῦ 18ου κεφαλαίου τοῦ δευτέρου κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.

«Θὰ σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως — προσθέτει — ἂν μοῦ ἀπαντήσετε μὲ τὸ ἀμέσως ἑπόμενον ἐδάφιον».

Τὸ ἐδάφιον 26 λέει, λοιπόν, τὰ ἑξῆς:

«Ἔχε ὑπομονή, Κύριε, καὶ θὰ σοῦ πληρώσω τὰ πάντα».

Καὶ τὸ ἑπόμενο:

«Καὶ ὁ κύριος τοῦ ὑπηρέτου αὐτοῦ, κινούμενος ἀπὸ οἶκτον, τὸν ἀφῆκε νὰ φύγῃ καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ χρέος».

Ὁ ἔφορος, ὅμως, λιγώτερο εὐγενὴς ἀπὸ τὸν κύριον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπαντᾶει στὸ φορολογούμενο:

«Σᾶς πληροφορῶ μετὰ λύπης μου, ὅτι ἡ σημερινὴ νομοθεσία περὶ εἰσπράξεως τῶν φόρων, δὲν προβλέπει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐδαφίων 26 καὶ 27 τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου».

ρίτα. 'Εκεῖνος ἔμενε διαρκῶς ἀκίνητος κι' ἀμίλητος. "Αλλωστε, οἱ ἐπισκέπτες δὲν καθυστέρησαν πολὺ κοντά του. "Εσφιξαν τὸ χέρι τῆς Μαργαρίτας καὶ ξανανέβηκαν στὸ κατάστρωμα.

'Ο πλοίαρχος πῆρε τὸ στίγμα κι' ὑπολόγισε ἔτσι ὅτι τὸ «Βαλκόβερ» βρισκόταν 4 μίλια νότια τοῦ σημείου ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ «Λίνκολν». 'Ολόκληρο τ' ἀπόγευμα, τὸ πλοῖο προχώρησε μὲ μικρὴ ταχύτητα πρὸς τὸ βορρᾶ. 'Η σφαῖρα ἦταν ἕτοιμη, ὅπως καὶ τὸ πλήρωμά της, ποὺ θὰ τ' ἀποτελοῦσαν καὶ πάλι ὁ Κορριντέ, ὁ Πόπυ, ὁ Πανταλὸν κι' ὁ Τζέφρι.

Μόλις βασίλεψε ὁ ἥλιος, ὁ καθαρὸς οὐρανὸς γέμισε λαμπερὰ ἄστρα. Κατὰ τὶς 10 ὅμως, σηκώθηκε ὁμίχλη καὶ ξαπλώθηκε πάνω ἀπ' τὸν ὠκεανό, ἐλαττώνοντας πολὺ τὴν ὀρατότητα. Τὰ ἄστρα δὲν φαίνονταν πιά. 'Η νύχτα εἶχε γίνει ὁλοσκότεινη.

—'Αδύνατον νὰ ὑπολογίσωμε τὴ θέσι μας ἀπὸ τ' ἄστρα, εἶπε ὁ Σίμπσον στὸν Κορριντέ. Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴν καταδυθῆτε πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ μεσημέρι...

—Δὲν ἐλπίζετε νὰ διαλυθῆ αὐτὴ ἡ ὁμίχλη καὶ νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ διακρίνουμε τὰ ἄστρα ποὺ εἶχε παρατηρήσει ἄλλοτε ὁ Πόπυ;

—Θάπρεπε γι' αὐτὸ νὰ σηκωθῆ ἄνεμος, πρᾶγμα ποὺ δὲν μοῦ φαίνεται πιθανό. τουλάχιστον ὡς αὔριο τὸ πρωΐ.

—"Ετσι κι' ἐγώ, ἐπενέβη ὁ Πανταλόν, ὅταν πέσω τὸ βράδυ, δὲν σηκώνομαι πρὶν ἀπ' τὸ πρωΐ.

—Προτιμώτερο λοιπὸν νὰ περιμένουμε; εἶπε ὁ Κορριντέ.

—'Ασφαλῶς!

—Μὰ εἶναι ἐκνευριστικό! 'Εγὼ λογάριαζα νὰ κατεβῶ ἀπόψε κι' ὅλας στὸ κέντρο τοῦ ναυαγίου τοῦ «Λίνκολν», ν' ἀνακαλύψω τὸ βυθισμένο σκάφος, κι' ἴσως νὰ ξανανεβῶ αὔριο τὸ πρωΐ μὲ τὴν κασετίνα!... Αὔριο ἡ κατάδυσί μας δὲν θὰ μπορῆ πιὰ νὰ γίνη μὲ τὴν ἴδια ἀκρίβεια.

—Νὰ μὴ σᾶς στενοχωρῆ αὐτὴ ἡ σκέψι! ἀπάντησε ὁ Σίμπσον. Ποιὸς μᾶς βεβαιώνει ὅτι τὸ «Λίνκολν» βούλιαξε ἐντελῶς κατακόρυφα;... Κι' ὅτι δὲν παρασύρθηκε ὁριζόντια

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613.610

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ἡ Περμανὰντ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ κάνει φαρδειὲς σκάλες καὶ χονδρὲς μπούκλες. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς Κας Μαρίας ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην, κομισάσης τὰ τελειότερα φάρμακα.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἁγίου Κωνσταντίνου 12
Τηλέφ. 53-100

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΙ Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΟΔΟΥ 59, ΒΥΖΕΝΗΣ
ΜΕ ΓΡΑΦΟΝ ΠΑΥΛΙΔΗ 3ον
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ἀπὸ τὰ θαλάσσια ρεύματα; Μπᾶ, τὶς ἴδιες πιθανότητες ποὺ θἄχετε ἂν κατεβαίνατε σὲ μιὰ ὥρα, θἄχετε κι' ἂν κατεβῆτε αὔριο τὸ μεσημέρι.

'Ο Τζὼν Ντόγκ, ὁ Πόπυ κι' ὁ Τζέφρι εἶχαν ἀκούσει τὴ γρήγορη αὐτὴ συνδιάλεξι. 'Ἦσαν κι' ἐκεῖνοι πεισμωμένοι ἀπ' τὴν τόσο ἐνοχλητικὴ ὁμίχλη. Οἱ ὧρες θὰ τοὺς φαίνονταν ἀτελείωτες, ὡς τὴν ἄλλη μέρα!

Οἱ ἕξη ἄντρες κύτταξαν ψηλά. Οὔτ' ἕνα ἄστρο δὲν ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Τὰ μόνα φῶτα, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι, ἦσαν τὰ φανάρια τοῦ «Βαλκόβερ», τριγυρισμένα ἀπὸ μιὰ κιτρινωτὴ ἅλω. 'Απ' τὴ θάλασσα ἀκουγόταν μόνο ἕνα ἐλαφρὸ πλατάγισμα τοῦ νεροῦ. Τὸ παραμικρὸ φύσημα ἀνέμου. 'Ηρεμία ἀπόλυτη ἁπλωνόταν στὴν ἀπέραντη ἔκτασι τοῦ Εἰρηνικοῦ.

—"Ας γυρίσουμε στὶς καμπίνες μας! εἶπε ἀπότομα ὁ Τζὼν Ντόγκ. Αὔριο θὰ τὰ ξαναποῦμε!

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὅλοι κοιμόνταν πάνω στὸ πλοῖο, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς ἄντρες τῆς βάρδιας. Μόνη, στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀποκοιμισμένου πατέρα της, μισοξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, τσακισμένη πιὰ ἀπ' τοὺς κόπους καὶ τὶς συγκινήσεις, ἡ Μαργαρίτα εἶχε βυθισθῆ κι' αὐτὴ σὲ νάρκη.

'Ο ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ πιὰ ἀρκετὰ στὸν οὐρανό, ὅταν ξύπνησε ἡ νέα. 'Ο πατέρας της κοιμόταν βαθειά. 'Η Μαργαρίτα βγῆκε, μ' ἐλαφρὰ βήματα, πῆγε στὴν καμπίνα της κι' ἔκαμε πρόχειρα τὴν τουαλέτα της. "Επειτα ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα.

Παρακολούθησε τὶς τελευταῖες προπαρασκευὲς τῆς καταδύσεως, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ πένθιμα προαισθήματα. Προσπαθοῦσε ὡστόσο ν' ἀπαντήση μ' ἐνθαρρυντικὰ χαμόγελα στὶς ματιὲς τοῦ Κορριντὲ καὶ στὶς ἐξηγήσεις ποὺ τῆς ἔδινε ὁ Πόπυ, καὶ γελοῦσε μὲ τ' ἀστεῖα καὶ τὶς τοῦμπες τοῦ Πανταλόν.

Στὶς 12 παρὰ λίγα λεπτά, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. 'Ο Κορριντέ, ὁ Πόπυ, ὁ Τζέφρι κι' ὁ Πανταλὸν ἀποχαιρέτησαν ὅλους καὶ κλείστηκαν μέσα στὴ σφαῖρα. 'Η συγκίνησι ἦταν λιγώτερο καταφανὴς ἀπ' τὴν πρώτη φορά, ὄχι ὅμως μικρότερη στὸ βάθος τῆς κάθε καρδιᾶς.

'Αφοῦ καθώρισε τὴ θέσι τοῦ πλοίου, ὁ Σίμπσον διέταξε ν' αὐξήσουν τὴν ταχύτητα, γιὰ νὰ φτάσουν γρηγορώτερα λίγο πιὸ βόρεια.

—Προσοχή! ἀντήχησε ξαφνικὰ ἡ φωνή του. 'Εμπρός!

Οἱ ναῦτες ἄφισαν νὰ ξετυλιχτοῦν τὰ καλώδια κι' οἱ ἀλυσίδες, κι' ἡ σφαῖρα βυθίσθηκε στὸ νερό, σηκώνοντας γύρω της ἀφρισμένα κύματα...

ΚΒ'

'Αμέσως μετὰ τὴν κατάδυσι τῆς «Βικτώριας», ὁ πλοίαρχος, ὁ Τζὼν Ντόγκ κι' ἡ Μαργαρίτα, ἀνέβηκαν στὴ γέφυρα τοῦ «Βαλκόβερ». Κάθησαν δίπλα στὴν τηλεφωνικὴ συσκευή, καθένας μ' ἕνα ἀκουστικὸ στ' αὐτί του. 'Ο Σίμπσον εἶχε ἀναλάβει νὰ χειρίζεται τὸ μηχάνημα καὶ νὰ μιλᾶη στὸ μικρόφωνο.

'Αφοῦ περίμενε τρία λεπτά, εἶπε:

— Θὰ τοὺς καλέσω τώρα!..

Καὶ πίεσε ἕνα κουμπί, μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ σημαίνη ἕνα δυνατὸ κουδοῦνι, προσαρμοσμένο στὸν πομπὸ τοῦ τηλεμικροφώνου, κάτω ἀπ' τὸ νερό.

Πέρασε ἕνα λεπτό, ποὺ φάνηκε σ' ὅλους ἀτελείωτο. Ξαφνικά, ἕνα κουδούνισμα τοὺς ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσουν μ' ὅλο ποὺ τὸ περίμεναν.

— "Ακουσαν καὶ μᾶς ἀπαντοῦν! φώναξε ὁ Σίμπσον.

Πλησίασε τὸ στόμα του στὸ μικρόφωνο καὶ εἶπε, χωρὶς νὰ δυναμώση καθόλου τὴ φωνή του (γιατὶ τὸ ὑποβρύχιο μεγάφωνο θὰ ἑκατονταπλασίαζε τὴν ἔντασί της), προφέροντας ὅμως ὁλοκάθαρα κάθε συλλαβή:

— 'Εμπρός!... 'Εμπρός, ἐσὺ εἶσαι, Κορριντέ;

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀναμονῆς, ἡ Μαργαρίτα, ὁ Τζὼν Ντόγκ κι' ὁ πλοίαρχος, ἄκουσαν, μέσα στ' ἀκουστικὰ ποὺ φοροῦσαν στ' αὐτιά τους, τὴ γνώριμη φωνὴ τοῦ μηχανικοῦ:

— 'Εμπρός, Σίμπσον!... 'Εδῶ Κορριντέ!

— Καλὰ πηγαίνουν ὅλα;...

— Πολὺ καλά!... Τὰ φύλλα τῆς ἡλιόζης λειτουργοῦν κανονικά. Κατεβαίνουμε μὲ ταχύτητα 200 μέτρων στὸ λεπτό, ἀντὶ νὰ πέφτουμε σὰν βολίδα. Θὰ φτάσουμε στὸ βυθὸ σὲ μισὴ ὥρα.

— Κυττάζετε προσεκτικὰ τὴ θάλασσα γύρω σας; ρώτησε ὁ Σίμπσον. Σκεφθῆτε, ὅτι τὸ «Λίνκολν» εἶχε φορτίο ἐλαφρό, κυρίως τρόφιμα καὶ κάρβουνο γιὰ τὶς μηχανές. Μπορεῖ, λοιπόν, νἄμεινε μετέωρο σ' ἕνα κάποιο βάθος, ἀντὶ νὰ κατεβῆ ὡς τὸ βυθό. Πιστεύω πάντως νὰ τὸ βρῆτε ἀκέραιο, γιατὶ ἦταν φτιαγμένο γερὰ κι' ἀπὸ σκληρὸ ξύλο...

— 'Ο Πόπυ, ὁ Τζέφρι κι' ὁ Πανταλὸν φυλάνε μπροστὰ στοὺς φεγγίτες, ἀπάντησε ὁ Κορριντέ. Κατεβαίνουμε τόσο ἀργά, ποὺ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ξεφύγη...

— Νὰ μὴ διακόψουμε τὴν ἐπικοινωνία μας.

— "Οχι. Θὰ κρατήσω στ' αὐτί μου τ' ἀκουστικό.

— Κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο.

— Ποιοὶ «ἐμεῖς»;

— 'Η δεσποινὶς Μαργαρίτα, ὁ Τζὼν Ντόγκ κι' ἐγώ... 'Ακοῦστε! Θὰ φᾶμε ἐδῶ, πάνω στὴ γέφυρα, γιὰ νὰ παρακολουθοῦμε συγχρόνως τὸ κατέβασμά σας... 'Ο Κορρὲ θὰ διατηρῆ τὴ συνεχῆ ἐπικοινωνία, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς μιλάω κάθε τρία λεπτά...

— Περίφημα! Καλὴ ὄρεξι!...

— Εὐχαριστοῦμε, εἶπε γελῶντας ὁ Σίμπσον.

"Ενας καμαρότος ἔφερε ἕνα δίσκο μὲ ψωμί, κρασὶ καὶ κρύο ψητό.

'Ο θαυμάσιος καιρὸς ἔκανε πολὺ εὐχάριστο τὸ γεῦμα αὐτὸ στὸ ὕπαιθρο, κάτω ἀπὸ μιὰ τέντα ποὺ σκέπαζε τὴ γέφυρα. Κάθε 3 λεπτά, ὁ Σίμπσον κι' ὁ Κορριντὲ μιλοῦσαν μεταξύ τους — ὁ ἕνας ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ ὁλόενα μεγαλύτερο βάθος.

Στὶς 12 καὶ 17', ὁ Σίμπσον ρώτησε:

— Πόσο βαθειὰ βρίσκεστε;

— Στὶς 3 χιλιάδες μέτρα. "Ολα πάνε καλά!... Κατεβαίνουμε κανονικά... Τίποτε τὸ καινούργιο...

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ἡ Μαργαρίτα, ὁ Σίμπσον κι' ὁ Ντόγκ ἄκουσαν:

— 'Εμπρός! Τέσσερις χιλιάδες διακόσια μέτρα...

— Τί νεώτερο;

— Δυὸ τέρατα μᾶς ἀκολουθοῦν... Κατεβαίνουν μαζί μας... Εἶνε ξιφίες, ἀλλὰ κολοσσιαίων διαστάσεων. "Εχουν...

'Η φωνὴ τοῦ Κορριντὲ σώπασε ξαφνικά. 'Η Μαργαρίτα, ὁ Τζὼν Ντόγκ κι' ὁ Σάμπσον κυττάχτηκαν, ἀνατριχιάζοντας.

— 'Εμπρός! 'Εμπρός! φώναξε νευρικὰ ὁ πλοίαρχος.

"Ακουσαν ὅμως ἀμέσως τὴν ἀπάντησι:

— Μὲ διέκοψε ὁ Πόπυ, ποὺ μοῦδειξε ἄλλους τρεῖς ξιφίες... Εἶνε πέντε τώρα... Μπᾶ! Νὰ κι' ἄλλος! Αὐτὸς ὁ ἕκτος ἔχει μῆκος 10 μέτρων τὸ λιγώτερο, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὸ ρύγχος του, ποὺ εἶνε ἄλλα 5 μέτρα μακρύ.

— 'Υπάρχει κανεὶς κίνδυνος; ρώτησε μ' ἀνησυχία ὁ Σίμπσον.

— Δὲν ξέρω... Χτυπᾶνε τώρα τὰ κρύσταλλα τῶν φεγγιτῶν μὲ τὸ ρύγχη τους. Νὰ πάρη ἡ...

'Ακούστηκε ξαφνικὰ στὸ μηχάνημα κάτι σὰν ἀναβρασμός

Χλωμή, παγωμένη, ἡ Μαργαρίτα σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὸ Σίμπσον καὶ τὸ Ντόγκ, ποὺ κατώρθωναν μὲ πολὺν κόπο νὰ νικήσουν τὴ συγκίνησί τους.

— Τί τοὺς συνέβη, ἄραγε; εἶπε ὁ "Αγγλος, μὲ τὸ λαιμὸ στεγνωμένο.

— "Ας ἀκούσουμε!...

Κόλλησαν ὅλοι τ' αὐτιά τους στ' ἀκουστικά... Μὰ κανεὶς ἦχος δὲν ἀνέβαινε πιὰ ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις ἀβύσσους. Κύλησαν μερικὰ λεπτά, μὲ φρικτὴ ἀγωνία.

'Απ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου, ἀκούστηκε τὸ ρολοϊ ποὺ χτύπησε δωδεκάμισι. Τρία λεπτὰ ἀργότερα, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο, κι ἀμέσως ὕστερα ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ μακρυνὴ κι' ἀδύνατη:

— 'Εμπρός! 'Εδῶ Κορριντέ! Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε!

— Τί συνέβη;

— Οἱ ξιφίες χτυποῦσαν μὲ τὰ ρύγχη τους τοὺς φεγγίτες, χωρὶς νὰ τοὺς προξενήσουν καμμιὰ βλάβη. Ξαφνικά, ὅμως, ὁ μεγαλύτερος ἀπ' αὐτούς, χάθηκε... "Επειτα τὸν εἶδα νὰ ξεπροβάλλη ἀπ' τὸ σκοτάδι, μὲ τρελλὴ ὁρμή! Τότε ἄφησα τὸ τηλέφωνο κι' ἔκλεισα ἀμέσως τὰ ἐξωτερικὰ φύλλα ποὺ προστατεύουν τοὺς φεγγίτες... 'Η σφαῖρα τραντάχτηκε μὲ δύναμι. 'Ακούσαμε ἕνα ξερὸ κρότο...

»"Οταν θέλησα νὰ ξανανοίξω τὰ ἐξωτερικὰ φύλλα, ἦταν ἀδύνατο! "Ενα ἀπ' ὅλα ἔμενε ἀκίνητο, σὰν καρφωμένο στὴ θέσι του. Καταλάβαμε τότε πῶς τὸ εἶχε τρυπήσει ὁ ξιφίας. Τὸ ρύγχος του εἶχε σπάσει, μένοντας καρφωμένο στὸ ξύλο. Κυττάζοντας ἀπ' τοὺς ἄλλους φεγγίτες, δὲν εἴδαμε πιὰ πουθενὰ τὸν ξιφία...

— Μά, ἂν δὲν προφταίνατε νὰ κλείσετε τὸ φύλλο, παρατήρησε ὁ Σίμπσον, θἄσπαζε τὸ κρύσταλλο τοῦ φεγγίτη, ποὺ ἀντέχει λιγώτερο στὸ ξαφνικὸ χτύπημα παρ' ὅσο στὴ συνεχῆ πίεσι...

— 'Ισως... 'Οπωσδήποτε, ἐπὶ μισὴ ὥρα, προσπαθοῦσα νὰ ἐλευθερώσω τὸ σφηνωμένο φύλλο. Τὸ ἀνοιγόκλεινα λίγο, ὅσο μποροῦσα. Τὸ σπασμένο ρύγχος χτυποῦσε κάθε φορὰ στὸ γύρο τοῦ φεγγίτη, κι' ἔτσι χαλαρώθηκε σιγὰ-σιγά, ξεκαρφώθηκε κι' ἔπεσε. Τώρα τὰ φύλλα λειτουργοῦν ὅλα κανονικὰ καὶ πάλι.

— Κι' οἱ ξιφίες;...

— 'Εξαφανίσθηκαν!

'Η Μαργαρίτα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς. 'Ο Σίμπσον ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι κι' ὁ Ντόγκ σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του τὸν κρύο ἱδρῶτα ποὺ μούσκευε τὸ μέτωπό του.

— Σὲ πόσο βάθος βρίσκεσθε; ρώτησε ὁ πλοίαρχος.

— Τέσσερις χιλιάδες ὀκτακόσια μέτρα... Δὲν εἴμαστε πιὰ κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ «Βαλκόβερ». "Εχουμε βάλει σὲ κίνησι τὶς ἕλικες, κι' ἔτσι κατεβαίνουμε διαγωνίως πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

— Γιατί;

— Παρατήρησα ἕνα παράξενο φαινόμενο... 'Ηταν σωστὸ οἱ ὑπολογισμοί σας, ὅταν μετρήσατε τὸ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος, στὴν πρώτη κατάδυσι καὶ στὴ σημερινή;

— Πιστεύω...

— "Ε, λοιπόν, ἂν δὲν κάνατε λάθος, πρέπει νἄχουμε καταδυθῆ στὸ ἴδιο σημεῖο... Κι' ὅμως αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει στὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ, κάτω ἀπ' τὸ «Βαλκόβερ», δὲν ὑπῆρχε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν... Δὲν ξέρουμε τί εἶνε... ἠφαίστειο ἴσως... μὰ δὲν εἴμαστε βέβαιοι...

'Η φωνὴ σώπασε. 'Η Μαργαρίτα κι' ὁ Ντόγκ, ποὺ φλέγονταν ἀπὸ ἐνδιαφέρον, φώναξαν: «'Εμπρός!... 'Εμπρός!», μολονότι βρίσκονταν μακρυὰ ἀπ' τὸ μικρόφωνο. 'Ο Σίμπσον ἔκαμε τὸ ἴδιο. Κι' ἡ μακρυνὴ φωνὴ συνέχισε:

— 'Η κλίσις τοῦ τοιχώματος, ὅπου βρίσκονται οἱ φεγγίτες, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ βλέπουμε τί γίνεται κάτω ἀπ' τὴ σφαῖρα. "Οταν, λοιπόν, βρισκώμαστε στὰ 4.500 μέτρα, εἴδαμε ν' ἀνεβαίνουν ἀπ' τὸ βυθὸ κάτι ἐτυφλωτικὲς λάμψεις καὶ νὰ σκορπίζωνται γύρω σὰν πυροτέχνημα! Τὸ θερμόμετρο ποὺ σημείωνε τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία, ἔδειχνε 33 βαθμούς!

»Κατεβήκαμε ἀκόμα 100 μέτρα κατακόρυφα. 'Η ζέστη ὅμως ἦταν τόσο μεγάλη κι' οἱ λάμψεις μᾶς εἶχαν πλησιάσει τόσο πολύ, ὥστε θεωρήσαμε φρονιμώτερο νὰ λοξέψουμε...

Τώρα, τὸ περίεργο φαινόμενο συμβαίνει στὰ νοτιοδυτικὰ τῆς σφαίρας. Καθὼς περνᾶμε δίπλα, οἱ φωτεινὲς δέσμες, ποὺ λάμπουν ὁλόενα ἐκτυφλωτικώτερα, ἀνεβαίνουν πάνω ἀπὸ μᾶς... Εἶνε σωστὴ φαντασμαγορία...

»Μὰ ἀναρωτιόμαστε τί ν' ἀπόγινε ἄραγε τὸ «Λίνκολν», μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη κοσμοχαλασιά!...

— "Ισως νὰ τὸ παρέσυρε κανένα ὑποβρύχιο ρεῦμα.

— "Ας τὸ ἐλπίσουμε...Δὲν ἔχω τίποτε πιὰ νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν ὥρα, ἐκτὸς ὅτι κατεβαίνει ἡ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ... Διατηρῆστε τὴν ἐπικοινωνία μας.

'Η Μαργαρίτα, ὁ Τζὼν Ντόγκ κι' ὁ Σίμπσον, δὲν ἀπομακρυναν οὔτε στιγμὴ τ' ἀκουστικὰ ἀπ' τ' αὐτιά τους. Περίμεναν, μὲ κατάπληξι καὶ ἀγωνία, νέες λεπτομέρειες γιὰ τὰ ἀλλόκοτα ὑποβρύχια φαινόμενα. 'Ο Ντόγκ μετανοοῦσε ποὺ δὲν εἶχε κατεβῆ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σφαῖρα.

'Ο Σίμπσον διέταξε νὰ πλέη τὸ «Βαλκόβερ» βορειοανατολικά, γιὰ νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸν κοντύτερα στὴ «Βικτώρια».

Πέρασε μιὰ ὥρα, στὴν ὁποία ὁ Σίμπσον δὲν ἔπαιρνε ἀπάντησι στὶς προσκλήσεις του, παρὰ μόνο μὲ μερικὲς κομμένες φράσεις:

— "Ολα πᾶνε καλά... 'Η φωτεινὴ ἑστία ἀπλώνεται ὁλόενα πρὸς τὴ δύσι... Μένουμε πάντα σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' αὐτήν... Κανένα ζωντανὸ πλάσμα... Τὸ νερὸ ἔχει ἕνα χρῶμα ρόζ... Τὸ ἐξωτερικὸ θερμόμετρο δὲν δείχνει πιὰ παρὰ 15 βαθμούς... Φαίνεται, ὅτι ἡ θερμότης ἀνεβαίνει πρὸς τὰ πάνω, ἀντὶ νὰ ξεχύνεται ὁλόγυρα... Τί μαγικὸ θέαμα!... Δὲν μποροῦμε νὰ μαντέψουμε τί παράγει αὐτὸ τὸ φῶς, τὶς φωτιές, τὶς ἀστραπές, ποὺ παίρνουν ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος...

Ξαφνικά, ὅταν τὸ ρολοϊ τοῦ ἐργαστηρίου χτυποῦσε 2, , ἡ Μαργαρίτα, ὁ Σίμπσον κι' ὁ Τζὼν Ντόγκ ἄκουσαν μιὰ φωνὴ ἀκόμα πιὸ ἀδύνατη νὰ προφέρη μὲ ἔξαψι:

— 'Εμπρός!... Τζὼν Ντόγκ, Σίμπσον, ἀκοῦτε καλά!...

— Τί;... Τί ν' ἀκούσουμε; φώναξε ὁ Ντόγκ, ποὺ εἶχε χάσει πιὰ ὅλο τὸ βρεταννικὸ φλέγμα του κι' εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἀνυπομονησία καὶ ἐκνευρισμό.

Περίμεναν μερικὰ δευτερόλεπτα. "Υστερα, ἡ φωνὴ ἀπ' τὴν ἄβυσσο πρόφερε γρήγορα — ἀκόμη πιὸ ἀδύνατη, τρεμουλιαστὴ καὶ γεμάτη ἀνέκφραστη συγκίνησι:

— Ναί, εἶν' αὐτό!... Τὸ βλέπουμε!...

— Ποιό; ρώτησε λαχανιασμένα ὁ Τζὼν Ντόγκ.

— Τὸ «Λίνκολν»!...

'Ο Τζὼν Ντόγκ ἄφησε νὰ πέσουν τ' ἀκουστικά, πετάχτηκε ὄρθιος, χτύπησε τὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια του, ἔβγαλε μιὰ βραχνὴ φωνὴ καὶ σωριάστηκε ἀνάσκελα. 'Ο Κορρὲ δὲν προλάβε νὰ τὸν συγκρατήση. 'Ο Σίμπσον, ὄρθιος, κουνοῦσε τὰ χέρια του, σὰν τρελλός, καὶ φώναζε:

— Τὸ «Λίνκολν»!... Εἴδανε τὸ «Λίνκολν»!...

Οἱ ναῦτες τῆς βάρδιας ἐξέσπασαν σ' ἐπευφημίες. "Οσοι βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὸ κατάστρωμα, ἔτρεξαν ἀπάνω κι' ἀνέβηκαν στὴ γέφυρα, ξεχνώντας τὴν πειθαρχία.

Εἶχαν ξαπλώσει τὸν "Αγγλο πάνω σὲ δυὸ μανδύες. Καθὼς ὅμως ὁ γιατρὸς ἐσκυβε ἀπάνω του, αὐτὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνατρίχιασε, σηκώθηκε μόνος, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Μαργαρίτας ποὺ στεκόταν μπροστά του, καὶ τῆς εἶπε ἤρεμα:

— Μὲ συγχωρῆτε, δεσποινίς, γιὰ τὴν ἀδυναμία μου... Μά, μέσα στὸ «Λίνκολν» βρίσκεται ἡ κασετίνα... καὶ μέσα στὴν κασετίνα... "Οχι, δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε!... Δὲν εἶμαι ἀκόμη ἀρκετὰ θωρακισμένος ἀπ' τὴ ζωή, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀνθέξω σὲ μιὰ εὐτυχία ὑπεράνθρωπη... ναί, ὑπεράνθρωπη!

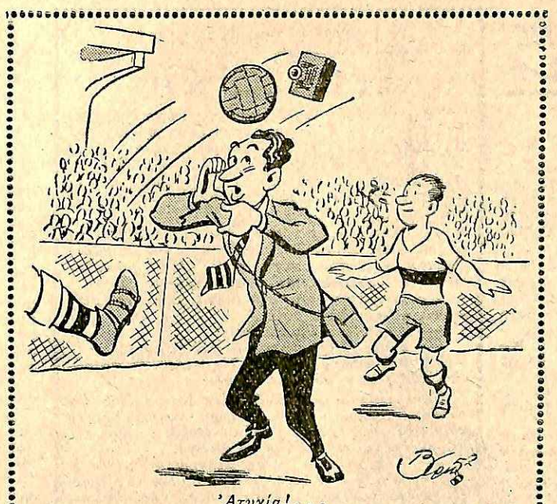

'Ατυχία!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Σώπασε, καὶ τὸ πρόσωπό του ξανάγινε ἀλύγιστο καὶ ψυχρό, ὅπως πάντα. "Υστερα ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ αἰνιγματικὸς γιὰ ὅσους τὸν ἔβλεπαν καὶ τὸν ἄκουγαν ἐκείνη τὴ στιγμή, ἅρπαξε πάλι τ' ἀκουστικά, τὰ πλησίασε στ' αὐτιά του, στάθηκε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο καὶ πρόφερε μὲ καθαρὴ φωνή:

— 'Εμπρός... Κορριντέ!

— 'Εμπρός!...Τζὼν Ντόγκ!

— Εἶνε πραγματικὰ τὸ «Λίνκολν»;

— Ναί, σ' ἀπόστασι 30 βημάτων ἀπὸ μᾶς. Λαμποκοπάει ὁλόκληρο, σὰν ἀσημένιο!... 'Η σφαῖρα κάθησε στὸ βυθό, στὰ 6.200 μέτρα... Δὲν ἀπέχουμε πολὺ ἀπ' τὸ φωτεινὸ φαινόμενο, ποὺ σχηματίζει σὰν ἕνα κρυστάλλινο τοίχο μὲ πολλὲς ἔδρες, λαμπρό, πολύχρωμο.., Εἶνε νὰ τρελλαθῆ κανεὶς ἀπ' τὸ θαυμασμό!...

»Θὰ μποῦμε τώρα στὰ σκάφανδρα καὶ θὰ ξεκινήσουμε... 'Εκτὸς ἀπροόπτου, αὔριο τὸ μεσημέρι, θἄχετε στὰ χέρια σας τὴν κασετίνα... Μὰ δὲν θέλουμε ν' ἀνεβοῦμε πρὶν κάνουμε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μάθουμε τί εἶνε στὴν πραγματικότητα αὐτὸ τὸ ἐκθαμβωτικὸ φαινόμενο!... Δὲν μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ κοινὸ ἡφαίστειο...

— "Ολα πᾶνε καλά, λοιπόν;

— Ναί, ὅλα πᾶνε καλά. Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα! 'Ωρεβοὐαρ!

— 'Ωρεβοὐαρ, Κορριντέ!

Κι' ὁ Τζὼν Ντόγκ ἄφησε τ' ἀκουστικά, μὲ μιὰ ἔκφρασι θριάμβου στὰ μάτια του.

Κ.Γ'.

"Οταν ἡ σφαῖρα ἔφτασε στὸ βυθό, ὁ Κορριντὲ κι' οἱ τρεῖς σύντροφοί του ἐξέτασαν τὸ ὑποβρύχιο ἔδαφος. Δὲν ἦταν πιὰ ἀπὸ συμπιεσμένη λάσπη, ὅπως τὴν πρώτη φορά. Φαινόταν σὰν μιὰ κατασπρη καὶ πορώδης πέτρα.

Τριάντα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴ σφαῖρα, βρισκόταν τὸ «Λίνκολν» μὲ τὰ φουγάρα του καὶ τὰ σπασμένα του κατάρτια. Πρᾶγμα παράξενο: 'Ἦταν κι' αὐτὸ κατασπρο, μὲ σχῆμα κάπως ἀκαθόριστο, σὰν νὰ τόχε σκεπάσει ἕνα παχὺ στρῶμα ἀπὸ κρυσταλωμένο χιόνι.

Πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σφαίρας, τὸ θέαμα ἦταν ἀκόμα πιὸ ἐξαιρετικό. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποδώση ἡ ἀνθρώπινη γλώσσα, μὲ τὰ φτωχά της μέσα...

Πῶς νὰ περιγράψη τὴ βροχὴ ἐκείνη ἀπ' τοὺς ἀδαμάντινους βράχους, ποὺ κυλοῦσε κάθε τόσο ἀπ' τὸ ὕψος ἑνὸς φωτεινοῦ βουνοῦ, μὲ τὴν κορυφή του κομμένη σὰν κῶνο ἡφαιστείου; Οἱ ὄγκοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀστραποβολοῦσαν, σὰν τεράστια διαμάντια, ἀνέλυαν σ' ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἴριδος τὴ λάμψι ποὺ σκόρπιζε τὸ βουνό. 'Ἦταν ἕνα θέαμα φανταισμαγορικό, ὅπως στὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν καὶ γυναικείων φορεμάτων, σχίσιμο, κάψιμο, σκορφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι, διορθώνονται, δι' ὑφάνσεως, παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου, σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», ΔΩΡΟΥ 5γ (1ον πάτωμα). 'Αδελφοὶ ΛΩΛΗ. Τηλέφωνον 55-314.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55-638.

ΚΑΛΤΣΕΣ Naylon
35.000 ἕως 45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Πρωταπριλιὰ

Ἡ Ἐφταλία ὅπως κάθε χρόνο κι' ἐφέτος τὴν πρωταπριλιά, γιὰ τ' ἀντέτι, ζουλοῦσε τὸ μυαλό τση νὰ σχεδιάση μιὰ φάρσα στὸ Νικολάκη τση γιὰ νὰ γελάσουνε. Πραγματικὰ δὲν ἄργησε ἡ πονηρὴ ἀλεποῦ νὰ βρῆ ἕνα ἔξυπνο κόλπο.

Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τὸ βράδυ κατάφερε ἡ καταφερτζοῦ στὸ τραπέζι νὰ τοῦ δώση ἕνα δυὸ κρασιὰ παραπάνω κι' ἔτσι νὰ τὸν κάνη στουπί! Τότε ἱστὲρ ἱστερμὲζ ὑδύθηκε ὁ Νικολάκης, πῆγε ἤπεσε ντογροῦ στὸ γιατάκι του. κι' ἄρχισε τὰ ροχαλητά, σὰν σφαγμένο τζαμοῦζι.

Εὐθὺς ἡ Ἐφταλία, σὰν τὴν κλέφτρα γάτα πῆρε τὸ ζιλέ, τὸ παντελόνι, καὶ τὸ σακκάκι του, τοὺς ἔφτιαξε φούβ-φούβ, μιὰ πιέττα, τὰ στένεψε, τὰ κόντυνε καὶ τὰ ξανάβαλε στὴν θέσι τους. Κι' ἔτσι, ὅταν τὸ πρωῒ ὁ Νικολάκης. ἀγκουροξυπνημένος, καὶ μαχμουρλῆς, προσπαθοῦσε νὰ ντυθῆ, ἦταν ἀδύνατον!

—Βρὲ γυναῖκα, γιατί δὲν μοῦ κάνουνε τὰ ροῦχα μου; Τί ἔχω:... ρώτησε ξαφνιασμένος κι' ἀνήσυχος.

—Ἤδοὶ Χριστέ μου!... ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, κακὰ μαντάτα! Πρῆστηκες, Νικολάκη μου!

Κι' εὐθύς, ὅπως τἄχε ρεγουλάρει ἡ πανοῦργα, γιουρουντάρανε οὔλες ἀπ' τὸ σοῖ, καὶ τὸ συγγενολοῖ τση καὶ δῆθεν ξαφνιασμένες ρωτοῦσανε:

—Καλέ, Φταλία, γαῖο ὁλᾶ: Τ' ἤπαθες:

—Πρῆστηκε ὁ Νικολάκης μου! Ντοῦλι ἔγινε! τοὺς εἶπε καὶ τραβοῦσε τὰ ζουλοῦφια τση. τάλε κουάλε σὰν θεατρίνα.

Κι' ἐκεῖνος ὁ ἀγαθοξοῦρας. ἀπ' τὸ φόβο του. πῆρε κουκοῦλα τὸ πάπλωμα καὶ μ' ἀγωνία περίμενε μάξους ἕνα ρεμέντιο.

—Ἄχ, ἐγὼ ἡ μαυροκακομοῖρα τόδα τ' ὄνειρο, πῶς μάζευα ραδίκια καὶ τὰ ραδίκια εἶνε πίκρες καὶ φαρμάκια. φώναζε μάξους ἡ Ἐφταλία, καὶ σὰν ἀγριεμένος μουστουλουτζῆς ἤτρεχε μέσα ὄξω.

Σαρλῆκι καὶ τσιριπιτὶ ἤπαθε ὁ Νοκολάκης, ὅσο τ' ἄκουγε, κι' οἱ φόβοι του γενήκανε πιὰ ἀκλόνητη βεβαιότητα, πὼς ἤτανε πρησμένος γιὰ τὰ καλὰ ὁ φουκαράς.

—Τρέξτε νὰ βρῆτε γουρουνόγλυνα νὰ τὸν πασαλείψω, μπᾶς γλυστρήση τὸ κακό! ξεφώνισε ξανὰ ἡ Ἐφταλία.

Κι' οἱ ἄλλες τσὴ λέγανε πιταφτοῦ:

—Καλὲ τί γουρουνόγλυνες καὶ κουραφέξαλα εἶναι αὐτά: Πᾶμε στὴν σπετσαρία νὰ φέρουμε τὸ γιατρὸ τὸν κουράντε του!...

Καὶ σκασμένες στὰ γέλια βγήκανε οὔλες ματζὶ ὄξω ἀπ' τὴν κάμαρα.

Κάτι μυρίστηκε ὁ Νικολάκης π' ἄκουσε τὰ κάκανα, καὶ τὰ γέλια. Ἀμέσως σηκώθηκε περίεργος. Βλέπει τὰ μοῦτρα του στὸν κατρέφτη κι' εὐθὺς καταλαβε πὼς τὸν κογιονάρουνε γιὰ νὰ γελάσουν.

Καὶ τότε αὐτός. ποῦτανε ἄξιος νὰ πέση στὸ πηγάδι γιὰ νὰ γλυτώση ἕνα σκυλί, πῆρε ἕνα μαχαῖρι νὰ βγῆ νὰ τὴ σφάξη! Μὰ ἡ Ἐφτολία, μ' οὔλο τση τὸ σαινφρουὰ τοῦδειξε τὸ καλαντάρι: 1η Ἀπριλίου.

Καὶ τοῦ φώναξε:

—Νικολάκη μου, χρόνια πολλά!

Κι' ὁ Νικολάκης ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα γιὰ τὸ κάζο ποὺ ἔπαθε...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Το θάσανο τοῦ Καραμπὲτ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΑ

"Ολο τὸ κόσμο ἰγγλέζικα ἠξέρει ἄμα ἐγὼ χίτς ἰγγλέζικα ντὲν ἠκσέρω. 'Ιγγλέζικα, ὅμως, πρέπει μαθημένο νὰ κάνω. "Αντιρωπο εἰσαι γιάχο! 'Αγγλία πᾶς, Γαλλία πᾶς, 'Αμέρικα πᾶς — ντὲν ἠκσέρεις τὶ ἔνεται — χίτς στόμας σου ἀνοιγμένο νὰ μὴ κάνης; Μουγγὸς νὰ ἔνεσαι; Γιὸκ μπέ!

— Σουρπουΐτσα μου, λέω, ἐγὼ ἰγγλέζικα νὰ μαθαίνω. Δάσκαλος παρμένο νὰ κάνω, γκοὺτ μόρνιγκ, χάο ντοῦ - ντοῦ - γιοῦ, βέρυ γκούτ, μέρυ γκούτ, φιλιὰν φιστὶκ μαθημένο νὰ κάνω.

Σουρπουΐτσα μου στοματάκι της ἀνοιγμένο κάνει, ὕστερα ἔλια βάζει.

—'Εγγλέζικα θὰ μάθης;

— Γιατὶ ἔλᾶς; ρωτημένο κάνω.

— Μὰ εἶνε νὰ μὴ γελᾶ κανείς; Τί τρέλλα εἶνε αὐτὴ ποὺ σοῦ ἦρθε πάλι;

Σουρπουΐτσα λέει λόξα εἶνε ἄμμα ἐγὼ δάσκαλο παρμένο ἐκάνω. Ψηλὸς - ψηλὸς ἔνεται, καράφλα - μαράφλα, γυαλιὰ φοράει, ἄμα στὸ στόμα του πίπα κρατημένο ἐκάνει.

— Χὸς κελντίν, σεφὰ κελντὶν ντάσκαλο ἐφέντη, λέω, ἐμένα ἰγγλέζικα μαθημένο νὰ κάνης. Παρά σου ντάγκα - ντάγκα νὰ ἰπαίρνης, ἄμα πολὺ γρήγορα νὰ μὲ μαθαίνης. "Ινεται μιὰ ἑβδομάδα;...

— Μόνο;

—'Αμὰν ντάσκαλο ἐφέντη, ἐγὼ χὶτς ὑπομονὴ ντέν ἔχω, ἐσένα παστρουμᾶ νὰ σοῦ δίνω, οὔζο μεζεδάκια φελιὰν-φιστίκ, ὅ,τι καρδοῦλα σου τιραεῆγημένο ἐκάνει. 'Ισὲ γρήγορα ἰγγλέζικα μαθημένα θέλω νὰ ἐκάνω.

Αὐτὰ στὸ ντάσκαλο εἰπωμένα κάνω, ὕστερα οὔζο φέρνω, παστουρμά, 'Ισταμπὸλ σουτζούκια, μεζεδάκια καὶ ἄλλα.

—'Εἴ βαλά, ντάσκαλο ἐφέντη μάθημα ἀρχινισμένο νὰ κάνουμε. 'Εγὼ χάο ντοῦ - ντοῦ γιοῦ ἠξέρω.

—"Οχι χάο ντοὺ - ντοὺ - γιού.

—'Ισὲ πῶς;

— Χάο ντοὺ - γιοὺ - ντοῦ;

—Ντὲν βαρυέσαι, δάσκαλο ἐφέντη, ἔτσι λές, ἀλλέως λές, χάο - ντοῦ - ντοῦ - γιοῦ, χάο γιοῦ - γιοῦ, ἔπισι μπίρ! Οὔζάκι ντὲν πίνεις; Παστουρμὰ ὡραῖο πιράμμα ἔνεται. Χὶτς στὸ 'Αγγλία παστουρμὰ ντὲν ἔχει; Παστουρμά, κουζούμ, πῶς λένε ἰγγλέζικα;

Ντάσκαλος ἐφέντης μάτιας του κατεβασμένα ἐκάνει.

— Δὲν ξέρω, λέει.

— Οὔζο πῶς λένε;

— Δὲν ξέρω, λέει.

— Μουχαλεμπί, πῶς λένε;

—Δὲν ξέρω, λέει.

— Ταουκ κιοκσοῦ, πῶς λένε;

— Δὲν ξέρω, λέει.

Ντάσκαλο ἐφέντη «δὲν ξέρω, δὲν ξέρω» λέει, ἄμα Καραμπὲτ γιάνα - γιάνα κυτταγμένο ἐκάνει.

—Ζάβαλι, ντάσκαλο ἐφέντη, λέω, ἐσὺ χὶτς ἰγγλέζικα ντὲν ἠξέρεις. "Αμα ἔναν 'Ιγγλέζο ἰδέπω καὶ θέλω παστουρμὰ νὰ τοῦ δίνω, πῶς νὰ λέω κουζούμ; Παστουρμά, παστουρμέσιον νὰ λέω;

— Παστουρμέσιον;

—'Εγέ ντὲν ἠξέρω. 'Εσί. ι παρά μου πληρώνω, ρωτημένο ἐκάνω.

Ζάβαλι, ντάσκαλο ἐφέντη, ἐμένα κυττάζει ὕστερα πολλὰ ἔλια ἐκάνει.

— Παστουρμέσιον, εἶπες;

— Ναί, κουζούμ. "Ετσι νὰ λέω: 'Ογλοὺμ βουλε - βοῦ παστουρμέσιον;

Ντάσκαλος πολὺ ἀστεῖο φαίνεται, μάθημα ἀφιμένο ἐκάνει, ἀρχίζει πάλι ἔλια, καρέκλα του χοροπηδημένο ἔνεται, κοιλιάς του κρατάει, μάτιας του δάκρυα τιρέχουνε:

—"Ω - χο - χο - χό, κάνει. "Ω - χο - χο -χό!

'Ιγγλέζικα θέλω νὰ μαθαίνω ἄμμα ἀρμένικο αἷμα κιφάλις μου ἀνεβασμένο ἔνεται. Χέρι μου ἀπιλώνω, παστουρμὰ ἀρπάζω, κιφάλι του βαράω:

—"Αλ μπουνοῦ! Μπουνταλᾶ ἐρίφ!

Ζάβαλι ντάσκαλος παστουρμὰ κιφάλι του τιρώει, βιβλία του μαζεμένα κάνει, φοβισμένο ἔνεται, ρόδα μυρωμένα κομμένα ἐκάνει. 'Εσύγλου ἐσέκι! Τέτοια ἰγγλέζικα ἠκσέρεις μπέ;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοντίδα

Κούρεμα

Γιὰ ἄκουσέ με. κύριε μπαρμπέρη. 'Εγὼ ἦρθα ἐδῶ νὰ μοῦ κόψης τὰ μαλλιὰ καὶ ὄχι νὰ μὲ ξυρίσης μὲ τὴ λίμα σου. Μὲ προσέχεις: Μὲ δυὸ λόγια. γιὰ νὰ ἐξηγούμεθα: ἐγὼ ζήτησα κουρέα καὶ ὄχι ρήτορα. 'Αλλὰ τοῦ λόγου σου. ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ κάθησα στὴν πολυθρόνα καὶ μοῦ πέρασες τὴν πετσέτα γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ μοῦ τὴν ἔσφιξες. γιὰ νὰ μὲ κρατᾶς σίγουρο στὰ χέρια σου νὰ μὴ σοῦ ξεφύγω, ἄρχισες νὰ μὲ ψέλνης.

Καὶ πῶς μοῦ φαίνεται ὁ καιρός. Καὶ τί γνώμη ἔχω γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι. Καὶ πῶς κρίνω τ' ἀποτελέσματα τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων. Καὶ τί γνώμη ἔχω γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν σοῦ ἀπαντῶ, πρῶτον γιατὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ σὲ καταστήσω κοινωνὸν τῶν ἀντιλήψεών μου καὶ δεύτερον. γιατὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ συζητῶ μὲ ὁποιονδήποτε καὶ τρίτον διότι σκοπὸς τῆς ἐνταῦθα ἐπισκέψεώς μου δὲν εἶνε ἡ κοινοβουλευτικὴ συζήτησις. θεωρεῖς καλὸν νὰ μιλᾶς μόνος σου. Καὶ μιλᾶς μισὴ ὥρα. ποὺ νὰ σὲ πάρη ὁ διάολος νὰ σὲ πάρη. κύριε μπαρμπέρη!

Μάλιστα! Μισὴ ὥρα λές! 'Απὸ τὸ ἕνα θέμα πετάγεσαι στὸ ἄλλο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο στὸ ἄλλο. σὰν τὴ μαϊμοῦ ποὺ πηδάει ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ καὶ δὲν στέκεται πουθενά.

Καὶ δὲν εἶνε μόνο αὐτό. 'Αλλὰ εἶνε καὶ ποὺ σταματᾶς πότε - πότε τὸ κούρεμα. καὶ μὲ κυττᾶς ἀντανακλαστικῶς στὸν καθρέφτη. γιὰ ν' ἀμολύσης ἀπερίσπαστος καμμιὰ σαρανταριὰ φράσεις καὶ νὰ συνεχίσης μὲ νέες διακοπές.

Σταμάτα. λοιπόν! Διάκοψε ἐπὶ τέλους αὐτὴ τὴν ἀκατάσχετη λογοδιάροια. κύριε μπαρμπέρη καὶ κάνε τὴ δουλειὰ γιὰ τὴν ὁποίαν ἦρθα.

Πῶς: Τί ἔκανε λέει: Εἶνε παλαιὰ ἰδιότης τῶν μπαρμπερέων νὰ συνοδεύουν τὸ ψαλίδι καὶ τὸ ξυράφι μὲ κουβέντα. γιὰ νὰ εὐχαριστοῦν τοὺς πελάτες: Τὸ ξέρω βρέ! Ξέρω ὅτι ἡ λογοκοπία εἶνε μπαρμπερικὴ ἰδιότης. ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον καὶ ὁ πελάτης νὰ εἶνε ὑπομονετικὸς καὶ ἐπιδεκτικός. 'Ενὼ σοῦ φαίνομαι τέτοιος: Σοῦ ἔβωσα τέτοιο θάρρος: Σοῦ ἔκανα τὴν τιμὴ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἔστω μ' ἕνα μονοσύλλαβο. γιὰ νὰ πάρης ἀμπάριζα καὶ γ' ἀμολύσης τὸν καταρράκτη τῆς φλυαρίας σου: 'Ορίστε: Γιὰ κύττα τὴ φάτσα μου στὸν καθρέφτη. Γιὰ κύττα τὰ αὐστηρά μου χαρακτηριστικά. Γιὰ πρόσεξε τὸ ἄγριο Βλέμμα μου. Δὲν σοῦ λένε τίποτα:

'Ορίστε: Τί νὰ σοῦ ποῦνε: Νὰ σοῦ ποῦνε βρὲ ὅτι. ἂν δὲν βάλης φρένο στὴ λογοκοπία. θὰ πεταχτῶ. θ' ἁρπάξω τὸ ψαλίδι καὶ θὰ σοῦ κόψω τὴ γλῶσσα. παληολογᾶ. Σταμάτα. λοιπόν. γιατὶ ἔχω φτάσει στὸ ἀμήν. Κούρευε. νὰ τελειώνουμε. Σοῦ δίνω προθεσμία πέντε λεπτῶν. Κούρευε ἐν σιωπῆ. Κούρευε μουγγά. Καὶ σὲ εἰδοποιῶ : "Αν κάνης πὼς βγάζεις λέξι. θὰ τρέχης στὸ πεζοδρόμιο νὰ μαζεύης τὴ γλῶσσα σου. φλύαρε! ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος τοὺς ἐφευρέτες ὅλου τοῦ κόσμου!

Μάλιστα! Αὐτοὶ εἶνε ὑπεύθυνοι! Γιατὶ ἐνὼ βρῆκαν τὸ ξουραφάκι γιὰ νὰ ξυριζώμαστε στὸ σπίτι μας. δὲν βρῆκαν καὶ μιὰ αὐτόματη κουρευτικὴ μηχανή. νὰ τὴ φορᾶμε στὸ κεφάλι μας καὶ νὰ κουρευώμαστε μονάχοι. νὰ γλυτώνουμε ἀπὸ τὴ λογοδιάρροιά σας. παληομπαρμπέρηδες:

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ σύγκρουση ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ντάβενπορτ ἔφευγε στὶς 15 καὶ 42'. Ἡ ὥρα ἦταν 15 καὶ 25'. Ὁ Θεόδωρος Βίλλινγκ εἶχε, λοιπόν, στὴ διάθεσί του μόλις 17'. Κι' ἡ ἀποστασι ὡς. τὸ σταθμὸ ἦταν τουλάχιστον δύο χιλιόμετρα.

Πλάϊ στὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε. ὁ Μισσισιπῆς κυλοῦσε ἤρεμα τὰ νερά του κι' οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀπογευματινοῦ ἥλιου παιχνίδιζαν πάνω σ' αὐτά.

Γιὰ νὰ μπορέση νὰ φτάση στὸ σταθμὸ πρὶν ἀπὸ τὶς 15 καὶ 42', ἔπρεπε νὰ τρέξη. Διαφορετικά. θὰ ἔφτανε πολὺ ἀργά... Μὰ γιὰ κανένα λόγο δὲν ἔπρεπε νὰ χάση αὐτὸ τὸ τραῖνο. Στὸ Ντάβενπορτ τὸν περίμενε ὁ Μπάρτον. Θάφευγαν ἀμέσως γιὰ τὸ Σικάγο. Καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ. θάκαναν τὴ λποτεία τῆς Τραπέζης Τζὲφ Μαίησον, ποὺ εἶχαν σχεδιάσει ἀπὸ καιρό. Χωρὶς αὐτὸ τὸ κόλπο, ὁ Βίλλινγκ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κυττάξη τὴ μητέρα του. Κι' ἡ δυστυχισμένη. στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν. θὰ πέθαινε.

'Αλλ' ὄχι. αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη. Ὁ Βίλλινγκ τὴν ἐλάτρευε. Καὶ τί δὲν θάκανε γιὰ νὰ μπορέση νὰ παρατείνη γιὰ μερικὰ ἀκόμα χρόνια τὴ ζωή της! "Αν εἶχε ἀργήσει ἦταν γιατὶ εἶχε καθήσει λίγο περισσότερο στὸ προσκέφαλό της. Καὶ νὰ ποῦ τώρα κινδύνευε νὰ χάση τὸ τραῖνο!

Ὁ Βίλλινγκ δυνάμωσε τὸ τρέξιμό του. 'Αλλά. ξαφνικά. ἔχασε τὸ Μισσισιπῆ ἀπὸ τὰ μάτια του. Εἶχε πάρει. λοιπόν ἄλλο δρόμο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη:

Δὲν ἀνησύχησε. ὡστόσο... 'Η ἀλήθεια εἶνε πὼς δὲν ἤξερε τὸ Ρούκ "Αϊλαντ. Εἶχε νοικιάσει ἐκεῖ. πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. μιὰ ἔπαυλι γιὰ τὴ μητέρα του. καί. κάπου-κάπου. πήγαινε καὶ τὴν ἐπισκεπτόταν. 'Αλλ' οἱ ἐπισκέψεις του ἦταν βιαστικὲς καὶ δὲν βρῆκε ποτὲ τὸν καιρὸ νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴν πόλι. Μὰ ἦταν τόσο μικρή. ποὺ δὲν κινδύνευε κανεὶς νὰ χαθῆ μέσα σ' αὐτήν. "Οποιο δρόμο καὶ νὰ πάιρνε. θὰ τὸν ἔβγαζε στὸ σταθμό...

Κύτταξε τὸ ρολόγι του. 15 καὶ 39'... 'Ακόμη τρία λεπτα. ὧς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ περνοῦσε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ντάβενπορτ.

'Αλλὰ ποῦ ἦταν. λοιπόν. ὁ σταθμός; Μήπως εἶχε παραπλανηθῆ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη:

Μιὰ βλαστήμια ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του. "Ετρεχε τώρα σὰν τρελλός. καὶ ξαφνικά. βρέθηκε πάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές.

'Αλλὰ πρὸς τὰ ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῆ γιὰ νὰ φτάση στὸ σταθμό; Πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά;

'Απὸ τὸ ἕνα μέρος. ἡ γραμμὴ ἀκολουθοῦσε μιὰ ἀνηφοριὰ καὶ χανόταν ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα. 'Απὸ τὸ ἄλλο. ἔκανε μιὰ στροφή. περνῶντας σύρριζα στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου.

'Εκείνη τὴ στιγμή. ἄκουσε ἕνα σφύριγμα πρὸς τὰ δεξιά του... Κάποιο τραῖνο ἐρχόταν. δίχως ἀμφιβολία. ἀπὸ κεῖ... Αὐτὸ τὸ τραῖνο διευθυνόταν ἄραγε πρὸς τὸ Ρούκ 'Αϊλαντ ἢ τὸ εἶχε προσπεράσει κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ Ντάβενπωρτ:

Ὁ Βίλλινγκ ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του. "Ηταν μούσκεμα στὸν ἱδρῶτα... Καί. ξαφνικά. ἄκουσε ἕνα δεύτερο σφύριγμα... Αὐτό. ὅμως. ἐρχόταν ἀπὸ τὰ ἀριστερά... Μήπως. λοιπόν. τὸν γελοῦσαν τ' αὐτιά του;

'Ακουγόταν τώρα καθαρὰ ἕνα βουητὸ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ λόφου. 'Αλλ' ὁ ἀέρας ἔφερνε στ' αὐτιὰ τοῦ Βίλλινγκ ἕνα δεύτερο ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος.

"Οχι. δὲν ἔκανε λάθος. "Ηταν ὁλοφάνερο. Δυὸ τραῖνα ἔτρεχαν πάνω στὴ γραμμή. Κι' ἀκολουθοῦσαν διαφορετικὴ διεύθυνσι τὸ καθένα. 'Η σύγκρουσις ἦταν. λοιπόν. ἀναπόφευκτη. Γιατὶ ἡ στροφὴ ποὺ ἔκανε ἡ γραμμή. γιὰ νὰ προσπεράση τὸ λόφο. ἐμπόδιζε τοὺς ὁδηγοὺς τῶν δύο τραινων νὰ ἰδοῦν πὼς τὰ ὡδηγοῦσαν στὴν καταστροφή.

'Εκείνη τὴ στιγμή. ὁ Βίλλινγκ ἔξχασε τὴ μητέρα του καὶ τὸ ραντεβοῦ του μὲ τὸν Μπάρτον. Τὸ μόνο ποὺ σκεφτόταν ἦταν πῶς μποροῦσε νὰ προλάβη αὐτὴ τὴ σύγκρουσι. Θὰ τὸ κατάφερνε ἄραγε:

Μὲ τὴ σκέψη αὐτή. ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνηφοριᾶς. Ὁ θόρυβος ἀκουγόταν δυνατώτερος ἀπὸ ἐκεῖ... Τὸ τραῖνο πλησίαζε. Καί. βέβαια. θὰ κατέβαινε μὲ μεγάλη ὁρμὴ τὸν κατήφορο...

"Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ὁ Βίλλινγκ τὸ εἶδε μπροστά του. Στάθηκε τότε ἀνάμεσα στὰ δυὸ σίδερα τῆς γραμμῆς κι' ἄρχισε νὰ κουνάη τὰ χέρια του σὰν τρελλός...

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραίνου. εὐτυχῶς. τὸν εἶδε. Καὶ φρενάρισε ἀμέσως... 'Η μηχανὴ σταμάτησε σὲ ἀπόστασι πέντε ἢ ἕξη μέτρων ἀπὸ τὸ Βίλλινγκ.

"Ηταν καιρός.

Τὸ ἄλλο τραῖνο ξεπρόβαλε τὴν ἴδια στιγμὴ πίσω ἀπὸ τὸ λόφο. 'Αλλ' ὁ ὁδηγὸς του εἶδε ἀμέσως πὼς ἡ γραμμὴ δὲν ἦταν ἐλεύθερη καὶ σταμάτησε κι' αὐτός.

Μηχανοδηγοί. ὑπάλληλοι. ἐπιβάτες. ὅλοι ἔτρεχαν τώρα γύρω στὸ Βίλλινγκ. Τοῦ ἔσφιγγαν τὰ χέρια καὶ τοῦ ἐξέφραζαν τὴν εὐνωμοσύνη τους. "Ηταν ὁ σωτῆρας τους. Καί. γιὰ νὰ τοὺς σώση. εἶχε διακινδυνεύσει τὴ ζωή του!

"Ενας ὑπάλληλος μὲ χρυσὰ γαλόνια πῆγε σὲ λίγο κοντά του. Κρατοῦσε ἕνα καρνέ. "Ηταν ὁ προϊστάμενος τοῦ τραίνου ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ Ρούκ "Αϊλαντ καὶ διευθυνόταν στο Ντάβενπορτ.

—Πέστε μου τ' ὀνομά σας. τὸν παρακάλεσε. Θὰ στείλω ἀμέσως ἕνα τηλεγράφημα στὴ διεύθυνσι τῆς 'Εταιρείας. γιὰ νὰ κάμω γνωστὴ τὴν πράξι σας 'Εκατοντάδες ἄνθωποι χρωστάμε σ' ἐσᾶς τὴ ζωή μας:...

Κατόπιν τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ τραῖνα ὑπονώρησε ὧς τὸ γειτονικὸ σταθμό. γιὰ ν' ἀφήση ἐκεῖνο ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Ρούκ "Αϊλαντ νὰ περάση.

'Ο Βίλλινγκ καθόταν τώρα μέσα σ' αὐτό. Κι' ἐνὼ ὅλοι γύρω του ἐγκωμίαζαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἑτοιμότητά του. τὸ δικό του μυαλὸ ἔτρεχε στὸ Μπάρτον... Θὰ τὸν περίμενε τάχα στὸ μπάρ. ὅπου εἶχαν δώσει ραντεβοῦ ἢ μὴ ἔξεροντας πὼς τὸ τραῖνο εἶχε καθυστερήσει. θ' ἀπελπιζόταν καὶ θάφευγε:

Τὸ κυριώτερο. ὅμως. ἦταν νὰ φθάσουν στὸ Ντάβενπορτ. 'Ο Βίλλινγκ θὰ πηδοῦσε σ' ἕνα ταξὶ καὶ θάτρεχε γιὰ νὰ συναντήση τὸ φίλο του...

Τὸ τραῖνο μπῆκε ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα στὸ σταθμὸ τοῦ Ντάβενπορτ.

'Ο Βίλλινγκ διέκρινε πολὺν κόσμο στὴν ἀποβάθρα. Μπροστὰ ἀπὸ ὅλους στέκονταν τρεῖς κύριοι μ' ἐπίσημη ἐμφάνισι.

'Ο ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε κάτι μὲ τὸν προϊστάμενο τοῦ τραίνου κι' ἔπειτα πῆγε κοντὰ στὸ Βίλλινγκ. τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλη ἕνα μικρὸ ἐγκωμιαστικὸ λόγο.

Τὸ πλῆθος. ὁλόγυρα. ἐπευφημοῦσε ζωηρά.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. ὁ Βίλλινγκ βρέθηκε σὲ λίγο μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο. ὅπου κάθισαν ἐπίσης ὁ κύριος ποὺ τὸν εἶχε προσφωνήσει κι' οἱ δύο σύνδοδοί του.

"Ετσι ἔφτασαν στὰ γραφεῖα τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας. Νέες χειραψίες. νέες προσφωνήσεις καὶ νέες ἐπευφημίες ἐκεῖ.

'Ο Βίλλινγκ ἦταν ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας.

Σὲ μιὰ στιγμή. ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρείας τοῦ κάρφωσε ἕνα μετάλλιο στὸ στῆθος καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ χαρτάκι στὸ χέρι.

'Ο Βίλλινγκ ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' αὐτό. "Ηταν ἕνα τσὲκ γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 2.000 δολλαρίων. Καὶ τὸ ὄνομά του γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 2.000 δολλαρίων. Καὶ τὸ τσὲκ αὐτὸ εἶχε ἐκδοθῆ ἐπὶ τῆς Τραπέζης Τζέφ Μαίησον...

"Ενα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη τοῦ Βίλλινγκ. Σκεφτόταν πὼς ὑπάρχουν κάποτε μερικὲς πολὺ περίεργες συμπτώσεις στὴ ζωή... 'Αλλὰ κανεὶς βέβαια. δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψη τὴ σκέψι του.

. . . . . .

'Ο Βίλλινγκ δὲν πῆγε νὰ βρῆ τὸ Μπάρτον οὔτε ἐκείνη τὴ φορά. οὔτε ποτὲ ἄλλοτε. Μὲ τὰ 2000 δολλάρια περιτοιήθηκε τὴ μητέρα του. ἄνοιξε ἕνα πρατήριο βενζίνης κι' ἄρχισε νὰ ζῆ σὰν τίμιος ἄνθρωπος... Πράγμα ποὺ δείχνει ὅτι ἀρκεῖ ἕνα χαμόγελο τῆς Τύχης. γιὰ νὰ κάμη πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν πάρει τὸν κακὸ δρόμο νὰ ξανογυρίσουν στὸν καλό.

ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΡΑΝΤΟΝ

Στάθηκε τότε ἀνάμεσα στὶς γραμμές κι' ἄρχισε νὰ κουνάη τὰ χέρια του σὰν τρελλός...

Πρωταπριλιάτικα ΨΕΜΜΑΤΑ

Στὴν παλιὰ Ἀθήνα καὶ Γαλλία

Κάθε ἄνθρωπος θεωρεῖ ὅτι ἔχει ὑποχρέωσι νὰ γελάσῃ τὴν ἡμέρα τῆς Πρωταπριλιᾶς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερους φίλους καὶ γνωρίμους του. Εἶνε μιὰ παλιὰ συνήθεια ποὺ διατηρεῖται ἀκόμα σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ φάνηκε στὴν Εὐρώπη κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνα, ὅταν δηλαδὴ τὸ ἔτος ἔπαυε ν' ἀρχίζῃ τὸν Ἀπρίλη. Γιατὶ τὸ ἔτος δὲν ἄρχιζε πάντα τὴν 1ην Ἰανουαρίου.

Μέχρι τοῦ 1564, τὴν πρωτοχρονιὰ τὴν γιόρταζαν τὴν 1η Ἀπριλίου. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος Θ΄ ὅμως, μὲ βασιλικὸ διάταγμα, ποὺ ὑπόγραψε στὴν ἔπαυλι τοῦ Ρουσιγιόν, τὴ μετέφερε στὴν 1η Ἰανουαρίου.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔγινε μετάθεσι τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἔπαψαν φυσικὰ νὰ δίνουν δῶρα καὶ ν' ἀνταλλάσσουν εὐχὲς τὴν 1ην Ἀπριλίου. Ἐπειδὴ ὅμως δύσκολα ξερριζώνεται μιὰ συνήθεια, ὁ κόσμος ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνταλλάσσῃ ψεύτικα δῶρα καὶ ψεύτικες εὐχὲς τὴν ἡμέρα τῆς Πρωταπριλιᾶς, χάριν ἀστειότητος!

Σᾶς ἔστελναν π. χ. ἕνα κλειστὸ βελουδένιο κουτάκι. Τὸ ἀνοίγατε μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ βρίσκατε κανένα δαχτυλίδι καὶ βλέπατε ἕνα... σκόρδο ἢ ἕνα μικρὸ κρεμμύδι!

Στὴ Γαλλία, τὶς πρωταπριλιάτικες ψευτιὲς τὶς λένε «ἀπριλιάτικα ψάρια». Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ Γάλλοι δὲν πιάνουν ψάρια τὸν Ἀπρίλη. Κατ' ἄλλους, γιατὶ ὁ ἥλιος περνάει τὸν Ἀπρίλη ἀπὸ τὸ ζώδιο τῶν Ἰχθύων.

Στὰ πρωταπριλιάτικα ψέμματα συμμετέχουν πάντα σχεδὸν οἱ ἐφημερίδες.

Νὰ μερικὰ πρωταπριλιάτικα ψέμματα, ποὺ... ψαρέψαμε ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Κορομηλᾶ τοῦ 1883:

«Ὁ ἐν Τάντα ὁμογενὴς κ. Δ. Χατζῆ-Σταμάτης ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις, διασωθεὶς κατὰ τὰς ἐν Αἰγύπτῳ σφαγάς, ἐφιλοξενήθη ἐνταῦθα, ἀποζημιωθεὶς ἐσχάτως ὑπὸ τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς, ἀπέστειλε φιλοτίμως τὸ ποσὸν 5.000 φράγκων στὸν βουλευτὴν Ἀγυιᾶς κ. Στεφανίδην, ὅπως μέρος μὲν αὐτῶν διαθέσῃ ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, μέρος δὲ διανείμῃ στοὺς ἀπόρους τῆς πόλεως. Ὁ κ. Στεφανίδης ἤρξατο ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς χθές, τῆς διανομῆς, ἡ ὁποία περατοῦται σήμερον τὴν μεσημβρίαν»...

Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο ἀπὸ τὴν ἴδια ἐφημερίδα:

«Χθὲς τὴν νύκτα, ἔξωθεν τοῦ γραφείου μας, ἐθεάθη ὑπό τινος τῶν ἡμετέρων συντακτῶν, ἄνθρωπος φέρων ὑπὸ μάλης ἀντικείμενον, ὑπόπτως δὲ βαίνων. Λαβὼν ὑπονοίας ὁ ἡμέτερος συνεργάτης, προσεκάλεσε καὶ τοὺς λοιποὺς ἐργαζομένους ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἐζήτησαν ὁμοῦ νὰ σταματήσωσι τὸν ἄγνωστον, ἀλλ' ἐκεῖνος, ρίψας τὸ κλοπιμαῖον ἀντικείμενον, ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἦτο δὲ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο κεφαλὴ ἀγάλματος ἀρχαίου ἀρίστης τέχνης, ἣν παραλαβόντες, διατηροῦμεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφείῳ, ἕτοιμοι νὰ παραδώσωμεν εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχὴν καὶ νὰ δώσωμεν τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀρχαιοκαπήλου, ὅστις δὲν εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστος».

Νὰ καὶ τρίτο ἀπὸ τὴν ἴδια Ἐφημερίδα τοῦ ἔτους 1885:

Ἡ «Ἐφημερὶς» τοῦ Κορομηλᾶ εἶχε δημοσιεύσει, τὴν 1η Ἀπριλίου, τὴν εἴδησι, ὅτι ἡ Ἑταιρεία τοῦ Σιδηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου διαθέτει δωρεὰν τραῖνο πρὸς χάριν ἐκείνων ποὺ ἤθελαν νὰ ἐκδράμουν ὡς τὴν Κόρινθον.

Τὸ πρωταπριλιάτικο αὐτὸ ψέμμα εἶχε πιάσει θαυμάσια. Γιατὶ ἀπὸ τὸ πρωΐ, πλῆθος κόσμου ἔτρεχε στὸ σταθμὸ Πελοποννήσου καὶ περίμενε τὴν στιγμὴ τῆς ἐπιβιβάσεως στ' ἀνύπαρκτο τραῖνο.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ἄκουσαν «οὐκ ὀλίγα», ὥσπου νὰ κατορθώσουν νὰ πείσουν τούς... ἀνυπόμονους, ὅτι τέτοιο τραῖνο δὲν ὑπῆρχε καὶ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Πρωταπριλιάτικης ψευτιᾶς!

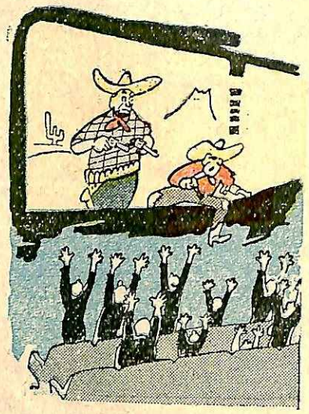

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

— Ψηλὰ τὰ χέρια! Εἴμαστε ἀληθινοί!...

— Τρελλάθηκες ποὺ θὰ κόψω τὸ φτερό;... Αὐτὸ εἶνε ὅλη ἡ γοητεία τοῦ καπέλλου!...

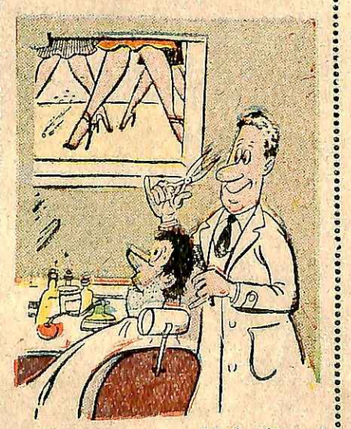

Ὁ κουρέας: Ἀπὸ τότε ποὺ ἄλλαξα μαγαζὶ κι' ἤρθα στὸ ὑπόγειο αὐτό, οἱ δουλειές μου πᾶνε περίφημα!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἀπισχναντικὴ λοσιὸν γιὰ τὸ πρόσωπο:

Ἰωδιοῦχον κάλιον	10 γραμ.
Σκιλλιτικὸν οἰνόπνευμα ..	200 »

Θὰ τὴν χρησιμοποιήσετε σὲ μασσὰζ ἢ ἐντριβές.

Ἀπισχναντικὴ κρέμα γιὰ τὸ πρόσωπο:

Ἰωδιοῦχον κάλιον	50 γραμ.
Χοιρινὸ λίπος	200 »

Θὰ τὴν χρησιμοποιήσετε σὲ μασσὰζ ἢ ἐντριβές.

Γιὰ τοὺς λεκέδες στὰ μεταξωτὰ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε λεκέδες λίπους ἀπὸ μεταξωτὰ ὑφάσματα, χωρὶς νὰ μείνῃ κανένα ἴχνος, τοὺς τρίβετε μὲ τὴν εἰδικὴ ἐκείνη κιμωλία ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ῥάφτες γιὰ τὸ σημάδεμα τῶν ὑφασμάτων. Τ' ἀφήνετε ἔτσι μερικὲς ὧρες κι' ὕστερα βουρτσίζετε καλά. Ἂν δὲν ἔχουν χαθῆ τελείως οἱ λεκέδες, ἐπαναλαμβάνετε τὰ ἴδια ἀπ' τὴν ἄλλη ὄψι τοῦ ὑφάσματος.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ σιδερώσετε τὸ ὕφασμα, στὸ μέρος τοῦ λεκέ, ἀφοῦ τὸ σκεπάσετε μ' ἕνα μεταξωτὸ χαρτὶ ποὺ θ' ἀπορροφήσῃ τὸ λίπος.

Πῶς καθαρίζονται τὰ χωνιὰ

Νά ἕνας ἁπλὸς τρόπος γιὰ νὰ καθαρίσετε μετάλλινα ἢ γυάλινα χωνιά, ποὺ ἔχουν λερωθῆ ἀπὸ λιπαρὲς ἢ ρητινώδεις οὐσίες: Τὰ στήνετε ἀνάποδα μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμάτο κατὰ τὰ τρία τέταρτα μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει 30 γραμμάρια σόδα καὶ μιὰ μικρὴ κουταλιὰ ἄσβυστο ἀσβέστη. Βράζετε τὸ νερὸ αὐτὸ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Μὲ τὸ βράσιμο, βγαίνει ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ χωνιοῦ καὶ ξαναπέφτει στὸ δοχεῖο. Ἔτσι, γίνεται τέλειο κι' αὐτόματο τὸ καθάρισμα.

Γιὰ νὰ μὴ κιτρινίσῃ...

Ὅταν πλένετε μιὰ ἄσπρη μεταξωτὴ μπλούζα γιὰ νὰ μὴν κιτρινίσῃ, προσθέτετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ξύδι στὸ τελευταῖο νερὸ ποὺ θὰ τὴν ξεπλύνετε.

Οἱ ζαρωματιὲς τοῦ χαλιοῦ

Γιὰ νὰ φύγουν οἱ ζαρωματιὲς ἑνὸς χαλιοῦ ἢ ἑνὸς τραπεζομάντηλου, βρέχετε τὸ ἀνάποδο μέρος του μὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει κόλλα καὶ λίγη στύψη. Ὕστερ' σιδερώνετε μὲ πολὺ ζεστὸ σίδερο.

Πῶς καθαρίζεται ὁ ἀέρας τῶν δωματίων

Ἕνας ἁπλὸς τρόπος γιὰ τὸ καθάισμα τοῦ ἀέρος τῶν δωματίων, εἶνε ὁ ἑξῆς: Βάζετε στὴ μέση τους ἕνα μεγάλο δοχεῖο μὲ νερό. Σὲ λίγη ὥρα, θἄχῃ ἀπορροφήσει ὅλα σχεδὸν τὰ ἀέρια, τὰ ἀκατάλληλα γιὰ τὴν ἀναπνοή. Ὅσο εἶνε πιὸ κρύο τὸ νερό, τόσο ἔχει μεγαλύτερη ἀπορροφητικὴ ἱκανότητα. Κοντὰ στὴ θερμοκρασία τοῦ πάγου, ἡ ἱκανότης του αὐτή, εἶνε διπλασία παρ' ὅσο στὴ συνηθισμένη θερμοκρασία τῶν δωματίων.

Ἡλιακὸ φῶς μὲ ἀντανάκλασι

Θέλετε νὰ φυτέψετε μερικὰ λουλούδια στὴ βάσι ἑνὸς τοίχου, ὅπου δὲν φτάνει ποτὲ ὁ ἥλιος, ὁ ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἀνάπτυξί τους; Στεῖλτε τους, λοιπόν, τὸ ἡλιακὸ φῶς μὲ ἀντανάκλασι. Στῆστε δηλαδὴ μιὰ σανίδα στὸ ἔδαφος, στὴν κατάλληλη θέσι καὶ ἀπόστασι, καὶ καρφώστε πάνω της ἕνα γυαλιστερὸ κομμάτι τενεκὲ ἢ τσίγκο, ἔτσι ὥστε ν' ἀντανακλῶνται πρὸς τὰ λουλούδια οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες ποὺ θὰ πέφτουν ἀπάνω του.

Βερνίκι γιὰ τὸ παρκὲ

Μπορεῖτε νὰ φτιάσετε στὸ σπίτι σας, δίχως κανένα κίνδυνο. Ἕνα βερνίκι πολὺ καλὸ γιὰ τὸ γυάλισμα τῶν παρκέτων καὶ τῶν μωσαϊκῶν πλακῶν. Σὲ 300 δράμια νερό, ποὺ βράζει σὲ σιγανὴ φωτιά, προσθέτετε 10 δράμια ἄσπρο σαπούνι καὶ 30 δράμια κίτρινο κερί, κομμένα σὲ μικρὰ κομμάτια. Ἀνακατεύετε συνεχῶς, ὥσπου νὰ λυώσουν. Ὕστερα κατεβάζετε τὸ ὑγρὸ ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτετε 20 γραμμάρια κρυσταλλικὴ σόδα (ἀνθρακικὸν νάτριον) ἐξακολουθῶντας ν' ἀνακατεύετε. Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ μίγμα, τὸ ζεσταίνετε καὶ τ' ἁπλώνετε ὕστερα μ' ἕνα πινέλο. Ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ 24 ὧρες. Ἔπειτα τρίβετε μὲ τὴ βούρτσα καὶ μ' ἕνα πανὶ γιὰ νὰ γυαλίσῃ.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ὁ στρατιώτης πουλί

Ἐπανάστασις στὴ σύγχρονη στρατηγική

Τὸ ὄνειρο τοῦ ἀνθρώπου ἦταν ἀνέκαθεν νὰ μιμηθῆ τὰ πουλιά, νὰ μπορέσῃ, δηλαδή, νὰ πετάξῃ μόνος του στὸν ἀέρα.

Τὸ ἀεροπλάνο ἦταν ἀναμφισβήτητα ἕνα μέσον κατακτήσεως τοῦ ἀέρος. Ἀλλ' ἀποτελοῦσε μιὰ μερικὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ μεγάλου προβλήματος. Γιατί, μεταφέρει βέβαια τὸν ἄνθρωπο στὸν ἀέρα, ὅπως ἕνα πλοῖο μέσα στὴ θάλασσα, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πετάῃ ὁ ἴδιος, ὅπως π χ. κάνει, προκειμένου γιὰ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ὁ κολυμβητής, ποὺ διασγίζει τὰ κύματα, μὲ μόνη τὴ δύναμι τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν του.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου νὰ πετάξῃ μόνος του στὸν ἀέρα ἄρχισε, ὅμως νὰ μπαίνῃ στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἐλικοπτέρου.

Κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο, οἱ Γερμανοὶ χρησιμοποίησαν ἀτομικὰ ἐλικόπτερα, ποὺ ἐξερευνοῦσαν κυρίως τὴ θάλασσα, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἐχθρικῶν σκαφῶν.

Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἀτομικὰ ἐλικόπτερα μᾶς ἔφεραν πιὸ κοντὰ στὴν ἐπιθυμητὴ λύσι. Ἀπὸ τότε, οἱ ἔρευνες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι συνεχίσθηκαν σὲ διάφορες χῶρες, μὲ μεγαλύτερο ζῆλο ἀπὸ πρίν.

Στὰ Γαλλία π. χ. ὁ μηχανικὸς Ἰζακὸ ἔφτιαξε ἕνα ἐλικόπτερο μὲ πτυσσόμενα φτερά, ποὺ ἀνταποκρινόταν περισσότερο στὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπό. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ξεπεράσθηκε ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ποὺ ἀνακάλυψε κατὰ τὸ 1950 ὁ Ἀμερικανὸς Πέντεκοστ καὶ ποὺ τὸ συνολικὸ βάρος του ἦταν 40 κιλὰ (χωρὶς καύσιμο ὕλη). Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος - πουλὶ φορτωνόταν τὸν κινητήρα του στὴ ράχη, ὅπως ἕνας στρατιώτης τὸ σακκίδιό του. Ὁ κινητήρας αὐτὸς ζύγιζε 20 κιλά. Δὲν ἦταν, δηλαδή, οὔτε πολὺ βαρύς, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ ἐλαφρός.

Τὸ ἐλικόπτερο αὐτό, ὅμως δὲν δοκιμάσθηκε ποτέ. Γιατὶ οἱ ὑπολογισμοὶ ποὺ ἔγιναν ἀπέδειξαν ὅτι καὶ ὑπὸ τὶς πιὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες ὁ ἀεροπόρος θἄσπαζε τὴ σπονδυλική του στήλη κατὰ τὴν προσγείωσι!

Γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὸ τὸν κίνδυνο, ὁ ἐφευρέτης ἐπενόησε μιὰ συσκευὴ μὲ τροχούς, ποὺ ἦταν ἐφωδιασμένη, ἐξ ἄλλου, μ' ἕνα εἶδος σέλλας, ὅπου καθόταν ὁ ἀεροπόρος.

Ἡ τροποποίησι αὐτὴ ἐπέτρεψε μερικὲς θεαματικὲς πτήσεις. Ἡ συσκευὴ ὡστόσο ἦταν δύσχρηστη, λόγω τοῦ μεγάλου βάρους της ποὺ ξεπερνοῦσε τὰ 50 ἢ 60 κιλὰ μαζὶ μὲ τὴ βενζίνη, ποὺ ὁ ἀεροπόρος ἔπρεπε νὰ πάρῃ μαζί του.

Οἱ ἐρευνηταὶ ἀποφάσισαν τότε νὰ στρέψουν τὴν προσοχή τους πρὸς τοὺς πυραύλους.

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐπέτυχαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα ἀτομικὸ μέσον πτήσεως, ποὺ ἡ κίνησί του θὰ ἐξασφαλιζόταν μὲ πυραύλους, ἦταν οἱ Ἀμερικανοὶ Γκοῦστ καὶ Φλέκ. Ἡ συσκευὴ ποὺ παρουσίασαν ζύγιζε 25 κιλὰ χωρὶς καύσιμο ὕλη, ἦταν δυνάμεως 25 ἀτμοΐππων καὶ μποροῦσε ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 100 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἀλλὰ χρειαζόταν 20 κιλὰ καυσίμου ὕλης γιὰ νὰ παραμείνῃ στὸν ἀέρα ἐπὶ 30 λεπτά.

Δὲν ἔδιδε, λοιπόν, οὔτε αὐτὴ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος. Ὁπωσδήποτε, ἕως τὶς ἀρχὲς τοῦ τρέχοντος μηνὸς δὲν εἶχε καταστῆ δυνατὸν νὰ κατασκευασθῆ τίποτε καλύτερο.

Ἀλλά, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἡ «Ρότορ Κράφτ Κορπορέσιον» τῆς Καλιφορνίας παρουσίασε μιὰ νέα συσκευή, ποὺ οἱ δοκιμές της ἔγιναν σ' ἕνα ἰδιωτικὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Ἀλλ' ἦταν τελείως μυστικές. Γιατὶ ἡ νέα ἐφεύρεσις λόγω τοῦ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ποὺ παρουσιάζει, χαρακτηρίσθηκε ὡς στρατιωτικὸ μυστικό. Ἐγνώσθη μόνο ὅτι ἡ νέα πτητικὴ συσκευὴ ζυγίζει τὸ μισὸ περίπου ἀπὸ ἐκείνην τῶν Γκοῦστ καὶ Φλέκ, ὅτι λειτουργεῖ μὲ μικροὺς πυραύλους, ποὺ εἶναι τοποθετημένοι στὶς ἄκρες τῶν φτερῶν κι' ὅτι μπορεῖ ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 150 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Ὅπως σημειώσαμε καὶ παραπάνω, ἡ συσκευὴ αὐτὴ χαρακτηρίσθηκε ἀμέσως ὡς στρατιωτικὸ μυστικὸ καὶ ἀπαγορεύθηκε ἡ δημοσίευσι οἱασδήποτε λεπτομέρειας σχετικὰ μ' αὐτήν, ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένες φωτογραφίες, ποὺ ἐθεωρήθησαν ὡς ἀκίνδυνες. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐνόητο. Ὅλες οἱ προηγούμενες συσκευὲς δὲν παρουσίαζαν πρακτικὸ ἐνδιαφέρον, γιατὶ ἦταν δύσχρηστες καὶ ὄχι πάντοτε ἀκίνδυνες. Ἡ νέα ὅμως ἐφεύρεσι, σύμφωνα μὲ ὡρισμένες ἀκριτομύθιες ποὺ ἐκυκλοφόρησαν, δὲν διαφέρει ἀπὸ ἕνα παιχνιδάκι. Ἀλλὰ τὸ παιχνιδάκι αὐτὸ ἔχει τὴ δύναμι νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἄνθρωπο σὲ πουλί, πρᾶγμα ποὺ θὰ προκαλέσῃ ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴ σύγχρονη στρατηγική!

Σὲ προσεχὲς μέλλον ἴσως, οἱ στρατοι θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους-πουλιά, ποὺ θὰ διασχίζουν τὸν ἀέρα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ θὰ μποροῦν νὰ μεταφέρουν τὸν πόλεμο στὴν καρδιὰ τῆς ἐνθρικῆς χώρας...

Εἶνε ἀξιοσημείωτο, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ νέα συσκευὴ στοιχίζει πολὺ λίγο. Οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ ὑπολογίζουν, μάλιστα, ὅτι, ὅταν καταστῆ δυνατὴ ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή της, τὸ κόστος της θὰ εἶναι πολὺ κατώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο μιᾶς συνηθισμένης μοτοσυκλέττας!

Κι' ἔτσι, μὲ τὶς νέες καὶ ἐκπληκτικὲς προόδους καὶ τελειοποιήσεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, γίνεται πραγματικότης ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς θρῦλος τοῦ Δαιδάλου καὶ τοῦ Ἰκάρου, ποὺ συμβόλιζε τὸν πόθο τοῦ ἀνθρώπου νὰ πετάξῃ.

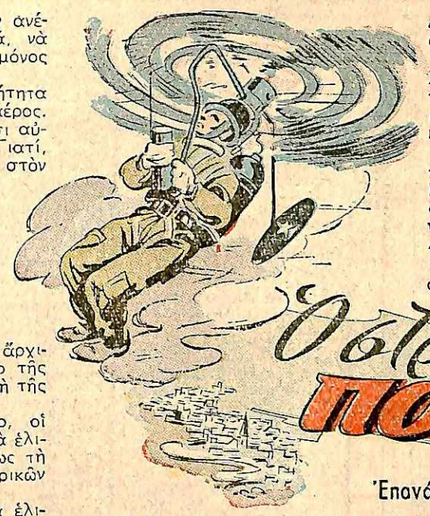

Ἔτσι θὰ εἶνε οἱ στρατιῶται τοῦ μέλλοντος, μὲ τὴ νέα συσκευὴ ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ πετάνε.

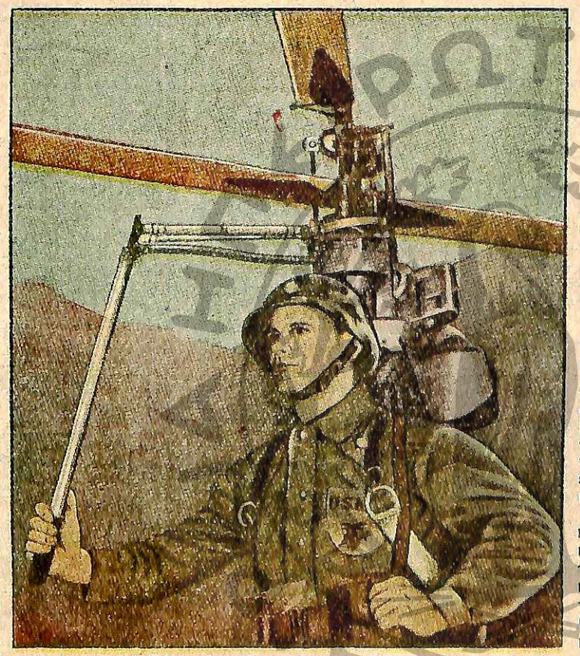

Ὁ Ἀμερικανὸς λοχίας Ντάνιελ Μοῦρφυ, κάνει ἐπιδείξεις μὲ τὴ νέα συσκευή, ἐμπρὸς σὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐπιτελείου.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΑΝΩ-ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ἀντὶ νὰ σᾶς δώσωμε τὶς ἐξηγήσεις τῶν λέξεων, ποὺ θὰ τοποθετήσετε μέσα στὸ σταυρόλεξο, σᾶς δίνομε τὶς ἴδιες τὶς λέξεις, ὄχι ὅμως μὲ τὴ σειρὰ ἐμφανίσεώς τους στὸ σταυρόλεξο, ἀλλὰ κατ' ἀλφαβητικὴ σειρά. Ἡ λέξις ΑΜΑΛΙΑΣ, ποὺ τοποθετήσαμε ἤδη, θὰ σᾶς βοηθήσῃ στὴν τοποθέτησι τῶν ὑπολοίπων:

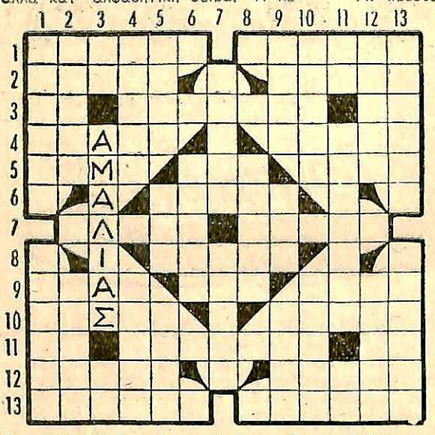

ΑΔΑΝΑ — ΑΜΑΔΑ — ΑΜΑΡΑ — ΑΝΑΝΑΣ — ΑΝΕΣΙΣ — ΑΠΑΣ — ΑΡΕΝΑ — ΑΣ.

★

ΒΑΝΑΝΑ — ΒΑΡΕΙΑ—ΒΑΣΑΝΑ.

★

ΔΑΣ — ΔΑΣΟΣ — ΔΟΚΑΝΑ.

★

ΕΙ — ΕΛΒΑΣΑΝ.

★

ΙΑΣΩΝ — ΙΛΙΑΣ.

★

ΚΑΛΑ — ΚΑΣΟΣ — ΚΕΝΟΣ — ΚΟΛΑ — ΚΟΝΩΝ.

★

ΛΑ — ΛΑΠΑΣ — ΛΑΠΩΝ.

★

ΜΙΛΑΝΟΝ — ΜΟΝΑΣ.

★

ΝΑ — ΝΟΜΟΣ — ΝΟΣΟΣ — ΝΟΤΟΣ.

★

ΟΡΑΝ.

★

ΠΑ — ΠΑΙΑΝ — ΠΑΝ — ΠΑΣΑΣ.

★

ΡΑ — ΡΑΝΙΣ — ΡΑΣΟΝ — ΡΕΝΑΝ — ΡΟΚΑ.

★

ΣΑ — ΣΑΒΑΝΟΝ — ΣΑΛΑΤΑ — ΣΑΛΟΣ — ΣΑΡΑΚΙ — ΣΑΣ — ΣΑΣΙ — ΣΙΜΩΝ — ΣΙΝΑ — ΣΟΣ.

★

ΤΑΜΑ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ.

ΔΗΜ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ἐνθύμια ἀπὸ ταξείδια

Ἂν φέρατε μαζί σας, στὸ γυρισμό σας ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι, τὰ παρακάτω πράγματα, ποιὰ χώρα ἐπισκεφθήκατε;

1) Ἕνα ζευγάρι σκί, ἕνα ρολόϊ, ἕνα κουτὶ γάλα.

2) Ἕνα ἀκατέργαστο διαμάντι, μερικὰ φτερὰ στρουθοκαμήλου, μιὰ βιογραφία τοῦ Γιὰν Σμάτς.

3) Ἕνα σπαθὶ Σαμουραΐ, μιὰ βεντάλια, ἕνα κιμονό.

4) Ἕνα ποδήλατο, μερικοὺς βολβοὺς τουλίπας, ἕνα μικρὸ ὁμοίωμα ἀνεμομύλου.

Στὸ τραῖνο

Ἕνα σιδηροδρομικὸ βαγόνι εἶχε ἕξη θέσεις. τρεῖς στὸ δεξιὸ καναπὲ καὶ τρεῖς στὸν ἀριστερό. Ἦσαν ὅλες κατειλημμένες. Ὁ κ. Βαλιντὰς καθόταν ἀνάμεσα σ' ἕναν ἐπιστήμονα κι' ἕναν ἔμπορο. Ἀντίκρυ στὸν κ. Τζιρίδη καθόταν ἕνας ποιητής. καὶ ἀριστερὰ ἀπ' τὸν κ. Νόρη ἕνας καθηγητής. Ὁ κ. Μηλιώτης καθόταν ἀνάμεσα στὸν κ. Γουρῆ καὶ σ' ἕνα μυθιστοριογράφο. Κι' ἕνας βιομήχανος καθόταν στ' ἀριστερὰ τοῦ ἐπιστήμονος.

Ποιὸ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κ. Χρηστέα;

Τὰ δυὸ ἀσθροίσματα

Ἂν προσθέσετε τοὺς ἀριθμοὺς καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς παρακάτω δύο στήλες. θὰ βρῆτε δυὸ ἀθροίσματα διαφορετικὰ (31 καὶ 34). Μπορεῖτε ὅμως νὰ τακτοποιήσετε τοὺς ἀριθμοὺς κάθε στήλης ἔτσι ὥστε:

α) νὰ δίνουν κι' οἱ δυὸ στῆλες τὸ ἴδιο ἄθροισμα.

β) νὰ δώσῃ ἡ πρώτη στήλη τὸ ἀρνικὸ ἄθροισμα τῆς δευτέρας κι' ἡ δευτέρα τῆς πρώτης.

8	3
7	4
6	5
5	6
3	7
2	9

Δὲν θὰ μεταφέρετε κανένα ἀριθμὸ ἀπὸ μιὰ στήλη σὲ ἄλλη.

Σ' ἕνα λεπτὸ

Ἀπαντῆστε σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας σὲ καθεμιὰ ἀπ' τὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1) Ποιὸς τοιψήφιος ἀριθμός, πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 4, μᾶς δίνει 5;

2) Μιὰ γυναῖκα ἔχει γεννήσει δυὸ φορὲς δυὸ ζευγάρια δίδυμα. Πόσα εἶνε ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ ἔκανε;

Ἐρωτήσεις

1) Πόσοι εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς Βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας. κατὰ τοὺς πιὸ προσφάτους ὑπολογισμούς: 310, 610 ἢ 910 ἑκατομμύρια;

2) Πῶς λέγεται ἕνα ἀμερικανικὸ ὑπεροκεάνειο ποὺ κατασκευάζεται τώρα (ἔχει σχεδὸν τελειώσει) καὶ ποὺ προκειται νὰ διεκδικήσῃ τὴν περίφημη «Κυανῆ Ταινία»;

3) Τί τὸ κοινὸν ἔγουν μεταξύ τους τὰ ὀνόματα Γκράντ, Χέϋς, Μονρόε καὶ Πόλκ;

Ἀπρόοπτο

Γιατί κι' ὁ καλύτερος ἀκόμη κυνηγὸς δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ μιὰ ἄσπρη ἀρκούδα στὸ Νότιο Πόλο;

Κλιμακόλεξο

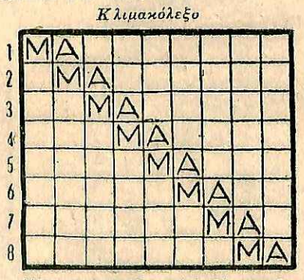

Μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως 8 λέξεις τῶν ἐννέα, γραμμάτων, ἀνταποκρινόμενες στὶς πάρα κάτω σημασίες. Ἡ συλλαβὴ «ΜΑ» θὰ μετατεθῆ κλιμακωτά, ὅπως δείχνει τὸ σχέδιό μας:

1) Πέρσης στρατηγός.
2) Πολύτιμα πετράδια.
3) Εἶδος βίου.
4) Ἐμποδίζουν τὴν κανονικὴ ἐξέλιξι.
5) Φροῦτα, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπ' τὴν Ἀφρική.
6) Ἐργόγειρα.
7) Ρύθμισαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν.
8) Ἀναγγέλλει πάντοτε μιὰ ἐνδιαφέρουσα εἴδησι.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

Τὸ καλαμπόκι κάνει θαύματα

Πρώτη ὕλη γιὰ καουτσούκ, νάϋλον καὶ πενικιλλίνη

Μολονότι ἡ ἀνθρωπότης ξέρει ἀπὸ αἰῶνες τὸ καλαμπόκι, τώρα μόνον ἄρχισε ν' ἀνακαλύπτη τὴν κρυμμένη ἀξία του καὶ νὰ χρησιμοποιῆ τὶς ἄγνωστες δυνατότητές του. Χάρις σ' αὐτό, ἔχει σωθῆ ἡ ζωὴ ἀμέτρητων θυμάτων ἀτυχημάτων, ποὺ εἶχαν πάθει κατάπληξία (σόκ). Μὲ πρώτη ὕλη τὸ καλαμπόκι, κατασκευάζονται ἐλαστικὰ ἀρίστης ποιότητος καὶ... κάλτσες νάϋλον! Μποροῦμε δὲ νὰ προβλέψουμε ὅτι, στὸ προσεχὲς μέλλον, θὰ ζοῦμε σὲ σπίτια βαμμένα καὶ ἀπομονωμένα ἀπ' τὸν ἦχο καὶ τὴ θερμότητα μὲ προϊόντα τοῦ καλαμποκιοῦ, ὅτι θὰ φοροῦμε κοστούμια ἀπὸ καλαμπόκι, ὅτι τὸ καλαμπόκι θὰ μᾶς δίνῃ τὴν καύσιμη ὕλη γιὰ τὰ αὐτοκίνητά μας κλπ.

Ἄγνωστο εἶνε πότε πρωτοεμφανίσθηκε αὐτὸ τὸ φυτὸ στὴ γῆ. Πάντως, παρουσιάζει μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα προσαρμογῆς, κι' ἔτσι εὐδοκιμεῖ ὁπουδήποτε, τόσο στὶς ὑπερβόρειες ἐκτάσεις, ὅσο καὶ στὶς ζοῦγκλες τῶν τροπικῶν, τόσο στὶς χαμηλότερες πεδιάδες, ὅσο καὶ σὲ ὀροπέδια ὕψους 4.000 μέτρων.

Τὰ 70 % περίπου τῶν κόκκων του, ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄμυλον. Ἡ οὐσία, λοιπόν, αὐτὴ δὲν χρησιμεύει μόνον ὡς τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ «φινίρισμα» τῶν ὑφασμάτων στὰ ὑφαντουργεῖα, γιὰ τὴ χαρτοβιομηχανία, γιὰ τὴν κατασκευὴ χρωμάτων, βερνικιῶν, ἐντομοκτόνων, δυναμίτιδος, κλπ.

Ἕνα προϊὸν τοῦ ἀμύλου, ἡ «δεξτρόζη», εἰσάγεται στὶς φλέβες ἐκείνων ποὺ ἔχουν πάθει «σόκ» ἀπὸ ἀτύχημα ἢ σοβαρὴ ἐγχείρησι. Τὸ ἴδιο προκάλεσε ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴ βιομηχανία τοῦ συνθετικοῦ καουτσούκ.

Ὅταν, στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, οἱ Ἀμερικανοὶ στερήθηκαν τὸ φυσικὸ καουτσούκ, ἄρχισαν νὰ φτιάνουν τεχνητό, ποὺ ἦταν ὅμως πολὺ κατωτέρας ποιότητος. Ἔτσι, δημιουργήθηκε μιὰ βιομηχανία, ἀξίας 700.000 000 δολλαρίων, ποὺ ἡ θέσις της ἔγινε προβληματικὴ μετὰ τὸν πόλεμο. Χρειαζόταν τότε νὰ τελειοποιηθοῦν αἱ μέθοδοί της, ὥστε τὸ προϊόν της νὰ μπορῇ νὰ συναγωνισθῆ μὲ τὸ φυσικό. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ κατορθωθῆ, ἂν ἡ ἀνάμιξις τῶν ὑλικῶν γινόταν σὲ πολὺ χαμηλὴ θερμοκρασία. Παραγόταν ἔτσι πολὺ καλύτερο καουτσούκ, ἀλλὰ χρειάζονταν ἡμέρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ σχηματισθῆ. Ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ἕνας τρόπος νὰ ἐπιταχυνθῆ ἡ χημικὴ αὐτὴ ἀντίδρασις. Οἱ ἐπιστήμονες δοκίμασαν, λοιπόν, διάφορες οὐσίες, καὶ βρῆκαν καταλληλοτάτη τὴ δεξτρόζη.

Ἔτσι, παράγεται τώρα, σὲ 12 ὧρες μόνο, συνθετικὸ καουτσοὺκ ἀρίστης ποιότητος, σὰν φυσικό.

Καὶ τώρα, ἂς ἰδοῦμε μιὰν ἄλλη, ἀξιοθαύμαστη πρακτικὴ χρησιμοποίησι τοῦ καλαμποκιοῦ.

Πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό, ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανός, ὀνόματι Κάρλ Μίνερ, βλέποντας νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς καύσιμη ὕλη τὰ κοτσάνια τοῦ καλαμποκιοῦ, σκέφθηκε πὼς ἦταν κρίμα νὰ πηγαίνουν ἔτσι χαμένα... Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, εἶχε ἤδη χημικὸς καὶ εἶχε ὑποδείξει σ' ἕνα ἐργοστάσιο μιὰ εὔκολη μέθοδο ἐξαγωγῆς τῆς «φουρφουράλης», μιᾶς χρήσιμης χημικῆς οὐσίας, ἀπὸ τὰ πίτουρα τῆς βρώμης. Σκέφθηκε, τότε, πὼς ἡ οὐσία αὐτὴ — ποὺ χρησίμευε στὴ βιομηχανία πλαστικῶν ὑλῶν καὶ στὴ διύλισι τοῦ πετρελαίου — ὑπῆρχε σὲ ἀφθονία καὶ στὰ κοτσάνια τοῦ καλαμποκιοῦ. Ἐπέτυχε, λοιπόν, νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἀπ' αὐτά, κι' ἔτσι πραγματοποίησε τὸ παληὸ του ὄνειρο. Συγχρόνως βρῆκε, ὅτι ἡ φουρφουράλη μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη ὕλη τοῦ νάϋλον.

Κι' ἕνας ἄλλος θρίαμβος τοῦ καλαμποκιοῦ: Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς πενικιλλίνης, τὸ κοσμοσωτήριο αὐτὸ φάρμακο, δὲν ἐπαρκοῦσε γιὰ ὅλους τοὺς ἀρρώστους. Ἀναζήτησαν, λοιπόν, οἱ ἐπιστήμονες, ἀφ' ἑνὸς μιὰ ποικιλία μυκήτων ποὺ ν' ἀποδίδουν περισσότερη πενικιλλίνη, κι' ἀφ' ἑτέρου, τὴν καταλληλότερη θρεπτικὴ διάλυσι γιὰ τὴν ἐντατικὴ καλλιέργειά τους.

Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο, ἀφοῦ πειραματίσθηκαν μὲ μύκητες, προερχομένους ἀπὸ μουχλιασμένο ψωμί, ἀπὸ παληὰ ξύλα, ἀπὸ χῶμα, κλπ., βρῆκαν ἐπὶ τέλους ἐκείνους ποὺ ζητοῦσαν πάνω... σὲ μιὰ κολοκύθα!

Ἔμενε ὅμως τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς τῶν μυκήτων. Κανένα ἀπ' τὰ χημικὰ μίγματα ποὺ δοκιμάσθηκαν, δὲν ἔδωσε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τέλος, ἕνας ἐπιστήμων πειραματίσθηκε, ἐντελῶς τυχαία, μὲ νερὸ μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε μουσκέψει καλαμπόκι γιὰ τὴν παραγωγὴ ἀμύλου.

Ὁ τρόπος τῆς δοκιμῆς ἦταν ἁπλός: Κάθε καλλιέργεια μυκήτων προσετίθετο σὲ μιὰ διάλυσι ζελατίνης, θολή, γεμάτη μικρόβια. Οἱ σταγόνες της, λοιπόν, σκότωναν τὰ μικρόβια ὁλόγυρά τους κι' ἔτσι σχηματίζαν μιὰ ζώνη διαυγῆ μέσα στὸ θολὸ ὑγρό. Ἡ καλλιέργεια μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ καλαμπόκι ἔδωσε μιὰ διαυγῆ ζώνη διπλασία ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἀπεδείχθη δὲ κατόπιν, ὅτι εἶχε παραγάγει δεκαπλασία πενικιλλίνη.

Ἕνα ἀπὸ τὰ κυριότερα μειονεκτήματα ποὺ παρουσιάζει τὸ καλαμπόκι ὡς τροφή, εἶνε, ὅτι ὑστερεῖ σὲ «νιασίγη» (βιταμίνη Β), κι' ἔτσι ὅσοι τρέφονται κυρίως μ' αὐτό, παθαίνουν ἀδιταμινώσεις. Δυὸ Ἀμερικανοί, ὅμως, ἐπιστήμονες, κατώρθωσαν νὰ δημιουργήσουν μιὰ ποικιλία καλαμποκιοῦ, ποὺ περιέχει ἄφθονη «νιασίγη», ἀρκετὴ ὅμως γιὰ τὴν κανονικὴ διατροφή, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ἀδιταμινώσεων.

Τέλος, στὸν κιτρινωπὸ πυρῆνα (σπέρμα) τῶν κόκκων τοῦ καλαμποκιοῦ, βρέθηκαν ἄφθονες πρωτεΐνες, ὅσες περιέχει καὶ τὸ κρέας! Ἀπ' αὐτές, λοιπόν, κατασκευάσθηκε ἕνα νέο συνθετικὸ ὕφασμα, ποὺ ὀνομάσθηκε «βικάρα», ζεστὸ σὰν τὸ μαλλί, ἀμετάβλητο στὸ πλύσιμο κι' ἀπρόσβλητο ἀπ' τὸ σκώρο.

Ὁ θησαυρὸς τοῦ Μίρτζα

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Ταυρίδα, τὴν πρωτεύουσα τῆς Περσίας, ἕνας διοικητής, ποὺ τὸν ἔλεγαν Μίρτζα.

Ἦταν τότε συνήθεια, λίγες μέρες πρὶν τὴν Πρωτοχρονιά, νὰ στέλνουν οἱ κάτοικοι μὲ πεντακόσιους ὑπηρέτες τσουβάλια τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ χρυσάφι γιὰ μισθὸ τοῦ διοικητῆ. Ἔτσι μὲ τὰ χρόνια ὁ Μίρτζα ἔγινε ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ τοὺς θησαυρούς του τοὺς φύλαγε βαθειὰ μέσ' στὰ ὑπόγεια.

Ἤρθε ὅμως μιὰ ἡμέρα, ποὺ ὁ Σάχης τῆς Περσίας τὸν εἰδοποίησε ὅτι θὰ γίνῃ πόλεμος μὲ τοὺς γείτονές τους τοὺς Κούρδους κι' ὅτι ἔπρεπε μὲ ἔξοδά του νὰ ἑτοιμάσῃ καλὸ στρατό. Στὸ τέλος τοῦ ἔγραφε: «Καιρὸς εἶνε νὰ πάρουν λίγο ἀέρα τὰ σακκούλια μὲ τοὺς θησαυρούς σου!»

Ὁ Μίρτζα, ὅμως, ποὺ ἡ εἴδησι αὐτὴ τὸν κατατάραξε, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῆ τὸν Ἑβραῖο Μανσούρ, ποὺ ἦταν μάγος.

—Μανσούρ! τοῦ φώναξε. θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς! Πές μου τί νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴ ξοδέψω οὔτε ἕνα φλουρὶ γι' αὐτὸν τὸν πόλεμο;

—Μεῖνε ἥσυχος, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, κι' ἐγὼ θὰ καλέσω τὸ Πνεῦμα!

Κι' ἀμέσως χάραξε ἕναν κύκλο μὲ τὸ μαγικό του ραβδί. κι' ἕνας πυκνὸς καπνὸς ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ ψηλά.

—Νά, τὸ Πνεῦμα! τοῦ εἶπε ὁ Ἑβραῖος. Τὸ βλέπεις;

—Δὲν βλέπω τίποτε!

—Δὲν πειράζει, λέει ὁ Μανσούρ. Ἐγὼ τὸ βλέπω καὶ τὸ ἀκούω κι' αὐτὸ φτάνει. Τὸ Πνεῦμα λοιπὸν διατάσσει νὰ δώσῃς ὅπλα στὸ λαό!

—Τὸ Πνεῦμα εἶναι τρελλό! φώναξε ὁ διοικητής.

—Λέει ἀκόμα, ξαναπῆε ὁ Μανσούρ, ὅτι πρέπει ν' ἀγοράσῃς τὰ παληά μου τουφέκια, ποὺχω κρυμμένα στὸ μαγαζί μου!

—Καλά, καλά, ψιθύρισε ὁ Μίρτζα. Εὐχαριστῶ τὸ Πνεῦμα!

Ὅταν κατόπιν γύρισε στὸ μεγαρό του κατσουφιασμένος ὁ διοικητής, βρῆκε ἐκεῖ τὸν ἀγγελιαφόρο τοῦ Σάχη.

—Διοικητά μου, τοῦ λέει ἐκεῖνος, μ' ἔστειλε ὁ Σάχης γιὰ νὰ δῶ ἂν ὑπάκουσες στὴ διαταγή του!

—Νὰ πῆς στὸ Σάχη, τοῦ ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ Μίρτζα, ὅτι ἡ μισή μου περιουσία σπαταλήθηκε γιὰ ν' ἀγοράσω τουφὲς καὶ ὅπλα γιὰ τὸ λαό!

Ὁ ἀγγελιαφόρος ἔφυγε καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ Μανσούρ.

—Πάρε τὰ ὅπλα μου γιὰ πεντακόσες χιλιάδες λίρες, τοῦ εἶπε.

—Ποτέ! Τὸ ἀσῆμι μου καὶ τὸ μάλαμά μου δὲν θὰ τὰ δώσω ποτὲ γιὰ τὸν πόλεμο! Κάνε μου μόνο τὴ χάρι καὶ ρώτησε τὸ Πνεῦμα ποῦ μπορῶ νὰ κρύψω τοὺς θησαυρούς μου κι' ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω ἕξη χρόνων φόρους τοῦ μαγαζιοῦ σου!

—Καλά, τοῦ εἶπε ὁ Μανσοὺρ κι' ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἄλλος ἀγγελιαφόρος ἦρθε στὸν Μίρτζα.

—Διοικητά μου, τοῦ εἶπε, τόσο βαθειὰ κούβεις τὰ ὅπλα σου, ποὺ κανένας δὲν τὰ ξέρει στὴν Ταυρίδα;

—Ἂς ἡσυχάσῃ ὁ Σάχης, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ὅλα τὰ σπίτια εἶναι ὠπλισμένα. Μόλις φανῆ ὁ ἐχθρός, θὰ τὸν πετσοκόψῃ ὁ λαός!

Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ ἀγγελιαφόρος, παρουσιάσθηκε πάλι ὁ Μανσούρ.

—Τὸ Πνεῦμα, τοῦ εἶπε πρόσταξε νὰ φύγουμε. Θὰ πάρουμε τοὺς θησαυροὺς τὴ νύχτα καὶ θὰ πᾶμε σὲ σίγουρο μέρος!

Ὁ Μίρτζα μάζεψε τὸ χρυσάφι του σὲ τρία σακκιὰ καὶ τὴ νύχτα μαζὶ μὲ τὸν Ἑβραῖο τὰ φόρτωσαν πάνω σὲ μιὰ γκαμήλα καὶ ξεκίνησαν.

Στὸ δρόμο, μουρμούρισε ὁ διοικητής:

—Καλύτερα νὰ πεθάνω κοντὰ στὸ χρυσάφι μου παρὰ νὰ τὸ σκορπίσω γιὰ τὴν Περσία...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια κι' ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἔσπρωξε τὴ γκαμήλα, ποὺ γλύστρησε κι' ἔπεσε καὶ πῆρε ἀπὸ κάτω της τὸν Μίρτζα. ποὺ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Μανσούρ! Τὸ Πνεῦμα μᾶς ἔδωσε κακὴ συμβουλή! Ἀχ! τὸ χρυσάφι μου! Ξεχύθηκε ἀπὸ τὰ σακκιά! Τόγασα ὅλο!

Τὴν ἴδια στιγμὴ σκοτείνιασε ὁ οὐρανὸς καὶ μιὰ κόκκινη φλόγα φάνηκε πάνω ἀπὸ τὴν πόλι.

—Οἱ Κοῦδροι μπῆκαν στὴν Ταυρίδα! φώναξε ὁ Μανσούρ. Καίνε τὰ σπιτία μας! Κι' ὅλ' αὐτά, ἀφέντη, τὰ παθαίνουμε ἀπὸ τὴν τσιγκουνιά σου!

Ἀμέσως τότε μιὰ φωνή, σὰν κεραυνός, τάραξε ὅλον τὸν ἀέρα κι' ἕνας γέρος μὲ ἄσπρη γενειάδα παρουσιάστηκε μπροστά τους. Ἦταν τὸ Πνεῦμα!

—Ἐλεεινὲ ἄνθρωπε! εἶπε στὸν Ἑβραῖο. Ἐγὼ σὲ πρόσταξα νὰ παρακινῆς τὸν διοικητὴ πάντα στὸ καλὸ κι' ἐσὺ κύπταξες νὰ τοῦ πουλήσῃς τὰ παληοτούφεκά σου καὶ τὸν ἔφερες ὡς ἐδῶ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ χρυσάφι του! Εἴσασταν κι' οἱ δυὸ σας τσιγκούνηδες κι' ἐγωϊσταί! Σηκωθῆτε ἀπάνω, ἄθλιοι! Γυρίστε πίσω στὴν πόλι ποὺ προδώσατε καὶ καταστρέψατε!

Ὁ Μίρτζα κι' ὁ Μανσοὺρ δὲν τόλμησαν νὰ παρακούσουν. Μὲ σκυμμένο κεφάλι ἔφτασαν στὴν Ταυρίδα, ὅπου ὁ Σάχης πολέμησε καὶ νίκησε τοὺς Κούρδους.

Ὁ Μίτζα γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ Σάχη πῆγε νὰ κρυφτῆ στὸ μαγαζὶ τοῦ Μανσούρ. Μὰ ἐκεῖ τοὺς ἀνακάλυψαν, τοὺς ἔδωσαν ἑκατὸ μπαστουνιὲς στὰ γυμνά τους πόδια κι' ὕστερα τοὺς κρέμασαν ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ διοικητοῦ. Ὅσο χρυσαφὶ καὶ ἀσῆμι βρέθηκε στὰ ὑπόγεια τοῦ Μίρτζα, χαρίστηκε στὸ λαὸ τῆς Ταυρίδος ποὺ μέρες ὁλόκληρες γιόρταζε τὴ νίκη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ ὕμνος τῶν προγόνων

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἐσεῖς ποὺ πρωτοσπείρατε
τῆς λευτεριᾶς τὸ σπόρο,
λαχταρισμένο δῶρο
στὴ σκλαβωμένη γῆ,
ἐσεῖς, κι' ὅταν ὡρίμασα
τὰ στάχυα καρποφόρα,
τοῦ θερισμοῦ τὴν ὥρα,
μᾶς γίνατε ὁδηγοί.

★

Σὰν ἴσκιοι μεγαλόκορμοι
κι' ἀπείραχτοι ἀπ' τὰ χρόνια
σέρνετε ἐμᾶς τ' ἀγγόνια
στο δρόμο τῆς τιμῆς,
κι' ὅπου πολέμου κράξιμο
κι' ὅπου τῆς μάχης κρότοι,
ἐσεῖς περνᾶτε πρῶτοι
κι' ἀκολουθοῦμ' ἐμεῖς.

★

Στὴ μνήμη σας ἀνάβομε
χρυσὰ λιβανιστήρια,
γιὰ σᾶς τὰ νικητήρια
τὰ χείλη μας ὑμνοῦν
καὶ πλέκοντας τὰ χέρια μας
τῆς δόξας τὰ στεφάνια,
δική σας, περηφάνεια,
στοὺς τάφους σας κρεμοῦν.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ὁ φίλαθλος Γιαννάκης

Ἡ ἱστοριούλα σας

Ὁ κ. Μπάλλας εἶναι ξετρελλαμένος μὲ τὸ ποδόσφαιρο. Ἄλλη συζήτησι δὲν κάνει στὸ σπίτι του παρὰ πόσα τέρματα ἔμπασε ὁ Δαρίβας πόσα ὁ Δρόσος. πόσα ὁ Παπαγεωργίου, ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ ψύχραιμος κτλ.

Τὶς κουβέντες αὐτὲς τὶς παρακολουθεῖ ὁ Γιαννάκης. ὁ γυιὸς του. ποὺ εἶναι ἐνήμερος σὲ ὅλα. Πολλὲς φορὲς ὁ κ. Μπάλλας τὸν παίρνει μαζί του καὶ στὸ μάτς.

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ὁ Γιαννάκης δίνει στὸν πατέρα του ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὸ δάσκαλό του. Ἐκεῖνος ἀπορεῖ καὶ γυρίζοντας τοῦ λέει:

— Μά παιδί μου. δὲν ντρέπεσαι καθόλου; Ὁ δάσκαλός σου μοῦ γράφει ἐδῶ ὅτι στοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Ἰανουαρίου πῆρες μηδὲν στὴν Ἱστορία, μηδὲν στὴν Ἔκθεσι. μηδὲν στὴν Ἀριθμητική... Εἶσαι ἕνας τεμπέλης καὶ σίγουρα δὲν θὰ προβιβαστῆς!

Ὁ Γιαννάκης τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. μὰ σὲ λίγο ἀπαντᾶ μὲ ἀπάθεια στὸν πατέρα του:

— Γιατί νὰ ντραπῶ. μπαμπᾶ: Αὐτὸ εἶνε ἕνα ρεκὸρ ποὺ δὲν τὸ σημείωσε οὔτε ὁ καλύτερος παίκτης τῆς τάξεώς μου!

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ἦταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ ὁ Πετράκης πήγαινε στὸ σχολεῖο κι' ἔκλαιγε.

— Τί ἔχεις. παιδάκι μου. καὶ κλαῖς; τὸν ρώτησε ὁ δάσκαλος μὲ συμπάθεια.

— Δὲν μοῦ ἀρέσει τὸ σχολεῖο! φώναξε ὁ Τοτὸς μὲ λυγμούς. Καὶ στὸ σπίτι μοῦ εἶπαν πὼς θὰ ἔρχωμαι σχολεῖο ὥσπου νὰ γίνω 18 χρόνων!...

— Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι τυχερός. τοῦ ἀπάντησε ὁ δάσκαλος. Τί νὰ πῶ ὅμως ἐγὼ ποὺ θὰ ἔρχωμαι στὸ σχολεῖο ὥσπου νὰ γίνω 65 χρόνων;...

★

Ὁ δάσκαλος: Σὲ ποιὰ οἰκογένεια, Τοτό. ἀνήκει ἡ φάλαινα;

Ὁ Τοτός: Δὲν ἔρρω, κύριε. Πάντως εἶμαι βέβαιος ὅτι καμμιὰ οἰκογένεια στὴ γειτονιά μας δὲν ἔχει φάλαινα!

✪✪✪

ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙΣ

— Καήκαμε! Ἔχουν βάλει αὐτόματο χέρι γιὰ μᾶς!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ο Διεθνής Στίβος

Ο ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΝΤΟΝ ΓΚΕΡΜΑΝ

Πῶς κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ δρόμου 1000 γυαρδῶν σὲ χρόνο 2'08''2

Ταχύς, δυναμικός, μαχητικός, ὅσο ποτέ, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς πρωταθλητὴς τῶν δρόμων ἡμιαντοχῆς Ντὸν Γκέρμαν, αἰφνιδίασε τοὺς ἀθλητικοὺς κύκλους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στοὺς ἀγῶνας πρωταθλήματος κλειστοῦ στίβου τοῦ Μάντισον Σκουαὶρ Γκάρντεν τῆς Νέας Ὑόρκης.

12.000 ἐνθουσιώδεις θεαταί, ὄρθιοι, ἀπεθέωσαν τὸν μεγάλο ἄσσο, ὅταν ἀσυγκράτητος, ἐξεύθηκε πρὸς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου 1.000 γυαρδῶν.

Κόβοντας τὸ νῆμα στὸ τέρμα τοῦ δρόμου, κατέρριψε ἕνα ἀκόμη παγκόσμιο ρεκόρ.

Μόλις ἀναγγέλθηκε ἀπ' τὰ μεγάφωνα τὸ κατόρθωμά του, οἱ φίλαθλοι ξέσπασαν σὲ ζητωκραυγὲς καὶ ζωηρότατα χειροκροτήματα.

«Ἤταν ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἡ εὐτυχέστερη τῆς ζωῆς μου», εἶπε ἁπλᾶ ὁ Γκέρμαν στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὸν ρώτησαν γιὰ τὸ ἐκπληκτικό του κατόρθωμα.

Ὁ Γκέρμαν ἀναγράφηκε στὰς δέλτους τῆς ἱστορίας τῶν Παγκοσμίων Ρεκόρ, ὡς διάδοχος τοῦ συμπατριώτου του Τζὼν Μπρίκαν. Ὁ τελευταῖος, τρέχοντας, τὸ 1939, στοὺς Μεγάλους Ἀγῶνες τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Κολόμβου, μὲ ἀνταγωνιστὴ τὸν περίφημο Γκλὲν Κάννινγκαμ, εἶχεν ἐπιτύχει παγκόσμιο ρεκρὸ μὲ 2'.08''.8.

Ὁ Γκέρμαν, στοὺς ἀγῶνες τοῦ Μάντισον Σκουαὶρ Γκάρντεν, τὸ βράδυ τῆς 16ης Φεβρουαρίου, ἐσημείωσε 2'.08''.2, ποὺ καταρρίπτει τὸ ρεκὸρ τοῦ Μπρίκαν κατὰ ἕξη δέκατα τοῦ δευτερολέπτου!

★

Φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Οὐϊσκονσιν, ὁ Γκέρμαν, θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τῆς Ἀμερικῆς, ὡς ὁ φυσικὸς διάδοχος τοῦ Ἄγγλου δρομέα Γκούντερσον στοὺς δρόμους ἡμιαντοχῆς. Πολλοὶ πιστεύουν, ὅτι εἶνε ὁ μόνος δρομεὺς ποὺ θὰ μπορέση νὰ τρέξη τὸ ἀγγλικὸ μίλι (1609 μ.) σὲ χρόνο κάτω ἀπὸ 4'.

Τὸ περίεργο στὴν προπόνηση τοῦ Γκέρμαν, εἶνε πὼς ἔμαθε νὰ τρέχη κυνηγῶντας... κουνέλια στὸ χτῆμα του. Ἡ κωμικὴ καὶ ἀνορθόδοξη αὐτὴ προπόνησις, τοῦ ἐπεβλήθη ἀπὸ τὸν προπονητὴ τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος τοῦ Πανεπιστημίου του, ὡς ἀντιστάθμισμα γιὰ τὰ πολλὰ γρήγορα τετρακοσάρια ποὺ συνήθιζε νὰ τρέχη πρὸ τῶν μεγάλων ἀγώνων του.

Ὁπαδὸς σήμερα τῆς νεώτερης σκανδιναυϊκῆς ἀθλητικῆς χειμερινῆς προπονήσεως, ὁ Γκέρμαν ἀρέσκεται νὰ τρέχη ἀνωμάλους δρόμους συνδυασμένους μὲ κυνήγι... κουνελιών. Ἔτσι κατορθώνει, λέει ὑπερήφανα ὁ Ἀμερικανὸς ἄσσος, νὰ συνδυάζη τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἀντοχῆς κατὰ τὸ σκανδιναυϊκὸ σύστημα καὶ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ταχύτητος, κατὰ τὸ ἀμερικανικό.

Καὶ ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς φαίνεται, ὅτι τὸν βοήθησε πολὺ νὰ καταρρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ 1.000 γυαρδῶν.

«Τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, πηγαίνουμε μ' αὐτοκίνητο σ' ἕνα ράντσο καὶ ἐκεῖ πότε τρέχω ἀνώμαλο δρόμο, πότε κυνηγάω τά... κουνέλια, ἀποκαλύπτει ὁ νέος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου. Μὲ τὸν ἀνώμαλο, βελτιώνω τὴν ἀντοχή μου καὶ μὲ τὸ κυνήγι τῶν κουνελιῶν, τὴν ταχύτητά μου. Οἱ μεγάλοι δρόμοι στὸ ὕπαιθρο, εἶνε ἄριστο σύστημα γιὰ νὰ διατηρῆ κανεὶς τὴ φόρμα του, ἀκόμα καὶ τὸ χειμῶνα. Ὅλοι οἱ περίφημοι ἄσσοι τῶν Σκανδιναυῶν, ὁ Φινλανδὸς Πάαβο Νοῦρμι καὶ ὁ Σουηδὸς Γκοῦντερ Χέγκ, ἀλλὰ καὶ οἱ σημερινοὶ διάσημοι δρομεῖς ἡμιαντοχῆς καὶ ἀντοχῆς, προπονοῦνται στὸ ὕπαιθρο. Βέβαια, αὐτοὶ δὲν κυνηγοῦσαν... κουνέλια. Ἐγὼ ὅμως...κυνηγῶ, γιὰ νὰ σπάσω τὴ μονοτονία τῆς προπονήσεώς μου».

★

Ἔτσι, λοιπόν, γυμνάζεται ὁ Γκέρμαν γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Ἑλσίνκι. Εἴμαστε ἀκόμα στὸ Μάρτιο καὶ εἶνε σὲ ἄριστη κατάστασι. Ἀφοῦ μελέτησε τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς τακτικῆς τῶν δρόμων ἀντοχῆς, κατέβηκε μὲ νέα σχέδια στοὺς Ἀγῶνες Πρωταθλήματος κλειστοῦ στίβου τοῦ Μάντισον Σκουαὶρ Γκάρντεν.

Ἔξη περίφημοι εἰδικοὶ τοῦ δρόμου 800—1.500 μ., παρατάχθηκαν στὴν ἀφετηρία τῶν 1.000 γυαρδῶν. Ὁ Ντὶν Γκέρμαν ἔκανε ἄλλοτε «ἀγώνα ἀναμονῆς». Ἀκολουθοῦσε τὴν πρωτοπορία καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεπεράση μὲ ἕνα δυναμικὸ ἄμπαλαζ κατὰ τὸν τερματισμό.

Στὶς 16 Φεβρουαρίου, ὁ Γκέρμαν εἶχε τὴν πρωτοβουλία ἀπὸ τὴν ἐκκίνησι. Μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἑξάδος καὶ μὲ ἕνα ἐξαίρετο στύλ, διετήρησε ἀποφασιστικὰ τὴν πρωτοπορεία. Πέρασε δὲ τὶς 440 γυάρδες σὲ 56'.9. Ἔτσι ἐσημείωσε, καθὼς ξεπερνοῦσε τὶς 880 γυάρδες, τὸν πολὺ καλὸ χρόνο 1'.51'.6. Ἀπ' ἐκεῖ, συγκεντρώνοντας ὅλες τὶς δυνάμεις του, ἔκανε ἕνα ἐντυπωσιακὸ «φίνις», καλύπτοντας τὶς 120 γυάρδες σὲ χρόνο 16''.6. Τὸ νέο παγκόσμιο ρεκόρ, προσθέτοντας τοὺς τιμητικοὺς χρόνους, ἦταν γεγονός. 2'.08''.2 γιὰ τὶς 1.000 γυάρδες!

★

Σημασία μεγάλη ἔχει τὸ ὅτι ἡ νέα παγκόσμιος ἐπίδοσις, ἐδημιουργήθηκε σὲ κλειστὸ ξύλινο στίβο καὶ ὄχι σὲ ἀνοικτὸ μαλακό, μὲ ἐπίστρωμα καρβουνόσκονης ἀγωνιστικὸ χῶρο. Μπόρεσε νὰ βελτιώση ὁ μεγάλος ἄσσος ὄχι μονάχα τὸ ρεκὸρ πρωταθλήματος Ἡνωμένων Πολιτειῶν κλειστοῦ στίβου, ποὺ κατεῖχε μὲ 2'.10''.5 ἀπὸ τὸ 1942 ὁ Μπρίκαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ρεκὸρ 1.000 γυαρδῶν ἀνοικτοῦ στίβου, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸ 1939, στοὺς ἀγῶνες τοῦ Μιλγουώκη, ὁ Τσοὺκ Φένσκε, μὲ 2'.09''.3.

Μέχρι τοῦ τελευταίου κατορθώματός του, ὁ Γκέρμαν δὲν εἶχε τόσο μεγάλες ἐπιτυχίες μὲ ρεκόρ, ποὺ νὰ ἐπιβεβαίωναν τὴν ἀξία καὶ τὶς ἐλπίδες ποὺ εἶχαν στηριχθῆ σ' αὐτόν. Εἰδικευόταν στοὺς ἀγῶνες μιλίου κλειστοῦ στίβου. Ἡ μεγάλη του κατάκτησις ἦταν ἡ νίκη του στὸ «Γουαναμάϊκερ μαϊλ» (1.609 μ.) ἐπὶ τοῦ περιφήμου Βέλγου Βίλλυ Σλίκχουϊς.

Ἀπὸ τότε ὅμως ἀποφάσισε νὰ βελτιωθῆ στοὺς μικρότερους δρόμους 880—1.000 γυαρδῶν. Καί, μέσα σὲ δύο χρόνια, ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ καταρρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ 1.000 γυαρδῶν τοῦ Μπρίκαν.

★

Ὁ Γκέρμαν εἶνε «διοπτροφόρος», ἀναστήματος 5 ποδιῶν καὶ 9 ἰντσῶν καὶ βάρους 131 πάουντς. Ὅταν φορῆ πολιτικὰ δὲν κάνει ἐντύπωσι. Ὅταν ὅμως τρέχη, ὅλοι θαυμάζουν τὴν ἄνεσι, τὴ χαλαρότητα καὶ τὴ σβελτάδα του.

Ὄνειρο τῆς ζωῆς του, εἶνε νὰ καταρρίψη τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τοῦ ἀγγλικοῦ μιλίου, ποὺ κατέχει ἀπὸ τὸ 1945, ὁ ἄσσος τῶν ἄσσων Σουηδὸς Χέγκ, μὲ χρόνο 4'.01''.4.

Ὁ Γκέρμαν πιστεύει πὼς εἶνε ἐφέτος ἱκανὸς νὰ τρέξη τὰ 1.609 μ. κάτω ἀπὸ 4' γιατὶ βελτίωσε πολὺ τὴν ταχύτητά του, ὅπως ἀπέδειξε καὶ τὸ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ του.

Θὰ τὸ κατορθώση; Λίγο δύσκολο, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀκατόρθωτο γιὰ ἀθλητὰς τῆς ἀξίας τοῦ Ντὸν Γκέρμαν.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

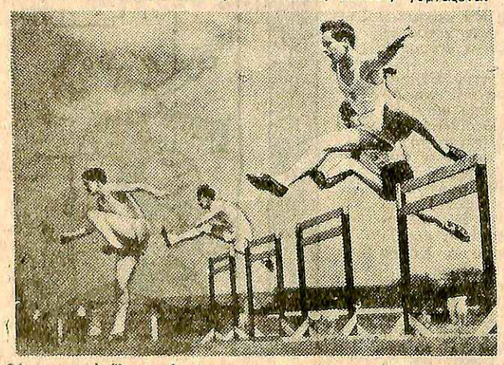

Οἱ φοιτηταὶ ὅλου τοῦ κόσμου προετοιμάζονται δραστήρια γιὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Ἑλσίνκι, ὅπως δείχνει καὶ ἡ φωτογραφία μας ἀπὸ ἕνα ἀγῶνα δρόμου μετ' ἐμποδίων εἰς τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΑΝΩ-ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΣΑΡΑΚΙ — ΒΑΡΕΙΑ. 2) ΑΜΑΡΑ — ΠΑΙΑΝ. 3) ΛΑ — ΕΛΒΑΣΑΝ — ΣΑ. 4) ΑΔΑΝΑ — ΣΙΜΩΝ. 5) ΤΑΜΑ — ΠΑΝ — ΣΙΝΑ. 6) ΔΑΣΟΣ. 7) ΙΛΙΑΣ — ΜΟΝΑΣ. 8) ΣΑΛΟΣ. 9) ΟΡΑΝ — ΣΑΣ — ΡΟΚΑ. 10) ΚΑΣΟΣ — ΚΕΝΟΣ. 11) ΑΣ — ΣΑΒΑΝΟΝ — ΝΑ. 12) ΝΟΤΟΣ — ΛΑΠΩΝ. 13) ΑΝΕΣΙΣ — ΒΑΣΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΣΑΛΑΤΑ — ΔΟΚΑΝΑ. 2) ΑΜΑΔΑ — ΡΑΣΟΝ. 3) ΡΑ — ΑΜΑΛΙΑΣ — ΤΕ. 4) ΑΡΕΝΑ — ΝΟΣΟΣ. 5) ΚΑΛΑ — ΔΑΣ — ΣΑΣΙ. 6) ΠΑΣΑΣ. 7) ΤΑΡΑΣ — ΛΑΠΑΣ. 8) ΝΟΜΟΣ. 9) ΑΠΑΣ — ΣΟΣ — ΚΟΛΑ. 10) ΡΑΝΙΣ — ΡΕΝΑΝ. 11) ΕΙ — ΜΙΛΑΝΟΝ — ΠΑ. 12) ΙΑΣΩΝ — ΚΟΝΩΝ. 13) ΑΝΑΝΑΣ — ΒΑΣΑΝΑ.

Ἐνθύμια ἀπὸ ταξείδια

1) Τὴν Ἑλβετία. 2) Τὴ Νότιο Ἀφρική. 3) Τὴν Ἰαπωνία. 4) Τὴν Ὁλλανδία.

Στὸ τραῖνο

Ὁ ἐπιστήμων ποὺ ἀναφέρεται δυὸ φορές. μᾶς χρησιμεύει ὡς βάσις στοὺς συλλογισμούς μας. Μὲ τὰ ὑπόλοιπα δεδομένα, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ βροῦμε ὅτι οἱ ταξειδιῶτες (μὲ τὸ ἐπάγγελμά του καθένας) κάθονταν κατὰ τὴν ἑξῆς σειρά: Νόρης (μυθιστοριογράφος). Μηλιώτης (καθηγητής). Γουρῆς (ποιητής) στὴ μιὰ πλευρά. Καὶ στὴν ἀπέναντι : Χρηστέας (ἔμπορος). Βαλιντᾶς (βιομήνανος). Τζιρίδης (ἐπιστήμων).

Τὰ δυὸ ἀθροίσματα

α) Ἀντιστρέφετε τὸ 6 τῆς πρώτης στήλης, ὥστε νὰ γίνη 9. β) Ἀντιστρέφετε τὸ 9 τῆς δευτέρας στήλης. ὥστε νὰ γίνη 6.

Σ' ἕνα λεπτὸ

1) Ὁ ἀριθμὸς 1,25. 2) Εἶνε 16. Γιατὶ ἕνα «ζευγάρι δίδυμα» εἶνε 4 παιδιά.

Ἐρωτήσεις

1) 610 ἑκατομμύρια. 2) Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι. 3) Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν Ἀμερικανοὶ Πρόεδροι.

Ἀπρόοπτο

Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν στὸ Νότιο Πόλο ἄσπρες ἀρκοῦδες.

Κλιμακόλεξο

1) ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ. 2) ΣΜΑΡΑΓΔΙΑ. 3) ΝΟΜΑΔΙΚΟΣ. 4) ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ. 5) ΧΟΥΡΜΑΔΕΣ. 6) ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ. 7) ΚΑΤΑΝΟΜΑΙ. 8) ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 373 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΚΑΡΜΕΝ — ΟΝΕΙΟΣ. 2) ΑΡΕΙΑΝΟΣ — ΑΝΟΜΟΙΟΣ. 3) ΜΕ — ΣΧΑΡΑ — ΝΟΣΟΣ — ΝΥ. 4) ΝΟΝ — ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ — ΠΑΝ. 5) ΗΛΟΣ — ΚΩΚ — ΠΟΤΟ. 6) ΣΗΜΑΝΤΡΑ — ΔΡΟΜΑΙΑΙ. 7) ΟΡΜΗ — ΜΑΡΑ. 8) ΙΣΙΑ — ΕΙΜΙ. 9) ΣΑ — ΙΜΑΛΑΙΑ — ΑΑ. 10) ΗΤΟΙ — ΣΚΙΑ. 11) ΑΝΝ — ΙΣΤΙΑΙΑ—ΣΑΔ. 12) ΑΡΤΟΣ — ΑΡΑΙΑ — ΤΙΜΑΙ. 13) ΝΕΑΙ — ΣΑΡΑ. 14) ΑΙΝ — ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ — ΝΙΣ. 15) ΣΤ — ΩΡΑΙΟ — ΗΣΣΩΝ — ΝΙ. 16) ΑΗΤΤΗΤΟΙ — ΣΚΟΡΠΙΟΣ. 17) ΣΤΑΣΙΣ — ΙΣΑΛΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΑΜΝΗΣΤΙΑ — ΑΝΑΣΑ. 2) ΚΡΕΟΛΗ — ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ. 3) ΑΕ — ΝΟΜΟΙ — ΝΤΑΝ — ΤΤ. 4) ΡΙΣ — ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ — ΩΤΑ. 5) ΜΑΧΗ — ΝΜ — ΚΡΗΣ. 6) ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΙ — ΑΛΑΤΙ. 7) ΝΟΡΑ — ΜΙΣΑ — ΟΙΟΣ. 8) ΣΑΚΚΑΚΙΑ — ΤΡΟΠΑΙ. 9) ΛΩ — ΛΕΙΑ. 10) ΑΝΕΚΔΟΤΑ — ΑΙΧΜΗΣ. 11) ΟΝΟΙ — ΙΣΙΑ — ΑΣΚΙ. 12) ΝΟΣΟΚΟΜΙΑΚΑ — ΜΙΣΟΣ. 13) ΕΜΟΝ — ΜΑ — ΑΩΡΑ. 14) ΙΟΣ — ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ — ΝΠΛ. 15) ΟΙ — ΠΟΙΑΙ — ΑΜΑΝ — 10. 16) ΣΟΝΑΤΑ — ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΣ. 17) ΣΥΝΟΙΚΙΑ — ΙΑΣΙΣ.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
Ἰατρὸς - Δερματολόγος
Τηλ 54-203 - Στουντάρο 30

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Γυναικὲς ἀγάπες

Λουλοῦδι τῆς Χαλκιδικῆς: Ἀγαπητή μου, θὰ ἔξερετε ἀσφαλῶς ὅτι γάμοι σήμερα δὲν γίνονται εὔκολα, γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Ἂν λοιπὸν σεῖς ἔχετε αὐτὴ τὴν σπάνια τύχη, νὰ σᾶς ζητοῦν πολλοὶ νέοι οἰκοκονομικῶς ἀνεξάρτητοι, θὰ πρέπει νὰ τὸ σκεφθῆτε σοβαρὰ πρὶν ἀρνηθῆτε σὲ ὅλους. περιμένοντας νάρθη ἡ ἰδανικὴ ἀγάπη γιὰ γτυπήση τὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς σας. Αὐτὸ εἶνε ἀπίθανο ἴσως νὰ σᾶς συμβῆ τώρα ἀμέσως, στὸ μεταξὺ δὲ τὰ νοήματα περνοῦν. Δὲν εἶνε πάντως. ἔξυπνο, περιμένοντας νὰ κεοδίση κανεὶς τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαγείου. ν' ἀδιαφορῆ καὶ νὰ περιφρονῆ τὰ μικρότεοα ἴσως. ἀλλὰ θετικώτερα κέρδη... Ἔπειτα. ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐγένεια νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς καὶ πλούσιους ποὺ σᾶς παρουσιάστηκαν. καλὸ θὰ εἶνε νὰ κάνετε μιὰ ἐκλογὴ ποὺ νὰ ἱκανοποιῆ τὸ «γοῦστο» σας. Δὲν μπορεῖ παρὰ κάποιος νὰ ὑπάρχη πιὸ συμπαθητικός. πιὸ εὐγενικὸς πιὸ ὄξυπνος. πιὸ χαριτωμένος ἀνάμεσα στοὺς ὑποψηφίους. Λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχία!...

Ν. Δ. Π.: Νομίζω ὅτι ἡ λογική καὶ ἡ μόρφωσί σας θὰ ἔποεπε νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ δῆτε καθαρὰ τὰ πράγματα. Θᾶπεπε. δηλαδή. ν' ἀντιληφθῆτε ὅτι καὶ ἂν ἔσεῖς. κάνατε τὸ σφάλμα νὰ μιλήσετε σὲ γνωστοὺς γιὰ τὸ αἴνιγμά σας. δὲν θᾶπεπε τὸ πρόσωπο ποὺ μοῦ ἀναφέρετε νὰ θιγῆ τόσο. ἂν εἶχε σοβαὸὸ σκοπὸ γιὰ σᾶς. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι τώρα σᾶς ἀποφεύγει. δὲν δένεται ἐξησᾶς ἀποφεύγει. δὲν ἔοχεται νὰ σᾶς συνήσεις. δὲν ἔοχεται νὰ σᾶς συναντήση καὶ δὲν δικαιολογεῖται γιὰ ὅλα αὐτά. μὲ κάνει νὰ ὑποψιάζωμαι ὅτι ὄνι τὸ «σφάλμα» σας. ἀλλὰ κάποιο νέο αἴσθημα. ποὺ δημιούργησε τὸν ἀναγκάζει νὰ κοατάη αὐτὴ τὴν ἀνάεία στάσι ἀπέναντί σας. Φρόνιμο λοιπὸν εἶνε νὰ τοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις τί σκέπτεται. Ἐπίσης καὶ γιὰ τὶ συμπεριφορά του αὐτή. ἀφοῦ λέει πὼς σᾶς ἀγαπᾶ. Ἂν ὅμως δῆτε. στὸ τέλος. ὅτι δὲν ἀλλάζει τρόπο. τότε ἀγαπητή μου. πρέπει νὰ ὁπλισθῆτε μὲ θάοος καὶ νὰ ξεκόψετε ἀπ' αὐτόν. Μὴ μοῦ πῆτε ὅτι δὲν μποεῖτε. Ἀφοῦ δείχνεται ἀγάοιστος: Πάντως. μὴ σᾶς παοασύρη ἡ περιπέτεια σύτῆ καὶ μὴν ἐνκαταλείψετε τὶς σπουδές σας. Ἀπὸ φιλοτιμία καὶ ἐνωϊσμὸ πορεῖτε ν' ἀντιδράσετε καὶ νὰ φροντίσετε γιὰ τὸ μέλλον σας.

Jolli Fleur: Εἶνε παράξενη ἡ περίπτωσί σας: Δυὸ ἀδελφὲς ν' ἀγαπᾶτε δυὸ ἀδέλφια. καὶ οἱ δικοί σας νὰ ποοσπαθοῦν νὰ κάνουν... γαλάστρα στὸ δικό σας εἰδύλλιο. γιὰ νὰ εὐνοήσουν τὸ σύνδεσμο τῆς ἀδελφῆς σας μὲ τὸν ἄλλο ἀδελφὸ τοῦ ἀγαπημένου σας!... Μὰ τί νὰ πῶ ἐγὼ σ' αὐτό: Τὸ πιὸ σωστὸ θὰ ἦταν. ἂν κάποιο ἀπὸ τὰ δυὸ ζευγάρια ὑπογοοῦσε γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. ἐκείνου ποὺ ἀγαπιέται περισσότερο. Ἂν ὅμως καὶ τῶν δυὸ ζευγαοιῶν ὁ σκοπὸς εἶνε ὁ γάμος. τότε ὑπάρνει κι' ἄλλη λύσι: Νὰ παντοευτῆτε καὶ τὰ δυὸ ζευγάοια τὴν ἴδια μέοα. Αὐτὸ τὸ ἐπιτρέπει καὶ ἡ Ἐκκλησία. ἐὰ' ὅσον μέχοι τῆς στιγυῆς δὲν ὑπάρνει κώλυμα συγγενείας!

Ἀγωνία: Φαίνεται πὼς γιὰ πρώτη φορὰ ἀγαπᾶτε στὴ νεαρή σας ἡλικία. Ἐνθουσιάζεστε καὶ ἀγωνιᾶτε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. γωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ ἔχετε ξεκαθαρίσει τὸ πραγματικό σας αἴσθημα. Πάντως. τὸ γράμμα σας δείχνει πὼς ἐσεῖς νοιώθετε ἀγάπη εἰλικρινῆ γιὰ τὸ νέο. ἐνῶ ἐκείνος ἐπιμένει. ὅτι. γιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης σας. πρέπει νὰ τοῦ γαρίσετε τὴν ἀγνότητά σας! Γι' αὐτὸ κάνετε πολὺ - πολὺ καλὰ ποὺ δὲν τοῦχετε καὶ τόση ἐμπιστοσύνη. Μάλιστα θ' ἄξιζε νὰ τοῦ πῆτε. ὅτι ἄδικα κατηγορεῖ ἐσᾶς ὡς ἐγωΐστοια. γιατὶ πιὸ πολὺ ἐγωϊστὴς εἶνε αὐτός. Ἂν σᾶς ἀγαπᾶη λοιπὸν εἰλικρινά. πρέπει ὁ ἴδιος νὰ θυσιάση τὶς ἀξιώσεις του καὶ νὰ σεβασθῆ τὸ αἴσθημά σας. Ἂν δὲν μπορῆ. τότε σὰν τίμιος καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄντρας. πρέπει γωρὶς δισταγμὸ καὶ μὲ εὐπρέπεια νὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ σᾶς παντρευτῆ. Ἂν ὅμως δὲν δεντῆ τὴ λύσι αὐτή. ἀφοῦτε τὸν νὰ πάη στὴν δουλειά του!

Δυὸ ναύτες Χ. Σ. Α) Κ 578: Ὁ καλύτερος τρόπος κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε —μιὰ καὶ σᾶς συγδέει ἀγνὴ φιλία— νὰ συζητήσετε οἱ τρεῖς σας. Δηλαδὴ ἐσεῖς οἱ δύο καὶ ἡ κοπέλλα: Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ σας ποοτιμᾶει: Ἂν σᾶς πῆ ὅτι δὲν κάνει ἐξαίρεσι. γιατὶ μόνο σὰν καλοὺς φίλους σᾶς Βλέπει. τότε νὰ μείνετε φίλοι καὶ νὰ πνίξετε μέσα σας κάθε ἐοωτικὸ αἴσθημα. Εἴσαστε καὶ οἱ δύο πολὺ ἠθικὰ παιδιά. ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ κοείτσι καὶ φαντάζουαι πὼς θὰ ἐγκαίνετε τὴν ἀποψί μου. Ἂν ὅμως ἡ κοπέλλα πὸ τοὺς δύο γιὰ σύζυγο. τότε ὁ δελφικὴ φιλία νὰ δρίξη τὴ δύναγιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου καὶ τοεῖς! Αὐτὰ ὅλα ὅμως πρέπει νὰ γίνουν. ἂν σκέπτεσθε σοβαρὰ νὰ καταλήξετε σὲ γάμο κι' ἔνετε ὁμιουργήσετε οἰκογένεια. Ἀλλοιπρωτοιορισθῆτε στὴν ἀγνή σας φιλία.

Σπυρ. (Ἀπαντῶ ἔτσι σ' ἔναν ἐπιστολογράφο μου στρατευμένο, ποὺ ἐνῶ μοῦ γράφει πάρα πολλὰ γιὰ τὸ ζήτημά του. ὡστόσο δὲν θυμήθηκε νὰ μοῦ δώση τὴ ἀπαντήσω!) : Λοιπόν. ἂν ἀγαπιέστε τόσο καὶ πιστεύετε ὅτι εἶστε πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ ὅτι ἔνετε τὶς δυνατότητες νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια. ποέπει νὰ τὸ φανερώσετε στὸν πατέρα σας καὶ νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ ἀναλάδη προσωπικὰ ὁ ἴδιος νὰ κάνη τὶς συνεννοήσεις μὲ τὴν οἰκογένεια τῆς κοπέλλας. Ἔτσι. ἀφοῦ τὰ κανονίσουν. θὰ εἶστε πιὰ ἐλεύθερος νὰ ἐπικοινωνῆτε μὲ τὴ μνηστή σας γωρὶς τὸ φόβο νὰ σᾶς δοῦν ἢ νὰ σᾶς κουτσομπολέψουν. Ὑποθέτω ὅτι ὁ πατέρας σας σᾶς ἀγαπάει καὶ ὅτι σὰν κάθε γονιὸς ποὺ ποθεῖ τὴν εὐτυγία τοῦ παιδιοῦ του. θὰ σᾶς βοηθήση ν' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς τὴ δική σας. Καλὸ εἶνε ἐπίσης νὰ βάλετε καὶ τὸ θεῖο σας νὰ μιλήση στὸν πατέρα σας. γιατὶ οἱ πιὸ γέροι τὰ κουβεντιάζουν καλύτεοα.

Β. Κ.: Στὰ 18 του γρόνια κανεὶς —ὅπως ἐσεῖς δηλαδή. καλὴ ὥρα!— κι' ὅταν ἀγαπάη μιὰ μικρούλα κοπελλίτσα γωρὶς ἐκείνη νὰ τὸ ἔξρη. δὲν εἶνε παράξενο νὰ Βλέπη «ἕνα ρόδινο μέλλον κοντά της». Μὰ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν πολλὰ ἄλλα πράγματα γιὰ ν' ἀνατείλη ἕνα τέτοιο μέλλον εὐτυγίας. Πρῶτα ἀπ' ὅλα. κάποια γνῶσι καὶ πεῖρα· τῆς ζωῆς ποὺ ἔρχεται μὲ τὴν ἐνηλικίωσι κι' ἔπειτα ἡ δημιουργία ἐνὸς ἀτομικοῦ μέλλοντος. ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες καὶ μιὰ ἀξιοπρεπῆ θέσι μέσα στὴν κοινωνία. Ἐπίσης καὶ κάτι πιὸ βέβαιο ἀκόμα: Νὰ ἔξερετε καλὰ ὅτι κι' ἐκείνη σᾶς ἀγαπᾶ καὶ εἶνε διατεθειμένη νὰ ἑνώση τὸ μέλλον τῆς μαζί σας. Τὰ ἐξετάσατε λοιπὸν αὐτὰ ὅλα. ἀγαπητέ μου:

Τρεῖς ἀχώριστες φίλες: Πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ σᾶς εὔγομαι τὸ 1952 εὐτυχισμένο καὶ γαοούμενο. Εἶμαι πάντα στὴ διάθεσι τῶν ἀναγνωστῶν σὲ ὅ.τι ἀφορᾶ τὰ ζητήματα τῆς καοδιᾶς. Ὅσο γιὰ τὴν περίπτωσί σας. σᾶς λέω τὴν ἁμαρτία μου: Ὑποψιάζομαι ὅτι προκειται γιὰ ἀστεῖο αὐτὸ ποὺ μοῦ γοάφετε. Πάντως ἡ λύσι εἶνε εὔκολη: Νὰ κάνετε π.χ. οἱ δυὸ ἀπὸ σᾶς.. γαοακίοι καὶ ἔτσι νὰ μείνη ἡ τρίτη καὶ ἡ τυχεοή. Ποιὰ θὰ εἶνε αὐτή. μποοεῖτε νά... Βάλετε κλῆοο γιὰ νὰ τὸ μάθετε. Ἐκτὸς ἂν προλάδη ὁ ἐνδιαφεοόμενος καὶ ξεκαθαρίση τὴν προτίμησί του!...

Ἀμαζόνα: Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. νομίζω ὅτι θὰ μποροῦσατε νὰ πληροφοοηθῆτε καλύτεοα. ἂν ρωτοῦσατε κάποιο καλὸ ἐπιστήμονα. Ἐγὼ ἀτυχῶς δὲν μποοῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε.

Περικλῆ. Ἡοάκλειο - Κοήτης: Σὲ καλό σας ποὺ μὲ κάνατε νὰ γελάσω μέσα στὶς τόσες στενογώοιες μου! Μοῦ γοάφετε δηλαδὴ ὅτι: Ἐπειδὴ γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε ἐμάθατε ὅτι τὰ ἔχει ἀπλέξει καὶ μὲ ἄλλους τὴν ἀναγκάσατε νὰ δοκιστῆ «πάνω στὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. στὸ στασίδι τοῦ ἀοιστεοοῦ ψάλτη» κι' ἔτσι ἐμάθατε ὅτι μόνο ἕνας τὴν εἶνε φιλήσει! Πσο' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχετε ἡσυχάσει καὶ ρωτᾶτε ἐμένα... ἂν ἡ μικοούλα σᾶς λέη ἀλήθεια κι' ἂν πρέπει νὰ τὴν πιστέψετε! Γιατὶ ὅμως νὰ μὴν τὴν πιστέψετε. ἀφοῦ «πάτησε τὴν ἀπαλάμη τῆς πάνω στὸ Εὐαγγέλιο»...

Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς φύγη κάθε ἀμφιβολία. Βάλτε τὴν νὰ ὀοκιστῆ καὶ στὸ στασίδι τοῦ δεξιοῦ ψάλτη κι' εὔγομαι ν

ἕνα τόρπο γιὰ νὰ βγοῦμε μαζί τους...»

Μὰ ἀγαπητές μου δεσποινιδοῦλες, ἐδῶ δίνουμε συμβουλὲς γιὰ νὰ μὴ πηγαίνουν τὰ κορίτσια σὲ ραντεβοῦ μὲ νεαροὺς καὶ ὄχι πῶς νὰ ξεποστίζουν. Σᾶς φαντάζομαι πολὺ μικρούλες, γι' αὐτό, ὅταν θὰ μεγαλώσετε θὰ καταλάβετε καὶ θὰ ντραπῆτε γιὰ τὴν ἐρώτησι ποὺ μοῦ κάνετε σήμερα.

Λέσβιο· Α. Μ.: 'Εδῶ δὲν γωράει καμμιὰ συμβουλὴ τοίτου. Εἶστε ἕνας ὥριμος ἄντρας κι' ἔχετε πλήρη ἐπίγνωσι τοῦ κακοῦ, ποὺ ἐκάνατε σ' ἕνα ἀθῶο, ὀρφανὸ κορίτσι, πολὺ μικρότερο ἀπὸ σᾶς. Νομίζω, λοιπόν, πῶς πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα σας, εἶνε ὁ γάμος. Σὰν τίμιος ἄντρας, νὰ κάνετε τὸ καθῆκον σας καὶ γρήγορα μάλιστα, ποὶν ἐκτεθῆτε κοὶ σεῖς καὶ τὸ κορίτσι. 'Η μητέρα της ἀσφαλῶς δὲν θὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ βοεθῆ μπρὸς σ' ἕνα τετελεσμένο γεγονός.

Σκλαβωμένο ἀετό: Στὴν ἡλικία ποὺ βρίσκεστε μόνο «ἐν ἀπογνώσει καὶ βρασμῷ ψυχῆς» μπορεῖ νὰ γράψη κανείς, ὅσα σὰ μοῦ γράφετε. Πάντως φαίνεστε ἔξυπνο παιδὶ καὶ μὲ καλὲς οἰκογενειακὲς ἀρνές. Τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὴ λογικὴ ποὺ σκεπάζει τὸ παράφορο αἴσθημά σας. Καὶ βέβαια δὲν μποροῦν νὰ παντρευτοῦν δυὸ παιδιά, ποὺ δὲν ἄφησαν ἀκόμα τὰ θρανία τοῦ Γυμνασίου. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ λογικευθῆτε κι' οἱ δυό σας, νὰ διατηρήσετε μεταξύ σας μιὰ καλὴ καὶ ἀξιοπρεπῆ φιλία, νὰ συγκεντρωθῆτε στὰ μαθήματά σας. Καὶ ἀργότερα, ὅταν γίνετε ἀνεξάρτητος, καὶ ἀναπιόσαστε ἀκόμη, τότε παντρεύεστε. 'Επομένως τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο τραγικά, ὅσο τὰ λέτε.

'Ερωτευμένο μαθητή: Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρό σας, πρέπει πρῶτα νὰ τελειώσετε τὶς σπουδές σας καὶ νὰ δημιουργήσετε μιὰ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία. Ὥς τότε θὰ ὠριμάσετε, θὰ σκέπτεστε πιὸ λογικὰ καὶ ἂν ἡ σημερινὴ ἀγάπη σας διατηρηθῆ, τότε δὲν βλέπω τὸ λόγο τὸ ὄνειρό σας νὰ μὴ γίνη πραγματικότης.

Ἄτυχη νέα, Α. Β. Γ.: Πολὺ ὡραῖα καὶ πολὺ σωστὰ σκέπτεστε. Μπράβο! Τὰ ραντεβοῦ εἶνε ἡ καταστροφὴ τῶν κοριτσιῶν! Διαστρέφεται μ' αὐτὰ ἡ ψυχικὴ τους ἀγνότης. Τὸ ὅτι δὲν παντρευτήκατε ἀκόμα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ τύχη δὲν ἔφερε ἀκόμα στὸ δρόμο σας τὸν νέο ποὺ θ' ἀγαπήσετε καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήση. "Αλλωστε δὲν σᾶς πῆραν καὶ τὰ χρόνια! 'Η ἔλλειψι προίκας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπογοητεύη. 'Αλλοίμονο, ἂν τὰ κορίτσια ποὺ δὲν ἔχουν προῖκα, εἶχαν τὶς δικές σας ἰδέες. Τότε τὰ περισσότερα κορίτσια θὰ ἔμεναν ἀνύπαντοα. "Αλλωστε σεῖς εἶστε προικισμένη ἀπὸ τὴ φύσι μὲ ὀμορφιά, ἐξυπνάδα, καλωσύνη, τιμιότητα καὶ φρονιμάδα. Χαρίσματα σπάνια, ἀρκεῖ... νὰ κατεβῆτε ἀπὸ τὰ σύννεφα, νὰ προσγειωθῆτε ὁμαλά, νὰ περιμένετε μὲ ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴ σκέπτεστε τὸ θάνατο. Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ μορφωμένα νοικοκυροκόριτσα!

Τὸ λουλοῦδι τοῦ θανάτου: 'Αγαπητή μου εἶνε ἀδύνατο νὰ πιστέψω πῶς ὅσα μοῦ γράφετε εἶνε ἀληθινά. Βγαλμένα ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά σας. "Η μήπως εἶνε παρμένα ἀπὸ κανένα μυθιστόρημα, ποὺ διαστρεβλώνει, τ' ἀνθρώπινα αἰσθήματα; Γιατὶ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ παραδεχτῶ πῶς ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας σας, μορφωμένο καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφὴ τρέφει τέτοια ἀπάνθρωπα, ἀντιθρησκευτικὰ καὶ καθόλου ἠθικὰ αἰσθήματα. Θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε τοὺς ἄντρες, ἐπειδὴ ὁ ἀπαυπᾶς σας ζηλεύει τὴ μαμά σας. Αὐτὸ εἶνε συνηθισμένο πρᾶγμα καὶ τὶς περισσότερες φορὲς συμβαίνει ἀπὸ ἀγάπη. Τὸ νὰ λέτε λοιπὸν ὅτι θέλετε νὰ βλέπετε τοὺς ἄντρες νὰ... πεθαίνουν γιὰ σᾶς καὶ σεῖς νὰ γελᾶτε ἀπὸ εὐχαρίστησι, γιατὶ τοὺς μισεῖτε, δείχνει μιὰ διεστραμμένη ψυχή... 'Ακοῦστε μικρή μου: Οὔτε ὅλοι οἱ ἄντρες εἶνε ἴδιοι, οὔτε ὅλες οἱ γυναῖκες. Χρειάζεται ὅμως ἐξυπνάδα καὶ σοβαρότης. 'Εσᾶς, ὅμως, δὲν σᾶς βλέπω καθόλου καλά. Μὲ τὸ δρόμο ποὺ γαράξατε εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ταπεινωθῆτε, μιὰ μέρα καὶ πολὺ σκληρὰ μάλιστα. Μὰ θὰ εἶνε ἀργά. Συμβουλευθῆτε, λοιπὸν καὶ κανένα γιατρό.

Πληγωμένο καλλιτέχνη: Ὑστερα ἀπὸ τόσα χτυπήματα ποὺ σᾶς ἔδωσε ἡ μοῖρα, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι, καὶ τὰ καταφέρατε νὰ γίνετε 21 ἐτῶν καὶ νὰ ζῆτε τίμια καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ δουλειά σας, σημαίνει πῶς ἔχετε γερὸ καὶ καλὸ χαρακτήρα. Ἀλλὰ παράξενο μοῦ φαίνεται νὰ μιλᾶτε γιὰ θάνατο, ἐσεῖς ἕνας νέος καλλιτέχνης μὲ ἠθικὲς ἀρχές. "Αλλοι νέοι στὴν ἡλικία σας μὲ πολλὰ ὑλικὰ μέσα, δὲν ἔχουν κατορθώσει νὰ κάμουν τίποτα καὶ ὅμως εἶνε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωή τους. Μὴν εἶστε λοιπόν, ἀπαισιόδοξος! Βρῆτε μιὰ καλὴ κοπέλλα νὰ τὴν ἀγαπήσετε καὶ νὰ σᾶς ἀγαπήση. δημιουργήσετε μιὰ καλὴ οἰκογένεια καὶ θὰ δῆτε πόσο ἀλλοιώτικα θὰ βλέπετε τὴ ζωή καὶ πόσο εὐτυχισμένος θὰ γίνετε. Εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ εὐτυχήσετε, γιατὶ ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας βλέπω πῶς εἶστε ἕνας καλὸς νέος μὲ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα. Καὶ κάτι ἄλλο: Καμμιὰ δουλειὰ δὲν εἶνε ταπεινή, ὅταν εἶνε τίμια!

Μονοπάτι καὶ λεύκα τῆς ἀγάπης: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Μιὰ καὶ ἐξομολογηθήκατε στὸν ἀγαπημένο σας τὸ τραγικὸ παιδικό σας ἀτύχημα καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς ἐκτιμᾶ καὶ νὰ σᾶς σέβεται, σημαίνει πῶς πραγματικὰ σᾶς ἀγαπάει καὶ σᾶς προσοέρει γιὰ γυναῖκα του. Γιατί, λοιπόν, ἀμοιβάλλετε καὶ τυραννιέστε ἄδικα: 'Ο ἀγαπημένος σας φαίνεται πῶς ἔχει τίμιο καὶ εἰλικρινῆ χαρακτήρα. Αὐτὸ τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὰ γραφόμενά του καὶ ἀπὸ τὴ στάσι του ἀπέναντί σας. 'Από σᾶς, λοιπόν, ἐξαρτᾶται νὰ τὸν κάνετε εὐτυχισμένο. Τὸ θλιβερὸ ἐπεισόδιο τοῦ παρελθόντος ξεχάστε το καὶ σεῖς. Εἶνε τόσο μακρυνὸ ποὺ ἀσφαλῶς οὔτε ἴχνος δὲν θὰ ἔχη μείνει σήμερα. Πάντως σᾶς συνιστῶ νὰ προσέξετε πολύ. Νὰ μὴ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὰ μεγάλη σας ἀγάπη, ἢ ἀπὸ τὰ γλυκόλογα ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς πῆ. Κρατήσετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ μὴν ἀφεθῆτε σὲ χάδια ποὺ ἴσως ἀρνότερα τὸν ἀπογοητεύσουν. Τότε καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸν κρατήση κοντά σας.

Τὸ λουλοῦδι τῆς ἐρήμου μοῦ γράφει ὅτι εἶνε 20 χρόνων καὶ ὅτι θὰ τῆς ἄρεσε νὰ... κατακτᾶ νεαρούς!

Γι' αὐτὸ μὲ παρακαλεῖ νὰ τῆς πῶ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορέση νὰ τραβήξη τὴν προσοχή τους. Καὶ τῆς ἀπαντῶ: "Ενα κορίτσι εἴκοσι χρονῶν ἔχει πολλὰ ἄλλα πράγματα νὰ κάνη, ὥστε νὰ μὴ τῆς μένη καιρὸς γιὰ κατακτήσεις. "Επειτα μὴν ξεχνᾶτε ὅτι βρίσκεστε σὲ ἡλικία γάμου, καὶ ὅτι κάθε παραστράτημά σας θὰ εἶνε εἰς βάρος σας, γιατὶ ποτὲ ἕνας σοβαρὸς νέος δὲν θὰ θελήση νὰ σκεφθῆ ὅτι σεῖς μπορεῖτε νὰ γίνετε σύντροφος τῆς ζωῆς του καὶ μητέρα τῶν παιδιῶν του. Θὰ κινδυνέψετε νὰ μείνετε μὲ τὶς κατακτήσεις σας καὶ τὸ εἰρωνικὸ ναμόγελο τῶν νεαρῶν, ποὺ ἔπαιξαν μαζί σας. "Ετσι θὰ ἔνετε ἐκτεθῆ καὶ ταυτοχρόνως θὰ ἔνετε νάσει τὴν ἀξιοπρέπειά σας

MIPANTA

Η ΑΘΛΗΤΡΙΑ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΘΛΗΤΗΣ

'Επὶ 25 χρόνια ἡ Λέα Κουρλά, κάτοικος τοῦ 'Εταίν, μιᾶς πολίχνης κοντὰ στὸ Βερντέν, χαρακτηριζόταν ἀπὸ τοὺς γνωστούς ὡς «ἀγοροκόριτσο». Τύπος φίλαθλος, ἡ Λέα κατώρθωσε τὸ 1949 νὰ γίνη πρωταθλήτρια Γαλλίας στὸν δρόμο 100 καὶ 200 μέτρων. Ποὸ μηνῶν ἡ Λέα ὑπέστη μιὰ ἐγγείοησι ποὺ τῆς ἄλλαξε ὁριστικὰ τὸ φύλον. "Υστερ' ἀπ' αὐτὸ ἐζήτησε νὰ ἐπιφέρη μιὰ... μικρὴ διόρθωσι στὰ χαρτιά της, στὸ ληξιαρχεῖο κι' ἔτσι τὸ ὄνομα Λέα ἔγινε Λέων! Στὴ φωτογραφία μας ἡ ἀθλήτρια Λέα δίνει συνέντευξι σ' ἕνα Γάλλο δημοσιογράφο. λίγες στιγμὲς προτοῦ γίνη ἐπισήμως Λέων Κουρλά.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ρ α ο ύ λ, 'Ενταῦθα: 'Η καλυτέρα μου συμβουλή, ἐφ' ὅσον μένετε ἐδῶ, εἶνε νὰ πᾶτε νὰ ἐξετασθῆτε στὸ δερματολογικὸ τμῆμα τοῦ νοσοκομείου «Συγγροῦ» ἢ «Εὐαγγελισμοῦ». 'Ασφαλῶς θὰ θεραπευθῆτε.

Νὶκ Κ ἀ ρ τ ε ρ, Θεσ)νίκην: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, φίλε μου, πῶς σκέπτεστε, ὅταν ζητᾶτε ἀπὸ ἕναν γιατρὸ νὰ σᾶς πῆ τὴν γνώμη του γιὰ μιὰ ὡρισμένη θεραπεία, ἐνῶ ἐκ τῶν προτέρων τοῦ δηλώνετε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πάρετε φάρμακα, οὔτε καὶ ἐνέσεις νὰ κάμετε, γιατὶ δὲν θέλετε νὰ τὸ μάθουν οἱ γονεῖς σας. Λοιπὸν τί θέλετε νὰ κάμωμε γιὰ νὰ γίνετε καλά; Νὰ σᾶς δώσωμε μόνο τὴν εὐχή μας; Μαζὶ ὅμως μὲ τὶς εὐχές μου σᾶς συμβουλεύω νὰ πᾶτε σὲ γιατρὸ καὶ νὰ κάμετε σγετικὴ θεραπεία, γιατὶ γρήγορα θὰ ἐπανέλθετε στὴν ἀδενοπάθεια. "Αλλωστε δὲν φταῖτε σεῖς γιὰ τὸ νόσημά σας.

Πονεμένο νέο, Υ. Α. Ρ.: Θὰ σᾶς συστήσω νὰ κάμετε 15—20 ἐνέσεις Calcibromine, μιὰ κάθε ἡμέρα ἐνδοφλεβίως καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ παίρνετε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ Calmoneurine.

Σ ὴ μ ν ί τ η Κ. Γ., Β.Σ.Τ. 904 Α.Β.Λ.: 'Ακολουθῆστε καὶ σεῖς τὴν ποὸς τὸν «Πονεμένο νέο» σύστασί μου.

Φ ί λ ο ν τ ο ῦ τ έ λ ε ι ο υ, Ν. Μ. Α. Ι. Β.: Τὸ περιστατικό σας εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν κατώρθωσε ἀκόμη ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη νὰ τὰ διορθώση μὲ φάρμακα. Εὐτυχῶς ὅτι εἶνε μόνο ἀντιαισθητικὰ καὶ καθόλου ἐπικίνδυνα.

Π. Α. Κ.: 'Η ἀτροφία τοῦ στήθους ὀφείλεται σὲ πολλὰ αἴτια, κυριώτερα τῶν ὁποίων εἶνε ἡ ὑπὸ κανονικὴ ἀνάπτυξι τοῦ θώρακος, συνεπεία ἀδυναμικῆς καταστάσεως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις γρειάζεται μακροχρόνιος παρακολούθησι καὶ θεραπεία. Θὰ σᾶς συστήσω, ἀφ' ἑνὸς νὰ κάμετε δομονοθεραπεία καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ παίρνετε δύο γάπια τὴν ἡμέρα, πρωϊ καὶ βράδυ, ἀπὸ τὸ κατωτέρω φάρμακο: Extr. galega 0,20 cent., Arseniate de soude 0,005 ml., Phosphate de chaux 0,10 cent., Extr. mou n. vomique 0,01 pour. 1 pil. No 50. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνετε 4 φορὲς τὸ χρόνο μὲ δίμηνες διακοπές.

Σ α π φὼ Θ ε σ σ α λ ο ῦ ν: Τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὴν ποστατευομένη σας εἶνε ἀξιέπαινο λυποῦμαι ὅμως, γιατὶ ἐκεῖ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν βοηθήσετε ἀρκετά. "Εχει ἀνάγκη ἀπὸ μακρὰ καὶ ἐπισταμένη φαρμακοδιαιτητικὴ ἀγωγή. "Ας πάρη ποὸς τὸ παοὸν Ovormol 3 γάπια τὴν ἡμέρα, σύμφωνα μὲ τὴν ὀδηγία καὶ 3 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ μετὰ τὸ φαγητό, Hepatoferine καὶ μοῦ ἐαναγράφετε.

Γ ι ά ν.—Μ ί., Πειραιᾶ: 'Επιστημονικῶς δὲν ἀπαγορεύεται. Εἶνε περίπτωσις ἀγνιστείας καὶ ὄχι αἵματος.

Χ α μ έ ν ε ς ἐ λ π ί δ ε ς, Χ. Ο. Κ.: Μιὰ καὶ εἴχατε κάποια Βελτίωσι ἀπὸ τὴν ἐφαρμοσθεῖσα θεραπεία ἐκ μέρους τοῦ νευρολόγου, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν παραμελήσετε. 'Η περίπτωσίς σας ἄλλωστε ὑπάγεται στὴν εἰδικότητά του. Γι' αὐτό, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐαναγυρίσετε στὴν ἴδια θεραπεία. ἀφοῦ πρῶτα ὁπλισθῆτε μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ θὰ ἔχετε βελτίωσι.

Α. Λ

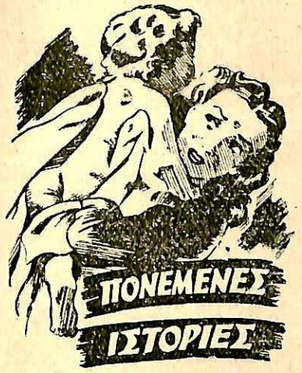

Η κληρονόμος

Η Εἰρήνη διαβάζει καὶ ξαναδιαβάζει τὰ διάφορα χαρτιὰ ποὺ εἶχε μέσα ὁ μεγάλος φάκελλος, ποὺ τῆς ἔδωσε, ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, ὁ συμβολαιογράφος. Ἦταν μία κληρονομιὰ ποὺ τῆς ἄφηνε ὁ θεῖος της ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Θάταν πάνω ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια ποὺ δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸν στὴ οἰκογένειά της. Κι' ὅμως, ἡ Εἰρήνη δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει...

Τώρα ἔφερνε στὴ μνήμη της, ἐκείνη τὴ μακρυνὴ ἐποχή. Ἦταν τότε 12 χρόνων, ὅταν πρωτογνώρισε αὐτὸν τὸ θεῖο, τὸν ξενητεμένο ἀδελφὸ τοῦ πατέρα της. Εἶχεν ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀμερική, γεμάτος δῶρα.

Δὲν εἶχαν περάσει πολλὲς ἡμέρες ἀπὸ τὸν ἔρχομό του, ὅταν, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἡ Εἰρήνη, ἄκουσε νὰ φιλονεικοῦν ὁ πατέρας της μὲ τὸν θεῖο της. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκείνος ἔπῆρε τὶς βαλίτσες του κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Η Εἰρήνη δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν αἰτία τῆς φιλονεικίας αὐτῆς. Μόνο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ θεῖο της — ποὺ πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε κρυφὰ στὸ ξενοδοχεῖο — ἄκουσε πῶς ὁ πατέρας της κι' αὐτός, ποτὲ δὲν τὰ πήγαιναν καλά.

— Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθεια, ποιὸς σοῦ λέγει νάρχεσαι νὰ μὲ βλέπης; τὴ ρώτησε μιὰ μέρα.

— Κανείς, θεῖε μου! Μόνη μου ἔρχομαι κρυφά, γιατὶ σ' ἀγαπῶ!...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, μικρούλα μου, καὶ λυπᾶμαι ποὺ δὲν θὰ σὲ βλέπω πιά, γιατὶ θὰ φύγω πάλι γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἀπὸ τότε, δὲν τὸν ξαναεῖδε πιά, οὔτε ἔμαθε ἂν ζοῦσε ἢ ἂν εἶχε πεθάνει. Καὶ νά, τώρα, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ θεῖος της, μὲ τὴ διαθήκη του, τῆς ἔδειχνε πῶς σ' ἀληθεια δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Εἰρήνη, ξεφυλλίζοντας τὰ ἔγγραφα τῆς κληρονομιᾶς, ποὺ ἔγραφαν: «Κληροδοτῶ στὴν ἀνεψιά μου Εἰρήνη Θεοφιλάτου, τὸ χτῆμα μου ἐπὶ τῆς σπιτάκι, ποὺ ἀγόρασα τὸ 1936 στὴν Καισαριανή. Ἐκεῖ ἔχω ἀφήσει γιὰ φύλακα, τὸ φίλο μου Γεώργιο Μπούρα μὲ τὴν οἰκογένεια του».

Ἀφοῦ, λοιπόν, συνεννοήθηκε μὲ τὸν πατέρα της, ξεκίνησε τὴν ἴδια μέρα κιόλας, γιὰ τὴν Καισαριανή.

Ὅταν ἔφτασε στὸ χτῆμα, ἔνοιωσε κάποια ἀπογοήτευσι, βλέποντας τὸν ἀπέραντο, μεντρωμένο χῶρο, χωρὶς κανένα καρποφόρο δέντρο. Εἶχε ὅμως ἕνα μεγάλο λαχανόκηπο, καὶ τὸ σπιτάκι ἦταν πολὺ ὥμορφο, μὲ τὶς τρεῖς καμαρούλες του, τὸ χῶλ, τὴν κουζίνα καὶ τὴ βεράντα.

Ὁ γέρος ποὺ τὴ δέχτηκε, παράχτηκέ ὅταν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγη πῶς ὁ Θεοφιλάτος, ὁ θεῖος της, εἶχε πεθάνει καὶ πῶς ἦταν ἡ κληρονόμος.

— Μὲ τὸν Θεοφιλάτο, τὸ θεῖο σου, ἤμαστε φίλοι ἀπὸ παιδιά, τῆς εἶπε. "Υστερα γωρίσαμε... Αὐτὸς ξενητεύθηκε... Ἐδῶ κάθομαι ἀπὸ τὴν ἐποχή π' ἀγόρασε τὸ χτῆμα, στὸ τελευτσίο του ταξίδι. Ποτὲ του δὲν μοῦ ζήτησε νοίκι... Ὁ Θεὸς ν' ἀναπάψη τὴν ψυχή του!

Καὶ, στηλώνοντας τὰ μάτια του στὰ δικά της, συνέχισε:

— Ξέρεις, κόρη μου, τὸ θεωροῦσα πιὰ σὰν δικό μου χτῆμα. Ἐδῶ πέθανε ἡ γυναῖκα μ'... Ἐδῶ μεγάλωσα καὶ πάντρεψα τὸ γυιό μου, τὸ Σπῦρο, ποὺ ἔγινε δάσκαλος. Ἐδῶ πέθανε ἡ ἀμοιρη ἡ γυναῖκα του, καὶ τ' ἄφησε δυὸ παιδιά...

Ὁ γέρος σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του:

— Νὰ μὲ συμπαθᾶς μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ δῶ τὸ κορίτσι ποὺ εἶνε ἄρρωστο, τῆς εἶπε, ἀναστενάζοντας. Ἔτυχε νὰ εἶμαι μόνος τούτη τὴν ὥρα...

Η Εἰρήνη σηκώθηκε κι' αὐτὴ καὶ τὸν ἀκολούθησε μέσ' στὴν κάμαρα. Ἐκεῖ ἀντίκρυσε στὸ κρεβάτι ἕνα κορίτσι ὡς δεκατεσσάρων χρόνων, ποὺ ἔμοιαζε σὰν πεθαμένο: τόσο ἦταν ὠχρὸ καὶ ἄδυνατο.

Η μικρὴ γαμογέλασε στὸ γέρο ποὺ τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

— Λίγο νερό, παπποῦ, ψιθύρισε.

— Τί ἔγει ἡ μικρή; ἐρώτησε ἡ Εἰρήνη μ' ἐνδιαφέρον, ὅταν ξαναβγήκαν στὸ χῶλ.

— Ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τόπαθε ὅταν ἦταν μικρούλα, ἀπὸ φόβο, στοὺς μεγάλους βομβαρδισμούς. Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν ἀστράφτη καὶ βροντᾶ, μένει ξερή... Φοβᾶμαι μὴ τὴ χάσω, καμμιὰ ὥρα... Εἶνε τοῦ γυιοῦ μου... Ἔχουμε κι' ἕνα ἀγοράκι, μικρότερο, ποὺ πηγαίνει σχολεῖο μὲ τὸν πατέρα του... Ὁρανέψανε μικρὰ ἀπὸ τὴ μάννα τους καὶ ὁ γυιός μου δὲν θέλησε νὰ ξαναπαντρευτῆ, νὰ τοὺς φέρη μιὰ γυναῖκα στὸ σπίτι, ποὺ νὰ τ' ἀγαπήση καὶ νὰ τὰ φροντίζη σὰν μητέρα. Ἔτσι, ἐκεῖνος φεύγει τὸ πρωΐ, μὲ τ' ἀγόρι, κι' ἔρχεται μαζί του ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεσημέρι... κι' ἡ μικρούλα...

Ἕνα δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γέρου. Η καρδιὰ τῆς Εἰρήνης σφίχτηκε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ξέχασε γιὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε πάει ἐκεῖ πέρα κι' ἔτρεξε νὰ καλέση τὸν πατέρα της στὸ τηλέφωνο, νάρθῆ νὰ δῆ τὴ μικρούλα. Ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους καρδιολόγους.

Ὅταν ἔφτασε κι' ἐξέτασε τὴ μικρούλα, ἔμεινε ἀπογοητευμένος.

— Δὲν μπορεῖ νὰ γιατρευτῆ... εἶπε κρυφὰ στὴν κόρη του.

Σὲ λίγο, ἦρθε κι' ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ μὲ τ' ἀγοράκι του. Ἔγιναν οἱ συστάσεις κι' εὐχαρίστησε τὴν Εἰρήνη, συγκινημένος, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της.

Ἔπειτα οἱ δυό τους κάθησαν στὴ βεράντα κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σὰν νὰ γνωριζόντουσαν ἀπὸ χρόνια.

Ἦταν ἕνας ἄντρας καλοφτιαγμένος, καμμιὰ τριανταπενταριὰ χρόνων. Οἱ γκρίζοι κροταφοί του ἔδιναν μιὰ ἀρχοντιὰ στὸ σοβαρό, μελαχροινὸ πρόσωπό του.

Μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια ἔνοιωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ Εἰρήνη γι' αὐτὸν τὸν ἄντρα, ποὺ τῆς μιλοῦσε τόσο ἁπλᾶ καὶ μὲ τόση εἰλικρίνεια.

Ἀπὸ τότε, πολλὲς φορές, τ' ἀπογεύματα, πήγαινε ἡ Εἰρήνη στὴν Καισαριανή, μὲ τὸ πρόσχημα νὰ δῆ τὴ μικρὴ ἀρρωστη. Καὶ ξεχνιόταν ἐκεῖ μὲ τὴ γοητεία τῆς συντροφιᾶς τοῦ Σπύρου.

Μιὰ νύχτα βροχερή, ποὺ χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὶς βροντές, ἡ Εἰρήνη δὲν κοιμήθηκε, περιμένοντας νὰ ξημερώση γιὰ νὰ τρέξη κοντὰ στὴν ἀρρωστη. Μὰ πάγωσε ὅταν, εἶδε κόσμο μαζωμένο ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι: ἡ μικρὴ εἶχε πεθάνει τὴ νύχτα ἐκείνη, ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς. Μὲ πόδια ποὺ ἔτρεμαν, μπῆκε στὸ σπίτι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τοὺς λυγμούς της, ποὺ τὴν ἔπνιγαν, ὅταν ἀντίκρυσε τὸ κερένιο προσωπάκι τῆς μικρούλας, ποὺ ξεχώριζε μέσα ἀπὸ τὸ ζουμπουλιά, καὶ τὸ Σπύρο, ποὺ, πεσμένος πάνω στὸ ἄψυχο κορμάκι τῆς κορούλας του, ἀγκαλιάζε τὸ φέρετρο μὲ σπαραγμό. Ἀπὸ τὸν πάνο τῆς καρδιᾶς της, κατάλαβε τότε πόσο πολὺ ἀγαποῦσε αὐτὸν τὸν ἄντρα...

Μιὰ μέρα, λοιπόν, λίγους μῆνες ἀργότερα, ὅταν ἡ μεγάλη λύπη εἶχε περάσει, ὁ Σπῦρος τὴ ρώτησε τί ἀπόφασι εἶχε πάρει γιὰ τὸ χτῆμα. Ἐκείνη τότε στήλωσε τὰ ὡραῖα μάτια της στὰ δικά του, ποὺ τὴν κυττάζαν τόσο τρυφερὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα γαμόγελο:

— Νομίζα, πῶς, τόσον καιρό, θὰ εἶχες μαντέψει τὴν ἀπόφασί μου, γιατὶ εἶχα πιστέψει πῶς κι' ἐσύ...

Η Εἰρήνη, πρὶν προφτάση νὰ συμπληρώση τὴ φράσι της, βρισκόταν κι' ὅλας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σπύρου, ποὺ τῆς ψιθύριζε ἀνάμεσα στὰ φιλιά του:

— Πές το, ἀγάπη μου, ἐκεῖνο ποὺ δὲν τολμοῦσα τόσον καιρὸ νὰ σοῦ πῶ... Δός μου τὸ θάρρος νὰ σοῦ φωνάξω, εὐτυχισμένος, πῶς σ' ἀγαπῶ!

MIPANTA

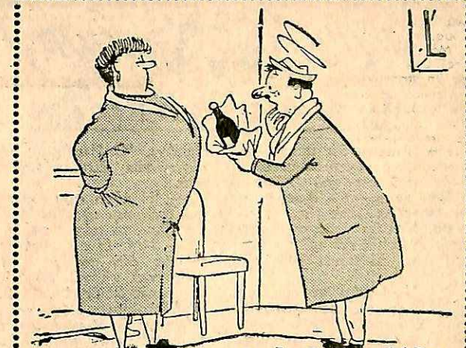

'Ο μεθυσμένος: Πῶς διάβολο, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πῶς σοῦ εἶχα ἀγοράσει λουλούδια;
«Ici Paris»

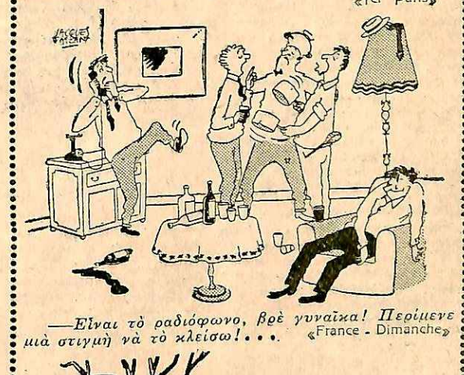

—Εἶναι τὸ ραδιόφωνο, βρὲ γυναῖκα! Περίμενε μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ κλείσω!...
«France - Dimanche»

'Ο σκύλος: Παιδιά, καινούργιο δέντρο... 'Ελᾶτε νὰ τὸ βρέξωμε!
«Ici Paris»

Χωρὶς λόγια...

Εξωτικές Ιστορίες

ΕΝΑ ΒΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

— 'Απόψε θὰ μεταμφιεσθοῦμε σ' ἐμπόρους, εἶπε στὸν ὑπουργό του 'Αλιμέντ ὁ 'Ιμπραὴμ - ἐλ - 'Ασσάμ, ὁ μεγάλος Χαλίφης τῆς Δαμασκοῦ. Καὶ θὰ γυρίσουμε τὴν πόλι, γιὰ νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου τί κάνει ὁ λαός μου...

Ὁ 'Ιμπραὴμ κυβερνοῦσε μὲ φρόνησι καὶ μεγαλοψυχία τοὺς ὑπηκόους του. Μά, ἐπειδὴ οἱ ἔμπιστοι ἀξιωματοῦχοι του δὲν ἐκτελοῦσαν πιστὰ τὶς διαταγές του, ἕνας ἄνεμος δυσαρεσκείας φυσοῦσε κάποτε ἀνάμεσα στὸ λαό, καὶ κυκλοφοροῦσαν ὄχι λίγες συκοφαντίες εἰς βάρος του. Νὰ γιατί, τὰ βράδυα μεταμφιεζόταν σὲ ψαρᾶ ἢ ἔμπορο κι' ἀνακατευόταν μὲ τοὺς ὑπηκόους του, γιὰ νὰ μαθαίνη ἀπ' τὸ στόμα τους τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ παράπονά τους.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀγνώριστος πάλι, πῆγε μὲ τὸν 'Αλιμὲντ σὲ μιὰ γιορτή, στὸ μέγαρο τοῦ πλουσίου ἐμπόρου Καούγι.

Τὰ τραπέζια ἦσαν φορτωμένα μὲ ἀσημικὰ καὶ κρύσταλλα. Πενήντα πανέμορφες σκλάβες χόρευαν στὴ μέση. Ὁ Χαλίφης πλησίασε ἕναν προσκεκλημένο.

— Δὲν ἤξερα, τοῦ εἶπε, πὼς ἔχει τόσα πλούτη ὁ Καούγι... Βλέπεις, εἶμαι ξένος, ἀπ' τὸ Χαλέπι. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ λίγες μέρες μόνο...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, σταμάτησε ξαφνικὰ κάθε θόρυβος. Ὁ Καούγι ἀνασήκωσε μιὰ κουρτίνα, στὴν κορυφὴ μιᾶς μαυμάρινης σκάλας. Καὶ φάνηκε μιὰ γοητευτικὴ μορφή, μιὰ κοπέλλα ὁμορφη σὰν τὰ λουλούδια, σὰν τὴν ἄνοιξι, σὰν τὸ φεγγάρι...

Ὅλοι ἔμειναν γιὰ λίγο βουβοὶ ἀπ' τὸ θαυμασμό, κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ ἐπαινοῦν τὰ χαρίσματα τῆς νέας ἐκείνης, τῆς Ζεϊνά, μοναχοκόρης τοῦ Καούγι. Ὁ 'Ιμπραὴμ πλησίασε τὸν ἔμπορο καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ κόρη σου εἶνε τὸ πιὸ ὑπέροχο πλάσμα ἀπ' ὅσα εἶδαν τὰ μάτια μου!

— Ναί, ξένε, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν λυπήθηκα τὰ ἔξοδα γιὰ νὰ τὴν ἀναθρέψω ὅπως τῆς ἄξιζε. Ἔμαθε μουσική, ποίησι, ζωγραφική.... Σήμερα, θγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κόσμο. Σκοπεύω νὰ τὴν παντρέψω μ' ἕνα μεγάλον ἄρχοντα.

— Τέτοιος ἄγγελος ἀξίζει νὰ σταθῆ ἀκόμα καὶ δίπλα στὸν Χαλίφη 'Ιμπραὴμ - ἐλ - 'Ασσάμ!

— Στὸν Χαλίφη; φώναξε ὁ Καούγι. Ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Νομίζεις λοιπόν, ἀνόητε ξένε, πὼς ἀνάθρεψα μὲ τόση ἐπιμέλεια αὐτὸ τὸ λουλούδι, γιὰ νὰ τὸ δώσω σ' ἕνα μπεκρῆ, σὰν τὸν Χαλίφη μας;

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σου γι' αὐτόν;

— Βέβαια! Ὅχι μόνο ἡ δική μου, ἀλλὰ καὶ κάθε λογικοῦ ἀνθρώπου... Ὁ 'Ιμπραὴμ εἶνε διαρκῶς μεθυσμένος... καὶ τρελλός! Πρέπει νὰ τὸν κρεμάσουνε καὶ νὰ πάρη τὴ θέσι του κάποιος ἄλλος, πιὸ ἄξιος!...

— Μὰ μήπως κάνεις λάθος;... Ἴσως δὲν εἶνε τρελλὸς ὁ Χαλίφης, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ λέει τέτοια πράγματα εἰς βάρος του.

— Ἄ, μὲ προσβάλλεις λοιπόν, ἐσὺ ποὺ διασκέδασες στὸ σπίτι μου, ταπεινὲ ἄνθρωπε; φώναξε ὁ Καούγι, ἔξω φρενῶν. Τολμᾶς νὰ μὲ λὲς τρελλό;... Οἱ σκλάβοι μου θὰ σὲ κάνουν ἀμέσως νὰ μετανοιώσης πικρὰ γιὰ τὸ θράσος σου!

Καὶ διέταξε τρεῖς δούλους, πανύψηλους :

— Πιάστε τον, μαστιγώστε τον ἀλύπητα ὥσπου νὰ λιποθυμήση κι' ὕστερα κλεῖστε τον στὰ ὑπόγεια κι' ἀφῆστε τον δίχως ψωμὶ καὶ νερό!

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Χαλίφης ἔβγαλε γρήγορα τὸ σάρίκι του καὶ ξεσκέπασε τὸ στῆθος του. Εἶδαν τότε ὅλοι νὰ λάμπουν στὸ μέτωπό του καὶ στὸ λαιμό του δυὸ ἄστρα ἀπὸ ζαφείρια, σύμβολο τοῦ ἀξιώματός του. Γονάτισαν ἀμέσως καὶ τὸν προσκύνησαν.

— Μὴν προσπαθήσης νὰ δικαιολογηθῆς. Καούγι, εἶπε ὁ Χαλίφης. Ἴσως νάχες δίκηο. Θὰ τὸ δοῦμε τώρα ἀμέσως...

Ψιθύρισε κάτι στὸν ὑπουργό του, κι' ἐκεῖνος τοῦφερε ἕνα τόξο κι' ἕνα βέλος.

— Ἄκουσε, Καούγι, πρόσθεσε. Ξέρεις πὼς ἕνας ἄνθρωπος μεθυσμένος διαρκῶς δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ διευθύνη τὸ χέρι του. Θὰ κάνουμε λοιπὸν μιὰ δοκιμή: Θὰ σημαδέψω ἀπὸ μακρυὰ τὴν κόρη σου στὴν καρδιά. Ἂν δὲν χτυπήσω, θὰ πῆ πὼς ἔχεις δίκηο, πὼς εἶμαι μεθυσμένος καὶ τρελλός. Θὰ δώσω τότε τὴ θέσι μου σ' ἕναν ἄλλον, πιὸ ἄξιο, καὶ θὰ τοῦ ζητήσω νὰ μὲ κρεμάση.

»Ἂν ἀπεναντίας τὸ βέλος μου τρυπήση τὴν καρδιὰ τῆς κόρης σου, θὰ μείνω ἱκανοποιημένος, γιατὶ σοῦ ἀπέδειξα πὼς ὁ τρελλὸς εἶσαι σύ, ποὺ μιλᾶς γιὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξέρεις. Καὶ δὲν θὰ σοῦ κάνω ἄλλο κακό...

Ὁ δύστυχος πατέρας ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμος καὶ νὰ κλαίη.

Ὁ Χαλίφης διέταξε νὰ κρατήσουν ἀκίνητη τὴ Ζεϊνὰ στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας κι' ἔπειτα τὴ σημάδεψε μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ τόξο κι' ἔριξε τὸ βέλος.

Ἡ κοπέλλα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ σωριάστηκε κάτω, ἀκίνητη.

Μὰ δὲν ἦταν νεκρή, οὔτε πληγωμένη! Τὸ βέλος εἶχε τουπήσει τὸ φόρεμά της, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Τὸ εἶχε σταματήσει ὅμως κάποιο ἐμπόδιο: ἕνα μενταγιόν, μὲ τὴν εἰκόνα ἑνὸς συμπαθητικοῦ νέου, κρεμασμένο στὸ λαιμό της.

Ὅταν συνῆλθε ἡ Ζαϊνὰ ἀπ' τὴ λιποθυμία της, ἐξήγησε ντροπαλὰ στὸν πατέρα της πὼς ἀναποῦσε κουφὰ ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι, μὰ δὲν τόχε φανερώσει ποτέ, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Καούγι τὴν προώριζε γιὰ ἕνα πλούσιο ἄρχοντα.

— Μεῖνε ἥσυχη, ὡραῖο λουλουδί! ἐπενέβη τότε ὁ 'Ιμπραήμ, ποὺ εἶχε μετανοιώσει πιὰ γιὰ τὴ σκληρὴ τιμωρία ποὺ εἶχε θελήσει νὰ ἐπιβάλη στὸν ἀσυλλόγιστο ἔμπορο. Ὁ πατέρας σου δὲν θὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι σ' ἕνα γάμο ποὺ τὸν θέλει ὁ Χαλίφης. Δὲν εἶν' ἔτσι. Καούγι;

Ὁ ἔμπορος τὸν προσκύνησε καὶ φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ παπουτσιοῦ του.

— Ἄλλωστε, πρόσθεσε ὁ Χαλίφης, δὲν εἶνε πιὰ φτωχὸς ὁ ἀγαπημένος σου. Τὸν προικίζω ἐγὼ μὲ δέκα χιλιάδες γουσᾶ φλουριά.

Ἔπειτα, δίχως νὰ περιμένη τὶς εὐχαριστίες τῆς κοπέλλας, ἔφυγε γιὰ τὸ παλάτι του. εὐχαριστημένος γιατὶ θἄκανε ἔτσι δυὸ ἀνθρώπους εὐτυχισμένους.

NIZAM APOYZI

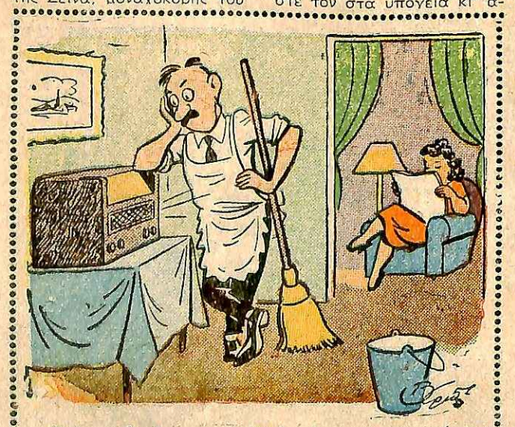

Τὸ ραδιόφωνο: Καὶ τώρα, τὸ τακτικό μας πεντάλεπτο γιὰ τὴ νοικοκυρά!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἀναπολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΙΡΕΣ

Στὴν Προῦσσα γινόταν μεγάλο παζάρι κι' ὁ Χότζας ξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριό του γιὰ νὰ κάνη ἐκεῖ τὰ ψώνια του.

Μόλις ἔφτασε, λοιπόν, στὴν Προῦσσα, πῆγε κι' ἔμεινε σ' ἕνα γνωστό του χάνι. Ἐπειδὴ ὅμως φοβόταν τοὺς κλέφτες, σκέφθηκε τὶς τρεῖς λίρες ποὺ εἶχε γιὰ τὰ ψώνια του, νὰ τὶς ἐμπιστευθῆ στὸν χανιτζῆ.

Ὁ χανιτζῆς τὶς πῆρε καὶ τὶς φύλαξε. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅμως, ποὺ ὁ Νασταδὶν Χότζας κατέθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ ζήτησε νὰ τὶς πάρη, ὁ χανιτζῆς ἔκανε τὸν ἀνήξερο.

— Ποιὲς λίρες, Χότζα μου; τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχω ἰδέα ἀπ' ὅ,τι μοῦ λές!...

— Τί νὰ γίνη, τζάνουμ; ἔκανε τότε ὁ Χότζας. Ἀφοῦ δὲν ἔγεις ἰδέα, φαίνεται πὼς ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι καλά...

Καί, νευριασμένος, πῆγε στὸν καφενέ, ὅπου σύχναζαν οἱ συγχωριανοί του.

Βρῆκε ἐκεῖ δυὸ γειτόνους του, τὸν 'Αχμὲτ καὶ τὸ Μαχμούτ, καὶ δανείστηκε ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς λίρες. Ὕστερα τοὺς εἶπε:

— Ἐλᾶτε τὸ βράδυ κι' ὁ δυὸ στὸ χάνι, ὅπου μένω. Σᾶς θέλω γιὰ μάρτυρες...

— Γιὰ ποιὰ δουλειά; ρώτησε ὁ Μαχμούτ.

— Θὰ δώσω τὶς λίρες νὰ μοῦ τὶς φυλάξη ὁ χανιτζῆς, γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὶς κλέψουν στὸ δωμάτιό μου καὶ θέλω νὰ εἶσαστε κι' ἐσεῖς μπροστά...

Ἔτσι ὁ Χότζας τοὺς παρέσυρε στὸ χάνι καὶ μπροστὰ τους, ἔδωσε στὸν χανιτζῆ τὶς λίρες νὰ τοῦ τὶς φυλάξη.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ὁ Χότζας, πλησίασε τὸ χανιτζῆ καὶ ζήτησε τὶς λίρες του. Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἤξερε ὅτι τοῦ τὶς εἶχε δώσει μπροστὰ σὲ μάρτυρες, δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τὴν ἐπιστροφή τους.

— Τώρα, θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, πεζεβένκη! μουρμούρισε ὁ Χότζας, μόλις πῆρε τὶς τρεῖς λίρες.

Πῆγε καὶ βρῆκε τοὺς δυὸ συγχωριανούς του καὶ τοὺς εἶπε, ὅτι ὁ χανιτζῆς δὲν τοῦ δίνει πίσω τὶς λίρες ποὺ τοῦ δωσε μπροστά τους γιὰ νὰ τοῦ τὶς φυλάξη.

— Καλὰ νὰ πάθης!... τὸν μάλλωσε ὁ Ἀχμέτ. Γιατὶ δὲν τὶς ἔδινες νὰ σοῦ τὶς φυλάγαμε ἐμεῖς;

— Μὰ δὲν φοβᾶμαι νὰ τὸ χάσω! τοὺς καθησύχασε ὁ Χότζας. Ἔχω ἐσᾶς μάρτυρες!

Σὲ λίγο, λοιπόν, βρέθηκαν κι' οἱ τρεῖς στὸ χάνι καὶ ὁ Χότζας τότε εἶπε τοῦ χανιτζῆ:

— Δὲν μοῦ δίνεις, τζάνουμ, τὶς τρεῖς λίρες μου ποὺ σοῦ ἔδωσα χτὲς τὸ βράδυ, γιὰ νὰ μοῦ φυλάξης;

— Τὶς λίρες! φώναξε θυμωμένος ἐκεῖνος. Δὲν σοῦ τὶς ἔπαιρνα;

— Ποιὲς λίρες μοῦδωσες; εἶπε ὁ Χότζας, κάνοντας τὸν ἀνήξερο. Δὲν ἔχω ἰδέα!...

— Ἔτσι, λοιπόν, τῶχουμε, Χότζα μου;

— Ἀμ' πῶς;... Ἀφοῦ δὲν ἔχω ἰδέα;

Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε μάρτυρες, ὅτι ἔδωσε πίσω τὶς λίρες, ἐνῶ ὁ Χότζας εἶχε τοὺς δικούς του, ὁ χανιτζῆς ἀναγκάστηκε νὰ δώση τοῦ Χότζα τὶς τρεῖς πρῶτες λίρες!...

Ἔτσι, ὁ Νασταδὶν φάνηκε πιὸ ἔξυπνος ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν πλήρωσε μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής : Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία : Θησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δόσεως, Ν Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία	Δρχ. 200.000
»	Ἑξαμηνος	» 100.000
»	Τρίμηνος	» 60.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου.

Τὸ τελευταῖο ΘΥΜΑ

Παράξενο διήγημα

Δὲν εἶχα δῆ ποτὲ ἕνα σούρουπο τόσο σύντομο. Μόλις τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἡ νύχτα ἁπλωσε ἀμέσως τὰ ὁλόμαυρα φτερά της κι' ἀγκάλιασε τὴ γῆ.

Οἱ ἔμποροι εἶχαν κλείσει κιόλας τὰ καταστήματά τους κι' οἱ διαβάτες στοὺς δρόμους λιγόστευαν ὁλένα, γιατὶ ὅλοι ἔτρεχαν νὰ κλειστοῦν στὰ σπίτια τους.

Σὲ λίγο, οἱ δρόμοι ἐρήμωσαν.

Ἔτσι, ἀπόμεινα μόνος. Δὲν αἰσθανόμουν, ὡστόσο, τὸν παραμικρὸ φόβο. Μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις μὲ τραβοῦσε ὅλο καὶ πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ φαντασθῆτε πὼς ἤμουν πιὸ θαρραλέος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶχα περάσει κι' ἐγὼ νύχτες ἀγωνίας καὶ τρόμου ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ αὐτὸς ὁ μυστηριώδης κι' ἀσύλληπτος δολοφόνος ἐμφανίστηκε στὴν πόλι μας. Ἀλλά, κεῖνο τὸ βράδυ, ἤμουν ὁ μόνος ἴσως ποὺ δὲν τὸν φοβόμουν. Γιὰ ποιὸ λόγο; Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκανε νὰ μὴν τὸν φοβᾶμαι; Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ πῶ.

Ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τώρα, ὁ δολοφόνος-φάντασμα τρομοκρατοῦσε τὴν πόλι μας. Κι' ἦταν, στ' ἀλήθεια, ἕνα φάντασμα. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῆ μὲ ποιὸ τρόπο ἔκανε τὰ ἐγκλήματά του. Μὰ περισσότερες ἀπὸ δέκα νέες εἶχαν ἐξαφανιστῆ κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνες. Καὶ κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε πὼς δὲν βρίσκονταν πιὰ στὴ ζωή. Ἀλλὰ ποιὸς τὶς εἶχε σκοτώσει; Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο;

Κανεὶς ἄντρας, βέβαια δὲν εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ μὲ καθησυχάση. Δοκιμάστε, ἂν ἔχετε τὸ θάρος, νὰ περπατήσετε τὴ νύχτα στοὺς δρόμους μιᾶς πόλεως, ὅπου ξέρετε ὅτι γυρίζει ἕνας δολοφόνος, ἀναζητώντας κάποιο καινούργιο θῦμα. Ἐ, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κανετε ποτέ! Καὶ θὰ προτιμήσετε νὰ μείνετε κλεισθῆτε νωρὶς στὸ σπίτι σας. Αὐτό, λοιπόν ἔκαναν ὅλοι κι' ἐγώ. Μόνο ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν αἰσθανόμουν τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου.

Ποῦ πήγαινα; Δὲν τὸ ἤξερα. Τὰ βήματά μου ἀντιγοῦσαν παράξενα πάνω στὴν ἄσφαλτο καὶ μὲ τραβοῦσαν ὁλόενα καὶ πιὸ μακυὰ ἀπὸ τὶς κεντρικὲς συνοικίες. Τὰ φῶτα γύρω μου λιγόστευαν. Ἤμουν μόνος.

Ἀνατρίχιασα ξαφνικά. Κάποιος περπατοῦσε μπροστά μου. Περπατοῦσε βιαστικά, κάνοντας ἕναν θόρυβο τόσο ἀνάλαφρο, ποὺ θἄλεγες πὼς δὲν προχώρταν ἀπὸ τὰ βήματά του.

Τάχυνα τὸ βῆμα μου καὶ σὲ λίγο κατάλαβα πὼς εἶναι γιὰ κάμω μὲ μιὰ γυναίκα. Ἦταν ψηλὴ καὶ λεπτὴ κι' ὁ ἀέρας ἀνασήκωνε τὰ μαλλιά της, καθὼς προχωροῦσε βιαστικά.

Ἔκαμα μιὰ καινούργια προσπάθεια καί, σὲ λίγο, τὴν ἔφτασα. Μ' ὅλο ποὺ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, τὸ πρόσωπό της μοῦ φάνηκε πολὺ ὡχρό. Τὰ μάτια της ἦταν γωνένα μέσα στὶς κόγχες τους. Κι' ὡστόσο, γυαλίζαν παράξενα.

Τὴ ρώτησα γιατί γύριζε μόνη στοὺς δρόμους ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ἤμουν τόσο στενόχωρα μέσα στὸ μπαούλο! μοῦ ἀπάντησε.

Δὲν κατάλαβα. Γιὰ ποιὸ μπαούλο μοῦ μιλοῦσε;

—Μὲ πονᾶνε τὰ κόκκαλά μου, συνέχισε. Ἂν ξέρατε πόσο ὑπέφερα!

Γύρω μας βοίσκονταν μεοικά σπίτια. Ἡ ἄγνωστη σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα.

— Εἴσαστε ὠπλισμένος; μὲ ρώτησε ξαφνικά.

— Ναί, ἀπάντησα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐμφανίστηκε ὁ μυστηριώδης δολοφόνος, κρατοῦσα πάντα τὸ περίστροφό μου μαζί μου. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

— Ἀκολουθήστε με τότε, εἶπε ἡ ἄγνωστη.

Ἔσπρωξε κατόπιν τὴν πόρτα καὶ γώθηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Τὴν ἀκολούθησα, κρατῶντας τὸ περίστροφο, στὸ χέρι.

Ἀνεβήκαμε μιὰ σκάλα. Ἡ ἄγνωστη ἔσπρωξε μιὰ καινούργια πόρτα. Τὴν ἀκολούθησα σὰν τὴ σκιά της. Ἀλλὰ ξαφνικά, τὴν ἔχασα.

Βρισκόμουν μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, χωρὶς ἔπιπλα σχεδόν. Μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι, σκόρπιζε ὁλόγυρα ἕνα κιτρινωπὸ φῶς.

Ἀλλὰ ποῦ εἶχε πάει, λοιπόν, ἡ ἄγνωστη ποὺ μὲ εἶχε φέρει ὡς ἐκεί;

Μπροστά μου βρισκόταν μιὰ μισάνοιχτη πόρτα, ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕνα δωμάτιο. Κι' αὐτὸ ἐπίσης ἦταν φωτισμένο.

Ἀφοῦ περίμενα μερικὲς στιγμές, χωρὶς ἡ ἄγνωστη νὰ φανῆ, πῆγα κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου καὶ κύτταξα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἄλλου δωματίου.

Μιὰ ἀπερίγραπτη ἀκαταστασία βασίλευε μέσα σ' αὐτό. Κάθε εἶδους ροῦχα ἦταν πεταγμένα στὸ πάτωμα καὶ σὲ δυὸ-τρεῖς καρέκλες μὲ σπασμένα πόδια. Στὸ βάθος διέκρινα τρία μεγάλα μπαοῦλα στὴ σειρά. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν σκυμμένος πάνω στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ κάτι στοίβαζε στὸ ἐσωτερικό του.

Εἶχε γυρισμένες τὶς πλάτες πρὸς τὸ μέρος μου καὶ δὲν ἔβλεπα τὸ πρόσωπό του. Ἀλλὰ μιὰ σκέψις πέρασε ἀστραπιαία ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἦταν ὁ δολοφόνος! Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κάτι σὰν βογγητὸ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα μου. Κι' ἀμέσως ἔκαμα ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

Τὸ μόνο ποὺ σκεφτόμουν ἦταν νὰ φύγω τὸ συντομώτερο ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο σπίτι. Ἀλλά, καθὼς διευθυνόμουν πρὸς τὴν ἔξοδο, ἄκουσα θορυβο πίσω μου.

Ὁ δολοφόνος εἶχε ἀνοίξει τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα τῶν δύο δωματίων καὶ στεκόταν στὸ ἄνοιγμα, κρατώντας ἕνα μαχαίρι ἀπὸ δεξί του χέρι.

Ποτὲ δὲν εἶχα δῆ πιὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ δικό του. Εἶχε τὸ χρῶμα νεκροῦ, τὰ μάτια του χανονταν μέσα στὶς κόγχες τους κι' ἡ μύτη του σχημάτιζε δυὸ μεγάλες καμποῦρες.

Ἔφιξα... Εἶχε λυγίσει τώρα τὸ κορμί στὰ δύο καὶ τοιμαζόταν νὰ ὁρμήση ἀπάνω μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, θυμήθηκα τὸ περίστροφο ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Τὸ σήκωσα καὶ πίεσα ἕξη φορὲς στὴ σειρὰ τὴ σκανδάλη.

Ὁ δολοφόνος μου σωριάστηκε ἀμέσως στὸ πάτωμα. Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ στῆθός του εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ αἷμα. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες μου δὲν εἶχε ἀστοχήσει. Μιὰ ἀπ' αὐτές, τὸν εἶχε χτυπήσει ἀνάμεσα στὰ μάτια κι' εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀνοίγοντας τὸ κεφάλι του στὰ δύο.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία, ὅτι τὸν εἶχα σκοτώσει.

Χωρὶς νὰ διστάσω, προχώρησα τότε στὸ δεύτερο δωμάτιο. Ἀλλ' ἡ ἄγνωστη δὲν βρισκόταν οὔτε ἐκεῖ.

Ποῦ λοιπόν, εἶχε πάει;

Διέκρινα, ξαφνικά, ἕνα μικρὸ κόκκινο αὐλάκι, ποὺ κυλοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο. Ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ μεσαῖο μπαοῦλο. Πάνω ἀπ' αὐτό, ἦταν σκυμμένος πρωτήτερα ὁ δολοφόνος.

Ἄπλωσα ἀμέσως τὸ χέρι μου καὶ σήκωσα τὸ σκέπασμά του. Ἀντίκρυσα τότε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ θέαμα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ μπαοῦλο βρισκόταν ἡ ἄγνωστη. Τὰ πόδια της ἦταν λυγισμένα στὰ δύο κι' ἀπὸ τὸ λαιμό της ἔτρεχε αἷμα. Μιὰ μεγάλη πληγὴ διακρινόταν στὸ ἀριστερὸ μέρος. Κι ὅπως μπόρεσα νὰ καταλάβω, ἦταν πολὺ πρόσφατη. Ὁ δολοφόνος θὰ εἶχε σκοτώσει τὴ δυστυχισμένη πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα...

Ἤμουν βέβαιος, ὅτι τὸ περιεχόμενο καὶ τῶν δύο ἄλλων μπαοῦλων δὲν θὰ ἦταν λιγώτερο μακάβριο. Ἀλλὰ δὲν τόλμησα νὰ τὰ ἀνοίξω. Γιατί, ξαφνικά, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου μιὰ σκέψις, ποὺ ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ παγώση μέσα στὶς φλέβες μου. Εἶχα μιλήσει πρωτήτερα μ' ἕνα φάντασμα κι' αὐτὸ μὲ εἶχε ὁδηγήσει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνο του!...

Γιὰ πρώτη φορά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ φόβος μπῆκε στὴν ψυχή μου. Κι ἦταν ἕνας φόβος περίεργος καὶ μυστηριώδης, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχα δοκιμάσει ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

Ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Καὶ χρειάστηκε νὰ συγκεντρώσω ὅλες τὶς δυνάμεις μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγῶ στὸ δρόμο.

Ἀνέπνευσα. Καί, χωρὶς νὰ χάνω καιρό, πῆρα τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ἀστυνομία.

Α. ΡΟΒΙΝΕΛΛΙ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Πολὺ συχνά, γράφουν διάφορες ἀναγνώστριες: «Πῶς πρέπει νὰ καθαρίζουμε τὸ πρόσωπό μας; Τὸ σαπούνι καὶ τὸ νερὸ μᾶς τὸ σκάζουν». Ἄλλες πάλι, παραπονοῦνται πὼς τὸ γάλα ποὺ ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ φαρμακεῖα, ἐρεθίζει τὸ δέρμα τους καὶ τὸ στεγνώνει καὶ ἄλλες πὼς οἱ κρέμες λαδώνουν πολὺ τὸ πρόσωπό τους καὶ βγάζουν σπυράκια. Γι' αὐτὸ ρωτᾶνε, ποιὲς κρέμες πρέπει νὰ μεταχειρίζονται ἢ ποιὰ γάλατα ἢ ποιὲς λοσιὸν ποὺ νὰ ταιριάζουν στὸ δέρμα τους.

Μά, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ σᾶς φαίνεται τόσο πολὺ εὔκολο, εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα ζητήματα τῆς αἰσθητικῆς δερματολογίας. Ὁ δερματολόγος σας θὰ σᾶς ἐξετάση λεπτομερῶς γιὰ νὰ σᾶς δώση ὅ,τι χρειάζεται.

Κάθε κρέμα ἢ γάλα ἢ λοσιὸν δὲν ταιριάζει σ' ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἀνάλογα, λοιπόν μὲ τὴ σύστασί του καὶ τὴν εὐαισθησία του, θὰ χρησιμοποιηθοῦν τὰ διάφορα καλλυντικά.

Γενικά, ἕνα πολὺ λιπαρὸ δέρμα, δὲν ἀνέχεται καθόλου λιπαρὲς κρέμες, γιατὶ εἶνε κίνδυνος νὰ γεμίση σπυριὰ καὶ μπιμπίκια.

Τέτοια δέρματα ἀνέχονται εὐκολα τὶς διάφορες λοσιὸν καὶ τὰ πολὺ ἀραιὰ γάλατα.

Τὰ ξηρὰ πάλι δέρματα δὲν ἀνέχονται τὶς λοσιόν. Αὐτὲς τὰ στεγνώνουν ἀκόμα πιὸ πολύ, τὰ γεμίζουν κοκκινίλες καὶ τὰ ξεφλουδίζουν.

Γενικά, γιὰ τὶς κρέμες καὶ τὰ λοιπὰ καλλυντικά, θὰ σᾶς γράψω ἄλλη φορά.

Σήμερα θὰ σᾶς ἀπαντήσω στὸ πρῶτο ἐρώτημά σας «Πῶς νὰ καθαρίζουμε τὸ πρόσωπο».

Οἱ διάφορες λοσιόν, τὰ γάλατα καὶ οἱ κρέμες ποὺ χρησιμεύουν γιὰ ντεμακιγιάζ πρέπει νὰ καθαρίζουν καλὰ τὸ δέρμα καὶ νὰ προκαλοῦν ἕνα εὐχάριστο αἴσθημα στὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό, χωρὶς νὰ ἀφήνουν γυαλάδα καὶ λιπαρότητα στὸ δέρμα. Οἱ κρέμες αὐτὲς καὶ τὰ γάλατα, δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ λιπάνουν τὸ δέρμα, παρὰ μονάχα νὰ τὸ καθαρίσουν ἀπὸ τὶς διάφορες ξένες οὐσίες ποὺ βρίσκονται στὸ πρόσωπο.

Τὸ γάλα πρέπει νὰ εἶνε ρευστό, εὐχάριστα ἀρωματισμένο καὶ δὲν πρέπει νὰ περιέχη καμμιὰ ἐρεθιστικὴ οὐσία. Πρέπει νὰ παρασκευάζεται μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μὴν ἀλλοιώνεται μὲ τὸν καιρό, οὔτε νὰ ταγγίζη καὶ νὰ ἀναπτύξη διαφόρων μικροβίων. Τὸ γάλα εἶνε καλὸ σχεδὸν γιὰ ὅλα τὰ δέρματα.

Οἱ κ

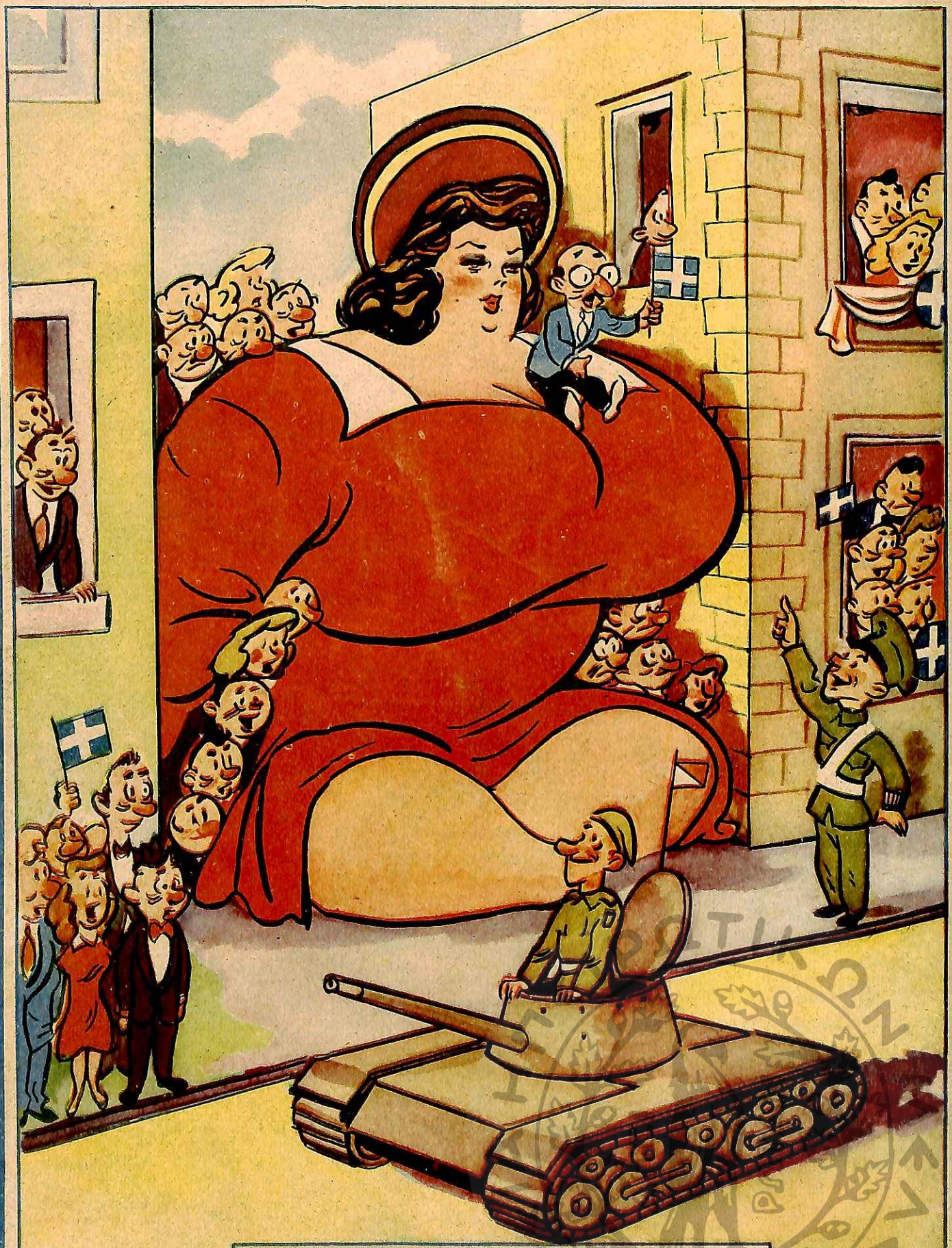

Ὁ πόλισμαν: Σᾶς παρακαλῶ, μαντάμ, νὰ μὴν ἀφήσετε κανένα νὰ περάσῃ!...